

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

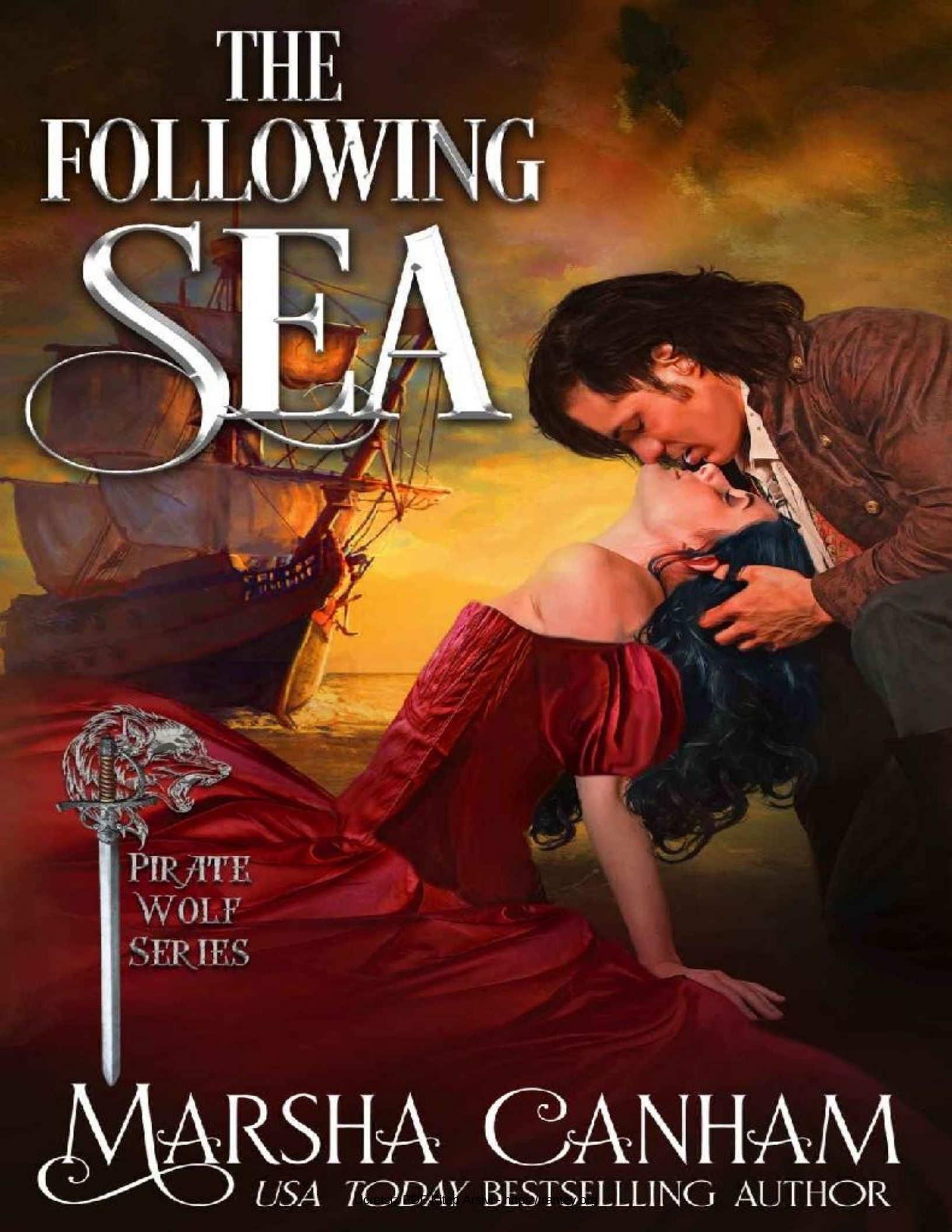
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FOLLOWING SEA

The background of the cover is a romantic scene. A man with dark hair, wearing a brown jacket, is leaning over a woman with long dark hair. The woman is wearing a red, off-the-shoulder dress and is lying down. They are looking at each other and about to kiss. In the background, a pirate ship is visible on the water under a warm, sunset-like sky.

PIRATE
WOLF
SERIES

MARSHA CANHAM

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AŞAĞIDAKI DENİZ

MARSHA CANHAM

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, hem yayıncı Oliver Heber Books'un hem de yazar Marsha Canham'ın önceden yazılı izni olmaksızın satılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz, çoğaltılamaz veya fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere mekanik veya dijital herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı Marsha Canham

Oliver-Heber Books tarafından

yayımlanmıştır 0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32 Sonsöz

Marsha Canham tarafından da

Yazar Hakkında

El ve Ayak Kartı Tarikatı'nın hanımlarına teşekkür etmeliyim. Onlar benim belirsizliklerim, şüphelerim ve güvensizliklerim üzerine inlemelerimi ve sızlanmalarımı dinliyorlardı.

Sekiz yıllık uzun bir aradan sonra kariyerime geri döndüm.
Onların desteği, beni tekmeleyip sürüklemelerine rağmen

Sıcak öğleden sonraları havuza çılglık atmak ve akşamları bana kart karıştırtmak büyük beğeni topladı.

Alfabetik sıraya göre listelenmiştir: Carolyn Betts, Gaile Brockman, Marcia Giddings, Marlyn Podd ve Gaile Rowlandson.

Çok teşekkür ederim.

PROLOGUE

Espiritu Santu Adası, Kasım 1623

"Bana bilmek istediğim şeyi söyleyeceksin, küçük *puta*."

Kelimeler kulağında titreşti ve soğuk ürpertiler gönderdi omurgasını tırmalıyordu. Sesinin boğukluğunda korkutucu bir zevk vardı, sanki onun inatla sessiz kalacağını umuyordu. Başkalarına aşıladığı korkudan zevk aldığından şüpheleniyordu ve cesareti bir nefes kadar bile kırılırsa bunu ona karşı kullanacağını biliyordu. Onu reddetmeye kararlı olan dişleri sert bir şekilde kenetlenmişti. Parmakları, bileğine dolanmış ve alçak bir dalın üzerine sarkıtılmış iplerin kordonları etrafında kıvrılmıştı. İpler gerilmiş, kollarını birbirinden ayırmaya ve vücudunu ayak parmaklarının ucuna kadar kaldırmaya zorlamıştı.

Onu zapt etmek için üç kişi gerekmişti: İkisi, o tekme atıp tıslarken ve açıkta kalan her ete pençe atarken onu dolu toprakta sürüklemişti. Üçüncüsü çenesine acımasızca bir yumruk atmış ve iplerin el ve ayak bileklerine dolanmasına yetecek kadar sersemlemesini sağlamıştı. Karanlıkta duran başkaları da vardı. Görünmeyen yüzler, gölgelerden izleyip fısıldayan cisimsiz şekiller. Sönmekte olan bir ateşin ışığı

Onlara dokunmak yerine tabanca namlularından ve kılıçlardan çıkan metal parıltıları parlıyordu.

Dikkatlerinin odağında o vardı. Bazıları yere bağdaş kurmuş oturuyor, diğerleri ise uzun bir süreci bekliyormuş gibi kayıtsızca duvara yaslanıyordu.

"Cesaret gösteriyorsun, *puta*. Akıllıca ya da gerekli olandan çok daha fazla."

Sözler ağır bir İspanyol aksanıyla söylenmişti. Arkasındaki tehdit çok açıktı ve yorumlanmaya ihtiyacı yoktu. Estevan Quintano Muertraigo Havana limanının askeri komutanıydı. Siyah saçlı, siyah gözlü, yüzünün sol tarafının tamamını kaplayan kocaman, şekilsiz portakal çiçeği lekesi olmasa yakışıklı sayılabilirdi. Doğuştan bu şekilde damgalanmış, yetişkin erkekleri titreten bir vahşilik ününe sahip olarak bunu telafi etmişti.

Zihnini dehşete kapatıp içine odaklanmaya, sesi ve boynunun yan tarafına yerleştirilen soğuk çelik parçasını hissetmemeye çalışmak zorunda kaldı.

Gelinciğe benzeyen gözler yüzünde geziniyor, yarılmış dudağından akan kana bakıyordu. Gömleğinin üst kısmındaki küçük yırtığa dokunduklarında ilgiyle parlayarak ilerlediler.

"Bana Kurt'un yavrusunun nerede olduğunu söyle, *puta*. Bana kampının yerini söyle." Nefesinin tadını alabileceği kadar yakınına eğildi. "Söyle bana ve senin için daha kolay olacak, buna söz veriyorum."

"Size söyledim, bilmiyorum. Geride bırakıldım ve nereye gittiklerini bilmiyorum."

"Geride mi kaldı?" Kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak bıçağın ucunu aşağıya, giysideki yırtığa doğru sürükledi. "Yalan söylemeye devam ediyorsun, *puta* ve bu beni çok hayal kırıklığına uğratıyor."

Bileğinin ustaca bir hareketiyle çelik, gömleğinin yakasındaki yıpranmış dikişe doğru kayarak gömleği sırtından aşağıya doğru kesti. Kumaş parçalandığında, izleyenlerden gelen fısıltılar ve mırıltılar aniden sona erdi ve geriye sessizliği doldurmak için sadece bıçağın yumuşak sssssssssssssss ~~esi~~ kaldı.

Göğsündeki çarpıntıyı yatıştırmak için yavaş bir nefes aldı. Kan damarlarında sıcak ve hızlı bir şekilde akıyor, hava açıkta kalan etine dokunduğu yerde soğuk olmasına rağmen tenini alacalı bir pembeye boyuyordu.

"Cömert bir ruh halinde olduğum için, *puta*," dudakları onun kulağını tırmaladı, "bilmek istediklerimi bana söylemen için sana bir şans daha vereceğim."

İrkilmemek için kendini zor tuttu. "Bilmediğim bir şeyi size söyleyemem."

Adam tekrar kadının önüne geldiğinde karanlık gözleri kısıldı ve onu dikkatle inceledi. Kızın vücudunun gergin hatlarında gördüğü meydan okumaya karşı bir takdir duygusu vardı ama bu, bıçağın ucunun kızın pantolonunun beline doğru kaymasını engellemeye yetmedi. Hızlı bir hareketle kumaşı yardı, sonra aşağıya doğru yırttı, kalçasının ince kıvrımını takip ederek uyluğuna, sonra da ayak bileğine kadar indi ve kösele derisini tamamen açık bıraktı.

İşkencecisine tekme atmak, iplerden kurtulup rüzgâr gibi kaçmak isterdi ama ayak bileklerindeki bağlar kayaların etrafına dolanmış ve sıkıca çekilmişti. Yayılmış ve savunmasız bir halde kıvranmaktan ve başını sallamaktan başka bir şey yapamıyordu, uzun sarı saçları omuzlarına ve sırtına çılgınca dağılmıştı.

Muertraigo gülümsedi ve bıçağı aşağı doğru bir kez daha keserek, pantolonunun diğer bacağını da, o da açılmış bacaklarının üzerinden sarkana kadar kesti. Bir elini kadının kalçalarının arasına soktu ve ileri geri okşadı; parmakları kadının hassas etini keşfederken yüzündeki iğrenme, aşağılanma ve öfke ifadelerinin değişmesini izledi.

"Yani, bunu kendin için kolaylaştırmayı reddediyor musun?"

Boğazında bir ses çıkardı ve sonra kelimeleri t ü k ü r d ü .
"Sana *söyledim, hiçbir şey bilmiyorum.*"

Muertraigo'nun gözleri kenarlarından kırıştı. "Hepimiz biliyoruz ki

bir şey, hayatım. Kumlar saat camından düşmeden önce bana bildiğin *her şeyi* anlatmak için yalvaracağına kesin olarak söz verebilirim."

"O zaman elinden geleni yap, *kaptan*," diye fısıldadı, gözlerini indirdi ve bir damla gözyaşı akıttı. "Çünkü yalvardığımı asla duymayacaksın."

İspanyol kıkırdayarak boğazını sıktı ve dinleyicilerine seslendi. "Hepsi böyle der. Başlangıçta."

Elini geri çekti ve bir süre parmaklarına baktı, sonra onları burnuna götürdü ve derin bir nefes alarak kadının korkusunun kokusunu içine çekti. Üç hızlı hamleyle giysilerinin geri kalanını ayaklarının dibinde bir yığın halinde gördü ve gölgelerdeki izleyicilerin toplu bir takdir mırıltısı çıkarmasına neden oldu. Vücudu ince ve solgundu, göğüsleri küçük ama sıkıydı, yumuşak pembe meme uçları titreyerek zarif küçük tepelere dönüşmüştü. Uyluklarının birleştiği yerdeki saç tutamı yumuşak bir şekilde kıvrılmış, sarıya dönmüştü. Kaburgalarının üzerinde kurşun deliği görünümünde ve şeklinde küçük bir yara izi vardı ama bunun dışında kusursuz bir güzelliğe sahipti.

Muertraigo onun etrafında yavaşça bir daire daha çizdi, gözleri orada burada oyalanıyor, ölçüyor, hesaplıyordu. Bakışlar kızın bedeninde istemsiz bir tepkiye neden oldu; tiksinti, teninin vücudunun her yerinde büzüşüyormuş gibi hissetmesine yol açtı.

Bıçak tekrar ortaya çıktı ve onu okşamak için bir el gibi kullanıldı. Boynunun yanından aşağıya doğru süzüldü ve göğsünün gergin kıvrımını takip ederek saçlarının karışık dalgalarını bir kenara itti. Spekülatif bir homurtu, ucun büzülmüş bir meme ucunun kalkık tepesine dayandığını gördü ve başını hafifçe eğerek

çeliği içeriye doğru bastırdı, daha fazla pes etmeyene kadar eti çukurlaştırdı.

Kararlılığına rağmen, bıçağın ucu tekrar bastırdığında dudaklarından hafif bir ses kaçtı ve deri küçük bir patlamayla gevşedi. Neredeyse anında küçük bir kan damlası kabardı ve bıçak ucunun her iki yanından aşağıya damlamak üzere ikiz dereler halinde ayrıldı.

"Böyle bir mükemmelliğe zarar vermek ne yazık," diye mırıldandı. "Bana söylemek istediğin bir şey olmadığına emin misin?"

Muertraigo'nun sesi ipek gibi pürüzsüz, neredeyse babacan bir endişeyle çıkarken, onunki kuru, cızırtılı bir fısıltıydı. "Sana daha önce söylediklerimden başka bir şey bilmiyorum. Ne kadar sorarsan sor, sana bilmediğim bir şeyi söyleyemem."

Gülümsedi ve yaklaşarak kulağına doğru hafifçe tısladı. "Sana inanmayı ne kadar isterdim *puta*, çünkü bu kadar muhteşem bir şeyi yok etmek utanç verici olacak."

Doğruldu ve karanlıktaki birine başıyla işaret etti. Ateşe ucu kırmızı renkte parlayan demir bir çubuk yerleştirilmişti. Adam çubuğu alevlerin arasından kaldırıp yavaşça ileriye doğru yürürken sessizlik o kadar uğursuz bir hal aldı ki kız, adamın çizmelerinin altındaki küçük kum taneciklerinin çatırdayıp öğütüldüğünü duyabildi.

Muertraigo çubuğu aldı ve ucunu şakağındaki ince sarı tüylerin cızırdayarak erimesine neden olacak kadar yanağına yaklaştırdı.

"Bana babanızın sadece bir gözü olduğu söylendi. Sol mu?" Parlayan çubuğu diğer yanağına götürdü. "Yoksa sağ mı?"

"Hayır," diye fısıldadı, sesi de vücudu kadar kötü titriyordu.

Muertraigo gülümsedi... ve demiri yaklaştırdı.

I Ölmek için güzel bir gündü.

Gabriel Dante elleri ve ayakları bağlandığında kendini buna ikna etmişti.

kendi gemisi. İspanyollar *Valour*'u ele geçirmiş ve daha başlamadan kaybedilmiş gibi görünen bir savaşta mürettebatını ve kaptanını rehine olarak kullanmışlardı. İspanyol komutan, askerlerle dolu, toplarla dolu iki kalyon tarafından kuşatılan küçük kuvvetini kız kardeşi Juliet'in gemisi *Demir Gül* ile karşı karşıya getirmişti. Gabriel ve mürettebatı, herhangi bir saldırı ya da kurtarma girişimine karşı canlı kalkan olarak kullanılmak üzere geminin borda iskelesine bağlanmıştı. Korkunç ihtimaller karşısında tüküren Juliet, gemisine ve mürettebatına kesin bir son olması gereken yere doğru ilerlemelerini emretmişti.

Durumlarının umutsuzluğuna rağmen, adamları kendilerini esir alanlara hakaretler yağdırırken Gabriel'in göğsü gururla kabarmıştı. İspanyol esirleri aralarına ateş açıp onları lime lime ettiğinde bile mürettebat alay etmeyi ve yem atmayı bırakmamıştı.

Yanında iyi adamlarla ölmek için güzel bir gün.

Gabriel, kız kardeşinin *Demir Gül*'ü *Valour*'un altında pervasızca kesmesini şaşkınlık ve inançsızlıkla izlerken bu sözler kafasının içinde yankılanıyordu.

toplar gövdeye tam bir borda atmıştı. Ahşaplar parçalanmış, toplar taşıyıcılarından fırlamış ve İspanyollar kanlı vücut parçaları havada uçuşurken çığlıklar atmışlardı. İngiliz toplarının tasarımına alışkın olmayan İspanyol top mürettebatı, Juliet Dante'ye gemisini döndürmek ve *Valour*'a çarpmak için gereken değerli zamanı tanıyarak vahşi ve geniş bir ateş açmıştı.

Mürettebatı *Valour*'a örümcek ağı gibi halatlar fırlatırken, ikinci bir Dante gemisi, *Avenger*, duman ve kükürt bulutlarının arasından fırlayarak İspanyolları sancak tarafındaki kirişten vurdu ve bir göz kırpıştan diğerine gelgit değişti. Esir alanlar, esirlere dönüşmüştü. Kollarını indirmişler ve dizlerinin üzerine çökerek çeyreklik için yalvarmışlardı.

Vahşi dayaklardan kanlar içinde kalan ve kendi başına zar zor ayakta durabilen Gabriel, Dante filosundan iki geminin daha gizli pusudan çıkıp çalkantılı suları yarararak aceleyle geri çekilen eskort kalyonlarına saldırmasını izlerken hayatta kalanlarla birlikte tezahürat yaptı. Millerce uzanan dağınık adalar boyunca, İspanyol hazine filosunun ağır yüklü gemilerine saldırmaya hevesli daha fazla gemi, daha fazla korsan, yankılanan bir savaşı kazanmak ve o günü efsaneye sıkı sıkıya bağlayacak bir zafer ilan etmek için yelkenlerinde rüzgârla koşuyordu.

Duman dağıldığında, hayatta kalanlar sakat *Valour*'dan *Iron Rose*'a nakledilmişti. Klanın reisi Simon Dante, adımları yavaş ve ölçülü, başı eğik, elleri arkasında sımsıkı kenetlenmiş bir halde büyük kamaranın bir yanından diğerine yürüyordu. Her dönüşünde, geminin marangoz doktorunun Juliet Dante'nin şakağındaki derin bir yarayı dikmekte olduğu rıhtıma bakıyordu.

"Kafatası çatlamış olabilir," diye açıkladı Nog gelişigüzel. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca çan sesleri duyacağından ve duvarlara çarpacağından şüphe yok, başı dönüyor. Omuzu

Lucifer'in kara kışından bile daha kara, ama eğer çelik göğüs zırhları giyen İspanyollara daha fazla saldırmayı planlamıyorsa, iyileşmesi iyi olur."

"Güvercin Kayası'nda iyileşmek için bolca vakti olacak," diye ilan etti Korsan Kurt. Kızının gözlerinin açıldığını gördü ve kendi gözlerini uyarırcasına kıstı. "Tartışma da olmayacak. Levazım subayınızın kaburgalarında bir delik var. Mürettebatınızın yarısı yara yalıyor. Gabriel'in gemisi okyanusun dibini boylamak üzere ve ikinizin arasında, ne zaman kaçıp ne zaman savaşacağını bilecek kadar sağduyulu bir kaptan bile bulamadık. Bu da beni bu ailedeki diğer kaçık kadına getiriyor."

Gümüşi mavi gözlerini tüm gücüyle masanın köşesinde oturmuş, sol kolunun kütüğüne temiz bir bandaj sarmakta olan karısı Isabeau'ya çevirdi. Birkaç yıl önce bir savaşta kolunun yarısını kaybetmişti ama bu sakatlık onu nadiren yavaşlatıyordu.

"O kadar insan arasından ben," diye mırıldandı Simon, "iki ahmak kadınla lanetlenmiş olmalıydım-"

"Seni çok seviyorum," dedi Isabeau tatlı bir sesle, "ve huysuzluk nöbetlerine sabırla katlanıyorum."

"*Benim* huysuzluğum mu? Sabrınız mı? Hanımefendi! Gemimi savaşa götürdün! Kendi hayatınızı, mürettebatımın hayatını *ve Avenger*'imin refahını riske *attınız* -"

"Kızınızı ve oğlunuzu kurtarmaya gitmek için."

"Gitmek için...?" Durdu ve çenesini sıkıca kapattı. Tekrar gevşetecek sabrı bulduğunda hırladı. "Seni demirler içinde Pigeon Cay'e geri göndermeliyim."

Isabeau gülümsedi. "Kesinlikle deneyebilirsin."

Bir küfür mırıldandı ve gümüşi parıltısını bir sonraki kurbanına yöneltti. *Iron Rose*'un kamarası kalabalıktı ve seçebileceği çok şey vardı. Gabriel ve kardeşi Jonas bir köşede duvara yaslanmış duruyordu, ilki şişmiş, kapalı bir yüzün altında neredeyse tanınmaz haldeydi.

göz, çok sayıda kesik ve çürük ve iki çiğ et parçası gibi görünen dudaklar. Jonas'ın durumu biraz daha iyiydi. Yanağında bir yara vardı, bir diğeri de kolundaydı; eli bir keten tomarına sarılmıştı ve göğsüne yaslanmıştı. Yine de bir mil genişliğinde bir sırtış sakalının kırmızı tüylerini yarmıştı. Sağlam kolunu Gabriel'in omuzlarına atmış, sanki Cehennem İkizleri'nin hayatta ve yeniden bir arada olduğuna hâlâ inanamıyormuş gibi arada bir kardeşinin koyu kestane rengi saçlarını karıştırıyordu.

"Eğlenceli bir şey mi buldun?" Simon sordu.

"Evet, baba, biliyorum," diye gürlledi Jonas. "Bir kere, bir fiçı salamura ringa balığı gibi kokan bir erkek kardeş. Bir diğeri, Cebelitarık büyüklüğünde taşaklara sahip bir kız kardeş, Main'daki herhangi bir lanet papazı yelken açarak, avlayarak ve zekâsıyla alt edebilen bir anneden miras. Buna, ambarlarına kadar hazineyle dolu iki büyük ödül kalyonunu da eklersek, yüzümüzü güldürecek epey bir şeyimiz olduğunu söyleyebilirim. Oh, ve bu kahramanlıkları başarabilecek oğulları ve kızları ona verecek bir eş bulacak kadar kurnaz bir babadan bahsetmiş miydim?"

Simon büyük oğluna bir süre daha ters ters baktı.

Isabeau yanındaki masanın boş bir köşesini okşayarak, "Ah, kasıla kasıla buraya gel ve otur aşkım," dedi. "Bir tavus kuşu kadar gururlusun ve bunu çok iyi biliyorsun."

"Bu gemileri ana limana geri götürdüğümüzde daha da gururlanacağım. Boğazlarda hâlâ bir İspanyol kalyon filosu var, bunlardan herhangi biri ya da on tanesi her an üzerimize gelebilir. *Valour*, yükünü boşaltabildiğimizden daha hızlı batıyor."

Jonas başını salladı. "Ele geçirdiğimiz iki kalyondan en güçlüsü *Santa Maria* gibi görünüyor, o da şimdilik küçük kardeşime hizmet etmek zorunda kalacak. En azından biz eve dönene kadar."

Gabriel kaşlarını çatarak konuştu. "Pigeon Cay'e dönmek gibi bir niyetim yok, hatta daha önce kaçmak gibi bir niyetim de yok."

rüzgar. Dediğiniz gibi, Boğazlar'da hâlâ yarım tabaklık bir filo var."

Simon Dante başını salladı. "Hepimiz eve dönüyoruz, Gabriel. Kaptan David Smith, Boğazlar'dan çıkışı abluka altına almak için on beş korsandan oluşan bir filoyu kuzeye yönlendirdi bile. Kardeşler'in birçoğu hattın yukarısında ve aşağısında ölümcül çatışmalara girerek kalyonları vuruyor ve *filodan* geriye kalanları dağıtıyor. Tahminimce zarar görmeyen gemiler daha fazla kayıp vermektense kuyruklarını kıstırıp Havana'ya geri dönecekler. Muhtemelen burası ile Pigeon Cay arasında başka bir İspanyol bayrağı görmeyeceğiz."

"Senin dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına," dedi Isabeau sessizce. Simon ona, "Tanrı bugün bize bir zafer verdi," dedi. "Biz bunu lütufla kabul etmeli ve O'nun cömertliğini sınınamamalıdır."

İKİ SAAT sonra *Santa Maria* demir aldı ve onları Providence Kanalı'ndan güneye ve doğuya, eve taşıyacak rüzgârı yakalamak için yelkenlerini açtı. Şafak ufku sulu bir pembeye boyuyordu ve Gabriel üst küpeşteye yaslanırken tuzlu havayı keskin, temiz bir şekilde ciğerlerine çekti. Güzel *Valour*'undan geriye kalan tek şey, masmavi sulardaki sessiz mezarına doğru kaymadan önce son bir iç çekiş yaptığı noktayı işaretleyen yanardöner kabarcıklardan oluşan geniş bir halkaydı. İhtimaller kendi lehlerine olsun ya da olmasın, iyi bir dövüşten asla çekinmeyen, korkusuz ve enerjik bir leydiydi. Şık ve hızlıydı ve dalgaların üzerinde bir deniz kuşu gibi uçardı.

Buna karşın kalyon, gövdesinin altından geçen her dalgayla birlikte sallanıyor ve gıcırdıyordu. Ağır ve hantaldı, kare yelkenleri onu hantal bir domuz gibi her dalganın çukuruna doğru sürüklüyordu. Gabriel marangozları *Santa Maria'nın* serenleri ve armaları üzerinde çalışmaya çoktan başlatmıştı.

Ama onu bu kadar hantal yapan baş ve arka kaleler için yapılacak bir şey yoktu.

Gabriel, eski *kaptanın* armasıyla süslenmiş beyaz ipekten devasa kareyi bizzat yırtmıştı. Artık kalyonun ana direğinde, gemiyi Dante klanının bir ödülü olarak tanımlayan, kıpkırmızı bir zemin üzerinde siyah kurtlar taşıyan ayırt edici bayrak dalgalanıyordu. Mürettebat güverteyi enkazdan temizlemek ve meşe yüzeyleri kan lekelerinden arındırmak için işe koyulmuştu. Kış tarafındaki yaldızlı harflerin üzeri alelacele siyah bir branda beziyle kapatılmış, üzerine uzun ve kalın harflerle geminin yeni adı *Endurance* yazılmaya başlanmıştı. Güvertenin altında ya da üstünde boş duran tek bir el bile yoktu, çünkü her bir adam kalyonu her yönüyle tanımanın önemini ve yollarına çıkabilecek olası sorunlara karşı onu hazırlama ihtiyacını biliyordu.

Eski levazım subayı Riley, *Valour*'da ölmüştü ve Gabriel bu göreve en iyi topçu yüzbaşlarından birini atamıştı. Stubs MacLeish -sol elindeki üç yarım parmaktan dolayı bu adı almıştı- kısa boylu ve tıknazdı, yüzü buruşuk bir tuvali andırıyordu. Çatışmanın en yoğun anında bulunmuş ve patlayan bir top mermisi kafasındaki koyu renk buklelerin yarısını yakmış, bu da onu hangi profilden görüldüğüne bağlı olarak iki farklı adam gibi göstermişti. Riley'nin kaptanın yanındaki yerini gururla almış, Dante'nin her emrini Gabriel'in kafasının bir davulcunun trampeti gibi çarpmasına neden olacak kadar büyük bir gayretle aktarmıştı.

Gabriel sessizce, "Tam olarak, Stubs," diye emretti. "Götür bizi ev."

"Evet Kaptan!" Stubs elleriyle bir fincan oluşturdu ve havaya doğru bağırdı. "Desteklere dikkat! Canlanın orada! Dolu dolu, çocuklar, dolu dolu. Eve gidiyoruz!"

Serenlerdeki adamlar halatların üzerinde gerinirken tezahürat yapıyorlardı, büyük branda tabakaları

açılmış ve armaya bağlanmıştı. Yelkenler açık bir penceredeki perdeler gibi orsa yaptı, ta ki rüzgâr sıkışıp onları ileri doğru savurmaya başlayana kadar. Halatlar sıkıca çekildi ve bir günahkârlar sürüsü gibi vınladılar. Adamlar desteklere tekrar yüklendiler ve birbirini izleyen gök gürültüsü patlamalarıyla yelkenler rüzgârın önünde tam göbek patladı, mermer gibi sert bir şekilde kıvrıldı.

Endurance yeni efendilerinden emin değilmiş gibi bir an tereddüt etti, ama sonunda yanıt verdi ve güney ufkuna doğru ilerleyerek ve gıcırdayarak ilerledi.

Bir tabanca atışı mesafesindeki *Demir Gül* de benzer bir ilerleme kaydediyordu. Sancak tarafında, Korsan Kurt ve karısı Isabeau'yu taşıyan *Avenger* ve Jonas Dante'nin kaptanlığını yaptığı *Tribute*, gökyüzünün şok edici mavisine karşı beyaz yelken piramitleri halinde ilerliyordu.

"Dümen sende, Stubs," dedi Dante yorgun bir sesle. "Providence Kanalı'na girene kadar bu hayvanı diğerleriyle aynı hızda ve doğudan güneydoğuya doğru rotada tutmaya çalış."

"Evet Kaptan." Stubs bir parmağını başının sol tarafındaki erimiş kirli sakala dokundurdu. Bir an kaşlarını çatarak yanmış yerleri yokladı, sonra küfrederek dikkatini tekrar avludaki düzene çevirdi.

Gabriel güvertede acı içinde ilerledi ve merdivenden aşağı indi, kapaktan eğildi ve kaptanın kamarasının bulunduğu kış tarafa doğru bir yoldaş yolunu takip etti. Çoğu İspanyol gemisinde olduğu gibi, büyük kamara kadifeler ve yaldızlarla cömertçe dekore edilmişti ve süslü oymalı mobilyalar bir savaş gemisinden çok kraliyet genelevine uygundu. *Kapitanlar* çoğunlukla göstermelik kişilerdi, kral tarafından atanan ve sıradan denizcilerin zorluklarına ve rahatsızlıklarına katlanmaya alışkın olmayan saray üyeleri idi. Çoğunun etrafı zenginlerle çevriliydi.

Evden gelen ziynet eşyaları, yaratık konforunu pratikliğin çok üstünde tutuyor.

Hemen üstte, geminin yelken *ustasına*, yani bir kalyonun gerçek komutanına tahsis edilmiş daha küçük, çok daha az gösterişli bir kamara vardı. Gabriel kısa bir süre kızıl kadifeleri ve altın kıvrımları bırakıp sade ahşap ve yünü tercih etmeyi düşündü ama bacakları merdivenden inerken zorlukla dayanmıştı ve elleri ve dizleri üzerinde sürünürken görülmenin ihtiyatlı bir davranış olacağını düşünmüyordu.

Gabriel tek sağlam gözüyle lüks kabini taradı ve yüzünü buruşturdu... acı verici bir hareketle tereddütle bir ayna aradı. Porselen bir lavabonun üzerinde asılı duran, savaş hasarı yüzünden çatlamış bir ayna gördü. Azımsanmayacak bir korkuyla ona yaklaştı, çünkü onu esir alanlar hem kırbaç hem de yumruklarını kullanmış, üç gün üç gece boyunca onu vahşice dövmüşlerdi. Sırtı ve omuzları kırbaçlanmıştı ve göğsündeki, kollarındaki, karnındaki ve bacaklarındaki yaygın siyah ve mavi et lekeleri bir gösterge ise, yüzü de muhtemelen aynı derecede groteskti.

Jonas, savaş gemisinde gösterişe yer olmadığını söyleyerek küçük kardeşinin kibirli yakışıklılığıyla sık sık alay ederdi. Gabriel kendini toparlayarak aynaya doğru ilerledi ama ona bakan şey beklediğinden de kötüydü. Sol gözü mordu, küçük bir hindistancevizi büyüklüğünde şişmişti ve kaşındaki derin kesikten sızan kurumuş kandan oluşan bir kabukla kapanmıştı. Sağ gözü kırık kan damarları yüzünden kıpkırmızıydı ve kararmış kehribar rengi irisi iltihaplı görünüyordu. Yanağındaki ikinci derin kesik, çenesinin kare hatlarını şişirmiş ve bozmuştu. Normalde bir fahişenin beklentiyle kendi dudaklarını yalamasına neden olabilecek dudaklar yarılmış ve kabuk bağlamıştı. Uzun, gür kestane rengi saçları kan ve pislikle kaplanmıştı ve kirli teller halinde omuzlarına dökülüyordu.

İçini bir bulantı dalgası kapladı. Sürahide su vardı ve birazını leğene döktü, ardından bir kare keten aldı ve kurumuş kan ve kir tabakalarını dikkatlice yıkamaya başladı. İşini bitirdiğinde pek bir gelişme olmamıştı; hâlâ şeytanları korkutmak için katedral çatılarına monte edilen gargoylelerden birine benziyordu.

Bezi bir kenara fırlattı ve etrafına bakındı. En son ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu ve vücudundaki her kas ve sinir dinlenmek için haykırıyordu.

İspanyol'un ranzası yatak değil, kıpkırmızı bir gölgelikle örtülü, sayvanlı gerçek bir yataktı. Gabriel bir süre ona baktıktan sonra masanın başına geçti ve *Valour*'dan kurtarılan harita, çizelge ve seyir defteri yığınlarını karıştırmaya başladı.

Kamarot Eduardo, bisküvi, peynir ve yığınla soğuk koyun etiyle dolu bir tepsi getirerek sözünü kesti. Bir tencere de et suyu vardı, dumanı üstündeydi ve Dante'nin hırpalanmış vücudunda çok hoş karşılanan onarıcı güçlerle dolaştı. İspanyol *kaptanın* şarap konusunda iyi bir zevki vardı ve birkaç kadehten sonra, karnı doymuş ve ağırları uyuşmaya başlamışken, Gabriel başını bir anlığına masaüstüne yaslama isteğine boyun eğdi.

Bir ara uyandı ve kendini yatakta, kalın bir battaniyenin altında buldu. Masanın üzerinde yanıp sönen tek bir fener dışında kamara karanlıktı ve bu da tüm gün boyunca uyuduğunu gösteriyordu. Tepesinde silah sesi ya da gürleyen ayak sesleri olmadığından, Boğazlar'dan çıkışlarının düzenli ve olaysız olduğunu tahmin etti. Gözleri tekrar kapandı ve başını kuş tüyü desteğe gömüp geminin hareketinin onu hafifçe sallayarak tekrar uykuya dalmasına izin verdi.

T Gemi onun etrafında ölüyordu.
Ölüm çanları bir hafta önce mürettebattan biri güvertede yere yığıldığında çalmıştı.

kan donduran bir çığlık attı. Vücudu terden sıırılsıklam olmuştu, derisi çirkin, iltihaplı sivilcelerle kaplıydı ve gözleri şiddetli ateşten cam gibiydi. Etrafında uyuyan, yemek yiyen ya da oyun oynayan adamlar korkunç bir hızla onu takip etti. Bir ayyaş ve aptal olan cerrah da ilk ölenler arasındaydı ve bu yüzden hastalara ve ölmekte olanlara yardım edecek kimse kalmamıştı.

Denizde geçen altı haftanın ardından *Eliza Jane*, Eluthera adasındaki bir liman olan Fox Town'a demir atmıştı. Kaptanın korkunç tahminine göre, ilk ateşlenen tayfa hastalığı adadaki fahişelerden birinden kapmıştı. Hasta adamların güvertenin altına kapatılmasını emretmişti ama artık çok geçti. Ölümün pis kokusu *Eliza Jane*'i bir koza gibi sarmış, en güçlü, en dayanıklı adamları bile dizlerinin üzerine çökertmişti. Kaptanın yapabildiği son cesur hareket, ana direğe sarı bayrak çekmek oldu; bu, geçen tüm gemilere uzak durmaları için bir işaretti.

Evangelina Chandler en kötüsünü bekleyerek günde yirmi kez alnını yokluyordu. Hizmetçisi kollarında ölmüştü ve

O zamandan beri, her ağrıyı ateşin saldırısı, karnının her çalkalanışını sonun başlangıcını işaret edecek kanlı akıntının başlangıcı olarak hayal etti. Kaptan Fitch ona küçük kamarasında kalmasını emretmişti ama bunun da farklı bir cehennem olduğu ortaya çıkmıştı. Ne bir lomboz ne de temiz hava kaynağı vardı. Kamara beş adıma altı adımdı ve büyük bir bölümünü dar bir yatak ile yetersiz eşyalarının bulunduğu bir deniz sandığı kaplıyordu. Köşelerden birinde küçük bir komodin dolabı ve lavabo vardı ama tencereyi boşaltmak ve ona temiz su sağlamakla görevlendirilen çocuk iki gündür ortalıkta görünmüyordu.

Daha da kötüsü sessizlikti. Portsmouth'tan yapılan uzun yolculuk boyunca Eva çekiç seslerine, akortsuz şarkılara, başının üzerinde koşan ayaklara, yelkenleri çekmek ya da daha fazla çalmak için bağırarlara alışmıştı. Gün geçtikçe bu tanıdık sesler azalmış, geriye sadece ahşapların iniltisi ve gövdenin altındaki deniz suyunun akıntısı kalmıştı. Artık kapısı çalınmıyor, dışarıya bir tepsi yemek bırakıldığına dair işaretler gelmiyordu. Yolcu salonunda hâlâ hayatta olup olmadığını soran hırçın sesler de yoktu.

Sürahide hiç su kalmamıştı ve iki gündür hiçbir şey yememişti. Küçük cilalı aynayı tutmaya cesaret ettiğinde yansıması şok ediciydi. Normalde berrak, deniz yeşili olan gözleri gölgelerle çevriliydi, cildi solgundu, dudakları susuzluktan çatlamaya başlamıştı.

Eva kapıya baktı ve sessizliği dinledi. Seçenekleri tükeniyordu. Kulübeden ayrılmalı, su bulmalı ve dışarıda neler olduğunu kendi gözleriyle görmeliydi. Hastalığının onu neden ele geçirmediğinden emin değildi; belki de aynı şeyi merak eden, kendilerini ölümcül buharlardan uzak tutan başkaları da vardı.

Gece mi gündüz mü olduğunu bile bilmiyordu.

Dudağının içini ısırды ve pelerinine uzandı. Her gün karnını bağlamak için uğraşmanın ya da süslü püslü kıyafetlerle kulübede volta atmanın pek bir anlamı yok gibiydi.

brokarlar, bu nedenle basit beyaz bir önlüğün rahatlığı içinde giyinmeyi tercih etmişti. Vakit geçirmek için yapacak başka pek bir şey olmadığından, saçları düz bir şekilde taranmış ve pırıl pırıl altın bir perde halinde poposunun kıvrımının altına kadar dökülmüştü.

Pelerini giydi, kapüşonu başını örtecek şekilde yukarı çekti ve kapıyı bir aralık açtı. Yoldaşlık karanlıktı; kendi kapısının karşısındaki kaptanın kapısının önünde genellikle yanan lamba yanmıyordu.

Bir süre daha titreyerek kararsızlık yaşadktan sonra rıhtıma döndü ve son altı hafta boyunca sürekli yoldaşı olan uzun burunlu çakmaklı tabancasını kaldırdı. Chandler ismine ve beraberinde getirdiği saygıya rağmen, uzun bir deniz yolculuğunda sayıca bire iki yüz üstün bir kadın olmanın tehlikelerinden habersiz değildi. Kaptan Fitch onun güvenliğini garanti etmişti ama artık ölmüştü. Mürettebat çoğunlukla uygun bir şekilde hürmetkâr davranmış, açık saçık yorumlarını neredeyse duyamayacağı zamanlarla sınırlamıştı ama ateş ve ölüm önceliklerin değişmesine neden olmuştu.

Tabancasını hazırlayıp pelerininin kıvrımlarına saklayan Eva kamaradan dışarı süzüldü ve açık güverteye çıkan ahşap basamakların dibine kadar dar refakatçi yolu boyunca temkinli adımlarla ilerledi. Orada durdu ve kapaktan görünen gökyüzü parçasına baktı. Gökyüzü sabahın canlı mavisi ya da öğlenin parlak, sıcak turkuazı değildi. Gökyüzü, sanki ışık azalıyormuş gibi soluk bir griydi ve öğleden sonra geç saatlerde olduğunu düşündürüyordu... ya da akşamın erken saatlerinde.

Basamakları yavaşça çıktı, nefesini tuttuğunun farkında değildi. Tepede ne göreceğine dair hiçbir fikri yoktu ve yelkenlerin üzerinde iğne iplikle eğilmiş ya da kutsal taşla tahtaları ovuşturan ya da armaya asılıp halatlarla çalışan adamlardan oluşan normal bir sahne olacağını umuyordu.

Belki de tehlike geçmişti ve o sadece unutulmuş, küçük kulübesine kapatılmıştı.

Pelerinini daha sıkı çekerek küpeštenin üzerinden geçti ve gölgelerin arasından açık güverteye çıktı. Güneş gerçekten de batıdaki gökyüzünde alçalmıştı ama uzun süre sarımsı lamba ışığında yaşıdıktan sonra gözlerinin alışması için birkaç kez göz kırpması gerekti.

İlk başta olağan dışı bir şey görmedi. Yelkenler kürklenmiş, sarılmış ve baş üstü her bir seren boyunca yağlı sosisler halinde bağlanmıştı. Sadece, hız için değil, dümen tutmak için kullanıldığını öğrendiği en üstteki üçgen brandalar rüzgârı yakalamak için açık duruyordu. Çirkin sarı bayrak hâlâ ana direkte usulca dalgalanıyordu; kilometrelerce uzunluktaki çıplak arma halatları serenlerden boş örümcek ağları gibi sarkıyor gibiydi.

Sonra cesetleri gördü.

İlki, kolları ve bacakları gevşemiş, ağzı açık ve kurumuş kusmukla kabuk bağlamış bir şekilde bir kaptanın üzerine yığılmıştı. Bir diğeri küpeštenin yanına yayılmıştı ve göz çukurları boş ve siyah olduğu için uyuyor gibi görünebilirdi, etraflarındaki et her türlü hastalığa karşı bağışıklık kazanmış gibi görünen fareler tarafından parçalanmıştı.

Silahı daha sıkı kavrayarak mide bulandırıcı manzaradan uzaklaştı ve güverteye doğru adım attı. Daha fazla ceset vardı, düzinelercesi korkunç bir tablo içinde donmuştu. Pelerini ahşapların üzerinde sürüklenirken hızla topuğunun üzerinde döndü ve güverteye baktı.

Dümende duran kimse yoktu. Geminin çan sesini en son ne zaman duyduğunu hatırlayamıyordu. Dümendeki kum saati çevrilmemişti. Dahası, dümenin uzun ahşap kolu iple bağlanmış ve geminin sürekli bir daire çizerek yol almasına neden olacak şekilde küpeşteye bağlanmıştı.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Aman Tanrım."

Hızlıca bir dönüş daha yaptı ve güverte merdivenlerini tırmandı, gözlerini dikip bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemişti.

Yekeyi bağlayan halat. Çözse bile, bir gemiyi nasıl yönlendireceği ya da yüzdüreceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dönüp yan tarafa koştu ve tabancayı kavradığı elini, yeni ve dehşete kapılmış bir tutuşla ahşap küpeşteye bıraktı. Bu yüksek noktadan *Eliza Jane*'in boylu boyunca uzanan, baştan kıça kadar dağılmış, hepsi sessiz, hepsi hareketsiz cesetleri görebiliyordu.

"Merhaba? Orada kimse var mı?"

Panikle atılan çığlığı sessizlik karşıladı.

"Merhaba! *Lütfen!* Orada biri... kimse... var mı!"

Okyanusu tam bir daire çizerek taradı ama her yönde açık su ve gökyüzünden başka bir şey yoktu.

"Merhaba! *Merhaba!*" Korkuluğu daha sıkı kavradı, gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. "Lütfen, biri cevap versin! Alo! Alo!"

Parmaklıklardan uzaklaştı ve aşağıya doğru koştu. Sonra güverte boyunca pruvaya. Çılgınca attığı her adıma bir bağırış, bir çığlık, birinin cevap vermesi için yaptığı inanmaz bir yalvarış eşlik ediyordu. Kaptanı geminin ortasında bir fiçinin üzerine yığılmış halde buldu. Gözleri ve yanakları gitmiş, sıçanlar ve martılar tarafından kemirilmişti; kurumuş kanın kararmış çizgileri göğsüne doğru iniyordu. Daha yakından baktığında, kan izlerinin binlerce sürünen, tıkinan sinekle dalgalandığını gördü.

Eva karnını tuttu ve dehşetin yanından geçerek ön güverteye doğru koştu.

Koca gemide hayatta kalan tek kişi o olamazdı! Bu mümkün değildi! İnanılır gibi değildi! Bu delilikti! Delilikti!

Gemideki iki yüz kişi arasında neden sadece o bağışlanmıştı?

"Baba," diye fısıldadı. "Yüce Tanrım... Baba... şimdi ne yapacağım? *Şimdi ne yapacağım?*"

Koltuğun kalın meşe koluna doğru tökezledi. Gözyaşları gözlerini kör etmişti. Çığlık atmaya çalıştı ama boğazı çok kuruydu. İçinde çiçek açan paniği bastırmaya çalıştı.

Göğsüne saplandı ama ciğerlerine doğru yükselip sıkıştı, ta ki görüşü kararana kadar. Buruştuğunu hissetti ve bir şey kafasına çarptı, kısa bir acı patlamasına neden oldu... sonra zaten yüzlerce kez katlandığı kabustan başka bir şey olmadı...

"BEN DE SENİNLE GELMEK İSTİYORUM."

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

"O benim babam. Eğer onu aramak için Hint Adaları'na yelken açacaksanız, ben de sizinle gelmek istiyorum."

Lawrence Ross masasının üzerinde sıraladığı kâğıt yığınının başını kaldırdı. "Bu Manş Denizi boyunca birkaç gün sürecek keyifli bir gezinti olmayacak. Bu haftalar, belki de aylar sürecek, iyi ya da kötü her türlü havada, tropik sıcakta yelken açacak, ormanlarla kaplı düşman adalara inecek, korsanlarla, haydutlarla ve sizi açık ateşte kızartılacak bir lezzet olarak gören adamlarla uğraşacak... sizi kullanmaya doyduktan sonra."

Eva kararlıydı. "Zorlukların ve tehlikenin farkındayım ama o benim babam."

"Evet, büyük ihtimalle ölmüştür ve ben de aylarca çürüyen bir cesedi aramak zorunda kalacağım!"

Eva irkildi ve Ross açık sözlülüğüne lanet etti. "Eva, sevgilim, özür dilerim. Ama acı gerçek şu ki, o g i d e l i dört yıl oldu. Üç yılı aşkın süredir ne bir görüntü, ne bir mektup, ne de bir mesaj var. Tropik bölgelerde binlerce ada var; herhangi birinde olabilir. Ya da hiçbirinde olmayabilir. Gemisi bir fırtınada ya da korsanlar tarafından kaybedilmiş olabilir. İspanyollar, Fransızlar ya da Portekizliler tarafından ele geçirilmiş olabilir. Gemiler kaybolur. Adamlar kaybolur. Eğer hayatta olsaydı, bunca zaman sonra mutlaka birimize mesaj göndermenin bir yolunu bulurdu ama ne bir iletişim, ne bir mektup, ne de ağızdan kulağa aktarılan sözlü bir mesaj var."

"*Gull* İngiltere'ye yelken açtığında hayattaydı." "Evet, yaşıyordu." Sabrını zorlama ihtiyacı ses Ross'un ince, köşeli yüzünün bir ton kararmasına neden oldu. "*Gull*'un kaptanı babanın geride bırakılmakta ısrar ettiğini, onu eve getirecek başka bir gemi bulacağını söyledi. Bu üç yıl önceydi. Tropik bölgelerde, yamyamların, İspanyolların ve her türlü salgının istilasına uğramış adaları dolaşarak geçen üç uzun yıl. O öldü, Eva. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, hayatına o kadar çabuk devam edebilirsin. İkimiz de hayatımıza o kadar çabuk devam edebiliriz."

Eva titremelerini engellemek için ellerini yumruk yaptı. "O ölmedi," diye ısrar etti sessizce. "Eğer ölmüş olsaydı, ben bilirdim. Buradaki kaybı hissederdim-" bir elini kalbinin üzerine bastırdı. "Babam hayatta. Ve eğer ondan haber alamadıysak, başı belada olduğu içindir. Ya yaralanmıştır ya kaybolmuştur ya da esir tutuluyordur. İspanyollar her zaman esir alırlar."

"Gerçekten de öyle, onları fidye için tutuyorlar. Hiçbir talebimiz olmadı."

"Kim olduğunu bilmiyor olabilirler. Onu madenlerde ya da... ya da bir kamış tarlasında çalıştırmış olabilirler ya da-"

Ross dudaklarını büktü. "Ve eğer varsa, köleliğe zorlanan beyaz bir esirin ortalama yaşam süresi yaklaşık iki aydır."

"O büyük, güçlü bir adam."

"Beş cılız adamdan daha fazla yemek yiyen ve hayatta kalması daha pahalıya mal olan."

Döndü, hiç de kadınsı olmayan bir küfür mırıldandı ve pencereye doğru yürüdü. "Neden bu kadar inatçısın? Madem öldüğüne bu kadar inanıyorsun, neden *Karabatak*'ı onu aramaya götürüyorsun?"

"Çünkü hâlâ yürütmemiz gereken bir işimiz var. Hala yapmamız gereken Ticaret için yeni limanlar bulmak. Bu şirket pamuk ipliğine bağlı. Doğu Hindistan Gemiciliği

ve kendisini bir Golyat olarak konumlandırıyor. Kamış üreticileriyle yaptığımız bir düzine ticaret anlaşmasını kaybettik çünkü rüşvet ödemeye ya da Hollandalıların teklif ettiği fiyatları karşılamaya gücümüz yetmiyor. Dört yıl önce babanızın bu yolculuğa çıkmasının bir nedeni de buydu ama o zamandan beri borçları ödemek için iki gemi daha satmak zorunda kaldık. Sahip olduğumuz her şeyi, hatta sırtımızdaki giysileri bile borç almak zorunda kaldık."

Eva yavaşça pencereden döndü. "Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Bilmen için bir neden yok çünkü seni korumaya çalıştım. Her şeyi babanın isteyeceği şekilde sürdürmeye çalıştım." Masanın etrafından dolanıp Eva'nın yanında, pencerenin önünde durdu ve tekrar konuştuğunda sözleri daha yumuşak, elleri Eva'nın omuzlarına dokunduğu yerde daha nazikti. "Onun ölümünü dilemiyorum Eva. İnan bana. William Chandler iş ortağım olduğu kadar en iyi arkadaşımdı da. Benim için bir baba gibiydi ve eğer hâlâ hayatta olma ihtimali varsa, kendi hayatım buna bağlıymış gibi onu arayacağımı düşünmüyor musun?"

"Hayatı buna bağlı olabilir," dedi inatla.

"Gerçekten de olabilir. İhtiyacım olan son şey de yılanlar ve örümcekler yüzünden ciyaklayan ya da ormanda hangi elbisenin giyileceği konusunda yaygara koparan bir hizmetçi grubu."

"Bir maiyete ihtiyacım yok."

"Eva...hayır."

Eva iç çekti. O haklıydı. Elbette haklıydı ama aynı zamanda babasının başının dertte olduğu ve kimse onu kurtarmaya gelmezse gerçekten öleceği hissinden de kurtulamıyordu.

"Eva...?" Ross bir parmağını nazikçe çenesinin altına sokarak kendi parmağına doğru kaldırdı. "Hayatlarımıza devam etmeliyiz. William ikimizin de hayatımızı boşa harcamamızı istemezdi."

yanlıř giden maceralarından birinin mutluluđu. Důđünü iki kez ertelediniz ve ben řimdiye kadar sabırlı bir damat oldum."

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Evet, biliyorum. Ve böyle olmak istemezdim..."

"İnatçı mı?"

Kadın, adamın onayladığını düşünöğü küçük bir ses çıkardı ve ağzını onunkine doğru eğdi. Öpücük, tıpkı adam gibi kibar ve süssüzdü ve kadın, adamın böylesine dizginlenemez bir tutku gösterisi için uygun gördüğü iki tam saniyeye iğerlediğini fark etti.

Babasından on yaş daha gençti, uzun boyluydu ve çoğu kadının çekici bulacağı kadar hoş bir çehresi vardı. Eva onun gözlerinin, sanki tavana yakın yerlerde hava daha iyiymiş gibi genellikle yukarı doğru eğik olan uzun, ince bir burnun üzerinde birbirine biraz fazla yakın olduğunu düşünüyordu.

William'ın gidişiyle Lawrence'ın hem Evangeline'e hem de işlere bakma sorumluluğunu üstlenmesi çok doğal görünmüştü ama Lawrence düğünün bir an önce yapılmasını istemesinin başka bir nedeni daha olduğunu çok iyi biliyordu: Annesinin çeyizi için emanet olarak bıraktığı yirmi bin pound.

Adam evlenme teklif ettiğinde on altı yaşındaydı; *Gull*'un Portsmouth'a babasız dönmesinden iki ay sonra. Aşka benzeyen herhangi bir şeyden çok görev duygusuyla kabul etmişti, onun da bu duyguyu tamamen paylaştığından şüpheleniyordu. Adam hemen evlenmek istemişti ama kız, babası Hint Adaları'ndan dönene kadar beklemekte ısrar etmiş, adam da bu kararı gönölsüzce kabul etmişti ama aylar geçtikçe ve borçlar arttıkça adamın kavgacı tavrı rahatsız edici olmaya başlamıştı. On dokuzuncu yaş günü yaklaşırken, babasının sabrının daha ne kadar süreceğini bilmiyordu ve sırf bu yüzden, onun Hint Adaları'na bu yolculuğu onsuz yapma konusunda kararlı olmasına neredeyse seviniyordu.

Ellerini adamın ceketinin ön kısmında yumuşattı ve eteklerindeki ezilmeyi hafifleterek bir adım geri çekildi. "Bu akşam sizi yemeğe bekleyebilir miyim?"

"Hayır, korkarım bu gece olmaz ama daha sonra iyi geceler dilemek ve mektupları almak için akşamınızı bölmeye çalışacağım. *Karabatak* iki hafta içinde yola çıkıyor ve gördüğünüz gibi masam bir kağıt yığınının altında kaldı. Birisi... ben... bu dağın altından geçmeli ve dibini bulmalıyım yoksa kayıp altın şehrini bulsak da fark etmeyecek, artık Chandler-Ross Gemiciliği olmayacak. Günlük işleri denetlemek için sana burada ihtiyacım olmasının bir başka nedeni de bu. İtalya'dan her an gelebilecek bir gemimiz var ve umarım yük bölmeleri Floransa camıyla dolu olur. Benim yokluğumda işleri yürütme konusunda son derece yetenekli olan Bay Bernard'a talimat verdim; hem size hem de aç stokları savuşturan avukat ordusuna rapor verecek."

Eva seçimi onayladı. Reginald Bernard Yirmi yıldır şirkette çalışıyormuş. "Sanırım o korkunç adam Augustus George'u da yanınızda götüreceksiniz?"

Ross başıyla onayladı. "Yedi fit boyunda olması, sert bir granit levha gibi görünmesi ve goril gibi ses çıkarması, ada yerlileriyle uğraşmak zorunda kalırsam işime yarayacaktır."

Eva bu gerçeği tartışamazdı. Augustus George, olgun bir meşe büyüklüğünde göğsü ve çoğu annenin çocuklarını korkutarak itaat ettirmek için tarif edeceği bir yüzü olan vahşi bir adamdı. Babası Hint Adaları'na gittikten kısa bir süre sonra nakliye bürosunda çalışmaya başlamıştı ve zavallı Bernard Usta, bu iri adam ne zaman yanında olsa ter içinde kalıyordu.

Lawrence dirseğini avucunun içine aldı ve Eva'yı kapıya doğru yönlendirdi. "Babanın mektupları hakkında... Gitmeden önce kopyalarını çıkarabilirim diye düşünüyordum. İzini nerede bulabileceğimize dair bir ipucu içerebilirler."

"Onları binlerce kez okudum ve yeni bir şey bulamadım."

"Evet, biliyorum." Onun başının üstünü öptü. "Ama taze gözler..."

Nakliye şirketinin dış ofisinden geçerken cümleyi yarım bıraktı. Her zaman becerikli olan Reginald Bernard gülümseyerek Eva'ya doğru eğildi, sonra da mümkün olduğunca ihtiyatlı davranarak Lawrence'a küçük bir kâğıt salladı.

"Devam et," dedi Eva gülümseyerek. "Araba hemen dışarıda; kendimi uzakta görebilirim."

"Eğer eminseniz."

"Seninle Hint Adaları'na gelemeyeceğimden senin kadar eminim."

Uzun eteklerini savurarak döndü ve sokağa çıktı. Saat üçü biraz geçiyordu ve gökyüzü kapalıydı. Atlar sabahki tufandan kalan çamurları tekmeleyerek geçip gidiyordu; yayalar yağmur tekrar başlamadan önce işlerine koşuşturuyordu. Birkaç çocuk sokakta havlayan bir köpeği kovalayarak koşuyordu.

Araba bekliyordu, şoför de hazır bekliyordu. Yağmur tehdidi altındaki gökyüzünde her şey kasvetli ve gri görünüyordu. Tek renk sıçraması, yanından geçip nakliye ofisine giren kızıl saçlı bir kadından geliyordu.

Karşılıklı olarak kibarca özür dilediler ama Eva'nın aklı hâlâ babasındaydı.

William Chandler ölmemişti. Bu gerçekten nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyordu; sadece onun ölmediğini biliyordu.

Onu düşünürken caddenin karşısındaki şekerçi dükkânına baktı ve bir anısı canlandı. O küçükken, babası ikram olarak dükkândan eve şekerlenmiş incir getirirdi. Balda kaynatılır, şeker kamışına sarılır ve her ısırıkta çıtırdardı.

Arabacısına biraz beklemesini işaret etti ve dükkâna doğru yürüdü. Kapıyı açtığıında bir zil çaldı ve iri yarı, al yanaklı bir kadın elinde bir tepsi taze pişmiş turta ile arka odadan paytak adımlarla çıktı.

"Senin için ne yapabilirim aşkım? Güzel pastalar ya da turtalar?

"Şeker çubuğu mu?"

Eva incirleri tarif etti ve kadın başını salladı. "Evet. Arkada biraz var. Onları senin için sarmak sadece bir dakikanı alır. Şükürler olsun canım, tıpkı babana benziyorsun."

Eva hoş bir şekilde irkildi. "Öyle mi?"

"O kadar iri yarı değilsin ve çenende kıl yok ama evet, William Chandler'ın gözleri de aynı yeşil tonunda. Tüm Londontown'da onun gibi iki çift olması pek mümkün değil. Birini bu şekilde kaybetmesi çok yazık oldu ama olsun. Şeytanla dans edersen cehennemden çıkmak için yüksek bir bedel ödemeyi bekleyebilirsin."

Eva'nın gülümsemesi duraksadı. "Affedersiniz? Gözünüzü mü kaybettiniz?"

"Evet. Billy'm bana öyle söylüyor. Oy, ama yine de-" bir an için telaşlanmış görünüyordu ve bir elini sarkık göğsüne vurarak küçük bir un tozu püskürterek- "yanlış anlamış olabilir. Okuma yazması yok, o yüzden onun için kim yazdıysa o da yanlış anlamış olmalı."

"Oğlun nereden bilsin ki?"

"Neden neredeyse... mmmmm... dört yıl önce seninle denize kaçtı? Hayatı boyunca Kaptan'a hayranlık duydu. Hep şöyle derdi: 'Anne, büyüdüğümde Kaptan Chandler gibi olmak istiyorum'. O sabah gizlice çıkıp *Gull*'a imza atması sürpriz olmamalıydı. Nereye gittiğini bildiren bir mektup gönderene kadar neredeyse endişeden deliye dönecektim. Mektupları saçmalıklarla dolu ve şifrelenmesi gerekiyor... Anlattığı maceradan aylar sonra geliyor ama en azından annesine hayatta olduğunu söyleyecek kadar korkuyor."

Eva hareket etmekten, nefes almaktan korkuyordu. "Ondan aldığınız son mektup... ne kadar zaman önceydi?"

Fırıncı dudaklarını büzdü ve gözlerini duvardaki uzak bir noktaya dikti. "Ooooh, neredeyse üç, dört ay oldu. Ama Noel'de yazılmıştı. Zoomer adında bir adadaydı."

"Zoomer?"

"Evet. Babanla birlikte erzak topladıklarını söyledi. Baban o zaman gözünü kaybetmiş, zavalılık. Billy'm şimdi gerçek bir korsana benzediğini söyledi, düzgün bir yama falan varmış."

Eva dudaklarını ıslattı. Kanı aniden heyecandan deli gibi akmaya başlamıştı ve kalbi kulaklarında o kadar yüksek sesle atıyordu ki fırıncının bunu duyabileceğinden emindi. "Mektup hâlâ sende mi acaba?"

"Hmm. Evet, anlıyorum. İyi misin tatlım? Dikişlerinden ayrılmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"Lütfen. Bakabilir miyim? Mektubu görebilir miyim?"

"Oy, şimdi bilemiyorum. Onu almak için merdivenlerden yukarı çıkmam gerekecek. Dükkan da meşgul."

Burnunu bir kavanoz şeker memesine dayayan yapışkan yüzlü çocuğu işaret etmek için tombul bir el salladı. Eva çantasından bir bozuk para çıkardı, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Her ekleme ile kadının gözleri kırıışıklardan daha da açıldı.

"Lütfen," dedi Eva. "Bu son derece önemli. Mektubu getirir misin lütfen?"

"Evet, aşkım, evet." Fırıncı ellerini önlüğünün ön kısmına sildi, paraları kaptı ve hızla üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Cüssesine göre aldatıcı bir çabuklukla hareket etti ve Eva daha iki adım atmadan dükkânın ana odasına geri döndü.

"Tekne kadar büyük kaplumbağalardan, gemilerin yanında yüzen ve kadınlar gibi konuşan deniz yaratıklarından bahsediyor." Mektubu ahşap tezgâha doğru uzattı. "İspanyollardan da bahsediyor, babanla bir iki kez kuyularının yakınında yakalandıklarından bahsediyor. Tanrı bir ördeği sevsin, diye düşündüm, eğer bu Papacılar

Su! Hepsi orada." Ofladı ve işaret etti. "Mektubun içinde."

Eva değerli kâğıtları aldı ve uzun bir süre onlara baktı. Mürekkep lekelenmiş, sayfalar kötü bir şekilde buruşmuş ve lekelenmişti; uzun yolculuğu ve taşınırken onlara dokunan birçok eli ancak hayal edebiliyordu. Sıkıca eğilmiş üç sayfa yazı vardı ve kelimelerin çoğu yazıldıkları gibi değil, kulağa nasıl geliyorsa öyle kopyalanmıştı. Eva'nın konuşma şeklini çözmesi birkaç dakikadan uzun sürecekti ama kalbinin göğsünde çarpmaya başlaması için sayfanın üst kısmına karalanmış tarihten başka bir şeye bakmasına gerek yoktu. Bir önceki yılın Kasım ayına aitti, bu da babasının altı ay kadar önce hayatta olduğunu kanıtlıyordu.

Lawrence şimdi ona inanmak zorunda kalacaktı!

Mektubu göğsüne bastırdı ve kocaman sulu gözlerini tatlıcı dükkânının sahibine çevirdi. "Bir iyilik daha lütfen, size yalvarıyorum. Bu mektubu birine göstermek için alabilir miyim? Geri vereceğime söz veriyorum."

Kadın başını sallayarak, "Oy, bunu bilemem, aşkım," dedi.

Eva çantasında iki bozuk para daha buldu ve onları uzattı. Gümüş paralar göz kırpar kırpmaz dükkân sahibinin ellerinde kayboldu. "İstediğin kadar uzun tut, işte iyi bir kız."

Eva nefes nefese kaldı ve koşarak dükkândan çıktı. Aceleyle nakliye ofisine döndü ve ayağa fırlayıp yolunu kesmeye çalışan Reginald Bernard'a aldırmadan doğruca Ross'un kapısına yöneldi.

"Efendi Ross bir müşteriyle birlikte."

"Bu çok önemli. Sizi temin ederim bu kesintiye aldırmayacaktır."

"Oh, ama-"

Onun yanından geçip Lawrence Ross'un ofisinin kapısını açtı, yüzü parlıyordu, gülümsemesi genişti.

Oradaydı, masasında oturuyordu, sandalyesi bir tarafa dönüktü ve başı deri arkalığa yaslanmıştı. İlk başta onun uyuduğunu, öğle uykusuna yattığını düşündü. Ama sonra adamın kucığında bir aşağı bir yukarı sallanan kızıl saçları gözüne ilişti. Bu, sokakta ona çarpan kadındı. Dizlerinin üzerindeydi, Lawrence'ın kalçalarının arasına sıkışmıştı ve ağzıyla yaptığı şey Lawrence'ın azgın bir yaban domuzu gibi homurdanmasına neden oluyordu.

"Lawrence?"

Adamın gözleri kadının şok olmuş nefesiyle açıldı ve kapı aralığına baktı. Kucğındaki baş sallanmayı bıraktı ve kadın başını çevirdi, ağzı hâlâ daire şeklindeydi, çenesine tükürük bulaşmıştı. Lawrence'ın pantolonu açıldı, eti hazır olda duruyordu, kalın ve sertti ve kadının sürdüğü aynı kırmızı rujla lekelenmişti.

Eva bir adım geriye sendeledi. Gözlerini kaçırdı ama önündeki sahneyi anlamlandırmak için bakacak hiçbir şey bulamadı. Aceleyle geri çekilerek tökezleyerek sokağına çıktı. Arabaya tırmanırken adının söylendiğini duydu ama şoför nakliye ofisinden taşan kargaşadan çok onun öfkeyle tısladığı "Sür!" sesine karşılık verdi ve birkaç dakika içinde arabalar ve atların karmaşası içinde dörtnala uzaklaştılar.

EVA İNLEDİ ve yan tarafına yuvarlandı. Başı ağrıyordu ve şakağını hafifçe yokladığında parmakları kanla ıslanmıştı. *Eliza Jane* başka bir dalganın çukuruna daldığında güvertenin altından kaydığını hissetti ve tüm bunların aynı kâbusun bir parçası olduğunu umarak yavaşça etrafına bakındı.

Ama hayır. Cesetler oradaydı, düştükleri yerde yatıyorlardı. Alacakaranlık mor ve mavi tonlarında çökmüş, hava nemle ağırlaşmıştı. Parlayan tek kanvas çarşafın şeklini seçebiliyordu.

Gece gökyüzüne karşı mavi-beyaz, ışığın son kırıntısı da ona dokunuyordu.

Yün pelerininin kenarlarını omuzlarına sıkıca doladı. Neyse ki baş güvertede gözlerini dikmiş ona bakan hiçbir ceset yoktu. Tabutu andıran kamarasına dönme düşüncesine katlanamıyordu ve bu yüzden pruva direğinin kalın kolunun altındaki küçük boşluğa sürünerek girdi. Dizlerini göğsüne çekip başını eğdi ve kollarına dayadı, bundan sonra ne yapacağını bilemiyordu.

Gabriel Dante hemen pişman olduğu kocaman bir esnemeyle uyandı. Dört gün sonra, ne yüzü ne de morarmış ve hırpalanmış vücudu iyileşiyordu

her zamanki hızıyla. İnatçı ağrıları yüzünden inleyerek uzun bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve aşınmış sırtından gelen ağrı dalgasını kontrol etmesi ve süslü çevresine gözlerini dikmesi için gereken süre boyunca kenarda sallanarak oturdu. Yatağın yumuşaklığına ya da kıpkırmızı perdelerin ve kadife sandalyelerin genelev havasına henüz alışamamıştı ve Eduardo'nun süs eşyalarını kaldırmaya başlamasını aklına not etti.

Tekrar esnedi, bu sefer daha dikkatli bir şekilde, sonra sendeleyerek ve tırmalayarak kış balkona açılan dar kapıya doğru ilerledi. Pantolonunu açtı ve parmaklıklardan dışarıya uzun sarı bir akıntı gönderdi, bunu yaparken geminin dümen suyunda ilerleyen bir çift yunusa dikkat etti. İşini bitirip tekrar saklandığında, çürük kaburgalarını, kollarını ve bacaklarını test etmek için gerindi, belinden eğildi ve başını iki yana salladı. İnce şekilli ve şaşırtıcı derecede kırılmamış burnu kendi etinden gelen kokuyla seğirdi.

Nog Kelly, *Demir Gül*'e dönmeden önce kafur yağı, domuz yağı ve ada otlarından oluşan zararlı bir karışım hazırlamış ve Eduardo'ya her gece Gabriel'in sırtına ve omuzlarına sürmesi için emir vermişti. Kesiklerin ve kirpik izlerinin çoğu kapanmış ve kabuk bağlamaya başlamıştı ve en kötü çürükler siyahtan sarımsı bir maviye dönüşmüştü. Gözü küçük bir hindistan cevizinden olgun bir eriğe kadar küçülmüştü ve çok zorlarsa mor kapakların arasından gözlerini kısmayı başarabiliyordu, bu da görüşünün sağlam olduğuna dair kendini rahatlatmaya yetiyordu.

Küpeştede durmuş, ellerini koyu renkli meşeye dayamıştı. Bir geminin arkasından yükselen dalgaları izlemek onu büyülemekten asla vazgeçmezdi. Güneşin ışığına ve açısına bağlı olarak dalgaların tepeleri mavi ya da yeşil, bulutlu ya da yarı saydam olabilirdi. Dalgaların tepeleri hafif köpüklü ya da sert beyaz bukleler halinde olabilirdi ve alacakaranlıkta, yüzeye yakın yüzen belirli bir balık türünün neden olduğu fosforlu dalgalanmalar suyu parlıyormuş gibi gösterirdi. Günün bu saatinde, güneş ufuk çizgisinin üzerine henüz yükselmişken, su yunusların peşinden koşan gümüşü balık sürülerini görebilecek kadar berraktı.

Deneyimli gözleri kıvrımın yüksekliğinden ve genişliğinden kalyonun ne kadar hızlı hareket ettiğini anlayabiliyordu. Mürettebatın gece gündüz çalışarak geminin üst kısmındaki fazla yükü azaltmasına rağmen, yeni vaftiz edilen *Endurance* hâlâ suda yuvarlanan bir domuz gibi ilerliyordu. Bu hızla giderse Pigeon Cay'e ulaşmasının bir hafta daha sürebileceğini tahmin ediyordu ki bu da hızlı ve çevik *Valour*'unu kaybettiği için bir kez daha dişlerini gıcırdatmasına neden olmuştu. Kalyonun tam yelkenle en yüksek hızı sekiz deniz miliydi; *Valour* ise on dört deniz milinde seyrediyordu.

Gabriel kamaraya dönüp yıkandı ve giyindi, ardından günün haritalarını kontrol ederek konumlarını ve ne kadar yol aldıklarını kabaca hesapladı

Gece boyunca. Stubs Boğazlardan uzakta olduklarını doğrulamış ve doğuya, Providence Kanalı'na dönmüştü. Doğrudan güneye doğru bir rota çizmek yolculuğu günlerce kısaltabilirdi ama İspanyol filosu dağılmış ve intikam peşinde koşarken, Dante gemileri Eluthera ve Kedi Adası'nın etrafından dolaşarak daha güvenli bir rota izlemek zorunda kaldılar.

Hepsinin eve dönmekte ısrar etmesine rağmen, *Avenger* ve *Tribute* ayrı düşmüştü ve *hararetli* bir aile toplantısından sonra, Korsan Kurt ve Jonas'ın başarılarını saymak için diğer kaptanlarla buluşacakları New Providence'a doğru yola çıktılar. Bir ay kadar sonra İspanyol filosuna saldırmak için büyük bir istekle bir araya gelen korsanlar dağılacak ve ayrı yollara yelken açacaklardı. Yine herkes kendi başının çaresine bakacaktı ama şimdilik kardeşiler ve İspanya'nın yeni bir donanma toplama umutlarını yıkmak için muhteşem bir savaş gücünde birleşmişlerdi.

En ağır yaralıları taşıyan Juliet'in *Demir Gülü*, gemisini Gabriel'le aynı hizada tutmuştu ama açık sulara ve berrak denizlere ulaştıklarında dizginleri gevşetmiş ve görünürde başka bir gemi olmadan geçen üç günün ardından, önden gitme niyetinin sinyali vermişti ve muhtemelen Cay'e zahmetli kalyondan çok daha önce varacaktı. Gabriel haritalardan birini alıp yuvarladıktan sonra kamaradan çıktı ve baş tarafa tırmandı. Her zaman olduğu gibi kalyonun yüksek bordaları ve yükselen baş ve kıç bodoslamalarının hantal görüntüsü karşısında çarpılmıştı. Mühimmatının muazzam ağırlığı geminin hızını daha da kısıtlıyordu. Otuz iki poundluk iki kat top ona korkunç bir ateş gücü veriyordu ama bu ona pahalıya mal oluyordu. en iyi şekilde dağıtmak için çeviklik.

Kıç güverteye tırmanırken Gabriel kalyonda yapılması gereken değişikliklerin zihninde bir listesini çıkardı; bunların en önemlilerinden biri de bu hantal hayvanı yönlendirmek için yeni bir tasarımdı. Şu anda onu döndürmek, bir gemiyi döndürmeye çalışmak gibiydi.

Bataklıktaki bir at gibi, dümenden de aynı tepkiyi alıyorum.

Stubs güvertedeydi ve Gabriel görüldüğünde işaret parmağıyla alnına dokundu. "Kaptan."

Dante sağlam gözlerini kısarak yelkenlere baktı. "Gördüğüm kadarıyla bu sabah güzel bir rüzgâr esiyor."

"Gayet açık ve net," diye başını salladı Stubs. "Aşçı sonunda kendini havaya uçurmadan mutfak ocaklarını evcilleştirmeyi başardı ve sırada sıcak yulaf lapası ve haşlanmış domuz eti var."

"Şükürler olsun. Yamyama dönüşecek kadar açım. Gece boyunca bir şey gördünüz mü?"

"Ortalık yeterince sessiz ve karanlıktı, ama tepedeki nöbetçi az önce bir şey gördüğünü bildirdi. Yelkenleri görünmeyen tek bir gemi."

"Suyun içinde hareketsiz mi yatıyor?" "Hareketsiz... ya da zar zor hareket ediyor." "Bayraklar?"

"Söylemek için çok uzak ama onun bir İspanyol olduğunu düşünmüyor." Stubs ona teleskopik dürbünü uzattı ve boş görünen ufukta bir noktayı işaret etti. Gabriel dürbünü sonuna kadar açtı ve bir süre suyun yüzeyini yavaşça taradıktan sonra küçük karanlık lekeye odaklandı. Uzakta parıldayan hiçbir sürme ışığı yoktu ve yelkenler de açılmamıştı, bu da saatin onu neden neredeyse kaçırdığını açıklıyordu.

Camı güneye doğru çevirdi ama üç kez geçmesine rağmen *Demir Gül*'den hiçbir iz yoktu. Juliet gece boyunca ufuk çizgisinin ötesine yelken açmıştı ama o endişelenmiyordu. Top kaptanları top talimleri yapmıştı ve mürettebatı tek bir gemiyi sudan çıkarabilecek güçteydi. Savaşta *flota* ile dönen herhangi bir İngiliz ya da Fransız Dante renklerini tanıyabilirdi. Tek joker, Okyanus Denizi'nin öte yanından yeni gelmiş ve ilk cinayetini işlemeye hevesli bir mürettebatla dolup taşan bir korsandı.

"Bundan ne anlıyorsun?"

Stubs cevabını düşünürken diliyle yanağının içini yokladı. "Evet, korkup kaçan bir İspanyol olabilir. İngiliz ya da Fransız olabilir, bizim gibi yapıyorlar ve zarar görmemek için doğruya doğru gitmeyi tercih ediyorlar. Aslında herhangi bir şey olabilir. Tamamen silahlı bir savaş gemisinin silüetini taşıyoruz, bu da birçok sıradan tüccarın bizden uzak durmasına neden olur."

"Böylece, bir İspanyol kaçakçısını ya da Havana'dan devriye gezen herhangi bir gemiyi eleyebiliriz, çünkü muhtemelen uzaklaşmak yerine bize doğru acele edeceklerdir."

Stubs başını salladı ve parmaklığın üzerinden tükürdü.

"Yeterince doğru." "Rotamızı bir iki nokta değiştirelim.

Bakalım ne yapacak?

yapar." Gabriel bardağı katladı ve Stubs'a geri uzattı. "Yemek kokusu beni çağırıyor. Karşı çıkarsa haberim olsun."

Sonraki bir saat boyunca bilinmeyen geminin yönü dışında hiçbir şey değişmedi. İlk görüşte *Endurance* ile paralel bir rotaya dönmüş gibi görünüyordu. Gabriel kalın bir parça haşlanmış domuz göbeğinin ve dumanı tüten bir kâse yumurtalı burgoo'nun tadını çıkardığında, tanımlanamayan gemi batıya doğru dönmüş ve kuzeye yönelmişti. Gabriel bu durumu daha fazla önemsememek üzereydi ki tepedeki adam karga yuvasından selam verdi ve geminin tekrar doğruya yöneldiğini söyledi.

Gabriel dürbüne tekrar bakarak, "Nedenini ancak şeytan bilir," diye mırıldandı. "Ama görünüşe göre sabit bir daire çizerek ilerliyor."

Emrettiği rota değişikliği *Endurance*'ı çıplak gözle görülebilecek kadar yaklaştırmış ve camdan bakıldığında bir İngiliz ticaret gemisinin tanınabilir silüetini ortaya çıkarmıştı. Geminin yelkenlerinin çoğunun açılmış olduğunu görebiliyorlardı, geriye sadece hareket etmesini sağlayan üst ana yelken kalmıştı.

Gabriel yavaşça, "Ben her zaman meraklı bir adam oldum, Usta Stubs," dedi. "Bizi daha yakına getir. Sıkıntı içinde olabilir."

"Eğer öyleyse, sanırım kralın kendisi de gemidedir, yoksa Kaptan Simon taşlıklarınızı jartiyer olarak kullanır."

Gabriel sırtarak, "O zaman jartiyer giymediği için şanslıyım," diye mırıldandı.

"Bunun için bir istisna yapacağımı garanti ederim."

Yine de emir tepedekilere iletildi ve saniyeler içinde kramponlar gevşetildi, devasa kanvas yelkenler rüzgârı yakalamak için açılıp sallanırken serenler ve armalar gıcırdadı. *Endurance*, Gabriel'in dudaklarında isteksiz bir onay gülümsemesine yol açacak kadar coşkuyla karşılık verdi. Yarım mil kadar yaklaştıklarında ve direğin tepesinde dalgalanan büyük sarı bayrağı gördüklerinde, bu gülümseme de İngiliz gemisine yaklaşma düşünceleriyle birlikte yok oldu.

"Tanrı ruhlarımızı korusun," dedi Stubs nefesinin altından. "O bir veba gemisi."

"Mesafemizi koruyun," diye emretti Gabriel çabucak. "Lütfen bizi rüzgâr yönünde tutun."

Bir gemide ateşten sonra en çok korkulan şey hastalıktı. Mürettebat bayrağı görmüş ve küpeştede sessiz bir şekilde durmuş, açık denizde cansız gemiye bakıyordu. Güvertede kimse görünmemişti. Kalyon yaklaşırken kimse alarm vermemişti.

Gemiyi dürbününden dikkatle inceleyen Gabriel, kamçının geminin dönmesini sağlamak için halatlarla bağlandığını görebiliyordu. Ön yelkenlerden biri halatlardan kurtulmuştu ve brandanın bir köşesi rüzgârda kayıtsızca sallanıyordu. Düşükleri yere yığılmış cesetleri de görebiliyordu. Gemide hiç hareket yoktu. Güvertenin üstünde ya da altında yaşam belirtisi yoktu. Döndüğünde, kış tarafındaki yaldızla yazılmış ismi okuyabildi: *Eliza Jane*.

Gabriel bardağı indirdi. "Sancak tarafındaki bataryayı yükle, Stubs. Farelerini kıyıya taşımak için onu yüzer halde bırakma riskini göze alamayız. Onu delip batıracağız ve beraberinde götürdüğü ruhlar için dua edeceğiz."

"Önce bir uyarı atışı yapmamı mı istiyorsun?" "Kimi uyarmak için? Hayaletleri mi?"

"Neptün'e bir nezaket. Ruhların geldiğini bilsin."

Gabriel başıyla onayladı. "Yay üzerinden tek bir atış o zaman. Adamları uyarın, sanki bir tatbikat yapıyormuş gibi zaman tutacağım. Ateş etme ve yeniden doldurma arasındaki sürenin yirmi saniyeden fazla olmamasını istiyorum. Üç tam atış yeterli olacaktır."

Stubs emri silah kaptanlarına iletirken, Gabriel camı kaldırdı ve veba gemisini enine boyuna bir kez daha taradı. Ense kökünde tanıdık bir karıncalanma hissetti ve gemide küçük alarmları harekete geçiren şeyin ne olduğunu merak etti. İyi ve güçlü bir gemiydi; onu batırmak zorunda kaldığı için utancı iki katına çıkmıştı. Ama eğer veba, sarıhumma ya da çiçek hastalığı taşıyorsa onu kurtarmak mümkün değildi. Tek bir fare, eğer hayatta kalırsa, karaya çıkıp bir adanın tüm nüfusunu yok edebilirdi.

Arkasında, silah kaptanları hazırды. Devasa culverinler yüklenmiş, fünyeler yakılmıştı. Gabriel bir kez Stubs'a başıyla işaret etti, o da kış küpeşteye monte edilmiş küçük döner topa tüten bir linstock dokundurdu. Barut bir pufla tutuştu ve patlayarak iki kiloluk demir bir topu Neptün'ü uyandırmak üzere geminin bordasına fırlattı. Top mürettebatı hazır olduklarını haykırdı. Adamlar yeni barut ve top yükleriyle, süngerler ve tomponlarla namluları temizlemek ve pirinç boğazlardan aşağı yeni bir atış yapmak için hazır bekliyorlardı.

Gabriel camı *Eliza Jane*'in güvertesi boyunca süpürdü. Son bir kez daha, sonra ateş işareti vermek için kolunu kaldırdı.

E Vangeline Chandler, *Eliza Jane*'in pruvası üzerinde bir kavis çizip mavnaya sıçrayan merminin cırtlak ıslığıyla irkilerek uyandı.

Su. Yerinden kalkması biraz zaman aldı.

baş bodoslamanın altındaki boşluğa girdi ve kendini yukarı çekti. Bacaklarına kramp girmişti, son derece güçsüzdü ve küpeştenin üzerinden görebilmek için yeterli kaldırıcı elde edebilmek amacıyla bir kesme direğine tutunmak zorunda kalmıştı.

Önceki iki gün boyunca sadece uçsuz bucaksız su ve gökyüzünün olduğu yerde, şimdi *Eliza Jane*'e nişan almış iki sıra siyah burunlu topuyla, yıpranmış ve savaş yarası almış devasa bir İspanyol kalyonu duruyordu.

Bacaklarını altında sabitlemeye çabalarken, rüzgâr saçlarını kaptı ve gözlerine uzun sarı flamalar göndererek onu bir anlığına kör etti. Daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir ses havayı parçalayıp iki gemi arasındaki berrak su boyunca cehennemi çığlık çığlığa getirdiğinde onları kenara süpürdü.

Her iki güvertedeki toplar ateşlendiğinde kalyonun her tarafı alevden çatallar saçarak patladı. Gemiler o kadar yakındı ki, yaylın ateşinin *Eliza Jane*'e ulaşması ancak iki kalp atışı sürdü.

Ahşap gövde, bazıları küpeşteleri patlatıp içeri doğru parçalayarak güverteye bıçak gibi kıymıklardan oluşan ölümcül bir dolu püskürttü. Bazıları serenlere ve armalara çarparak halatları ve yelkenleri indirdi. Bazıları direklere çarpıp güverteye sekti ve önlerine çıkan her engelin üzerinden çılgınca yuvarlandı.

Bir mermi pruva direğinin uzatılmış koluna çarpıp onu temiz bir şekilde ikiye böldüğünde Eva çığlık attı. Ayaklarından fırladı ve bir duman ve kor bulutu içinde kaldı. Elleriyle başını kapatıp bir top gibi kıvrıldı ve altındaki kalaslar eğilip bükülürken tekrar çığlık attı.

"ATEŞİ KESİN! *Ateşi kesin lanet olası!*" Gabriel topların gürültüsü arasında bağırdı ve bir culverin'in kalın namlusuna sıçrayarak camı tekrar gözüne dayadı. Borda, yoğun bir kükürtlü duman bulutu oluşturmıştı ve İngiliz gemisini net bir şekilde görebilmesi için dumanın dağılmasını beklemesi gerekiyordu. Kolu düşmeden önceki o saniyede gördüğünü sandığı şeyi gördüğünden bile emin değildi. Pruvada bir şey... biri mi hareket etmişti? Bir görüntü mü? Bir serap mı? Hayalet gibi bir siren mi? İkincisi olmalıydı, çünkü orada duran uzun sarı saçlı bir kadın görmüş olması mümkün değildi.

Saniyeler bitmek bilmez bir yavaşlıkla akıp gidiyordu. Duman rüzgârın etkisiyle tembelce uzaklaşırken Gabriel mürettebatın gözlerinin üzerine dikildiğini hissedebiliyordu; silahlar çoktan doldurulmuş, fitiller tütüyor, barut dokunmatik deliklere dökülüyordu.

"Kaptan?"

"Bekle," dedi Stubs'a. "Sadece bir dakika daha bekle. Bir an için gördüğümü sandım..."

Sağlam gözünü kırıştırdı ve tekrar odaklandı.

"Orada!" diye bağırdı heyecanla, işaret ederek. "Pruvada. Gemide biri var."

Stubs ikinci bir dürbün açtı ve *Eliza Jane*'in pruvasına doğrulttu.

Beklendiği gibi, kalyonun ilk bordası Direnmeyen hedefe muazzam miktarda hasar verdi. Stubs ilk başta yarılmış rayların ve serenlerin, ezilmiş tahtaların ve kırılmış direklerin ötesinde bir şey göremedi. Ama sonra, toz bulutları yatışıp dumanın son demleri de dağılınca, Gabriel'in ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olan şeyi o da gördü.

Bir kadındı. Ya
da bir Wraith.

Uzun, şekilsiz beyaz bir giysi giymişti. Saçları güneş kadar sarıydı ve rüzgârda serbestçe dalgalanıyordu. Çömeldiği yerden kalkmış ve şimdi k ü p e ş t e d e hareketsiz *durarak* suyun karşısındaki *Endurance*'a bakıyordu.

Silah güvertesindeki vızıltıdan mürettebatın onu da görmüştü. Aralarında en batıl inançlı olanlar, herhangi bir laneti savuşturmak için defalarca istavroz çıkardı ve bir şeyler mırıldandı. Hayaletlere ya da sirenlere inanmayanlar uzaklara baktı ve sonra bunun sadece dumanın bir oyunu olduğunu umarak geri döndü.

"Onu görüyor musun?" Gabriel ihtiyatla sordu. "Gözlerim bana oyun mu oynuyor yoksa sen de mi görüyorsun onu?"

"Evet," dedi Stubs yavaşça. "Onu görüyorum. Gerçi o raunttan sağ çıktığına göre omzunda şeytan olmalı." Aceleyle iki kez istavroz çıkardı ve küpeştenin üzerine bir tomar balgam tükürdü.

"Rowly!"

Güvertede onların üzerinde duran dümenci gözlerini İngiliz gemisinden ayırdı ve dikkat kesildi. "Evet Kaptan?"

"Bizi selamlama mesafesine getirin."

"*Efendim?*"

Gabriel bardağı indirdi ve sıkılmış dişlerinin arasından emri tekrarladı. "Selamlama mesafesi içinde, Efendi Rowlandson, ve bu konuda keskin görünün."

Rowly bir perçemine dokundu ve emri iletti. Herkes denizcileri ölüme sürükleyen güzel, yarı çıplak deniz perileriyle ilgili hikâyeler duyduğundan, mürettebat ürkmüş ve bu yüzden yanıt vermekte tereddüt etmişti. İngiliz gemisinde hâlâ hayatta olan biri olsa bile, geminin tüm denizcileri uzak durmaları konusunda uyaran sarı bir bayrak taşıması bu korkuyu daha da arttırıyordu.

Stubs batıl inançlardan kolay kolay etkilenmezdi ama Kader'i kışkırtmaya ve dünya dışı bir varlığın güçlerini yok saymaya da tamamen istekli değildi. Gabriel'e baktı ve dilini bir yanağından diğerine doğru itti.

"Farkındayım Usta Stubs," dedi Gabriel, levazım subayının gözlerindeki uyarıyı okuyarak. "Farkındayım." Bu aldı a daha fazla saat . manevra için getirmek ve

Endurance, Dante'nin diğer gemiyi pirinçten bir trompetle selamlamasına yetecek kadar yakındı. O bir saat boyunca kadın figürü pruvadan hiç ayrılmadı. Aslında Gabriel onun bir heykel olduğuna inanmaya başlayabilirdi, eğer arada bir elini kaldırıp altın rengi saçlarını yüzünden uzaklaştırmasaydı. Ayrıca yanında bir yerden uzun yün bir pelerin almıştı ve şimdi onu omuzlarına sıkıca sarmıştı.

"Selam, *Eliza Jane*! Bu *Endurance*'ın kaptanı. Geminizde kaç kişi hayatta kaldı?"

Kadın iki kez cevap vermeye çalıştı ama boğazı çok kuruydu, gemiler birbirinden çok uzaktaydı ve hırıltılı sözcükler rüzgârda uçup gitti. Sonunda sadece bir parmağını gösteren bir el kaldırdı, sonra o parmağı göğsüne doğrulttu.

"Gemide yalnız olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Kız abartılı bir baş sallamayla cevap verdi ve Dante trompeti ağzına götürmeden önce bir nefes verdi

Tekrar. "Ne kadar sürececek?"

Kız yere baktı ve adam onun parmaklarına baktığını, yumruğundan çözerken yavaşça saydığını görebiliyordu. Elini tekrar kaldırdığında dört ince parmak görünüyordu.

Gabriel yaralı gözündeki kabuğu ovuşturdu ve açık kalması için zorladı. "Mürettebatın geri kalanı nerede? Kaptan nerede?"

Kızın kolu aşağı indi ve ana güvertenin göbeğini işaret etmek için yarı yolda durdu. Başını sallarken parmakları tekrar sıkı bir yumruk şeklinde kıvrıldı.

Dante ensesindeki tüylerin yeniden diken diken olduğunu hissetti, çünkü eğer onu doğru yorumluyorsa, ona ölülerin cesetleriyle dolu bir veba gemisinin güvertesinde yalnız olduğunu söylüyordu.

"Bizi daha yakına getir, Stubs. Konuşmasını duyacak kadar yaklaştır."

"Ama Kaptan-"

Gabriel'in soğuk ve sert bakışları protestoyu kısa kesti. "Bu bir emirdi Efendi MacLeish, tartışma konusu değil."

Stubs'ın gözleri, özel adının kullanılmasıyla kısa süreliğine kırıışıklarından dışarı fırladı; bu, bir top atışı kadar net ve yüksek sesli bir uyarıydı.

"Evet, Kaptan. Onu yaklaştırıyorum."

Emri dümenci Rowly'ye iletti, o da ağzında isyankâr bir ifadeyle aldı. O kadar uzun süre tereddüt etti ki Gabriel başını çevirip bir tehdit daha savurdu; bu tehdit, bir elinin pek de tesadüfi olmayan bir şekilde belindeki tabancanın kundağına gitmesiyle geldi.

Endurance manevra yaparak pozisyonunu aldığında, tüm mürettebat güvertede idi. Gabriel, gemileri yaklaştırmak için değil ama geminin yanaşmasını engellemek için, adamlarına uzun kıskaçlı sopalarla rayların yanında durmalarını emrederek önlem almıştı.

onları bilerek ayırmıştı. Ayrıca kadının ve bayrağın kalyonu İngiliz korsanların *Endurance*'a binmesine yetecek kadar yaklaştırmak için bir hile olarak kullanılmış olma ihtimaline karşı keskin nişancıların avluya çıkmasını emretmişti.

Mürettebat, Dante'nin tekrar küpeşteye çıkıp ellerini kavuşturarak *Eliza Jane*'i selamlamasını mutlak bir sessizlik içinde izledi.

Kız molozların üzerinden kalktı ve iki gemi arasındaki boşluğa doğru ciddiyetle baktı. Bu kadar yakından, yüz hatları daha netti ve mürettebat arasında, güzel sirenler ve meleklerin hayalet görünüşleri arasında bölünmüş fikirlerle başka bir alçak mırıltı dalgalandı.

"Bize ne olduğunu anlatabilir misin?" Dante sordu.

Kız kendini duyurabilmek için sesindeki pası yeterince temizledi. "İki hafta önce tatlı su almak için Fox Town'a indik. Adamlardan biri ateşlendi. Mürettebatın geri kalanına bulaşması sadece birkaç gün sürdü."

Tehlikeden kaçan bir balık sürüsü gibi, rayları dolduran mürettebat geri çekildi ve geminin yayıyor olabileceği kötü buharlarla aralarına daha fazla mesafe koydu.

"Peki ya sen?" Dante sordu. "Sana da bulaştı mı?"

Kadın bir an başını eğdi ve salladı. "Hayır. Ben bağışlandım. Nedenini sadece Tanrı bilir, ama ne ateşim ne de lekelerim vardı."

"Çiçek hastalığı," dedi Stubs istavroz çıkarırken. "Adalardan birinde salgın olduğuna dair bir söylenti vardı."

"Neden kıza değil de tüm mürettebata saldırsın ki?"

"Dediği gibi, sadece Tanrı... ya da Şeytan... kesin olarak bilir." İkisi de *Eliza Jane*'e doğru baktı.

"Dört gündür tek başınıza olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Güvertede, evet. Ondan önce birkaç gün kamaramda kilitli kaldım, bu yüzden tam olarak ne kadar süredir yalnız olduğumdan emin olamıyorum."

"Yiyecek ve su için ne yaptınız?"

"Yelkenlerde biraz yağmur yakaladım. Ama aşağıya inmeye cesaret edemedim."

Gabriel kamarotu Eduardo'ya seslendi. "Bir tulum tatlı su, bir tulum şarap, bir kese de buğday keki, peynir ve soğuk et getir. Ve elini çabuk tut."

Çocuk koşarak uzaklaştı ve Gabriel uzun, yavaş bir nefes verdi. Kadını öylece gemiye getiremezdi. Çiçek hastalığı öldürücü ve ölümcül bir hastalıktı ve kimse nasıl yayıldığını bilmiyordu. Bazıları dokunma yoluyla, bazıları fareler yoluyla, bazıları da sadece aynı havayı solumanın ölümcül olduğunu söylüyordu. Kızın kurtulmuş olması şaşırtıcı olsa da hastalıktan kurtulduğu anlamına gelmiyordu.

Öte yandan, öylece yelken açıp gidemezdi. Kadın bir ölüm gemisindeydi ve gemiyi yok etmek onun ahlaki göreviydi. Çılgılık atan İspanyollarla dolu gemileri batırmakta ustalaşmış olsa da, silahsız ve çaresiz bir kadını su dolu bir mezara gönderme düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

"Lütfen, Kaptan." Sesi iki gemi arasındaki boşluktan geçerken tekrar dalgalandı. "İkileminizi anlıyorum. Hayatta kalmak için yiyecek aramama nedenlerimden biri de buydu. Hiçbir şey yemezsem ve açıkta uyursam sonumun daha çabuk geleceğini umuyordum. Korkarım kendimi denize atamayacak kadar korkağım ama silahlarınızın teslim ettiği kaderi kabul edeceğim."

Gabriel, içinde bir yemin barındıran bir nefes üfledi. Bu kesinlikle duymak istediği son şeydi ama şimdi onu kurtarmak için bir yol bulmaya mecburdu.

Gemideki doktora en yakın kişi olan berber ve yelkenci Douglas Podd'a döndü.

"Öneriler?"

Podd çenesini kaşıdı. "Çiçek hastalığından kurtulan insanlar olduğunu duydum. Bazıları ikinci kez yakalanmadıklarını söylüyor. Küçükken böyle bir şey geçirip geçirmediğini bilmek yardımcı olabilir. Neden kurtulduğunu açıklayabilir."

"Sebebin bu olduğunu varsayarsak," dedi Gabriel, "hastalığı derisinde ya da giysilerinde taşımadığından nasıl emin olabiliriz?"

Stubs'ın çenesi düştü. "Onu gemiye getirmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Bir tabanca atışının hızlı ve merhametli olacağını düşünüyoruz," diye homurdandı yakındaki adamlardan biri.

Dante kaşlarını kaldırarak ters ters baktı ve tayfa geri çekilerek gözden kayboldu. Tekrar Podd'a baktı. "Bir haftadır ateşi olmadığını iddia ediyor. Buna ne diyorsun?"

Podd dudaklarını büzdü ve etrafına bakındı, cevabını vermeden önce dikkatlice tarttı. "Çıplak kıkına kadar soyunması ve derisi neredeyse çıkana kadar baştan aşağı sodalı sabunla ovması gerekir. Aksi takdirde -" başparmağını omzunun üzerinden geçirdi- "adamların onu denize atmasını engellemekte epey zorlanırsın. Tabii düpedüz isyan etmediklerini varsayarsak."

Gabriel acımasızca başını salladı. "Mürettebatla konuşacağım."

Podd kırlaşan saçlarını kaşıdı. "Senin yerine bana inanabileceklerini düşünüyorum, Kaptan. Çünkü onların dişlerini çeker, kemiklerini kırarım ve bir yavru kediye kurtarmaktansa boğacağımı bilirler... Bu sizin hakkınızda söyleyemeyecekleri bir şey, özellikle de yavru kedi güzel bir dişiye."

Gabriel homurdandı ama alınmak için zamanı yoktu. "Devam et o zaman. Anlat onlara."

"Evet. Peki ya hayır oyu verirlerse?"

Gabriel dudaklarını büzdü. "Eğer yaparlarsa... o zaman... Aynı fikirdeyim: Bir tabanca atışı en merhametlisi olacaktır."

Endurance'ta hararetli tartışmalar sürerken, *Eliza Jane*'e doğru bir sandal kürek çekiyordu. Eva talimatları izledi ve içinde yiyecek ve su bulunan bir sepeti yukarı çekerek bir halat attı. Ayrıca, uzun bir halata bağlı bir yakalama kancasını da yukarı çekmiş ve bu kancayı geminin küpeştesinin sağlam bir bölümüne sabitlemiştir.

Çözülmemiş korkularına rağmen, bisküvi ve peynirin görüntüsünü ve kokusunu görmezden gelemeyecek kadar açtı. Kırık rayların ve yırtık armaların ortasında oturmuş, yiyip içiyor ve gemideki yabancılardan oluşan bir mürettebat kaderine karar verirken devasa kalyonu izliyordu.

Herhangi bir şekilde kurtarılma umudunu tamamen yitirmişti. Eva sarı bayrağın diğer gemileri uzak tutacağını çok iyi biliyordu ve kendini yalnız, acı verici yavaş bir ölüme teslim etmişti.

Kalyonu gördüğünde ilk düşüncesi İspanyolların *Eliza Jane*'i batırıp sefaletine hızlı bir son verecekleri olmuştu. Geminin komutasında İngilizleri görmeyi kesinlikle beklemiyordu ve kaderine kendi vatandaşlarının karar veriyor olmasının onu daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğine henüz karar verememişti.

Kaptan yiyecek ve içecek gönderdiğinde ne düşünmesi gerektiğinden tam olarak emin değildi ama yine de bunun geçici bir ertelemeden başka bir şey olduğuna dair umut beslemeyi reddetti. Belki de hayırsever bir son akşam yemeği? Son bir nezaket? İzin verdiği tek dua, veba gemisini batırmak için yaylın ateşi yeniden başladığında ölümün hızla gelmesiydi. Bu amaçla, şişenin dibinde gelmesini umduğu uyuşukluğu davet ederek şarabı özgürce içti.

"Selam *Eliza Jane*!"

Yarısı boş şişeyi tutarak ayağa kalktı. Kendisini kaptan olarak tanıtan adam kıç taraftaki yüksek güvertede duruyordu. Okuduğu denizci maceracıların yakışıklı ve atılgan görüntüsüne pek benzemiyordu.

Kuruşlu çarşaf lar içindeydi. Yüzü şekilsiz ve hırpalanmış, çenesi ağır sakallıydı. Gözlerinden biri eski kabuk bağlamış, çürük yumru ydu. Diğer gözü ise bir şahinin fareyi yemeye tenezzül etmeden önce inceleyebileceği gibi onu inceliyordu. Saçları koyu renkti ve yağlı teller halinde omuzlarına dökülüyordu; omuzları kuşkusuz geniş ve kas doluydu. Uzun bacakları siyah kösele derisiyle kaplıydı ve uzun botları dizlerine kadar uzanıyordu.

"Daha fazla malzeme gönderiyoruz," dedi. "Tüm giysilerinizi çıkarıp atmanızı, ardından sabunla tepeden tırnağa temizlenmenizi, ardından da cildinizi ve saçlarınızı kafur yağıyla yıkamanızı istiyoruz. Bunu iyice yaptıktan sonra, barınmanız için kanvas yelkenle donatılmış neşeli bir tekneyle sizi *Endurance*'ın arkasına çekeceğiz. Bu talimatları anladınız mı? Reddetme ya da sapma, gemiden canlı çıkma ihtimalinizi ortadan kaldıracaktır."

Eva hafifçe sallandı ve şarabın sersemlettiğini düşündü. Kesinlikle yanlış duymuştu. Bu lanetli hulktan ayrılabilceğini söylüyor olamazdı.

Kaptan ellerini kavuşturarak, "Lütfen talimatları tekrarlayın," diye emretti.

"Baştan ayağa sabun, sonra kafur."

"Özür dilerim Madam, ama ateşten etkilenme ihtimaliniz ortadan kalkana kadar sizi karantinada tutmak zorundayız. Siz İngiltere Kraliçesi olsaydınız bunu riske atmazdım. Şartları kabul ediyor musunuz?"

"Evet." Karnında ilk gerçek umut titreşiminin canlandığını hissetti. "*Evet*, katılıyorum efendim!"

"Pekâlâ. Gerekli malzemeleri karşıya göndereceğiz."

Yanındaki adama emirleri iletmek için döndü ve birkaç dakika sonra daha önce çektiği halatın üzerinde bir sepet kayarak geldi. İçinde geminin ahşaplarını temizlemek için kullanılan tuğlaya benzeyen bir kalıp sert sodalı sabun, bir kavanoz kafur

yağ, bir fırça ve çizgili bir yün battaniye. En altta bir çift denizci kanvas pantolonu ve büyük beyaz bir gömlek vardı.

Güvertede kaldığı kısım, bordadan gelen dumanlı enkazlarla doluydu ama küçük bir parçayı temizlemeyi başardı, bir kanvas kovayı yan tarafa indirdi ve deniz suyuyla doldurdu.

Endurance'ın sancak tarafı kafalarla doluydu; serenler ve armalar mürettebatla doluydu, hepsi de sessiz ve bakıyordu. Onların çekincelerini ve kızgınlıklarını tahmin edebiliyordu. Böylesine aşırı önlemler alınsa bile, *Eliza Jane*'i öldüren salgın hastalıktan a r ı n m ı ş olduğunun garantisi yoktu.

Kaptanın emirleri kesindi. Tüm giysilerini çıkaracak ve çıplak bedenini fırçalayacaktı. Kalbinin çarpmasını sağlayan umut şimdi yanaklarına bir dehşet dalgası göndermişti.

Hepsi orada öylece durup izlemek niyetinde miydi?

Bakışları kaptanı aradı ama kaptan dalgın görünüyordu, bazı çizelgelerin üzerine eğilmiş dümenciyle sohbet ediyordu.

Eva çenesini tuttu ve battaniyeyi bir perde oluşturacak şekilde askıya asmanın bir yolunu aradı. Çok büyük bir battaniye değildi ve onu her meraklı gözden korumayacaktı ama yine de iş görecekti.

Hayatta kalmak uğruna alçakgönüllülüğü bir kenara bırakarak, şekilsiz beyaz kılıfı başına geçirdi ve peleriniyle birlikte attı. Çıplak ve titreyerek fırçayı eline aldı ve o berbat sabunla yıkanmaya başladı. Sabun cildini yakıyor ve anında kızartıyordu. Saçlarını ıslattı ve kokuşmuş kül suyunu kafa derisine işledi, duruladı, duruladı ve sert dumanlarla birlikte gözlerinde yanan acı ve utanç gözyaşlarıyla tekrar duruladı. Kurulanmak için havlu yoktu, bu yüzden ayakta durdu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve esinti onu sıktı.

Deri ve tuzlu su kalıntısı daha da şiddetli yanmaya neden oldu.

Ellerine biraz kafur döktü ve vücuduna sürmeye başladı. Kısa süreliğine acıyı ve gerginliği hafifletti, ancak koku o kadar güçlüydü ki neredeyse karnının içindekileri boğazına götürecekti. Yağı nemli saçlarına sürerken hıçkırıklarını bastırdı ve ulaşabildiği her santim kaplanıp kayganlaştığında, kaba kanvas pantolonunu ve gömleğini giydi, sonra battaniyeyi kaptı ve kendini içine yuvarladı, sonunda döndü ve tekrar *Endurance*'a baktı.

İlk yiyecek sepetini taşıyan neşeli tekne şimdi kış tarafına gerilmiş ve ortası çadırlanmış bir kanvas yelkenle donatılmıştı. Pruvadaki bir halkaya uzun bir halat bağlanıyor ve adamlar daha fazla erzakla dolu sepetleri indiriyordu. Küçük, sağlam bir tekneydi ama kalyonun gölgesinde fıçıdaki bir elma gibi sallanıyordu ve İspanyol gemisinin dümen suyunda sürüklenerek günlerce gemide kalacağı düşüncesi karnını yeniden isyan etmekle tehdit ediyordu.

"Hayattasın," dedi kendi kendine. "Hayattasın ve önemli olan tek şey de bu. Hayatın boyunca teknelerin ve gemilerin etrafında oldun. Bunu yapabilirsin, Evangeline Chandler. Bunu yapabilirsin... kendin için... ve babam için."

Tek bildiği, bunun kalyona bindirilmekten bile daha güvenli olabileceğiydi. Bunlar korsan olmalıydı, bu yüzden koşullar farklı olsaydı ona nasıl davranacaklarını bilemezdi. *Eliza Jane* 'le birlikte ölmekten daha kötü bir kadere mahkûm edilmiş olabilirdi. Lawrence Ross'un kadın esirlerin ölene kadar tecavüze uğrayana kadar erkekten erkeğe nasıl dolaştırıldığına dair uyarısını hatırladı.

Bu amaçla, bir hançeri gizlice battaniyenin kıvrımlarına soktu ve kolunun altına sıkıştırdı.

parçalanmış güverteden yalınayak iskeleye doğru ilerledi. Küpeştedeki kapı menteşelerinden fırlamıştı ve kenara doğru adım attığında neşeli teknenin alttan bağlanmış olduğunu gördü.

Battaniyeyi vücuduna sıkıca sararak döndü ve gövdeden çıkıntı yapan ahşap basamakları dikkatle indi. Her hareketini izleyen gözleri hissedebiliyordu. Suyun üzerindeki yansımada, devasa top namlularından birinin üzerinde durmuş, elleri kalçalarında, onun ilerleyişini yakından izleyen kaptanın gölgesini gördü.

"Hazır olduğunuzda denize açılın," diye bağırdı. "Halat çözülürken ondan uzak durun. Bileğinizi yakalar ve denize düşerseniz, kimse sizi kurtarmak için atlamayacaktır."

Şarap, ayağı neşeli teknenin sallanan tarafına değmeden önce onun merhamet seviyesi hakkında bir iki kelime mırıldanmasına yetecek kadar onu güçlendirmişti. Güvenli bir şekilde güverteye çıkar çıkmaz ipi çözdü ve geminin gövdesinden uzaklaştı.

Neşeli tekne iki gemi arasındaki karanlık boşluğa doğru sürüklenirken, güneş ışığına karşı gözlerini kısarak başını kaldırdı. "Beni kurtararak gösterdiğiniz merhamet için size teşekkür ederim, efendim."

"Benim adım Dante. Yüzbaşı Gabriel Dante. Ve bana henüz teşekkür etmeyin. Gördüğünüz gibi niyetim herhangi bir bulaşma tehlikesi geçene kadar sizi izole etmek. Neden sadece sizin bağışlandığınız konusunda hâlâ anlaşmazlık içindeyiz."

Kararlılığına rağmen gözleri yaşlarla doldu. "Cevabı ben de bilmiyorum Kaptan Dante. Dediğim gibi, Fox Town'a indik ve mürettebatın bir kısmı karaya çıktı. Bir hafta içinde hepsi ölmüş ya da ölmek üzereydi." Sesi kesildi ve dudağını ısırarak sessizliğe gömüldü.

Birisi başını geriye doğru eğip başını sallamasına neden olan bir şey söyledi. "Hatırlatmak için soruyorum: Çocukken buna benzer bir ateşiniz olup olmadığını biliyor musunuz?"

Bu soru onu duraksattı, çünkü karanlık odalar ve üzerlerine örtülen siyah örtülerle ilgili acı bir anı canlandı

kapılar ve pencereler.

"Ben beş yaşındayken annem ve dört kardeşim bir hastalık sonucu öldü ve babamın o yıl ilçenin dörtte üçünün öldüğünü söylediğini hatırlıyorum."

Kaptan, sanki bu bir açıklama olasılığına ışık tutuyormuş gibi tekrar başını salladı. Bir sonraki nefesinde yanındaki kısa boylu, yarı kel adama emirler veriyor, o da mürettebatı yelkenleri açmaları için serenlere koşturmak üzere böğürüyordu.

Kalyon ileri doğru süzölmeye başlarken Eva kış tarafa oturdu ve dizlerini göğsüne çekti. Neşeli tekneye bağlı kablo oynamaya başladı ve İspanyol gemisi hızını artırdıkça, *Eliza Jane*'in kirişi boyunca bir yol kesti ve sancak tarafında tekrar paralel ilerleyerek geldi.

Eliza Jane'i havaya uçurmak için gereken tek şey üç tam yaylın ateşiydi. Eva, silahlar kükreyip ateş püskürtürken ellerini kulaklarına götürmüş, şiddetle sallanan neşeli teknenin içinde büzölmüş oturuyordu. İlk mermi direklerden ve armalardan geriye kalanları yerle bir ederken, yakın mesafeden ateşlenen ikinci mermi gövdede delikler açtı ve top ağızlarında daha geniş açıklıklar açtı. Keresteler patladı ve çatladı. Kış galerideki pencereler paramparça oldu ve denizin yüzeyine ısıltılı parçalar püskürttü.

Atışlardan biri barut odasını delip geçti ve varilleri tutuşturdu. Güröltölü bir patlama üst güverteyi çökertti ve gök güröltölü bir enkaz bulutunu geminin üzerinde yüz fit havaya fırlattı. Parlak turuncu bir alev topu dumanla birlikte yukarı doğru kaydadı ve birkaç dakika içinde güverte, yere düşen yanan kıymıkların yağmuru altında kaldı. Küller kuru odunların üzerine düştü ve *Endurance* top menzilinden çıkarken, yoğun bir siyah duman bulutu, *Eliza Jane*'i hortlaklardan oluşan mürettebatıyla birlikte su dolu mezarına gönderen şiddetli yangınların üzerinde gökyüzünü boyadı.

Günün geri kalanı olaysız geçti. Güneş masmavi bir gökyüzünde yükseliyor ve aynı şekilde alçalıyordu, pastoral ve güzeldi - tabii ahşap bir leviathan'ın dümen suyunda çekilen altı metreye sekiz metrelik neşeli bir teknede değilseniz.

Eva yarım düzine kez midesindekileri kaybetti, yan tarafa doğru eğildi ve omurganın altından geçen her dalgaya lanet okudu. Kendi kendine bunun ölümden daha iyi olduğunu ve er ya da geç midesinin yatışacağını söyleyip duruyordu. Ama o zaman da kalyon rotasını değiştirmek için tekrar tornistan yapacak ve neşeli tekne takip eden denizin tepelerinden sekecek ve Eva kendini tekrar küpeştenin üzerinde asılı bulacaktı.

Endurance'ın güvertesinde, mürettebatın doğal bir merak duygusuyla serenlere tırmanıp küçük teknenin zavallı sakinine bakmasına yol açan bir merak vardı. Bazıları onun bir siren ya da başlarına lanet yağdırmak için gönderilmiş bir su cadısı olmadığına henüz ikna olmamıştı. Aniden uzun, pullu bir balık kuyruğu ve kıvranan yılanlarla dolu bir kafa çıkarmasın diye gözlerini ondan ayırmak istemiyorlardı.

Diğerlerinin endişelenmek, izlemek ve spekülasyon yapmak için daha pratik nedenleri vardı. Geriye ateşi neden ve nasıl düşürmediği sorusu kalmıştı. Douglas Podd da onların arasındaydı ve keşke kohortu Nog Kelly de gemide olsaydı diye düşündü; *Iron Rose*'un huysuz ihtiyarı tıp ve doktorluk hakkında daha çok şey biliyordu ve mürettebatın içini nasıl rahatlatacağını bilirdi.

Üçüncü bir grup ise normal rutinlerine devam ediyor ve Eva'nın orada olduğunu unutuyordu. Pipolarını tıttırıyor, yelkenleri onarıyor ya da yeni arma halatları ekliyorlardı ve tüm bu telaş ve dedikoduları görmezden geliyorlardı.

Gabriel Dante kendini bir noktada her üç grubun da bir parçası olarak buldu. Batıl inançların çoğuyla açıkça alay ederdi ama kara bir kedinin yolundan kasten geçecek ya da kör bir adamın gözünün içine bakacak biri değildi. O kızın

Aslında oldukça narin ve sevimli bir insandı, çünkü onun çıplak uzuvlarını ve soluk beyaz vücudunu sabun ve kafurla temizlerken görmüştü. Yine de, *Eliza Jane*'in enkazından hayalet gibi çıkan, şekilsiz beyaz formu dumanla kaplanmış, uzun sarı saçları omuzlarında çılgınca uçuşan kadının görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Vebanın kendi mürettebatına da bulaşmasından endişe duymazsa aptallık etmiş olurdu. Neşeli tekne ile gemi arasında uzanan göbek kablosu altmış fit uzunluğundaydı, ama oldu o uzun Yeterli mi? Taslaklar vardı

Onu en yakın adaya çekip serbest bırakmayı önerdi ama bu da bir dizi başka soru ve şüphe doğurdu. Eğer hâlâ ateş taşıyorsa, adım attığı her adada enfeksiyon kapma ihtimali vardı. Temiz olsa bile, bir adada mahsur kalmış genç ve güzel bir kadın yerlilere, korsanlara ya da dört ayaklı yırtıcılara karşı çaresiz kalacaktı. Eduardo yanında çalışırken, Gabriel kızla ne yapacağı sorununu aklının bir köşesine itti. Büyük kamaradaki şatafatlı süsleri ve püskülleri çıkarmaya başladı ve delikanlı küçük altın ziynet dağıyla ne yapması gerektiğini sorduğunda Dante, bazılarının neşeli teknenin üzerine yağabileceğini unutarak bunları kıç küpeştesinden aşağı atmasını emretti. Bir noktada, tuvaletini yapmak için dar balkona çıktı ve bir çift altın olduğunu fark etmeden önce pantolonunu açtı.

yuvarlak zümrüt gözleri ona bakıyordu.

Ondan sonra, kendini periyodik olarak galeri pencerelerine çekilmiş buldu. Kızın birkaç kez karnını boşalttığını gördü ve hızlarını biraz azaltan ama neşeli teknenin dümenin orta kanalında nispeten yumuşak bir şekilde ilerleyebildiği daha uzun mesafelere izin veren daha az tramola manevrası emretti. Stubs beklenen itirazlarda bulundu ama Dante onları duymazdan geldi.

Gün batımının son çizgileri de karanlığa karışırken, yine galerinin penceresindeydi, dumanı tüten sıcak koyun eti yahnisi masasının üzerinde soğuyordu. Deniz ve gökyüzü siyaha bürünmeden önce kanvas örtünün altındaki bulanık beyaz battaniye demetini seçebiliyordu. Tam arkasını dönecekti ki bir kıvılcım çaktı, ardından kız çakmak taşına vurup diğer malzemelerle birlikte verilen korumalı feneri yakmaya çalışırken bir kıvılcım daha çaktı.

EVA hançerin ucunu kullanarak metal bir tavanın üzerine kurduğu küçük kuru çıra yığınının üzerine küçük bir kıvılcım fiskiyesi gönderdi. Saman parçaları tutuşmadan önce bıçağı üç, dört kez çakmak taşına vurdu ve bir mumun fitilini yakıp boynuz kenarlı fenerin içine yerleştirecek kadar uzun bir alev tutuşturmayı başardı. Kendinden son derece memnun bir şekilde, ışığı ve yetersiz ısıyı içeride biriktirmek için çadırın yanlarını kapatmaya başladı, ancak bunu yapmadan önce yukarı baktı ve galerinin pencerelerinde duran bir adamın karanlık silüetini gördü. Bu adamın çirkin ve savaşta yaralanmış kaptan olduğundan hiç şüphesi yoktu, çünkü gün boyunca onu birkaç kez kendisini izlerken yakalamıştı.

Titreyerek brandanın kenarlarını sıkıca kapattı ve yün battaniyelerin içine kıvrıldı ve sonunda omurganın altında bir inç hızla akan suyun sesiyle bitkin bir uykuya daldı.

Tağarmadan kısa bir süre önce deniz dalgalanmaya başladı. Bir önceki günün görkemli mavi gökyüzü, hızla hareket eden gri ve yeşil göbekli bir tavan tarafından örtülmüştü.

bulutlar. Rüzgâr su yüzeyinde dönüyor, beyaz dalgaların tepelerini yumuşatıyor ve *Endurance*'ın üst güvertesine kadar sis püskürüyordu. Yaklaşan fırtınanın tehdidi Dante'ye güverteleri temizletmiş ve topların sıkıca bağlandığından emin olmasını sağlamıştı. Ağır gemi daha yüksek dalgalarla birlikte yuvarlanmaya ve alçalmaya başladığında, mürettebat bunun bir işaret olduğu konusunda homurdanmaya başladı. Cadı kızı ölüm gemisinden kurtarmakla yanlış bir seçim yaptıklarının kesin bir işaretiydi bu.

Eva, *Endurance*'ın altmış metre gerisinde, tenteli brandanın altındaydı ve can havliyle küpeştelere tutunuyordu. Devasa geminin dümen suyunda çekilmek yeterince dehşet vericiydi. Şimdi küçük ahşap tekne tepeden çukura atlarken rüzgâr ve serpintiyle boğuşmak Eva'nın dişlerini öyle sıkmasına neden olmuştu ki diş etlerinden kopacaklarından korkuyordu. Su dipte ayak bileği derinliğindeydi ve her dalgayla daha da doluyor, yan tarafa köpükler savruluyordu. Çaresizlik içinde bir fıçı içme suyunu boşaltmış ve kefaletle boşaltmak için kullanıyordu ama bir hafta

Yiyeceksiz kalmak gücünü ciddi şekilde tüketmişti ve ayak uyduramıyordu.

Cildine ve saçlarına sürdüğü kafur yağı gözlerine aktı ve onları açık tutamayacak kadar yaktı. Havanın sıcaklığı düşmüş ve soğuk ciğerlerindeki nefesi emmişti. Yağmur duvarı küçük tekneyi yuttuğunda, brandanın altına geri süründü ve kendisini terk ettiğinden artık neredeyse emin olduğu bir Tanrı'ya dua etti.

GABRIEL DANTE uzun bacaklarını iki yana açarak oturdu ve hırpalanmış yüzüne düşen tatlı yağmuru memnuniyetle karşıladı. Tüm ana yelkenlerin içeri alınmasını emretmişti, böylece fırtınada denge için sadece üst çarşafı kullanacaklardı. Ödül bayrağı altında pek çok kalyona yelken açmış olmasına rağmen, bunların şiddetli rüzgârlarda nasıl davranacağından asla emin olamamıştı ve *Endurance* pek çoğundan daha ağır silahlar taşıyordu.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki Ejderha Dişleri'nin yakınında değiliz," diye bağırdı Stubs'a. "Bu dişi domuzun resifte bağırsaklarının deşilmesini engellemek için çok zorlanırdık."

Bunu bembeyaz dişleri parlayarak, fırtınanın karşısında sırtıtarak söyledi. Rüzgârın ve denizin mutlak gücüne saygı duymakla birlikte, onun müthiş kudretinden de güç alıyordu. Doğa, insanın kontrol edemediği ve ister kral ister sıradan bir denizci olsun boyun eğmesi gereken tek şeydi. Yirmi yıl önce Manş Denizi'ndeki fırtınalar, korkunç İspanyol Armadası'na, İngiliz donanmasının yetersiz ve kötü silahlanmış gemilerinden daha fazla zarar vermişti. Tek bir kalyon ya da kadirga bile İngiliz kurşunuyla vurulmamıştı ama düzinelercesi kayalıklara çarpmış ya da hain akıntılar ve devasa denizler yüzünden batmıştı.

Yeryüzünde çok az yer tropikal bölgelerde oluşan fırtınalardan daha vahşi ve daha yıkıcı fırtınalara sahip olabilir.

sularına sürükleyebilir. Kasırgalar adaları yerle bir edebilir, tüm kasaba ve köyleri denize dökebilirdi. Yüzlerce ton ağırlığındaki gemiler, gökyüzünü kapatacak kadar yüksek dalgalar arasında bir çocuk oyuncağı gibi savrulabilirdi.

Bu bir kasırga değildi ama aynı derecede keskin ve şiddetli olabilen tropikal bir fırtınaydı. Gabriel güneşin bir saat sonra çıkacağını ve armaların elmas gibi su damlacıkları saçacağını biliyordu ama şu anda yağmur tufan halinde yağıyordu ve güverteler ayak bileği derinliğinde akan su içindeydi. Açıkta kalması gereken adamlar sürüklenmemek için sağlam olan her şeye tutunmaya çalışıyordu.

Gevşekçe sallanan beyaz bir şey Gabriel'in gözüne çarptı ve gözlerini kısarak yağmurun bulanık sisine baktı. Bu, arka kaleyi çevreleyen küpeşteyi yarı yarıya emmiş bir branda örtüsüydü. Yukarı baktı ama yelkenleri eksik olan herhangi bir seren göremedi. Tam görmezden gelmek üzereydi ki aklına ani bir düşünce geldi ve küpeşteye koşup geminin dümen suyuna baktı.

"Hepsinin canı cehennem!"

Stubs yanına geldi ve bakışlarını takip etti. Neşeli tekneye bağlı olan halat gergin bir şekilde çekilmişti ama göbek bağının ucundaki tekne dönüyor ve akıntıya doğru sürükleniyordu. Dante'nin gördüğü branda kayığın bağlarından kurtulmuştu ve iki adam yağmur tabakalarının arasından kızın kış tarafa doğru kıvrıldığını, teknenin karnının yarıya kadar suyla dolduğunu ve yakında tekneyi batırıp sürükleyeceğini görebiliyordu.

Dante tekrar küfretti ve küpeştenin üzerinden atlayarak aşağıdaki güverteye çıktı. İskeleye doğru koşarken ceketini ve botlarını çıkardı. Stubs bir adım gerisindeydi, adamlara aşağı inip tekneyi daha yakına çekmeleri için bağıırıyordu. Aynı anda bir ip kaptı ve Gabriel'in beline bağladı, boğulan yavru kediler hakkında mırıldanıyor ve küfürler savuruyordu.

Neyse ki kalyon hızlı hareket etmiyordu, böylece Gabriel denize daldığında

Geminin şişkin kış tarafının arkasından yüzerek çıkana kadar şiddetli rüzgârla boğuştu. O zamana kadar neşeli tekne, birkaç güçlü kulaçla onu yanına getirecek kadar yakınına çekilmişti. Denizin seviyesi ile teknenin içindeki suyun seviyesi arasında neredeyse hiç fark yoktu ve kendini gemiye çekmeye çalışma riskini göze alamadı. Bunun yerine, yeşil deniz suyunda kıvrılmış kızı görene kadar elini yan tarafa doğru hareket ettirdi.

Şimdiden ölü gibi görünüyordu. Teni gömleği kadar beyazdı, dudakları maviydi. Saçları geniş, ıslak dalgalar halinde dağılmıştı ve adam yan tarafa uzanıp kızın kolunu tuttuğunda elinin etrafına dolanmıştı.

"Noooooooo!" Kadın çığlık attı ve adamın elinden kurtuldu. "Bırakın öleyim! Bırakın öleyim! Onu kurtaramıyorum! Denedim, ama onu kurtaramıyorum!"

Bir dalga teknenin yan tarafına çarptı ve Gabriel gözlerindeki deniz suyunu silkeledi. Ayağa kalktı ve kızın kolunu tekrar kavradı, bu kez tüm gücünü onu teknedden denize çekmek için harcadı. Onu sürüklemek için teknenin yan tarafını eğdiğinde artan ağırlık, kalan bir santimlik boşluğu doldurmaya yetti ve neşeli tekne yüzeyin altına battı.

Kız öksürüyor, boğuluyor, tekmeliyordu. Kafur yağına bulanmış ve bir yılan balığı gibi kaygandı. Kızın saçları adamın yüzünü sarı bir lekeyle kaplıyor, az da olsa görebildiği gözlerini kör ediyordu. Bir keresinde kız neredeyse elinden kayıyordu ama Neptün'e bir yemin kükredi ve bir kolunu kızın boynuna dolayarak boştaki eliyle Stubs'a onları gemiye geri çekmesini işaret etti. Halatın belini ısırıldığını hissetti ve ikisinin de başını dalgaların üzerinde tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı. İskele merdivenine giden yolun yarısında kadın mücadele etmeyi bıraktı ve Stubs'ın kollarında gevşedi.

Stubs onları avucunun içine aldı. Yağmur sivri uçlar gibi yağıyor ve suyun yüzeyini bulanıklaştırıyordu ama Gabriel teknenin gövdesine yaklaştığında öksürdü ve Stubs'a kendini temizlemesi için bir emir verdi. Savaşmak

Deniz ve kızın topal ağırlığıyla manevra yapmak hırpalanmış kaslarını çok yormuştu ama merdivenin en alt basamağını yakalayıp kızı omzuna atmış, Stubs ve Rowly'nin halatı kullanarak onu geminin dik tarafından yukarı çekmelerine minnettar olmuştu.

Son basamağı sendeleyerek aştı ve yükünü güverteye döktü. Halatı belinden çözdü ve bir süre dört ayak üzerinde sallandı. Sırtındaki kirpik izleri tuzlu su yüzünden yanıyordu, o kadar ki nefesini zorlukla tutabildi. Nefes aldığı anda kıza baktı ve onun hâlâ hareket etmediğini, dudaklarından su damladığını fark etti.

"Hayır, lanet olsun," diye hırladı, kendini daha da yaklaştırmak için. Onu yan yatırdı ve ardından aklına gelen ilk şeyi yaptı: Nefes almasını sağlamak için kışına sert bir tokat attı.

İkinci bir tokat ve kürek kemiklerinin arasına inen bir yumruk, ciğerlerinden çıkan tuzlu suyun boğulma sesleriyle ödüllendirildi. Elleri bir süre boş havayı yokladı, sonra öksürüp yutkunurken ve deniz suyunu tahtaların üzerine kusarken güvertede düz bir şekilde yayıldı.

Dante ayağa kalktı, saçlarındaki ve gözlerindeki suyu silkeledi. Güverteye çıkmaya cesaret eden birkaç adam iyice geriye çekilmiş, önce kıza, sonra da onu gemiye getirdiği için kaptanlarına dehşet içinde bakıyorlardı.

Kıza gelince, boğulma sesleri kesilmişti. Hâlâ nefes nefese kalmış, ciğerlerindeki ve boğazındaki yanma hissiyle savaşıyorlardı. Kocaman yeşil gözleri etrafındaki güverteyi taradı ve Gabriel Dante'nin yağmurun altında sabırla odaklanmasını beklediğini görünce aniden durdu.

"Ayakta durabilir misin?"

Çenesi öylesine titriyordu ki, cevap vermeye çalışırken dişlerinin takırdadığını duyabiliyordu ama başaramadı.

Tekrar küfrederek kollarını kadının dizlerinin ve omuzlarının altından geçirip onu güverteden aşağıya indirdi, sonra da

ambar kapağından. Tahta basamaklardan eğilerek indi ve doğruca kamarasına gitti; ileride, koridora sığınmış olabilecek mürettebata bağırarak uyarıda bulundu.

Büyük kabinin içinde, titreyen yükü bırakacak bir yer aradı ve galeri pencerelerinin yakınındaki bir sandalyeye yerleşti.

Onu yere bıraktıktan sonra yarım düzine adım geri çekildi. Hastalık tehdidi geçene kadar ona yaklaşma konusundaki kendi lanet kuralını çiğnemişti. İçgüdüsel olarak hareket etmişti ve o anda yapılması gereken doğru şey gibi görünse de, şimdi ne yapacağını şaşırmıştı. Kadın mosmordu. Giysileri tenine yapışmış, deniz suyu ve yağmur damlaları yerde büyük bir su birikintisine dönüşmüştü.

İçinden küfrederek saçlarındaki fazla suyu temizledi ve ranzadan bir battaniye kapıp yanındaki sandalyeye atarken alnından geriye doğru itti.

Eva mavi uçlu parmaklarıyla ona uzandı ve omuzlarına doladı. "Bu muhtemelen Tanrı'nın beni *Eliza Jane*'de ölüme terk etmeliydin deme şekliydi," diye fısıldamayı başardı.

Dante sırttı. "Bu geminin kaptanı Tanrı değil, Madam. Ben kaptanıyım. Ve bugün burada ölmek yok."

Deniz sandığına doğru yürüdü ve uzun keten gömleklerinden birini ve bir çift moleskin pantolonunu çıkardı.

"Şu ıslak giysileri çıkar," diye emretti. "Gemi mantar gibi sallanmayı bırakana kadar mangalda ateş yakamayacağız ama rıhtımda daha bir sürü battaniye var. Üzerinizi değiştirin ve ısınmak için sarının."

Eva'nın varlığını ya da iffetini umursamadan sırılsıklam olmuş giysilerini çıkarmaya başladı. Gömleği başının üzerinden sıyrıldı ve omuzları ile sırtındaki, birçoğunda yara ve kirpik izleri bulunan kafes örgüsü ortaya çıktı.

Kırmızı-sulu ve sadece kısmen iyileşmiş. Başparmaklarını pantolonunun beline geçirdi ve aşağı doğru itmeye başladı. Bir şey Eva'nın baktığı yere göz atmasına neden oldu ve durakladı, bir kalçası çıplaktı ve kumaş, Eva'nın önceki gün balkonda sadece göz ucuyla gördüğü şeyin daha fazlasını ortaya çıkarmaktan bir santim uzaktaydı.

"Soyunmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Eva irkilerek adamın yüzüne baktı ve gölgeli boşluğa doğru daha da büzüldü. Yüzü ağır sakallıydı, tek gözü şişmiş ve mavi-siyahtı. Sırtındaki kirpik izlerini, omuzlarındaki, göğsündeki, hatta kalçalarındaki morlukları görmüştü.

Dante onun gözlerindeki dehşeti fark etti ve bir parmağını gözüne dokundurdu. "Geminizle karşılaşmadan önce küçük bir sorun yaşadık."

"Kazandın mı kaybettin mi?" diye sordu titreyerek.

"Olduğu gibi, biz kazandık. Şimdi... şu ıslak kıyafetleri çıkar. Dişlerin takırdamayı bıraktığında daha fazla konuşabiliriz."

Eva döndü ve battaniyeyi kalkan olarak kullandı. Parmakları pençe gibi sıkıştı ve o kadar kötü titriyordu ki gömleğinin bağını çözüp içinden sıyrılabilmesi için üç deneme yapması gerekti. Pantolonu denizcilerin giydiği bol kanvas galligaskinlerden olduğu için daha kolaydı; kemer olarak kullandığı ipi gevşettiğinde ayak bileklerinden aşağıya düştüler.

Galligaskins düşerken, kaptana tekrar bir bakış attı, tamamen çıplak olabileceği ve ona anlamsızca tecavüz edebilmek için soyunmasını beklediği düşüncesiyle yanakları yanıyordu.

Ama adam ona hiç aldırış etmiyordu. Temiz, kuru bir gömlek ve dar siyah bir pantolon giymişti. Kadın, adamın ona fırlattığı giysileri giymeyi başardığında, adam kollarını kolsuz bir atletin içine sokmuş ve ayaklarını uzun deri çizmelerin içine sokmuştu.

Saçları uzun, ağır ve ıslak bir kütle halinde sırtına yapışmış, yeni gömleği anında ıslatmıştı. Küçük bir

Battaniyeyi omuzlarına sarabilmek için onu kaldırmaya çalışırken hıçkırıkları boğazında düğümlendi ama giyinmek için harcadığı çaba son gücünü de almıştı.

Boynunun arkasında elleri hissedince tekrar dondu kaldı. Dante arkasında durdu ve damlayan sarı kütleyi toplayıp gömleğinden uzak tutarken, omuzlarına yeni ve kuru bir yorgan örttü. Kız sıcak bir şekilde sarıldığında geri çekildi ve sanki hoş olmayan bir şeye dokunmuş gibi ellerini tekrar tekrar kalçalarına sildi.

"Teşekkür ederim Kaptan," diye kekeleyerek yorganı daha da yaklaştırdı.

"Hoş karşılanıp karşılanmayacağınız henüz belli değil, Hanımefendi-?"

"Bayan," dedi çabucak. Küçük bir yalandı, umarım bu şartlar altında affedilebilirdi. Evli bir kadın olarak erkeklerle dolu bir gemide bir nebze daha fazla korunmaya sahip olabilirdi. "Bayan William Chandler."

Stubs kapıda belirdi, yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Yağmur dindiğinde, mürettebat tekneyle birlikte boğulmadığını görünce pek sevinmeyecek."

"Lanet olsun dostum, hiçbir şey yapmadan öylece duramazdık." Stubs sert bir kaşını kaldırdı ve Dante kaşlarını çatarak ifadesini değiştirdi. "Pekala... Hiçbir şey yapmadan öylece duramazdım."

"İki gözüm, iki kulağım ve bir kıç deliğim olduğundan eminim."

Stubs, "Onu orada bırakman gerektiğini düşünenler olacaktır. Şimdiden onun bir cadı olduğu konusunda homurdanmaya başladılar bile."

"Bir fırtına patladı diye mi?"

"Çünkü bağırsaklarını kusmak ve güverteye fırlatmak istemezler."

Dante kaşlarını çattı ve ceketinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi. "Zihinlerinizi rahatlatın. Mürettebata kabin kapımın kilitli kalacağını ve Podd bizi serbest bırakmayı uygun görene kadar kız ve benim burada kapalı kalacağımızı bildirin. Söylediğine göre, ateşi

Çabuk yayılır ve ona dokunmak bana bulaştıysa, sabaha kadar belirtiler göstermem gerekir. Her halükarda, önümüzdeki birkaç gün boyunca dümen sende olacak."

Stubs dilini bir yanağından diğerine yuvarladı. "Onları sakinleştirmek için yeterli olmayabilir."

Dante'nin gözleri parladı. "Bu kadarı yeterli olacaktır. Ben hâlâ kaptanım ve bu gemi hâlâ benim lanet olası gemim ve buna karşı çıkan batıl inançlı aptallar bir tekne indirip şanslarını başka yerde aramakta özgürler."

"Evet, Kaptan." Stubs alaycı bir kahkaha attı. "Ama onlara bunu söylerken yanıma bir blunderbuss alsam sorun olmaz değil mi?"

Stubs, Eva'ya son bir kez baktıktan sonra kulübeden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Gabriel uzun bir süre oyma kemere baktıktan sonra büfeye gitti ve rom dolu uzun yeşil bir şişenin tıpasını açtı. Gümüş bir kadehe biraz döktü, tereddüt etti, sonra ikinci bir kadeh doldurdu ve Eva'nın ulaşabileceği bir yere, masanın üzerine koydu.

"İç," diye emretti. "Biz mangalı yakana kadar seni ısıtmaya yardımcı olur."

Adam haklıydı. Rom güçlü ve tatlıydı ve karnında çok ihtiyaç duyduğu bir sıcaklık patlamasına yol açtı. Sıcaklık yayıldıkça çenesi hafifçe kalktı. Fincanı bitirdiğinde dişlerinin takırtısı kesilmiş ve parmaklarındaki mavi renk kaybolmuştu.

"Bu kadar soruna neden olduğum için gerçekten üzgünüm Kaptan," dedi yumuşak bir sesle.

Dante homurdandı. "Bu gece kabarcıklar çıkarıp sabaha kan tükürürsem ancak o zaman sorun olur Madam."

Adamın açık sözlülüğü karşısında kızardı ama sonra haklı olduğunu anlayarak içini çekti. Ellerini kucağında sıkıca kavuşturmadan önce boş kadehini dikkatlice masaya geri koydu.

Dante'nin gözleri kısıldı. Sırtını dik tutarak ve ayak bileklerini birbirine değdirerek oturması, ona soylu İngiliz malikânelerini ve kibar tavırlarını düşündürmüştü.

Saçları şu anda yağlı ve pis kokulu bir karmaşaydı ve yüzü *Eliza Jane*'deki çileden dolayı zayıflamıştı ama cildi temiz ve pürüzsüzdü. Her kimse, sıradan bir denizci karısı değildi.

Her ikisinin kadehine de biraz daha rom doldurduktan sonra şişeyi masanın üzerine bıraktı. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca yakın arkadaş olacağımıza göre, sizi tropik bölgelere getiren işin ne olduğunu sormak bana düşer?"

"Kocam William Chandler'ı bulmaya geldim." "Onu bulmak için mi? Kayıp mı oldu?"

"Kayıp."

Gabriel eğik onun Başını. "Nasıluzun var o kayıp mı oldu?"

"Dört yıl önce Portsmouth'tan yelken açtı." "Dört yıl mı? O zamandan beri ondan hiç haber almadınız mı?"

"Üç yıl önce ondan mektuplar aldım ve geçtiğimiz Noel'de hayatta olduğuna dair kanıtlar gösterildi."

"Ne tür bir kanıt?"

"Başka bir mektupta kendisinden ismen bahsediliyordu. Onunla birlikte seyahat eden biri tarafından yazılmıştı. Mektupta New Providence'ta erzak ayarlaması yaptıklarını söylüyordu."

"Ne için erzak?"

Başını salladı, cevabı temkinliydi. "Mektupta sadece bu yazıyordu. New Providence'a vardığımızda daha fazlasını öğrenmeyi umuyordum."

"Sanırım *Eliza Jane*'in bağlı olduğu yer orasıydı?"

"Kaptan Fitch durduğumuzda onu sordu. Fox Town, ama kimse onun adını tanımadı."

Dante kıkırdadı. "Sevgili leydim, kocanız on adım ötede durup zar atıyor olsaydı bile kimse onu gördüğünü ya da tanıdığını itiraf etmezdi. Bu adalarda kimsenin ismi yoktur; böylesi daha güvenlidir."

"Gözden kaçırılması zor bir adam olurdu. Çok uzun boylu, sarı saçlı ve... ve en son anlatılanlara göre artık tek gözlü."

Dante bir parmağının ucuyla kendi sol gözüne dokundu. Şişlik, gözlerini kısarak görebileceği kadar inmişti ama kapak hâlâ bombeli ve renksizdi ve küçük porselen fincanlardan çay içen birine nasıl görüldüğünü merak edecek kadar kibirliydi. "Tek gözlü, tek kollu, tek bacaklı adamların hepsi kasabın faturasını ödemiş adamlardır, Madam, bir uzvunu ya da bir gözünü ya da burnunu bir top güllesi, kılıç ya da tabanca atışıyla kaybetmişlerdir. Main'da martılar kadar yaygındırlar."

"Anlıyorum. Peki adalara dağılmış eşit sayıda çok uzun sarı saçlı erkek var mı?"

Dante'nin ağzı kıvrıldı. "Uzun sarı saçlı kadınların sayısı kadar."

Bakışlarının önce saçlarında, sonra boynunda, sonra da göğüslerinin ve belinin gizlenemeyen şeklinde gezinmesi, karnının yavaşça bir uçtan bir uca yuvarlanmasına neden oldu. Bu ona, istediklerini sormadan almaya alışmış yabancı erkeklerle dolu bir gemide tek başına bir kadın olduğunu hatırlattı. "Pek uzun boylu sayılmam Kaptan," diye mırıldandı battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sararak.

"Arawak yerlileri ve İspanyol *senyoritalarına* kıyasla öylesiniz. Ama söyleyin bana, bulunmak için acelesi olmadığı belli olan bu adamı bulduğunuzda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Bu konuda açık bir şey göremiyorum, Kaptan Dante."

"Hayır mı? Sevgi dolu bir koca güzel karısını evde bırakıp dört uzun yıllığına gidiyor mu? Bana pek de bu tropik sulardan ayrılıp evine ve yuvasına dönmeye hevesliymiş gibi gelmiyor. Portsmouth'ta birçok kez bulunmuş biri olarak, bir insanın neden güneşi ve beyaz kumu sise, yağmura ve aşırı dolu olukların pis kokusuna tercih ettiğini anlayabiliyorum."

Rom Eva'nın damarlarında dolaştı ve dilini cesaretlendirdi. "Bunu hissetmesinin pek çok nedeni olabilir.

güvenli değil ya da yazmak mümkün değil. Denizde ve kumda eğlenmek için ailesini ya da işlerini terk etmezdi."

Gabriel bölmeye yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sebep yokluğu mu? İyi konuşuyor, aristokrasiye özgü tavırları ve duruşu var. Müstakbel kayınbiraderim evinden bu kadar uzakta kendi türünden biriyle karşılaşmaktan son derece etkilenecektir."

"Onun gibilerden biri daha mı?"

"Evet. Varian St. Clare, Harrow Dükü Hazretleri. O da bize küstahça geldi, gözlerinizi şaşı edecek kadar büyük sözlerle doluydu ve burnu o kadar yüksekteydi ki tavanları örümcek ağlarından temizledi. Hiç şüphem yok ki...ah..."

Sesi kesildi ve Eva onun gömleğinin açık kenarına baktığını gördü. Bakışları solgun tenine değen gümüş parıltısından etkilenmişti ve Eva kumaşın kenarlarını yaklaştırmak için elini kaldırdı. Adam daha hareketini tamamlayamadan önünde durdu ve parmaklarıyla bileğini kavrayarak hareketi durdurdu.

"Sana her şeyi geride bırakmanı söylediğimi sanıyordum. *Eliza Jane* mi? Buna ıvır zıvır da dahildi."

Eva geri çekilmeye çalıştı ama adam dışarıdaki fırtına bulutları kadar karanlık bir yüzle Eva'nın tepesinde dikiliyordu.

"Bu... biblo... anneme aitti," dedi. "Manevi değeri çok büyük ve sizi temin ederim ki benim kendimi temizlediğim kadar temizlendi."

Dante cesurca zinciri kadının göğüs dekoltesinden çıkardı. Ucunda süslü E harfiyle kazınmış küçük, yuvarlak bir madalyon asılıydı.

"E?"

"Onun adı Elizabeth'ti, benimki Evangeline," dedi nefes nefese. "İsterseniz Eva da diyebilirsiniz."

"Benim *tercih* ettiğim şey, gemimdeki insanların kendilerine söyleneni yapmasıdır, hanımefendi. Bunu yapmayanlar, kendilerini omurga altında sürüklenirken ve derileri midyeler tarafından sıyrılırken bulurlar."

Geri çekilmeye çalıştı ve yerinden çıkarmak için elini zincirin üzerine koydu ama bunu yaparken madalyon tıkırdadı, bu da içinde bir şey olduğunu gösteriyordu. Dante tutmaya devam etti, bunu yaparken kızın yüzünü izledi, gözleri onunkilere değip uzaklaşırken, tekrar dokunup uzaklaşırken kızın yanaklarındaki kızarıklığın alçalıp yükseldiğini gördü.

Denizcilerin iyi bir cenaze masrafını karşılamak için kulaklarına altın bir halka takmaları alışılmadık bir şey değildi. Dante de ailesinin ve mürettebatının her üyesi gibi genellikle bir tane takardı, ancak hiçbiri İspanyollar tarafından yakalandıklarında ya da savaşta öldürüldüklerinde gömülecek düzgün bir şey kalacağını ummuyordu. Aslında, onu esir alanların ilk yaptığı şeylerden biri, Gabriel'in kulağındaki halkayı koparmak ve sonunda köpekbalıklarına yem olacağını haber vermek olmuştur.

Kızı incelemeye devam etti. Küçük pembe kulak memeleri çok güzeldi. Aslında her yeri güzel ve pembeydi.

Kadın giyinirken kendisi de bir iki bakış atmıştı.

Eva bibloyu adamın elinden almak için zinciri bir kez daha hafifçe çekiştirmeye çalıştı ama adam kararlılığını korudu.

"İnanılmaz derecede cesur musun... yoksa inanılmaz derecede aptal mı karar vermeye çalışıyorum," diye mırıldandı. "Ve açıkçası, ikincisine doğru eğiliyorum."

"Ben... Ben anlamıyorum."

Dante madalyonu bıraktı ve yeniden rom şişesine uzandı. "Dünyanın öbür ucuna yelken açıp çılgınca bir maceraya atılmak için makul sayılabilecek bir gelirin rahatlığını ve konforunu terk ettin. Tek bir insanın gemiye getirebileceği salgın hastalıklara ilk elden tanık oldunuz ama bu pek çok tehlikeden yalnızca biri. Herhangi bir adaya indiğinizde böcekler sizi bir saat içinde kurutacaktır."

Esmer, kalın derili İspanyollar, istilalar yüzünden tüm şehirleri taşımak zorunda kaldılar. Sizi bir yaz ortası günü için güzel ve lezzetli bir ziyafet olarak görecektir yamyamlar ve etinizi çiğnemek için can atmasalar da o beyaz derinize değer verecek ve *sihri* korumak için vücudunuzdan dikkatlice soyacak başka yerliler var."

"Juju?"

"Sihir."

Biraz yüzü kızardı ama çenesini dik tuttu. "Risklerin gayet iyi farkındayım Kaptan."

"Öyle misin?"

Kendini dikleştirdi, omuzlarını dikleştirdi. "Düşündüğünüz kadar zayıf ya da çaresiz değilim. Birkaç gündür doğru düzgün yemek yemedim ve su içmedim ama gücümü topladığımda-"

"Ne yapacaksın? Güvertelerimi mi temizleyeceksin? Armaya mı tırmanacaksın? Silahlardan birini mi kullanacaksın? Bu bir iş gemisi Bayan Chandler ve gemideki herkes kendi payına düşeni yapar. Yolcuları sadaka niyetine taşımak gibi bir alışkanlığım yok."

"Hayır, siz daha çok onlarla alay etmek ve onları ölümüne korkutmak gibi bir alışkanlığa sahipsiniz."

Bir an baktı, sonra sırtıttı. "Bu bir aile özelliği. Ve ben sizinle alay etmedim, Madam. Sadece akıl sağlığınızı sorguladım."

İçtiği rom yüzünden gözleri buğulanmaya başlamıştı ve gözlerini adamın yüzüne odaklamaya çalışırken kaşlarını çatı. "Kendi masraflarımı karşılayabilirim, efendim. Katolik hayırseverliğinizin ilkelerini zorlamayacağım."

Bu kez arkasına yaslandı, kalçasını devasa meşe masanın köşesine dayadı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nasıl ödeyeceksin? Ne ile?"

Parmakları madalyonun etrafında kıvrıldıkları yerde titredi.

"Eğer beni New Providence'a götürürsen, ben-"

"Belki de değil," diye kabul etti. "Ama içindeki şey olabilir."

Gabriel ensesinde bir gıdıklanma daha hissetti ve iyi bilenmiş içgüdülerinin neden olduğu hayaletimsi iplik onu yemi yutmaması konusunda uyardı. Şımarık ve şımartılmış bir asilzadenin başını döndürüp onu dehşete düşürecek kadar değerli olduğunu düşüneceği madalyonun içinde ne olabilirdi? Bir mücevher mi? Onda binlercesi vardı. Bir dore altın mı? Rafine edilmiş küçük külçelerden oluşan fıçıları vardı.

Bir nefes aldı ve konuşmanın bittiğini işaret etmek için ayağa kalktı. "Kayıp altın şehri El Dorado'nun haritasını içermiyorsa, onu bir kenara saklamayı ve büyük kelimelerden ve büyük yeşil gözlerden etkilenebilecek hantal bacaklı bir hödük için saklamayı öneririm."

"Görmek bile istemiyor musun-?"

"Hayır, değilim. Şu anda beni ilgilendiren tek şey geminizi batırırken kaybettiğimiz zamanı telafi etmek."

Eva yumruğunu madalyonun etrafına tekrar kapattı. Dökmemeye kararlı olduğu gözyaşları kirpiklerine sıçradı ve yanaklarından aşağı süzüldü, ancak onları adamın alaycı bakışlarından saklamak için döndüğünde bile Dante masasının arkasına doğru ilerliyordu, dikkati çoktan çizelgelerine yönelmişti.

Bir tüy kalem aldı ve seyir defterine notlar karalamaya başladı ve tekrar bakmaya tenezzül ettiğinde, rom işini bitirmişti ve chit derin bir uykuya dalmıştı, eli hala madalyonun etrafındaydı.

C sandalyeye uzanan Eva, günün geri kalanında ara ara uyukladı. . ve öğleden sonra ve iyi içine Akşam. Dante harcandı en çok . ve zaman ele geçirildiğinde kalyonda bulunan küçük mektup ve belge yığınının ayıklıyordu. Geminin manifestoları İspanyolcaydı ve yüzlerce kişinin işlerini kontrol edeceğini bilen kâtipler tarafından açık ve net bir şekilde yazılmıştı. Dante bunları kolaylıkla okuyabiliyordu. Ancak seyir defterine ve kişisel mektuplarla dolu büyük çuvala geldiğinde, bunlar sıkıca eğik bir yazıyla yazılmıştı, süslenmiş ile harika swooping güzelleşir ve görkemli iddialar. Yüzünü buruşturarak onları bir kenara bıraktı,

Onları en sona bırakmak niyetindeydim.

Saat sekiz çanları çaldığında, tek sağlam gözü bulanıktı ve başı ağrıyordu. Genç Eduardo kapının önüne bir tepsi yemek bırakmış, kaptanına orada olduğunu haber vermek için bir kez kapıyı çalmış, sonra da havanın bulaşıcı bir zehir saçmaması için hızla refakatçiye geri dönmüştü.

Gabriel ateş belirtisi var mı diye yanaklarını ve alnını yokluyor, göğsündeki ve kollarındaki morlukların arasındaki deride leke ya da kızarıklık olup olmadığını kontrol ediyordu ama şu ana kadar herhangi bir veba ya da çiçek hastalığı belirtisi göstermemişti. Stubs saat başı ilerlemeleri ve gemidekilerin ruh hali hakkında raporlar veriyordu.

Mürettebat. Hiçbiri kaptanlarının karantinaya alınmasından memnun değildi ama isyandan da söz edilmiyordu... henüz.

Önlem olarak Gabriel masasının üzerinde iki dolu tabanca bulunduruyordu. Adamlarının savaşta ne kadar sadık olduklarını bilse de, açık gözler ve kanlı bir akıyla ölme korkusu en güçlü adamların bile sınırlarını zorlayabilirdi. Derisi kızarmaya ve su toplamaya başlarsa kendi tepkisinin ne olacağından pek emin değildi. Kızın hayatta kalmış olması cesaret vericiydi ama bazı hastalıklı yaratıkların, özellikle de farelerin, karınları şişmeden ve bacakları tutmadan önce haftalarca yaşayabildiklerini de biliyordu.

"Bah!"

Eva sesin dışarı atılmasıyla irkildi ve gözlerini kırıştırtarak açtı. Etrafını tanıması ve nerede olduğunu hatırlaması uzun bir an aldı. Karmakarışık battaniyelerle bir süre daha debelendikten sonra dik oturdu ve kasılmış kaslarını düzeltti.

"Özür dilerim," dedi Gabriel. "Sizi uyandırmak istememiştim."

Etrafına bakındı. "Uykuya dalmak istediğimi sanmıyorum."

"İki fincan romdan sonra, daha çok yapmasaydın şaşırırdım."

Eva galeri pencerelerinin ardındaki karanlığı fark etti. "Ne kadar sürecek?"

"Sekiz çanı geçti, yani... aşağı yukarı on iki saat."

Gözleri büyüdü. "Ve... sen... iyi misin?"

Kollarını uzattı ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar itti. "Leke yok, sivilce yok, kızarıklık yok. Şarap da yok," diye ekledi boş kadehini göstererek. "Hemen yanınızda olduğuna göre, sakıncası var mı?"

Adamın gözleri sola kaydı ve kadın da onun bakışlarını takip ederek duvara dayalı süslü büfeye gitti; burada tel kapaklı bir kutuda birkaç kalın yeşil cam şişe duruyordu. Bacaklarını açıp ayağa kalktı, bir şişe alıp masaya taşırken battaniyeden pelerinini de yanında sürükledi.

Orada, çoğunlukla dokunulmamış yemek tabağını gördü ve karnı kadınsı olmayan bir homurtu çıkardı.

"Devam et," dedi. "Keyfine bak."

Som altından bir tabağı sarı peynir dilimleri, bisküviler ve bir parça soğuk etle doldururken karnı yine guruldadı. Tabağı sandalyesine taşıdı ve her şeyi son lokmasına kadar yuttu, hatta etrafa saçılan birkaç kırıntıyı toplamak için parmağını ıslattı. Peynir keskin kokuluydu, et karanfil ve biberle yoğun bir şekilde baharatlanmıştı ve bisküviler domuz yağında kızartılmıştı ama muhtemelen o güne kadar yediği en lezzetli yemektir.

Dante koyu renk kirpiklerinin altından belli aralıklarla ona baktı.

"Binlerce sorunuz varmış gibi görünüyorsunuz Kaptan," dedi.

"Doğrusu, bin bir tane."

"Bu durumda, önce size bir şey sorabilir miyim?" "Elbette."

Yanakları yumuşak bir kızılığa büründü ve sandalyede kaydı. "İnsan kendini rahatlatmak için... nereye gidebilir?"

"Ah." Döndü ve kanopili yatağın yanında bulunan dar bir kapıyı işaret etti. "Oradan geçebilirsiniz ama dikkatli olun. Biraz savaş hasarı var."

Ayağa kalktı ve öncekinden daha parlak bir kırmızı tonuyla adamın gösterdiği kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında, geminin kavisli gövdesine yerleştirilmiş dar bir dolapla karşılaştı. İçinde, ortasında bir delik bulunan oymalı meşe bir bank vardı ve buradan yirmi fit aşağıya, altından hızla geçen okyanusun yüzeyine bakabiliyordu. Son savaş sırasında bir noktada, bir mermi gövdeye isabet etmiş ve bankın bir tarafını ezerek koltuğu yamultmuştu.

Alan sıkıştı ve kalın yün battaniyeyi geçici olarak atmak zorunda kaldı. Kapıyı arkasından kapatırken attığı güven verici bir bakış, Dante'nin masadan kalkmadığını gösteriyordu. Moleskin pantolonunu aşağı doğru sıyırdı.

kıçını deliğın üzerine doğrultmaya yetti ve düşmeyi düşünmemeye çalıştı. İşini bitirdiğinde ve tam ayağa kalktığı sırada, gemi ani bir şekilde öne doğru eğildi ve kalçası parçalanmış tahtanın keskin bir kıymığına çarptı. Ham kenar derisi boyunca sıyrıldı, etini derinden çizdi ve acıyla keskin bir şekilde nefes almasına neden oldu.

Gözlerinde yaşlar ve dişlerinin arasında sıkıca kenetlenmiş dudağıyla aceleyle yeniden giyindi. Kulübeye döndüğünde, Dante'nin gözleriyle karşılaşmadan adımlarını sandalyeye kadar takip etti.

Ancak onunki, pantolonun baldırındaki taze kan lekelerini fark edecek kadar keskindi.

"Ne yaptın sen?"

Şaşkınlıkla ona baktı. "Affedersiniz?"

"Bacağıınıza," dedi adam, işaret ederek.

"Oh... Bir şey yok. Kırık bir tahta parçasına sürtündüm."

"En iyisi ben bir bakayım," dedi ayağa kalkarak.

"Buna gerek yok, Kaptan. Ama teşekkür ederim."

Tekrar sandalyesine çöktü ve omuz silkti. "Sen bilirsin. Basit kesikler burada, tropik bölgelerde iltihaplanabilir ve zehirli hale gelebilir. Bacağıınızı kesmek zorunda kalmak utanç verici olur."

Eva alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "İşin o noktaya gelmeyeceğinden eminim Kaptan Dante. Ancak, sakıncası yoksa bir sorum daha var."

"Sorabilirsiniz, Bayan Chandler."

"Babamın uzun yıllardır bir nakliye şirketi var; aslında küçüklüğümden beri. Ofisini ziyaret etmeyi, büyük masasının arkasında oturup limandaki tüm gemileri izlemeyi çok severdim. Bazen kaptanlar gelir ve bana İran'dan, Fas'tan ya da Hint Adaları'ndan getirdikleri şeker parçalarını ya da garip meyveleri verirlerdi. Bazen de bana İspanyol ve Hollandalılara karşı yaşadıkları maceraları anlatırlardı. Böylece korsanların, maceracıların ve korsan kurtların hikayeleriyle çevrili bir şekilde büyüdüm."

Durakladı ve gözleri onunkilerle buluştu. "Simon Dante'yle bir akrabalığınız yoktur herhalde... Simon Dante, değil mi?"

Dante sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Olabilirim, evet. O benim babam."

"Oh."

Gabriel başını eğdi. "Öyle mi?"

"Ve Isabeau Dante...?"

"Annem."

"Juliet...?"

"Kız

kardeşim."

Gözleri daha da büyüdü.

"Benim de bir kardeşim var. Jonas kendini beğenmiş, kibirli bir adamdır ve adının bir gıcirtıyı bile hak etmediğini bilse muhtemelen birinin kafasında testi kırar."

Derin bir iç çekti. "Keşke babamın adı da böyle olsaydı."

"Peki baban kim olabilir? Şirketi nedir?" "Babam William Chandler ve şirketi de Chandler-Ross nakliyesi."

Gabriel kaşlarını çatı. "Orada dur bakalım. William Chandler senin *baban* mı? Onun kocan olduğunu söylediğini sanıyordum?"

Eva alt dudağını ısırıp ve içten içe lanetledi. ağzından kaçırıp anda hatasını fark etti. "Evet, yani hayır, öyle söylediğim için yanılmadınız ama evet, o benim kocam değil babam. Bana ilk sorduğunuzda, ben... Panikledim. Onun kocam olduğunu söylersem bunun... şey... olabileceğini düşündüm..."

"Seni benim ya da gemimdeki şehvetli hayvanların ırzına geçmekten kurtarayım mı?"

"Onun gibi bir şey," diye itiraf etti ve mırıldanarak "evet," diye ekledi.

Başını eğdi ve güldü. "Sevgili *Bayan* Chandler, burada, uçsuz bucaksız ıssızlığın ortasında evli bir soyadı, kumsaldaki bir sinek zerresi kadar anlam ifade eder. Eğer ben ya da adamlarımdan biri gerçekten

size söz verebilirim ki, bir kocanın varlığı çok az koruma sağlayacaktır."

"Ben... Ben korkmuştum."

"Adamlarımın hiçbirinden korkmana gerek yok. Şu anda sana dokunmaktansa bir cüzzamlıya dokunmayı tercih ederler. Bana gelince -" bakışları kızın yağlı saçlarına yerleşti- "önümüzdeki birkaç saat içinde ateşlenirsem bu şehvetten o l m a y a c a k ."

Elini bilinçsizce kaldırıp önce yüzüne, sonra saçlarına dokundu, sonra da parmaklarını kendisine verilen şekilsiz siyah gömleğin üzerinde gezdirdi. Kendisini henüz aynada görmemişti ama oldukça dağınık ve pis kokulu bir görüntü sergilediğini tahmin ediyordu.

Dante yine güldü. "Görünüşünüzün sizi cezbetmesini mi yoksa cesaretinizi kırmasını mı istediğinize gerçekten karar vermelisiniz."

Çenesi yukarı kalkarken bile elini indirdi. "Sizinki pek de bayılınacak bir yüz ifadesi değil Kaptan Dante. En azından iyi anlamda değil."

Gabriel şaşırılmıştı. Ayrıca Jonas'ın orada olmamasından da memnundu çünkü bu güzel dünyada Korsan Kurt'un çarpıcı derecede yakışıklı en küçük oğlunu gördüğünde anında eriyip bir su birikintisine dönüşmeyen bir kadın olduğunu keşfetmesinin ardından gelecek kahkaha tufanlarını ve bitmek bilmeyen sataşmaları hayal edebiliyordu.

"Özür dilerim Kaptan," dedi Eva, dilini kan akıtacak kadar sert ısırmıştı. "Hakaret etmek istememiştim. Siz ve geminizin yakın zamanda bir tür kavgaya karıştığınızdan bahsetmiştiniz."

"Kavga mı?" Gabriel homurdandı ve şarap şişesinin kapağını açtı. "Yüzden fazla geminin karıştığı bir çatışma; benimkinin kaybolduğu ve beni bu -" duraksadı ve etrafına bakındı- "bu yüzen genelevle yetinmek zorunda bırakan bir çatışma."

"Oldukça görkemli," diye kabul etti. "*Eliza Jane* gemisindeki kaptan kamarası üçte bir büyüklüğündeydi ve bir

küçük bir yazı masası ve bir yatak. Benim kamaram su dolabı büyüklüğündeydi ama ihtiyaçlarım için yeterliydi."

Kadehine biraz şarap doldurdu ve sağlıklı bir yudum aldı. "Peki, New Providence'a vardığınızda ne yapmayı umarak uygun bir kamarada altı hafta geçirdiniz? Bir tersane sahibinin kızı olarak, Hint Adaları'nda irili ufaklı binlerce ada ve onları çevreleyen binlerce fersah su olduğunu biliyor olmalısınız. Babanızı bulmak için nasıl bir yol izleyeceğinizi merak ediyorum."

"Chandler-Ross Denizcilik'in New Providence'da bir acentesi var."

"Sence babanın nerede olduğunu biliyor olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Aramaya başlamak için bir yer olmasını umuyordum."

"Ve muhtemelen siz daha başlamadan bitecek. New Providence korsanlar ve fahişelerle dolu bir batakhane. Sizin gibi tatlı, taze ve genç biri için teklifler sahile adım attığınız anda başlayacaktır. Dahası, bu adaların çoğu ormanla kaplıdır - parmaklarınız kadar uzun dişleri olan yılanlar ve timsahlar, zehirli örümcekler ve etinizden gücü ve yaşamı emebilecek sülüklerle kaplı, geçilmez kalın bir orman."

Eğer tropik cennet tasvirinin onu bir yığın haline getirmesini bekliyorsa, hayal kırıklığına uğradı, çünkü kadın ifadesini boş ve bakışlarını onun üzerinde sabit tuttu.

"Ne yapmamı önerirsiniz, Kaptan Dante? Araştırmayı bırakmamı mı? Babamın bir yerlerde kendi başına mücadele ediyor olabileceğini, muhtemelen yaralanmış, muhtemelen hapsedilmiş ya da zincire vurulmuş olabileceğini bilerek İngiltere'nin güvenli evine dönmemi mi?"

"Eğer öyleyse, o zaman en iyisini kendiniz söylediniz: onu kurtaramazsınız."

"Bunu ne zaman söyledim?"

"Ben seni o neşeli tekneden sürüklerken sen ikimizi de boğmak için elinden geleni yapıyordun."

"Öyle demek istemedim. Ve birkaç yılan ve sülük yüzünden kesinlikle pes etmeyeceğim. *Sen vazgeçer* miydin? Babanızı, kardeşinizi ya da ailenizin herhangi bir üyesini terk edip gider miydiniz? Onlar seni terk eder miydi?"

Gabriel gözlerini kıstı. Gerçekten tartışamayacağı tartışmalardan hoşlanmazdı. Başta kız kardeşi Juliet olmak üzere ailesinin tek bir üyesinin bile onu kaderine terk etme fikrini aklından bile geçirmediği bir savaştan yeni çıkmış biri olarak, kızı öne çıkaran duyguyu anlayabiliyordu. Ne kadar alıngan olursa olsun, bu çelimsiz küçük kız Juliet değildi. Kemiklerden ve iri yeşil gözlerden ibaretti. Omuzlarına sardığı battaniye kozasını sürüklemek bile onun için bir mücadeleydi. Bir palayla ormanda nasıl ilerleyebilirdi ki?

"Hayır," diye itiraf etti sonunda. "Başlarının belada olduğunu düşünsem ailemden hiçbirini terk etmezdim. Ama ben bu iklimlerde doğdum ve büyüdüm, Bayan Chandler. Savaşlar ve kan dökülmesi günlük olaylardı ve hepimize küçük yaşlardan itibaren ıssız bir adada aç ve susuz kaldığımızda nasıl hayatta kalacağımız öğretildi. Bu adalar bizim oyun alanımızdı ve üçümüz de bu sularda yelken açarak, İspanyollar, Hollandalılar ve Portekizlilerle kedi fare oynayarak büyüdük. İngilizce dışında birkaç dil daha konuşuyoruz, böylece yükümüz için ne zaman adil bir fiyat teklif edildiğini ve ne zaman bize taşaklarımızı bir torbaya koymadan önce limandan defolup gitmemiz söylendiğini biliyoruz. Kusura bakma küçük *esquilo* ama kendini İspanyolca konuşulan bir köyde bulsan, birinden bilgi almak için ne yapardın?"

"*Me gustaría preguntarle si había oído algo sobre mi padre,*" diye cevap verdi sakince. "Babam hakkında bir şey duyup duymadığını soracaktım. Ve lütfen bana sincap deme."

Gabriel uzun parmaklarını masaya vurdu. "*Sanırım siz de Fransızca konuşabiliyorsunuz?*"

"Evet. *Très bien.*" "Hollandaca mı?"

"*Een beetje.* Birazcık. Bahsettiğim gibi, bir süre nakliye ofisinde çalıştım, ithalat ve ihracat manifestolarına yardımcı oldum."

Parmak uçlarıyla bir süre daha vurdu. Yani eğitilmişti ve muz yerine harita istemeyi bilecek kadar dil becerisine sahipti. Ama soru sormak ve doğru insanlardan cevap almak bambaşka bir meseleydi.

"Neden benden korkmuyorsun?" diye sordu düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak.

İşte, sonunda, dilinin çabukluğunu duraksatan bir soru geldi. "Olmalı mıyım?"

"Veba taşıyor olabileceğinizi düşünen asık suratlı adamlarla dolu bir gemiye geldiniz. Kendinizi bir kamarada, şu anda pek de neşeli olmayan biriyle kilitli buluyorsunuz -" elini dalgınca yüzündeki yaralara götürdü- "ve geminizi öldüren hastalık her neyse ona yakalanmış olmanıza içerlemiş olabilir. Gemisinin battığı, mürettebatının yarısının top ateşiyle parçalandığı bir savaştan yeni çıkmış bir adam ve bu kayıpları kayıp, gezgin bir babaninkiyle karşılaştıracak durumda değil. *Biraz* korkmanın akıllıca olacağını düşünüyorum, değil mi?"

Elini iki yana sallamadan önce cevabını biraz düşündü. Başını. "*Eliza Jane*'in güvertesinde çok korkmuştum. Etrafımda ölüm ve boş denizden başka bir şey yokken tamamen yalnız olduğumu düşünmek beni dehşete düşürüyordu. İki gün boyunca cesaretimi toplayıp okyanusa atlamaya ve bu korkuya son vermeye çalıştım ama bunu bile yapamayacak kadar korkmuştum. Yani hayır Kaptan, sizden korkmuyorum. Merak ediyorum belki ama korkmuyorum."

"*Merak* mı? Ne hakkında, dua et?"

"Beni gemiye getirmek için mürettebatınızın gazabını neden göze aldığınızı. Beni tekneden çıkarıp buraya getirmek için kendi sağlığını neden tehlikeye attığınızı. Geceyi kazasız belasız atlatırsak bana ne yapmayı planladığınızı."

"Seninle ne yapmamı istersin?" "Bana yardım et. Babamı bulmama yardım et."

"Sana zaten söyledim-"

"Bana bu adaların sizin oyun alanınız olduğunu ve buraları iyi bildiğinizi söylemişsiniz. Kaptan Fitch bir yabancıydı ve bu nedenle Fox Adası'nda kime sorarsa sorsun muhtemelen doğru cevaplar alamayacaktı. Ama siz... yani... onlardan birisiniz. Korsan kardeşlerden birisiniz ve soracağınız her soruya kesinlikle daha dürüst bir cevap alacaksınız."

Gabriel başını salladı. "Sevgili Bayan Chandler--" "Kaptan Dante, bana Portsmouth'tan neden ayrıldığımı sormuştunuz. bu vahşi kaz koalamamacasına geldim. Gerçek şu ki, ben kendi isteğimle ayrıldım. Ayrıldım çünkü başka seçeneğim yoktu. Biri beni öldürmeye çalıştı. *Eliza Jane* ile kaçmamış olsaydım, katil tekrar deneyecek ve büyük olasılıkla başarılı olacaktı."

H Sözcükler bir an havada asılı kaldı, bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Onun şövalyece bir öfkeyle ayağa fırlamasını beklemese de

saçlarını avuç avuç koparıırken, onun orada kıpırdamadan oturmasını, yüz ifadesinin değişmemesini beklemiyordu. Bunun nedeni ona inanmaması mıydı, yoksa dünyanın bu bölgesinde insanların birbirini öldürmesinin sıradan bir şey olması mıydı?

Öne doğru eğilip kadehini yeniden doldururken sandalyesi gıcırdadı. Bir an düşündükten sonra ikinci bir kadeh doldurdu ve ona doğru uzattı.

"Biri seni öldürmeye mi çalıştı? Bu oldukça cesur bir açıklama."

"Yine de doğru. Vuruldum. Eğer bana inanmıyorsanız size yara izini gösterebilirim."

Dante'nin bakışları, başparmağının kadehinin dışına damlayan bir şarap damlasını takip ettiği aynı yavaş hızda onun vücudunun ince uzunluğunda gezindi. "Zamanı gelince, belki. Seni kimin vurduğunu biliyor musun? Ya da neden?"

Başını salladıktan sonra fısıltıyla, "Evet, kim olduğunu biliyorum ve evet, sanırım nedenini de biliyorum. Ya da en azından... Nedenini bildiğimden oldukça eminim."

Evdeki her oda darmadağınktı. Mobilyalar kırılmış, minderler kesilmiş ve parçalanmıştı. Kitaplar raflardan çekilmiş, ciltleri yırtılmış ve sayfaları dağılmıştı. Yatak odası tamamen tahrip edilmiş, şilte ve yastıklardan tüyler kar gibi etrafa saçılmıştı. Perdeler pencerelerden koparılmış, yazı masası paramparça edilmiş, ayakkabılarının topukları bile kırılmıştı. Bu basit bir soygun değildi, davetsiz misafir de öyle görünmesi için zahmete girmemişti. Mücevherlerinin bulunduğu küçük kutu devrilmiş, içindekiler yere atılmış ve orada bırakılmış, ağır çizmelerin altında ezilmişti.

İlk başta, birinin evi baştan aşağı yağmalaması için hiçbir neden düşünemedi. Ama sonra bir his onu ele geçirdi, buz gibi bir el omurgasını sıyırdı ve onu yatak odasındaki şömineye doğru itti. Titreyen parmakları gevşek taş meleklerle dokundu. Şömine kazınarak açıldı ve içindeki gizli bölme ortaya çıktı; çocukken bulduğu ve hâlâ en değerli eşyalarını saklamak için kullandığı bölme. Babasından gelen mektuplar ve birkaç düzine balmumu diskisi içeren küçük pirinç bir kutu oradaydı.

Mektupları ve kutuyu çıkardı ve göğsüne bastırdı. Ancak onları bulmanın verdiği rahatlama kısa sürdü, çünkü bir an sonra arkasında bir botun yumuşak adımlarının farkına vardı. Sırtı kapıya dönüktü ve odaya giren adamı görmedi. Ama onu hissetti. Havanın niteliğinin değiştiğini, bir şekilde daha kalın, daha siyah hale geldiğini hissetti. Kulaklarında deli bir uğultu, kalbinin güm güm atışı onu neredeyse dizlerinin üzerine çöktürecek ki, ateşleme pozisyonuna getirilmiş çakmaklı bir tabancanın belirgin şakırtısını duydu.

"BAYAN CHANDLER?"

Başını kaldırdı ve Gabriel Dante'nin cevabını genişletmesini beklediğini fark etti. Soru şuydu: Ona ne kadarını anlatmalıydı? Ona ne kadar güvenebilirdi?

Güvenme ya da güvenilme yeteneği gözlerdedir, her zaman gözlerdedir. Babasının sözleriydi ama şu anda pek de rahatlatıcı değillerdi. Dante'nin gözleri oldukça ürkütücü ve tamamen esrarengizdi. Rengi ne tam kahverengi ne de tam yeşildi, ikisinin alışılmadık bir karışımıydı, kararmış altın gibiydi. Her zaman tetikte, her zaman tetikteydiler, gardını tamamen düşüremeyecek kadar uzun süre tehlikeyle yaşamış bir adama aittiler.

Aynı zamanda açık ve netti, sanki söyleyeceği bir sonraki yalanı hesaplıyormuş gibi bir o yana bir bu yana kaymıyor ya da sinsice kesip atmıyordu. Dahası, onu gemiye getirmek için hayatını riske atmıştı ve onunla birlikte kamarasına kapanmak için potansiyel olarak isyankâr bir mürettebatın gazabını göze almıştı. O hâlâ bir korsandı ve ne kadar medeni görünürse görünsün, bunu unutmayı göze alamazdı. Ama babasını bulmak için onun yardımını istiyorsa...?

"Bayan Chandler? Daha önce de söylediğim gibi, bir süre birlikte olacağız. Seni düğümleyen şeyin ne olduğunu bana söyleyebilirsin... ya da söylemezsin. Seçim sizin. Ama çok uzun bir gün oldu ve on iki saatlik bir uyku lüksüne sahip değilim."

Kararından pişmanlık duymayacağını umarak Eva uzandı ve boynundaki zinciri çözdü. Gümüş halkaların parmaklarının arasından dökülüp avucunda birikmesine izin verdikten sonra madalyonu üstüne yerleştirdi ve Dante'ye vermek için uzandı.

Adam madalyona baktı, sonra tekrar kadının yüzüne.

"Al bunu," dedi usulca. "Aç onu."

Öne doğru eğilip madalyonu kadının elinden alırken sandalye itiraz etti. Madalyonu lamba ışığına doğru eğdi ve parmaklarının üzerinde çevirdi, kaydırılmış E harfine dikkat etti.

daha önce görmüştü. Yan taraftaki küçük girintiyi bulup, başparmağının ucuyla iki yarıyı birbirinden ayırdı. Ne görmeyi beklediğinden emin değildi -küçük boyalı bir portre ya da değerli bir saç buklesi- bir madeni para görünce biraz şaşırdı. Tam olarak bir İspanyol escudo'su.

Boştaki elini bir şaşkınlık hareketiyle kaldırmaya başladı ama sonra bakışları tekrar aşağıya kaydı ve küçük gümüş paraya dikkatle baktı. Bir süre sonra kandili yaklaştırdı ve fitili daha parlak hale getirdi, parayı ışıktaki bir o yana bir bu yana eğerek en küçük ayrıntısına kadar inceledi.

"Bunu nereden buldun?"

"Babamın bana gönderdiği mektup paketinin içindeydi," dedi sessizce. "*Martı*'yla denize açıldıktan bir yıl sonra gelmişti."

"Öyle mi? Parayı bir mektubun içine koyup size mi gönderdi?"

"Tam olarak değil. Mektubun *üzerindeydi*, içinde değil. Ama bence kasıtlıydı. Benim, tek başıma, onu bulacağımı biliyordu."

"Açıkla."

Eva dudaklarını nemlendirdi. "Ben küçük bir kızken, babam iş girişimlerinin onu götürdüğü her yerden, çoğunlukla Fransa, İtalya ve Hollanda'dan mektuplar gönderirdi. Mektupları balmumundan disklerle mühürler ve benim diskleri dikkatlice soyup sakladığımı fark edince, çeşitli renklerde ve şekillerde, bazılarının üzerine balmumundan süslü desenler basılmış mektuplar göndermeye başladılar. Hint Adaları'ndan gönderdiği mektupların üzerindeki mühürler kalın ve kalındı. Üçü sorunsuzca soyuldu; dördüncüsünü çıkarmaya çalışırken bıçağa çarparak çatladı."

"Para içeride miydi?"

Eva başını salladı. "İlk başta bunun oyunun bir parçası olduğunu düşündüm, çünkü beni her zaman bilmecelemlerle sınıyor ve mesajların içine mesajlar saklıyordu. Diğer üç diski kırdım, üç madeni para daha buldum ve onları bulduğum için kendimi çok zeki sandım. Yine de, uzakta yken eve her zaman küçük biblolar veya bozuk paralar gönderirdi, bu yüzden düşündüm

hiçbir şey yapmadı ve onları bir çekmeceye atıp unuttu."

Dante hâlâ madeni parayı inceliyordu ama kız konuşmayı kesince başını kaldırıp baktı. "Onları tekrar düşünmene ne sebep oldu?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi, bir yıllık yokluğu iki yıla, sonra da üç yıla uzadığında, mektuplarını okumaya ve yeniden okumaya devam ettim. Onun el yazısını görmek, sahip olduğum temasa en yakın şeydi ve beni hala hayatta olduğuna inandırdı. Yazdığı son mektupta kelimeleri ve düşünceleri daha dağınık görünüyordu. Antik Yunan şiiri *Argonautica*'dan ve Jason'ın altın postu arayışından bahsediyordu. Sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyor ama bunu açıkça söylemiyordu. Aklıma gelen her numarayı, geçmişte kullandığımız her şifreyi denedim, hatta Latince yazılmış o berbat şiiri bile gözden geçirdim. Ta ki sikkeleri hatırlayana ve belki de ipucunun orada olduğunu, mesajının anahtarının sikkelerde olabileceğini düşünene kadar."

Dante açık madalyonu zincirle birlikte elinde tutuyordu. uzun, küt uçlu parmaklarının üzerine döküldü. Mücevherli bir hançerin ucuyla escudo'yu kaldırıp masanın üzerine koydu. "Devam et. Onlar hakkında ne öğrendin?"

"Sikkelerin basıldığı yıl açıkça damgalanmıştır: 1586. Bunun ötesinde tüm işaretlerin ne anlama geldiğinden emin değildim."

"Onları başka birine gösterdin mi?"

Sıkıntılı bir şekilde başını sallayarak cevap verdi. "Donanma kayıtlarına erişebilecek birinin yardımına ihtiyacım vardı."

"Devam edin. Sikkeler hakkında size ne söylendi?"

Eva'nın gözlerinde ilk kez bir heves parıltısı belirdi. "Üzerindeki işaretlere ve basıldığı yıla göre escudolar, denizde kaybolan bir kalyona yerleştirilen gümüş sevkiyatının bir parçasıydı. Sikkenin ön yüzündeki NSV, gemiyi *Nuestra Senora* olarak tanımlıyordu.

de Valencera. O yıl İspanya'ya dönüş yolculuğunda bir fırtınada enkaza döndü."

Dante, Eva'nın yanaklarındaki kızarıklığı ve heyecanlandığında gözlerinin aldığı oldukça dikkat çekici yeşil tonu incelerken şarabından yavaşça bir yudum aldı. Babasının gümüş sikkelerle dolu bir kargo bölmesi olan batık bir kalyon keşfettiğine inandığını tahmin etmek için özel bir algı gücüne sahip olmak gerekmiyordu.

Elbette sorun, herkesin batık bir kalyonun yerini gösteren gizli haritalara sahip olduğunu düşünmesi ya da birilerinin altın ve gümüş dolu sandıkları gömdüğü gizli bir yer duymasıydı. Eğer bu haritaların ya da söylentilerin yüzde biri bile doğru olsaydı, Carribee'deki adaların çoğu gömülü altınların ağırlığı altında uzun zaman önce batmış olurdu.

Dante başparmağını paranın yüzeyinde gezdirdi ve tekrar inceledi. Escudo'nun kendisi yeterince gerçek görünüyordu. Gümüş, sörf ve kumda savrulmaktan dolayı çukurlaşmıştı ve her bir işareti ve damgayı tanımlarken bunları yüksek sesle paylaştı.

"Gerçekten de 1586 yılında basılmış," dedi yavaşça. "Kalkanlı ve haçlı P harfi bize Peru'da, tam olarak Potosi'de basıldığını söylüyor. Yanındaki sembol -" kadın masanın arkasına geçip daha parlak ışıktaki görebilmek için omzunun üzerinden eğilene kadar bekledi- "Nombre de Dios'taki darphanenin işareti ve kenarındaki bu küçük çentik tesadüf değil. Panama'dan Hispaniola'ya giden her madeni parayı saymakla görevli memur tarafından oraya konulmuş. Bu küçük güzellik, İspanya'ya giden bir kalyonun ambarında son bulmadan önce And Dağları'ndan aşağıya ve Panama ormanlarına doğru epey bir yolculuk yaptı."

Ağzı kulağından bir santim ötedeydi, konuşurken nefesi yanağını gıdıklayacak kadar yakındı. "O zaman gerçek olduğuna inanıyorsun?"

"Oh, bu gerçek. Phillip'in İngiltere'ye saldırmak için hazırladığı donanmayı finanse etmek üzere Sevilla'ya giden son külçe sevkiyatının bir parçasıydı. Ama *Nuestra Senora de Valencera*'nın ambarından gelmediğine kalıbımı basarım."

"Ama bana söylendi-"

"Size yanlış söylendi. Kasıtlı olarak öyle olduğunu düşünüyorum."

Eva doğrudu ve sıcak nefes alış verişini de beraberinde götürdü. "Bana kayıtların bir kopyası gösterildi. Bu isimde bir kalyon 1586 yılında bir fırtınada kaybolmuş."

"Hiç şüphe yok ki vardı. Fırtına... bahsettiğiniz kasırğa o yıl en az yirmi gemiyi batırdı. Bunu biliyorum çünkü aynı yıl ve aynı fırtına babamın ilk gemisini bir mercan kayalığına sürüklemiş ve neredeyse tüm mürettebatıyla birlikte batırmıştı. Öyle ki, babam ve mürettebatı tamirat yapamadan altı ay boyunca bir adada mahsur kaldılar. Ve bu altı ay boyunca mahsur kaldığı için, bugüne kadar eşi benzeri görülmemiş iki inanılmaz başarı olan Cartagena ve Santo Domingo yağmalandığında Sir Francis Drake'in yanında değildi. Bunu sadece gemiler ve gemicilik efsaneleri hakkında en temel bilgilere sahip birinin bile o yıl yaşananları hatırlamasına neden olacak sebepleri eklemek için söylüyorum. Ve eğer birisi size *Nuestra Senora de Valencera* olduğunu söylediye, büyük olasılıkla size mutlak gerçeği söylememek için nedenleri vardır."

"Ama... bir insan neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu. usulca. "Peki bu sikkenin o gemiden gelmediğini bu kadar büyük bir otoriteyle nasıl söyleyebiliyorsunuz?"

Gabriel sandalyede yarı dönmüştü, doğası gereği Küçük, sivri dişli ve tırnaklı kadınlar, az önce aldatıldıklarını öğrenmişlerdi.

"İspanyollar gemilerini vaftiz ederken sınırlı bir hayal gücüne sahiptirler ve çoğuna azizlerin ya da kutsal duaların isimlerini verirler, hatta isimleri sadece bir ya da iki harfle değişen bazı kayda değer günahkârlar bile vardır. Ancak bunların hepsi hazine kalyonu değildir. *Nuestra Senora de Valencera*, örneğin

muhtemelen bir Hindistan Muhafızlarıydı. Eskort gemisi de diyebilirsiniz. Küçük, hızlı, ağır silahlarla donatılmış ve benim gibi burnunu fazla yaklaştırıp filodaki büyük ödüllerden birini çalmaya çalışabilecek haydutlar için caydırıcı bir unsurdu. Altın ya da gümüş değil, asker ve silah taşırdı ama kesinlikle üzerine adının damgalandığı sikkeler bastırarak kadar önemli değildi."

Onun yüzünü inceliyor, kendisine karşı dürüst olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Aynı zamanda boynuna gelişigüzel taktığı şeyin değerinin gerçekten farkında olmadığını da söylüyordu.

"O yıl kaybolan başka bir gemi daha vardı. Baş harfleri aynı olan bir gemi: NSV. Tuzlu suda ağırlığınca değeri olan herkes herhangi bir kayıt 'aramak' zorunda kalmadan bu ismi biliyor olmalıydı. *Nuestro Santísimo Victorio* o güne kadar inşa edilmiş en büyük hazine gemilerinden biriydi. Aynı fırtınada tüm mürettebatıyla ve İngiltere ve İspanya'nın kraliyet mücevherlerinin toplamından daha değerli olduğu söylenen kargo dolu karnıyla ortadan kayboldu.

"Taşıdığı hazineyi kaybetmesi sadece donanmanın tam olarak tedarik edilmeden yola çıkması anlamına gelmiyordu, aynı zamanda karadan ilerleyen istila ordusu da Hollanda'da bekletiliyor, Manş Denizi'ni geçmek için yeterli gemiye sahip olamıyordu. İspanyol donanması bu aşağılanmanın etkisinden asla kurtulamadı ve hazineyi yeniden deneyecek kadar doldurmak yirmi yıl aldı."

Eva kaşlarını çatı. "Tekrar mı denediler? Neden bundan haberim yok? İngiltere ve İspanya'nın bir barış anlaşması imzaladığını sanıyordum?"

"Yaptılar. Ve kısa süre önce yaşadığımız... arbede... aslında İspanya'nın bu anlaşmaya uymasını sağlamak içindi. Kaybetseydik ve filo İspanya'ya geri dönseydi, anlaşmanın üzerinde yazılı olduğu kâğıt kadar değeri olmazdı."

Eva dışa doğru eğimli galeri pencerelerine doğru geri çekilmişti. Dante son savaşlarının ayrıntılarını ve ne kadar yakın olduklarını anlatırken biraz uyuşmuş görünüyordu.

İspanya yeni bir istila filosu toplamaya başlamıştı. Buna bir de *Nuestro Santísimo Victorio* hakkında kendisine verilen yanlış bilgi yüzünden yaşadığı kafa karışıklığı eklenmişti ki bu yüzden şaşkın, üzgün ve cesaretsiz görünmeye hakkı vardı. Sanki bir piçin ona yalan söylemesi onun kişisel suçuymuş gibi, o iri yeşil gözlerle ona bakmaya hakkı yoktu.

Jonas'ın kulağına fısıldadığını duyar gibiydi. *Başka tarafa bak, küçük kardeşim, başka tarafa bak. Yumuşak dudaklar ve güzel memeler dikkatini dağıttığında ne olduğunu biliyorsun.*

Jonas haklı olabilirdi. Arkasındaki galeri pencereleri ve yıldızlarla dolu gecenin karmakarışık sarı saçlarını çerçevelemesiyle orada duruşunda endişe verici derecede savunmasız bir şey vardı. Onun kıyafetlerini giyiyor olması, göğüslerinin şekline uyan gömleklerinden biri ve kalçaları tarafından ısıtılan bir çift pantolonu, düşüncelerinin o d a ğ ı n ı kısa bir süreliğine kaybetmesine neden oldu.

Kaşlarını çattı ve paraya odaklandı. "İnsanlar kayıp altın şehrinin aradıkları kadar uzun zamandır *La Fantasma*'yı arıyorlar."

"La Fantasma?"

"Hayalet Gemi. Arada sırada Main'da birilerinin enkazı bulup hazineyi kurtardığına dair bir söylenti orman yangını gibi yayılır. Bunların sadece söylenti olduğu ortaya çıkıyor. Akıl sağlığının yerinde olduğunu düşündüğüm annem bile *La Fantasma*'nın karaya oturduğu yeri gösterdiği söylenen bir haritadan söz edildiğini duymuştu. O ve Juliet haftalarca bölgeyi araştırdılar ve adaların inanılmaz derecede ayrıntılı haritalarından başka bir şey bulamadılar."

"Bu para onu birinin bulduğunu kanıtlamıyor mu?"

Dante dudaklarını büzdü. "Açıkçası, bunun neyi kanıtladığından emin değilim. Zekice yapılmış bir sahte olabilir, ancak birinin bunu yapmak için büyük bir zahmete girmesi gerekirdi. "Biri bunu yapmak için

Sikkelerin pulları denize açılır açılmaz kırılırdı. *Victorio* hakkında başka ne bildiğimi söyleyeyim mi?"

"Lütfen. Evet."

Şimdiye kadar dokunulmamış olan şarap kadehini ona uzattı.

"İspanya'nın Yeni Dünya'daki en görkemli güç ve zenginlik sembolü olması için inşa edilmiş büyük bir kaltaktı. Sekiz yüz tonun üzerindeydi, ön ve arka kaleleri suyun üzerinde üç kat yükseliyordu. Üzerinde elli ağır top ve bir o kadar da küçük fındık avcısı vardı ve sadece kralın hazinesini Sevilla'ya taşımak için değil, İngiltere'ye karşı yelken açtığında İspanyol donanmasının amiral gemisi olmak için de tasarlanmıştı.

"O Eylül'de Havana'dan yola çıkan filoya liderlik etti ve kralın en zengin saray mensupları ve hidalgolarının yanı sıra fethedilen bir ulusla nasıl başa çıkılacağını ilk elden öğrenen ve işgal başarıya ulaştığında İngiltere'nin yeni kraliyet ailesi olacak generaller ve askerlerden oluşan yüzden fazla kişiyi evine taşıdı.

"Flota açık bir havada yola çıktı. Raporlara göre *almirante*, bayraklarla ve rüzgârda dalgalanan yüz ayak uzunluğundaki ipek flamalarla süslenmiş görkemli bir melek gibi limandan ayrıldı.

"Filoyu altı gün boyunca olaysız bir şekilde yönetti, ancak yedinci gün kasırga vurdu ve konvoydaki kalyonların çoğunun düzenini bozmasına neden oldu. Birçoğu sığılıklara sürüklendi ve kayalıklara çarptı. Birçoğu da dağılıp sığınak aramak zorunda kaldı. Üç gün ve gece boyunca rüzgâr ve dalgalar gemileri birbirinden daha da uzaklaştırdı ve dördüncü sabah güneş doğduğunda *Victorio* ortadan kaybolmuştu. Hiçbir enkaz bulunamamış, geminin nerede karaya oturduğuna dair hiçbir işaret görülememiştir. Konvoy refakatçileri günlerce, haftalarca aradılar ama

mürettebat ölü ya da diri bulunamadı. Ve daha önce de belirttiğim gibi, kargosundan hiçbir iz gün yüzüne çıkmadı."

"Şimdiye kadar," dedi Eva sessizce.

"Şimdiye kadar," diye kabul etti. "Dört sikke olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Evet. Üç tanesi babamın mektuplarıyla birlikte çalındı."

"Seni vuran aynı kişi tarafından mı çalındı?"

"Evet. Augustus George adında bir adam. Nişanlım Lawrence Ross için çalışıyordu ve sikkeleri bilen diğer tek kişi oydu."

"Nişanlınız mı? *Nuestra Senora de Valencera*'dan geldiğine inanmanız için sizi yanıltan o muydu?"

"Eski nişanlım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Ve Evet. Bana yalan söyleyen ve ardından Augustus George'a beni öldürmesini emreden oydu."

"Mektupları **ben** alırım."

Augustus George'un kara gölgesi gözlerini dikmiş Uzun burunlu çakmaklı bir tabancanın namlusundan aşağı bakıyordu. Adamın gözleri ile namlunun ucundaki deliğin aynı olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu: siyah, soğuk ve boş.

"Augustus? Burada ne yapıyorsun? Sen ne-?" Durdu ve dehşet içinde etrafına bakındı. "Bütün bunları sen yapmadığına eminim!"

"Sinsi olan sensin, değil mi?" diye sordu şöminedeki boşluğa bakarak. "Onları orada asla bulamazdım, değil mi? Şimdi şu mektupları ver. Paraları da."

"Sikkeler mi?"

"Evet, babanın gönderdiği şu süslü İspanyol paraları. Onları istiyorum."

"Beni gerçekten vurmazsın, değil mi?"

Adamın çirkin yüzüne yayılan sırıtış, damarlarındaki kanın buza dönüşmesine neden oldu. "Önce seni becerebilirim. Sonra da vurabilirim. İkisini de yapamayacağımı söylemedi."

Eva şömine örtüsüne doğru büzüldü, dizleri titriyordu, kalbi göğsünde patlamak üzereydi. "Lütfen. Bunu neden yaptığınızı bilmiyorum ama şimdi giderseniz Bay Ross'a hiçbir şey söylemeyeceğim."

Başparmağı silahın pirinç yılanlı kilidini okşadı ve sırtışı dişlerinin üzerindeki kalın diş etlerini gösterecek şekilde genişledi. "Beni kimin gönderdiğini sanıyorsun, seni aptal sürtük?"

Eva düşünemeyecek kadar şok olmuş bir halde başını salladı. Elleri arkasındaydı, tökezlememek için şömineyi yokluyordu. Parmakları soğuk ve metalik bir şeye çarptı ve ağır demir çubuğun etrafında kıvrıldı. Tamamen içgüdüsel olarak tepki vererek dişlerini sıktı, demiri havaya kaldırdı ve odanın diğer ucuna fırlattı. İri yarı adam o kadar büyük bir hedef oluşturunuyordu ki, bir şeye çarpmayı kaçırmış olamazdı ve vurduğu şey adamın omzuydu. Demir çubuk demir gibi sert kaslardan zararsız bir şekilde sekti ama adam bundan kaçınmak için irkildiğinde parmağı tetiğe gitti. Eva horozun tavaya indiğini gördü, tavadaki barutun kıvılcım çıkardığını ve bir dumanla tutuşarak kurşun bilyeyi namludan dışarı fırlattığını gördü.

Bir şey göğüs kafesine yumruk attı ve dönerek taş şömineye sertçe çarptı. Aşağı baktı ve ilk başta hiçbir şey görmedi, sadece karnının yan tarafında düzgün bir delik vardı. Ancak altında, sıcak ve ıslak bir şeyin derisine yayılmaya başladığını hissedebiliyordu. Acı da vardı, vurulduğunu anlaması bir saniye kadar gecikti ama sonra alevlendi ve dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

Augustus George eğildi ve mektupları kaptı. .
onu el. Bu küçükkutu vardı açıldı ne zaman
düşürmüş ve içindekiler yere saçılmıştı: kırmızı, mavi
ve sarı renklerde düzinelerce küçük balmumu disk... ve
üç karartılmış gümüş escudo.

George homurdanarak madeni paraları topladı, sonra geri kalan diskleri çizmesinin altında ezdi ve kadının buruşmuş bedeninin üzerinden geçerek bir yağ lambasının cam bacasını kırdı. Yağı yırtılmış yatak yığınlarının üzerine serpti, sonra masadan bir mum alıp yığının üzerine fırlattı. Alev yarım saniyeliğine söner gibi oldu ama sonra yağa yapıştı ve tekrar canlandı.

"Lütfen," diye soludu, kanlı elini uzatarak. "Bana yardım edin. Ben... Ben hareket edemiyorum."

Augustus sırttı. "Kişisel bir şey değildi, Bayan. Sadece patronun emirlerini uyguluyorum."

O aldı a son bak etrafta, sonra strode dışarı . yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"HER ŞEY SONRA BU IS A BLUR," Eva dedi sessizce. "I Sıcaklığı hissettiğimi ve alevlerin yastıktan battaniyeye ve mindere kadar yağı takip ettiğini gördüğümü hatırlıyorum ve orada öylece yatamayacağımı biliyordum. Bir şekilde kalktım ve kapıya kadar gittim, sonra merdivenlerden aşağı indim ve dışarı çıktım. Karanlıktı. Sokakta kimse yoktu ve çılgılık atacak ya da bağırarak kadar nefes bulamadım, bu yüzden yürümeye devam ettim... tökezleyerek, gerçekten, bir çite, sonra bir ağaca tutunarak. Ondan sonra ne oldu bilmiyorum. Düşüğümü ve bir şeyin yüzümü yaladığını hatırlıyorum... sanırım bir köpek. Sonra yabancı bir yatakta uyandığımı ve bana isminin sorulduğunu fark ettim." Kuru dudaklarını şarapla ıslatmak için durakladı ve başını sallarken Gabriel'e baktı. "Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey hatırlayamadım. Denedim ama her şey büyük, siyah bir boşluktu. Korkunç ve ürkütücüydü.

"Doktor düşüğümde başımı çarpmış olabileceğimi ve endişelenmememi, bunun sadece geçici bir kayıp olduğunu söyledi. Ve haklıydı da. Bir süre sonra bazı şeyleri hatırlamaya başladım; kim olduğumu, nerede yaşadığımı. Beni bulan nazik insanlar Bay Bernard'ı çağırılmışlar, o da hala hayatta olduğumu öğrenince şok olmuş. Bana evin yanıp kül olduğunu ve benim de onunla birlikte yandığımı düşündüklerini söyledi. Bir cenaze töreni düzenlendi ve üç gün sonra *Karabatak* gemisi Lawrence Ross ve Augustus George ile birlikte yola çıktı."

Dante onun hikâyesini dinlerken madeni parayla oynadı. "Yani şimdi onlardan önce babanı bulmayı umarak peşlerinden mi geldin?"

"Benim aptal olduğumu ve bu görevin imkânsız olduğunu düşünebilirsiniz Kaptan Dante, ama Portsmouth'ta kalıp hiçbir şey yapmadan duramazdım."

Başını eğdi. "Yine de zamanınızı harcamak için daha iyi bir yol olabilirdi. *Victorio*'yu aramak için tüm uluslardan kaç adamın, kaç geminin gittiğini size anlatmaya başlayamam bile. Nerede olduğuna dair söylentilerin ya da fısıltıların hiçbiri onun bulunduğunu kanıtlayacak bir sonuç vermedi."

Eva dudağını ısırды. "Escudo'nun gerçek gibi görüldüğünü söylemiştin. Gemi Havana'dan ayrılmadan önce birinin sikkelerin bir kısmını çalmış olması mümkün mü?"

Gabriel başını salladı. "On sikke basıldıysa, on tanesi sayılır ve çentiklenir, on tanesi manifestoda listelenir ve on tanesi ambara yerleştirilip mühürlenir. İşaretlenmemiş külçe külçeler, yol boyunca açgözlü valilerin ve yöneticilerin derin ceplerine sık sık girmiştir, ama kralın kişisel kullanımı için basılan sikkeler? Hayır. Belirli ve özel miktarlarda üretiliyorlar ve üzerlerinde, onları bulunduran herkesin anında öleceği damga ve mühürleri taşıyorlar. İnanın bana, Bayan Chandler-"

"Evangeline," dedi sözünü keserek. "Ya da Eva. Lütfen."

"İnan bana... Eva... İspanyollar fanatik bir şekilde Dinleri konusunda olduğu gibi gemi manifestoları konusunda da titizdirler. Yük ambarlarındaki her şeyi son çivi darbesine kadar detaylandırırlar. Her fiçı ve sandık paketlenir ve Sevilla'ya ulaşmadan önce kırılmaması için kalın bir mühürle yapıştırılır. Kalyon yüklenirken her manifestonun dört kopyası hazırlanır. Bir nüsha geminin kaptanında kalır, ikisi kayıp ya da ayrılma ihtimaline karşı filodaki kardeş gemilere gönderilir -ve sanırım *kaptanı* dürüst tutmak için- dördüncüsü ise Havana'da valinin elinde kalır.

"*Nuestro Santísimo Victorio* olayında, bu kardeş gemilerden biri bir gemi tarafından ele geçirilmiş ve ganimet olarak alınmıştır.

Hollandalı akıncı. *Victorio'nun* manifestosunda altmış sandık külçe altın, yüz yirmi sandık gümüş, çok sayıda zümrüt ve inci fiçısı ile egzotik baharatlar listelenmiştir."

"Bildirinin ne içerdiğine dair bilginiz oldukça kesin görünüyor Kaptan."

"Gemi ve içindekiler bu adalarda efsane olmasa bile," dedi ve küçük bir sırtışa izin verdi. "Belgeleri gördüm. Onları okudum ve inceledim, tıpkı *La Fantasma'nın* sulu mezarını bulacak kişi olduğuma dair çocukluk hayallerimle günlükleri ve çizelgeleri incelediğim gibi. Dürüst olmak gerekirse, o çocukluk hayallerini uzun zaman önce bir kenara bıraktım."

"Ama birinin onu gerçekten bulduğuna dair gerçek bir kanıtı elinde tutuyor olabilirsin," diye ısrar etti. "Ve eğer babamı bulmama yardım edersen, *Nuestro Santísimo Victorio*'yu da bulabilirsin!" Güldü ve escudo'yu tekrar madalyonun içine yerleştirdi. o Kapa çeneni. "As baştan çıkarıcı olarak o Sesler,I Aklımda, ufukta başka bir yelken görmeden Güvercin Kayası'na ulaşmaktan daha önemli bir şey yok. Bu dileğimiz gerçekleşebilir de gerçekleşmeyebilir de, zira az önce canımızı dişimize takarak çıktığımız savaşta birkaç Skor . İspanyolcasavaş gemileri. Bir kez onlar yeniden kazanmak Öfke duyguları kabardığında, gözlerinde kan ve çift atışlı toplarla adaları tarayacaklar. En iyi zamanlarda, bir İspanyol gemisine yelken açmamız tavsiye edilmezdi.Liman ve başla sormak sorular hakkında ve

kayıp bir hazine gemisinin enkazı."

"Ama... ne yapmalıyım? Babamı nasıl bulacağım? Babanız Londra'nın balta girmemiş ormanlarında kaybolursa ve siz yolunuzu bilmeseniz onu nasıl *bulursunuz*?"

"Londra'da yamyamlar mı var?"

"Bazıları evet diyebilir," diye yanıtladı küstahça.

Onun alaycılığına gülümsedi ama sonunda sadece başını salladı. "Korkarım kolay bir cevabım yok. Sen

Saman yığnında bir tutam ot aramak deyimini bilir misiniz? Bu daha çok yağmur varilindeki bir damla su gibi. En son eve haber gönderdiğinde nerede olduğuna dair net bir fikriniz bile yok."

Çenesi inatçı bir şekilde gerildi ve şişeye uzanıp kendisi doldurmadan önce bir süre boş kadehine baktı. Gabriel onun ellerindeki titremeyi ve öfke ve hayal kırıklığı yüzünden gözyaşlarına boğulmamak için gösterdiği büyük çabayı fark etti -ki bu çok iyi bir şeydi, çünkü yanaklarından aşağı su akıtan bir kadın yerine sarmal, zehirli bir engerek yılanıyla karşılaşmayı tercih ederdi.

"*Eliza Jane*'in kaptanı bana yardım etmeye istekliydi," diye mırıldandı şarabına doğru.

"Ona parayı da mı gösterdin?"

"Ve fırıncının oğlundan gelen mektup. Yüzbaşı Fitch babamın en yakın arkadaşlarından biriydi ve bana inandı. Babamın hâlâ hayatta olduğuna ikna olmuştu."

"Duyduğuma göre nişanlın da öyleymiş." "*Eski...*

nişanlım," diye tekrarladı vahşice.

"Sizi soymak, vurmak için ilham almasına yetecek kadar, ve sizi yanan bir evde ölüme terk etti. *Eliza Jane*'in kaptanına gelince, o sadece parayı görmekle kalmadı, Fox Adası'na indi ve muhtemelen yanlış insanlara yanlış sorular sordu. Kimin ilgisini çektiği ve babanızın nerede olduğu hakkında kimin bilgi sahibi olup da bunu kendine saklamayı tercih ettiği bilinmez. Durumun giderek nasıl daha az çekici hale geldiğini görebiliyor musunuz?"

"Yani... şimdi babamı arayan başkaları da olabilir mi?"

"Sudaki bir damla kan, beslenme çılgınlığı için yüzlerce köpekbalgını çekebilir. Eğer birisi babanızın enkazın yerini bildiğini düşündüyse ve nerede olduğunu biliyorlarsa, evet derim, şu anda onu arayan pek çok kişi olabilir."

Gözyaşlarıyla girdiği savaşı kaybetti ve Gabriel kendini gümüşi sudan oluşan iki derin havuza bakarken buldu. İçinden homurdanarak kadehini bir kenara bıraktı ve aradığı haritayı bulana kadar kalın deniz haritaları rulolarını karıştırdı. Haritayı açtı, kenarlarının kendi üzerine yuvarlanmasını önlemek için hançerini ve mürekkep hokkasını ağırlık olarak kullandı.

Annesi bir harita yapımcısıydı ve son otuz yılını adaların son derece ayrıntılı haritalarını yaparak geçirmişti. Bu özel harita Baha Mas adalar zincirini, Florida Boğazı'nı, tehlikeli sığ kayalıkların yerini ve Havana'dan Baracoa'ya kadar Hispaniola'nın doğu kıyılarını gösteriyordu.

"Kasırğa vurduğunda," diye mırıldandı, "flota bu civarda bir yerdeydi." Florida'nın alt ucu ile Berry Adaları'nın ortasındaki bir noktada haritayı daire içine aldı. "Rüzgârlar *aliento del diablo*, yani şeytanın kendi nefesi gibi esiyordu. Kalyonlardan bazıları Lucaya'ya kadar doğuya gitti, diğerleri güneye savruldu ve daha küçük adacıklara sığındı. Eğer fırıncınızın mektubu gerçekse ve babanız en son New Providence'ta görüldüyse, erzak almak için oraya gittiyse iki ya da üç günlük bir yelken yolculuğu mesafesinde bir bölge olduğunu gösterir."

"Mektupta İspanyollar su için kuyuya geldiklerinde saklanmaları gerektiği yazıyordu. Yani... kuyusu olan bir yerde mi?"

Gabriel gülme ya da bu ifadenin saçmalığını iğneleyici bir ifadeyle kesme dürtüsünü bastırmak için gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, kadının gözyaşlarından bile daha kötü olan o soluksuz, umutlu ifadelerden biriyle onu izlediğini gördü. Kirpikleri ıslanmış, dudakları aralanmış, elleri kadehi bir can simidiymiş gibi kavramıştı.

Kaşlarını çattı ve parmağıyla harita üzerinde daha büyük bir daire çizdi. "Üç günlük bir yelken çok geniş bir alanı kapsıyor Bayan Chandler."

"Eva."

Uzun bir süre ona baktı, neden daha az konuşan ve ağızlarını daha iyi kullanmayı bilen kadınları tercih ettiğini hatırladı.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, konvoydakilerin genel kanaati kalyonun, aramaların çoğunun yapıldığı Abaco'nun doğusuna kadar gittiği yönündeydi."

"Sesin şüpheli geliyor."

"Şüpheli değil. Ama akıntılar ve rüzgârlarla ilgili kendi deneyimlerime göre, yan yana seyreden iki gemi basit bir fırtınadan sonra birbirlerinden yüz fersah uzaklaşabilir. Bu da şu anlama geliyor-" kızın gözlerinde kısa bir umut kıvılcımının parlamadığını gördü ve anında bastırdı. "Bu da demek oluyor ki, kafatasım hâlâ sağlıklı düşünemeyecek kadar yaralı. Belki Güvercin Kayası'na ulaştığımızda, daha taze gözler ve daha taze zihinler tüm bunlardan bir şeyler çıkarabilir. Şimdilik yirmi saat kadar uyuyabileceğimi söylemekte bir sakınca görmüyorum. Bana katılmak ister misiniz?"

Eva şaraptan küçük bir yudum almıştı ve bir kısmı dudağına sıçradı. "Pardon?"

"Uyuyun, Bayan Chandler. Sandalye yerine yatakta daha rahat edeceğinize eminim."

"Ben... hayır. Hayır, sandalye benim ihtiyaçlarım için yeterince rahat."

"Eğer ihtiyaçlardan bahsediyorsak, benim de kendime göre birkaç ihtiyacım var ve bunlar haritalar, kuyular ve hayalet hazine gemilerinden önce geliyor. Ve bunlar arasında birinin yerde ileri geri yürümesini dinlemek yok."

"Söz veriyorum, adım atmayacağım."

"Kesinlikle, yapmayacaksın." Kız tepki veremedi adam ayağa kalkmış ve onu kollarının arasına almıştı. Kadın itiraz edecek aklı bulana kadar, adam onu yatağın üzerine yatırmış, saçları yüzüne dökülmüş, devasa, karanlık bir gölge gibi üzerinde duruyordu.

"Burada bir kilise faresi kadar sessiz yatacaksın. Hareket etmeyeceksin, konuşmayacaksın, yüksek sesle gözünü bile kırpmayacaksın yoksa arkadaş istediğini düşünebilirim. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Gözlerini kocaman açarak başını salladı.

Bir battaniye kaptı ve kulübenin kapısının önünde yere serdi.

Eva kendini dirseklerinin üzerine itti. "Yatağınızı alamam, Kaptan."

Battaniyenin üzerine uzandı ve yastık olarak kullanmak için kolunu başının altına katladı. "Bir kelime daha ederseniz Bayan Chandler, benden başka bir şey daha alırsınız."

İtiraz etmek için ağzını açtı, sonra vazgeçti ve olabildiğince sessizce uzandı. Vurulma, yangın ve Lawrence Ross'un ihanetinin acı verici bir şekilde ortaya çıkmasıyla ilgili o kadar çok anısı canlanmıştı ki, gözlerini kapatabileceğinden bile şüpheliydi ama kapattı. Ve gözlerini bir sonraki açışında galerinin pencerelerinden gün ışığı süzülüyordu.

A Gabriel'in yerinden sıçramasına ve yanında olmayan kılıcını bulmak için çırpınmasına neden olacak kadar yüksek bir sesle kapıya vurdu. "Sekiz çan,"
Stubs

anons edildi. "Mürettebat ağzınızdan köpükler saçarak bağırsaklarınızı yere fişkırtıp fişkırtmadığınızı öğrenmek istiyor."

Dante küfretti ve başını ellerinin arasına aldı. "Ağzım iyi, bağırsaklarım da öyle."

"Evet, pekala, erzak getirdim. Onları kapının önüne bırakacağım."

Gabriel teşekkürlerini mırıldandı ve gözlerindeki uykuyu eliyle sildi, hassas gözünü biraz fazla sert ovuştururken yüzünü buruşturdu. Bacakları ve kolları gece boyunca sertleşmişti ve ani bir sıçrayış sırtını tekrar ateşe verdi, sırtındaki kaslar, daha derin kirpik izlerinin bazılarının hâlâ kısmen iyileşmiş olduğunu hatırlatan bir çığlık attı.

İnledi, sonra kulübenin etrafına huysuzca bir bakış attı.

Gün ışığı galeri pencerelerinden içeri süzülüyordu. Hava havasızdı, buram buram kafur kokuyordu. Dante ayağa kalktı ve bacaklarına ve sırtına giren krampları esnetti.

Kapıyı açtı ve tahta tabağı içeri getirerek masanın üzerine koydu ve yuvarlak bir bisküvi aldı. Yalnız olmadığını hatırladı ve yatağa baktı ama Eva'nın kıvrılıp yattığını görmedi.

battaniyelerin arasında. Ne masada, ne sandalyesinde, ne de gölgeli köşelerden birinde gizleniyordu. Çok uzağa gitmiş olamayacağını bildiği için yatağın altına bakmak üzereydi ki aynadaki yansımasını gördü.

Yanağındaki ve gözündeki çirkin surat benzeri şişlik önemli ölçüde inmişti ve yüzünün yan tarafı artık o kadar mavi-siyah değildi. Morluk, vücudunun geri kalanında olduğu gibi, daha çok hastalıklı sarımsı bir yeşildi. Yaralı gözünü tekrar ovuşturdu, bu sefer kabuklanmanın kalıntılarını temizlemek için nazıkçe ve yüzüne su sıçratırken kaşlarını çattı.

Eva Chandler'a, ona her baktığında dehşet içinde çığlık atmadığı için biraz hak vermesi gerektiğini düşündü.

Bir şeyin titremesi dikkatini çekti ve tekrar galeri pencerelerine doğru baktı. Uzun sarı bir saç kurdelesi camlardan birinin üzerinde dalgalanıyordu. Kıç balkonun kapısı aralıktı ve dışarıya baktığında, küpeştede durmuş açık denizi seyreden kadını gördü. Saçları ensesinde bir iple bağlıydı, ama birkaç uzun tel kaçmış ve rüzgârın ters dalgasıyla oynuyordu. Gömleğinin önü... gömleği... havayla doluydu, bu da onu şekilsiz kılmalıydı ama sabahın ilk ışıkları kumaşın arasından parlıyor ve her kıvrımı ve girintiyi mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Ağzı aniden kurudu ve kadın onu görmeden geri çekilecekti ama rüzgâr dar galeri kapısını yakaladı ve dışa doğru savurarak perdeye çarptı.

"Günaydın Kaptan Dante," dedi başını çevirerek.

"Günaydın Bayan Chandler. Umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

"Pek iyi değilim, hayır, ama biraz uyudum. Sizi rahatsız edebilecek herhangi bir gürültü yapmamak için buraya geldim."

Dün gece yaptığı uyarıyı belli belirsiz hatırlıyordu ama özür dilemedi. Bunun yerine küpeşteye çıktı ve temiz okyanus havasından derin bir nefes aldı. Arkasında uzanan dümenin büyüklüğünü ve kıvrımlarını işaretledi ve kalyonun hızını tahmin etti. İspanyolların Espiritu Santu dedikleri ada güney ufkunda alçakta uzanıyordu ama bunun dışında, göz alabildiğine uzanan deniz pırıl pırıl ve berraktı.

"Şu yaratıkları izliyordum," dedi Eva, *Endurance*'ın yanında yarışan bir yunus sürüsünü işaret ederek. "Dümen suyunun üzerinde bir ileri bir geri geçerken oldukça eğlenceli görünüyorlar."

"Aşçı artıkları kenara atıyor olmalı. Ya öyle ya da mürettebat öyle, çünkü o pek iyi bir aşçı değil."

Eva gülümsedi ve adam kendini bir nefes çekerken buldu. Yüzü rüzgârdan biraz renk almış ve saçları cadı süpürgesi gibi görünmüyordu, güneşin doğuşu kadar güzeldi. Genç ve narin İngiliz güzelleriyle olan deneyimi sınırlıydı. Tanıdığı kadınların çoğu esmer tenli, esmer saçlı, dolgun ve geniş kalçalı, namus ya da iffet konusunda pek az endişesi olan kadınlardı.

Son metresi 1.80'den uzun boylu, simsiyah saçlı ve etine dolgun bir kadındı, öyle ki sevişmeleri çoğu zaman güreş müsabakalarına benziyordu. Bu küçük *esquilo* o kadar inceydi ki onu altında ezmekten korkardı.

Boğazını temizledi ve adımlarını kapıya doğru geri çekti. "Yemekten bahsetmişken, eğer açsanız Stubs sabah yemeğimizi getirdi."

"Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti ve onu içeri kadar takip etmek için döndü. Adamın sırtını gördüğünde kendi nefesi boğazında düğümlendi. Gömleği yer yer tenine yapışmış, yaralarından sızan taze suyla koyu bir renge boyanmıştı. Adam soyunup kıyafetlerini değiştirdiğinde kirpik izlerini gördüğünü hatırlıyordu. Son olayların bazı ayrıntılarını anlatmıştı.

Ama bu acımasız yaraların nasıl oluştuğundan hiç bahsetmemişti. Burnunu sokmak ona düşmezdi ama adamın bariz rahatsızlığını görmezden gelmek de doğasında yoktu. Gaga başındaki sıyrık zonkluyordu, o yüzden adamın sırtının nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdi.

Önceki akşam geminin doktoru kapının önüne bir kap merhem bırakmış ve yaralarına sürmesini emretmişti ama o hem emirleri hem de küçük merhem kavanozunu görmezden gelmişti.

Yemeğin cazibesine rağmen önce yatağa gitti ve keten çarşaflardan birini sıyırdı. Masanın üstünde bıraktığı mücevherli hançeri kullanarak üst kenara birkaç çentik attı ve kumaşı uzun şeritler halinde yırtmaya başladı.

Gabriel onu izlerken kaşlarını çatı. "Eğer kaçmak için bunları birbirine düğümlemeyi planlıyorsan, bunu ben bakmıyorken yapman daha etkili olabilir."

"Bandaj yapıyorum. Sırtınızdaki bazı yaralar sızıntı yapıyor ve daha dikkatli davranmazsanız sızıntı yapmaya devam edecekler. Bir giysiyi her giyip çıkardığında ya da deriyi yanlış şekilde yıpratıldığında iyileşmeyi bozuyorsun."

"Doktorluktan anlar mısın?"

"Nasıl pratik olunacağını bilirim, Yüzbaşı. Yaralarınız iltihaplanır ve ateşiniz çıkarsa, adamlarınız başka bir neden arama zahmetine girmeden beni suçlayacaklardır."

Bir kaşını kaldırdı.

Kendisi de bir tane ters cevap verdikten sonra yırtık şeritlerden birkaçını hızla sarmayı bitirdi. Leğene biraz su doldurdu ve daha küçük bir keten parçası ve merhem kabıyla birlikte masaya taşıdı.

"Lütfen gömleğinizi çıkarın."

Bir an için onun gözlerindeki kararlı bakışı değerlendirdi, sonra dişlerinin arasına bir bisküvi sıkıştırdı ve

gömleğinin eteklerini belinden çıkardı ve yukarı çekip başının üzerinden geçirdi.

O bunu yaparken Eva bir adımdan daha az bir mesafede duruyordu, giysi kaldırılıp bir kenara atılırken teninde karıncalanan havayı hissedecek kadar yakındı. Önden bakıldığında sert, güneşte bronzlaşmış kaslara sahipti, göğsü pürüzsüz, koyu renkli kıllarla kaplıydı. Hâlâ morarma izleri ve bazı küçük kesikler ve çizikler vardı, bir vücudun nasıl bu kadar dayak yiyip bu kadar çabuk iyileşebildiğini merak etmesine yetecek kadar. Ancak adam döndüğünde, yüksek sesle solumamak için tek yapabildiği eliyle ağzını kapatmak oldu. Kırbacı her kim vurduysa ölçülemeyecek bir acı vermek istemişti. Sirtında, çoğu etin üzerinde solması haftalar sürecektir çizgiler bırakacak kadar ağır bir el ile yapılmış çapraz yaralardan oluşan bir karmaşa vardı. Diğerleri, et patlayıp açılana ve alttaki kas yırtılana kadar kasıtlı olarak mevcut yaraların üzerine yerleştirilmişti. Bu son kesikler düzgün iyileşmeyen kesiklerdi ve onun sert bir zeminde uyumak ya da masasında saatlerce oturmak bir yana, giyinip görevine devam edebilmesine bile hayret ediyordu.

Onu kurtarmak için denize daldığında tuzlu suyun nasıl hissettirdiğini ancak tahmin edebilirdi.

"Oturur musunuz lütfen? Sandalyeye değil... buraya, masanın köşesine, sırtınızı ışığa vererek oturun ki ne yaptığımı daha iyi görebileyim."

Nefes nefese kaldı, ama bir kalçasını masanın köşesine dayayarak yarı oturur, yarı ayakta denileni yaptı. Kadın narin parmaklarıyla oraya buraya dokunup en kötü yaraları incelerken, adam da bisküvisini peynir ve Eva'nın daha önce hiç görmediği tuhaf beyaz bir meyve ısırıklarıyla değiştirerek atıştırıyordu. Eva, yaraların etrafını temizlemek için nemli ketenle olabildiğince dikkatli bir şekilde çalıştı ve adam başka bir İspanyolca belgeyi eline alıp inceleyerek dikkatini dağıtmasına rağmen, Eva

Özellikle kırmızı-sulu bir lezyona dokunduğunda etinin yüzeyin hemen altında titrediğini görebiliyordu.

Sıra kremi sürmeye geldiğinde, kokudan bayılacağını düşündü ama kremi kolayca sürdü ve adamın teninin sıcaklığında eriyip gitti. Eğer kokusunun yarısı kadar bile acıtıyorsa, kürek kemiklerinin arasında beliren ince ter tabakasının haklı bir nedeni vardı.

Bandajı kaburgalarının etrafına sarma zamanı geldiğinde, kâğıtları bir kenara bıraktı ve yüzünü ona dönerek ruloyu göğsünden geçirip arkasına dolayabildi. Kolları, ruloyu tekrar ön tarafa getirmeden önce elden ele aktarmasına izin verecek kadar uzundu, ancak bunu yaparken burnunun ucunu göğsündeki yumuşak saç teline yaklaştırdı. İşini bitirip sargı bezine bir düğüm attığında yanakları ve boğazı kıpkırmızıydı ve karnında çok rahatsız edici bir his hissediyordu.

Gabriel Dante'nin gözlerinin, göğsünün etrafındaki rulonun her geçişinde onun hareketlerini takip ediyor olması meseleye yardımcı olmadı. Gabriel'in kafasındaki her saç telini, burnunun üstündeki her çili incelediği hissine kapılmıştı.

Bu düşünce aklından geçer geçmez, adamın ellerinin omuzlarına dayanmak üzere alçaldığını ve öne doğru geldiğini hissetti. "Şimdi sıra sende."

"Sıra bende mi?"

"Bacağın. Sızıntı ve iltihaplanma konusunda bu kadar endişeli görüldüğünüze göre, gerçekten daha yakından bakmama izin vermelisiniz."

Eva kızardı ve aşağıya baktı. Kalçasındaki kesik, onu görebilecek kadar dönme yeteneğinin hemen dışındaydı. "Sadece bir sıyrıktı, Kaptan."

"Üzerine her oturduğunuzda ağzınızı buruşturmanıza neden olan bir şey."

"Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

"Eminim öylesinizdir. Ama bana öyle geliyor ki, belki de başından beri tüm vücudunuzu kızarıklık belirtileri açısından kontrol etmeliydim. Giysilerin arasından kolayca görülemeyen yerlerde lekeler yayılıyor olabilir."

"Gerçekten sanmıyorum-"

"Yine düşünmeye başladın." Adam içini çekti ve kız tepki veremedi bir eliyle bir tutam saçına sarılıp onu sabit tutarken, bir yandan da ip kemerin düğümünü attı. Pantolon kalçalarından aşağı kayd ve başka bir teşvik olmadan ayak bileklerinin etrafında toplandı.

Eva'nın nefesi kesildi. Bir eli anında büyük boy gömleğinin eteklerine uzanarak onu olabildiğince aşağıya çekerken, diğer eli bileğine yapıştı.

"Ne yapıyorsun!"

"Daha yakından bakmak için seni cırılçıplak soyuyorum... tabii ki işbirliği yapmak ve bana kışındaki çizdiği göstermek istemezsen."

Gözlerindeki tehdit açıkça belli oluyordu.

"Pekâlâ! Bırak beni, sana göstereceğim."

Adamın saçlarını tutuşu hafifledi ve Eva yavaşça döndü. Uzun gömleğinin eteklerini, kalçasının arkasındaki deri parçası ortaya çıkana kadar isteksizce yukarı doğru itti. Adamın incelemek için eğildiğini hissedince gözlerini kapadı ve dişlerini birbirine geçirdi. Daha önce hissettiği karıncalanma hissi sıvı sarmallar halinde karnına doğru aktı ve devrilmemek için öne doğru eğilip masanın üstünden destek almak zorunda kaldı.

Dante güçlü, bronzlaşmış elini pürüzsüz tenin üzerine koydu ve çıplak etin geniş bir tutamını nazikçe sıktı.

Bu çok fazlaydı ve Eva şok içinde dönüp dururken, ayak bilekleri düşen pantolona dolanırken neredeyse pencere kenarına çarpacaktı. Dengesini yeniden sağladığında, adamın elinde uzun, ince bir tahta parçası tuttuğunu gördü.

"İşte suçlunuz. Başka bir gün başınıza büyük bela açabilirdi." Gülümsemesi kesinlikle intikamcıydı.

Şeridi bir kenara fırlattı ve merhem kabına uzandı. "En iyisi tüm önlemleri almak."

Uzandı ve adamın elinden tencereyi aldı. "Bu kısmı kendim halledebilirim, teşekkürler."

"Nasıl isterseniz," dedi omuz silkerek. "Ve bu arada, evet biliyorsun."

"Ne yapacağım?"

Sırıttı. "Güzel bir kışın var."

Kızın nefesi tekrar kesilince yüksek sesle güldü ve deniz sandıklarının duvara dayalı olduğu yere geçti. Bir süre karıştırdıktan sonra kendisi için oldukça temiz bir gömlek, kız için de yeni bir pantolon buldu.

"İşin bittiğinde bunları giy. Bacağında kan lekeleriyle gemimde dolaşmanı istemem. Mürettebatım yerde uyuduğuma inanmayabilir."

Adam kıkırdadı ve Eva neredeyse merhem kabını fırlatacaktı. Dürtüsünü bastırmak için bir parmağını kahverengimsi yapışkanın içine soktu ve birazını kalçasına sürmek için uzandı. Merhem sıg çizige değdiğinde çığlık atmamak, zıplamamak ve ciyaklamamak için kendini zor tuttu. Gözleri yaşlarla doldu ve çenesi sıkıca kapandı. Aslında tüm vücudu acıdan kaskatı kesilmişti ve Dante'nin sırtına merhemi bolca sürerken nasıl hissettiğini ancak hayal edebiliyordu.

Ancak saniyeler içinde şaşırtıcı bir şey oldu. Önce yanma hissi azaldı, sonra tamamen yok oldu ve merhemın sürüldüğü yerde hiçbir his kalmadı. Tekrar nefes alabiliyordu. Gözlerinin önünde yıldızlar görmeden gözlerini kırpabiliyordu. Bir sızlanmayı engellemek için dudağını ısırmadan bacağına dokunabiliyor ve pantolonunu yukarı çekebiliyordu.

Bu arada Dante masasına dönmüş ve Sevilla'ya doğru yola çıkmış olan son kişisel mektup paketlerinden birini açmıştı. Uzun parmakları kalın balmumu mührü saygısızca kopardı ve dikkati içindekilere yönelmişken, Eva tenceredeki mantarı yerine yerleştirdi

ve kirli su dolu leğeni galeri kapısından dışarı boşalttı.

Onun yanlış yönlendirilmiş espri anlayışını görmezden gelecek kadar affedici olmayan kadın, bir tabağı yemekle doldurdu ve kadife koltuğa kıvrılıp sessizce yemeğini yemeye karar verdi.

Dante başını kaldırmadı. Paketin içinde mühürlenmiş olan yaklaşık on mektuptan ilki olan mektubu çevirmeye odaklanırken kaşları çatılmıştı. Eva öne doğru eğildi, bir dilim daha peynir almak istiyordu ama Dante'nin eli onu durdurmak için oradaydı, parmakları bileğini sıkıca kavramıştı.

"Sevgili karımın ve ailemin tatlı koynuna henüz dönemediğim için üzgünüm," diye yavaşça aktardı, "Komutan bana arayışın yeniden ciddi bir şekilde başladığını söyledi. Bu hazinelerin tek gözlü bir İngiliz *avantürün* eline geçmesine izin vermeyecektir."

Dante başını kaldırdı ve Eva omurgasından aşağı bir ürperti yayıldığını hissetti.

"Sence ne anlama geliyor?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Bu sularda yelken açan düzinelerce tek gözlü maceracı var, bu yüzden hiçbir anlamı olmayabilir."

"Yoksa?"

Hemen cevap vermek yerine mektubun alt yarısını düzleştirdi, böylece Eva dörtgenlerden birini dolduran kaba çizimi görebilecekti. Eva'nın, çizimin İspanyol escudo'sunun neredeyse birebir kopyası olduğunu anlaması için madalyonu açmasına gerek yoktu.

"Ya da... köpekbalıklarının çoktan etrafta dolaşmaya başladığı anlamına gelebilir."

Gabriel sabahın geri kalanını haritaları inceleyerek, kafasında hesaplamalar yaparak, rüzgâr ve su akıntılarının eskizlerini çizerek geçirdi.

Bir kereden fazla Geoffrey Pitt'in gemide olmasını dilemişti, çünkü adam otuz yıl boyunca Simon Dante'yle birlikte Carribee'ye yelken açmıştı ve kafası anında ezberden söyleyebileceği gerçekler ve küçük ayrıntılarla dolu engin bir bilgi kitabıydı. Gabriel kaybolan hazine kalyonunun gizemini çevreleyen söylenti ve efsanelerin çoğunu oldukça net bir şekilde hatırlayabiliyordu ama bir gizemi çözmek ayrıntılarda gizliydi.

Eva'nın yardım etmekte ısrar etmesi konsantrasyonuna yardımcı olmuyordu. Ancak Eva'nın İspanyolca'yı oldukça iyi okuyabildiği ortaya çıkınca, Eva'ya bir çuval dolusu kişisel mektubu karıştırma görevini verebilmişti.

Ne yazık ki, kadın tam karşısında oturuyordu ve yeni bir belgeye uzanmak için öne doğru her eğildiğinde, adamın dikkati tablolardan gömleğinin açık kıvrımlarına kayıyordu. İki kez gizliliği yumuşak, yuvarlak kıvrımların bakışlarıyla ödüllendirilmişti. Bir keresinde, adam alacakaranlık vadinin aşağısını görmek için istemeden boynunu hafifçe eğdiğinde, kadın ona bir soru sormak için o anı seçmişti

Soru. Bakışlarını o kadar hızlı kaçırmıştı ki neredeyse çenesini grafit kaleme saplayacaktı.

Şimdi başını kaldırdığında, kadın bir tutam saç parmağının etrafında döndürüyordu ve bıraktığında saç göğsünün etrafında mükemmel bir kıvrım oluşturunuyordu.

Boğazını temizledi ve kaşlarını çattı. "Tüm raporlar filonun burada yakalandığını gösteriyor." Bir parmağının ucuyla haritaya dokundu ve Biminis'in batısındaki alanın etrafında hafif bir daire çizdi. "Tam da öncü gemilerin Boğazlar'a doğru ilerlemeye başlayacağı bölge. Öncü gemiler sığ kıyılardan uzak durmaları gerektiğini bilirlerdi, özellikle de fırtına yaklaşırken, ama aynı zamanda en güçlü akıntıların onları kuzeye itmeye devam edeceği yerde kalmaya çalışırlardı. Kasırga sırasında rüzgarlar dairesel bir yönde eser, bu nedenle filodaki gemilerin çoğu batıya, Florida anakarasına doğru savrulur. Raporlardan birinde *Victorio'nun* pilotunun geminin hızı ve dengesiyle övünen kibirli bir piç olduğunu okuduğumdan neredeyse eminim. Eğer fırtınadan kaçmaya çalışsaydı, gözün yanlış tarafında kalabilir ve doğru yönünde savrulabilirlerdi.

"Bu gemilerden birini hafif bir fırtınada Boş yük ambarları bir dümencinin ömründen on yıl götürür. Yüzünüzün derisini yırtabilecek rüzgârlarda onu dik tutmaya çalışmak neredeyse imkânsız olurdu." Dilini şaklattı ve başını salladı. "Tüm yelkenlerini açmış olsa bile havanın götürdüğü yere gitmekten başka çaresi yoktu."

Eva, parmağını çizelgede gezdirirken, kendi kendine hesaplamalar mırıldanırken, birkaç olası sonuca karşı çıkarken ve daha fazlasını formüle ederken sessizce hayranlıkla izledi.

"Şiddetli rüzgârda üç gün üç gece. Buna ek olarak, bir fırtınada deniz ve kara arasında hiçbir fark yoktur.

gökyüzü, ikisi de gri, yıldız yok, navigasyon için güneş yok." Eva onun haritaya dokunan parmaklarını izledi. İzleri adamın bileğine ve koluna kadar takip etti, sonra sakallı çenesinden galerinin penceresinden dışarı bakmak için kısmen dönmüş olan adamın profiline ulaştı. Yüzündeki hasarın çoğu oldu üzerinde ve sol yan, ve o bulundukendini düşünürken ve gerçek o o olabilir Aslında olmak Tüm o tüylerin ve çürüklerin altında oldukça yakışıklıydı. Daha önce, adam iyice esnediğinde, sol arka üst tarafında bir dişinin eksik olduğunu fark etmişti ama geri kalanı beyaz ve düzgündü.

Saçları iyi bir yıkama ve keskin bir makastan faydalanabilirdi ama kestane rengi dalgalar kalındı ve geniş omuzlarına doğru doğal bir kıvrımla düşüyordu.

O kollara sarıldığı ve o göğse yaslandığı iki zamanı düşünmemek zordu. İlk seferinde korkuya kapılmış ve yarı boğulmuştu ama ikincisinde... dün gece... adam onu kaldırıp yatağa taşıdığına, adamın kas yığını olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Biraz daha dik oturdu ve dudaklarını ıslattı. "Bu artık bana inandığınız anlamına mı geliyor Kaptan? Paramın gerçek olduğuna ve babamın kayıp hazine gemisini bulmuş olabileceğine inanıyor musunuz?"

"Sana inanmadığımdan değil, sadece..." "Bana inanmadın."

Ona doğru döndü ve ellerini tekrar haritanın üzerine koydu. "Bayan Chandler... kayıp gemiler, hayalet gemiler ve on fitlik berrak suda bulunan hazine kalyonlarıyla ilgili söylentiler ve hikâyelerle dolu bu ateş çukurunda yaşadığınızda, evet, biraz şüpheli olma eğilimindesiniz. Ve hikayenizin biraz fantastik olduğunu kabul etmelisiniz. Bir fırıncının oğlundan gelen bir mektup. Balmumu diskler içinde gönderilen paralar. Hazine avcısına dönüşen bir tüccar. Onu bulmak için tek başına üç bin fersah yelken açan güzel bir kadın."

Utangaç bir şekilde gülümsedi ve yağlı saçlarına dokundu. "Pek güzel sayılmaz, Kaptan. Daha çok senin küçük sincabına benziyor.

dün beni aradı."

"Sana sincap mı dedim?"

"Evet, dedin."

Nefesinin altında hafifçe homurdandı ve aval aval bakan bir okul çocuğu gibi kızın ağzına bakmamaya çalıştı. Gülümsemesi yüzünün tüm yapısını değiştirmiş ve her iki yanağındaki gamzeleri ortaya çıkarmıştı.

"Hikayeyi tamamen göz ardı ettiğimi söylemiyorum, ancak neden cevaplardan çok sorularım olduğunu anlamalısınız. Ve hala da var, bu konuda."

"Ama en azından şimdi bana inanıyorsun," dedi. "Daha az şüpheli olduğumu söyleyelim."

"Birinin sikkeyi çizmiş olması," diye İspanyol'un mektubunu işaret etti, "*Nuestro Santísimo Victorio*'dan kurtarılan hazinenin bir kısmını başka birinin gördüğü anlamına gelmez *mi*? Sikkelerden birini eline almış, tüm işaretleri not edecek kadar uzun süre incelemiş biri? Sizin, hazinenin kralın payına düşen kısmı için özel olarak basılanlara özgü olduğunu söylediğiniz işaretler."

Masanın üzerinden ona baktı. "Ayrıca kendi sözlerimi bana fırlatan insanlardan da hoşlanmam."

Eva onun ekşi yüz ifadesi karşısında yine sırtıtmaktan kendini alamadı. "Bu sadece söylediğiniz her şeyi dinlediğimi ve söylediğiniz her şeyin çok değerli olduğunu düşündüğümü kanıtlıyor Kaptan."

Yumuşakça homurdandı, pohpohlanmaktan çok alaycılık sezmişti. "O zaman şunu düşünün: *Varsayalım ki Victorio* gerçekten de filonun önündeydi ve varsayalım ki rotasından saptı, ama başlangıçta sanıldığı gibi batıya değil, doğuya, dairesel bir yöne."

Parmağını çizelgede gezdirirken Eva öne doğru eğildi.

"Fırtına korkunçtu ve babamın söylediğine göre gece karanlığında hızla yükselmiş ve

Uyarı. *Eğer almirante* girdabın dış kenarında yakalandıysa ve Providence Kanalı'na savrulup güneye doğru sürüklendilerse, şu anda bulunduğumuz yaklaşık bölgeye varmış olabilirler-" parmağı Okyanusun Dili olarak işaretlenmiş geniş bir geçitte bir çizgi çizdi ve daha dalgalı çizgilerin büyük harflerle sivri bir resifi uyardığı yerde durdu. Çizgi, üç ana bölüme ayrılmış sarkık bir kol şeklindeki büyük Espiritu Santu adasının yanından ilerliyordu.

Parmağı durdu ve haritaya sertçe baktı. Tabancalarından biri rulo halindeki uca dayanmış, yan tarafı düz tutuyordu. Tabancayı kenara çekti ve eliyle rulo halindeki sayfanın geri kalanını düzleştirerek daha fazla alanı gösterdi.

Kaşlarının aniden çatılmasına neden olan anı her neyse, yüzeye çıkma şansı bulamadı, çünkü bir sonraki anda genç Eduardo, kızarmış ve nefes nefese, kapıyı çalma zahmetine girmeden kapıdan içeri daldı.

"Güvertede sorun var, Kaptan. Usta Stubs sizi getirmemi ve çiçek hastalığını lanetlememi söyledi."

Gabriel ayağa fırladı ve neredeyse sandalyeyi geriye doğru deviriyordu. Elleri tablodan kalktı ve ağırlıksız tarafın sıkı bir dönüş yapmasına izin verdi.

İlk aklına gelen şey Stubs'ın kendisini uyardığı isyan tehdidiydi ve mürettebatının buna inanmasını istemese de tabancalarını kapıp beline soktu.

Kapıya doğru ilerlerken Eva'ya, "Burada kal," diye emretti. "Sürgüyü at ve benden başka kimseyi içeri alma, anlaşıldı mı?"

Adam gitmeden önce hızlıca başını salladı. Aceleyle kapıya yöneldi ve demir sürgüyü kaydırды, sonra ahşap tavana baktı.

Yukarıdaki güverteadaki ayak sesleri, yarıklardan düşen toz zerreciklerinin parıltılı bir telaşını gönderdi.

GABRIEL, Eduardo'yu güverteye kadar takip etti, yarı yarıya mürettebatın yumruk yumruğa kavga ettiğini görmeyi bekliyordu. Onun yerine, küpeştede Stubs'ı gördü, gözüne tuttuğu dürbünden sakince bakıyordu.

"Topman onları gördü. Dört gemi, ufukta alçakta, kıçtan kuzeydoğuda."

Eduardo ona kendi bardağını uzatırken Dante damarlarında bir rahatlama hissetti. "Dört gemi mi dediniz?"

"Evet, hızla yaklaşıyor."

Gabriel dürbününü açtı ve uzaktaki ufka odaklandı. Onları görmeden önce denizin keskin kenarını bir an taraması gerekti: Mavi gökyüzüne karşı siluetlerini sunan dört küçük beyaz yelken piramidi.

"Çift direkli," diye mırıldandı Gabriel, "ve suda yükseliyor. Hindistan muhafızları mı?"

"Devriye gezmek için Havany'den oldukça uzakta." Gabriel acımasızca başını salladı.

"Avlanıyor olabilirler."

Endurance'ın hafif rüzgârda zar zor bir kavis çizen yelkenlerine baktı.

Stubs bir sonraki soruyu tahmin ederek, "Dört deniz mili," diye cevap verdi. "Rüzgâr yaklaşık bir saat önce kesilmeye başladı."

"Şüphesiz bizi gördüler ve... evet... bakın... iki t a n e s i gelip bakmak için uzaklaşıyor."

"Üç," diye homurdandı Stubs, üçüncü kalyonun dönmeye başladığını fark ederek.

Gemiler *Endurance*'tan çok daha küçük ve hızlıydı ve Gabriel rüzgârın kesilmesiyle onlardan daha hızlı gidemeyeceğini biliyordu. Camı ileri doğru sallayarak önündeki denizi taradı. "Sanırım...?"

"Dünden önceki günden beri *Rose*'u görmedim. Kaptan Juliet muhtemelen şimdiye kadar Cay'e varmıştır."

"Başka bir gün," diye mırıldandı Dante. "Tek ihtiyacımız olan açık denizde bir gün daha geçirmektir. Atış ve barut için ne durumdayız?"

"İkisinden de bolca var ve adamların talim yaptığını duydunuz, bu yüzden silahların yerini biliyorlar. İlk kez sayıca az olmuyoruz."

Dante ana güvertenin göbeğine baktı. Adamların çoğu oradaydı, raylara yaslanmış ya da kefen iplerinden böcekler gibi sarkıyorlardı. Hepsi sessizdi, emir ya da cevap için ona bakıyorlardı. Bazıları şüphesiz bunun, kızı gemiye getirdikleri için kendilerine yapılan bir lanet daha olduğunu düşünüyordu.

Başka bir şeyle uğraşmadan önce bunu bastırması gerekiyordu.

"Hepimiz bunun bir olasılık olduğunu biliyorduk," dedi yüksek sesle, güverte küpeştesine doğru ilerleyerek.

"İspanyolların köpeklerini p e ş i m i z e takacağını hepimiz biliyorduk. Ama ambarlarımızda gümüş var beyler. Usta Stubs bana on iki sandık dolusu olduğunu söyledi. Ve ben kendi adıma savaşmadan geri vereceğime lanetleneceğim.

Ödülümüzü hak ettik, Tanrı adına. Bunu hak ettiniz ve şimdi burada söylüyorum ki, kaptanlık payımdan feragat ediyorum, böylece liderlik etme zevkine ve onuruna sahip olduğum en sadık ve cesur mürettebat arasında eşit olarak paylaştırılabilir."

Rakamlardan anlayanlar, asık suratlarını ilk kaybedenlerdi. İfadeler ve yükseltmek onların sesler ve Yumruklar içinde bir tezahürat. Bir geminin kaptanı ele geçirilen ganimetten altı tam pay alma hakkına sahipti ve bu da ödülün yüzde yetmişine tekabül ediyordu. Levazım subayı bir buçuk hisse aldı. usta topçu ve daha az memurlar muhasebeleştirildi diğer bir pay için, geri kalanı ile... genellikle beşten az toplamın yüzde biri... mürettebat arasında paylaştırıldı.

Heyecanlı fısıltılar ve mırıltılar yayıldıkça, tezahüratlara ve ayak seslerine daha fazla ses katıldı.

Dante sessizlik çağrısı yapmak için ellerini kaldırdı.

"Şu anda en büyük avantajımız onlardan biri gibi görünmemiz. Eğer bu görüntüyü sürdürebilsek, yollarına devam edebilirler." Stubs'a döndü. "Miğferleri ve zırhları ne yaptık?"

"Eh?"

"Kask mı? Zırh? Adamları donatmaya yetecek kadar İspanyol giysisi ve zırhı ele geçirdiğimize emin misiniz?" Yeni galvanize edilmiş mürettebata hitap etmek için geri döndü. "Güvertedeki her adamın kırmızı ya da siyah giymesini ve mümkün olduğunca İmparatorluk gibi görünmesini istiyorum. Kıç tarafındaki örtüyü kaldırın ve orijinal görkemli yaldızlı ismi *Santa Maria*'ya ışık tutun. Katolik brandasını ana direğe çekin ve İspanyol renklerini kralın leoparlarıyla birlikte asın, ama küçük oyunumuz bozulur ve dişlerimizi göstermemiz gerekirse diye bizimkileri de el altında tutun."

Mürettebat grupları dağılmadan ve emirlere uymak için çabalamadan önce bir tezahürat daha yükseldi.

Dante bir süre daha izledi, küçük bir rahatlama dalgasıyla nefes aldı, sonra Stubs'ın yanına geldiğini duydu.

Sırıtiyordu. "Çok zekice. Çiçek hastalığını değil gümüşü düşünecekler."

"Hepimizin zaman zaman teşvike ihtiyacı olur. Eduardo!" "Buyurun, Kaptan!"

Dante omzunun üzerinden baktı. Eduardo on üçüncü yaş gününü yeni geçmişti ve Geoffrey Pitt'in on iki çocuğundan biriydi. Koyu renk gözleri ve zeytin rengi teniyle İspanyol annesi Christiana'ya çarpıcı bir benzerlik taşıyordu. Yaşına rağmen İspanyol filosuyla yapılan savaşın en yoğun yerinde bulunmuştu. Mürettebat arkadaşlarıyla birlikte kefenlere bağlanmış ve onu esir alanlar tarafından canlı kalkan olarak kullanılmıştı ama bir kez bile sendelememiş, sızlanmamış ya da gözyaşı dökmemişti ki yetişkin adamlardan bazıları bunların üçünü de yapmıştı.

"Evet, Kaptan?"

"Kamarama dön. Masanın üzerinde İspanyolca bir işaret kitabı var; onu al ve buraya getir. Eğer o gemiler bize meydan okuyacak kadar yaklaşırlarsa, karşılık olarak hangi bayrakları çekeceğimizi bilmemiz gerekecek."

"Emredersiniz efendim." Çocuk arkasını döndü ve merdivenlerden aşağı indi.

"Stubs, topçubaşı Giddings'e söyle, bütün usta askerler güverteye çıksın ve top mürettebatı yerlerine geçsin, ama alçakta kalsınlar ve ben emredinceye kadar dış kapıları açmasınlar. Usta Rowly!"

Dümenci akıllıca öne çıktı. "Emredersiniz, efendim!"

"Bana ne kadar hız verebilirsin?"

Kıllarla kaplı yüzü endişeyle buruştu. "Dördüncü karım gibi... yoksa beşinci miydi?" Kıkırdadı, homurdandı. "Yelkenler tamamen yanlış ayarlanmıştı ama çocukları arma üzerinde çalıştırdım. Bazı yeni halatlar gerdim, bazı klemensleri ve pimleri gevşettim, böylece biraz hareket edebildik. Yine de bu rüzgârda dört deniz milinin üzerine çıkamaz."

"Altı tane istiyorum."

"İmkansız, efendim! Yelkenleri ayarlamak için bildiğimiz tüm hileleri kullandık, serenleri çivi çivi söküp yeniden inşa etmekten başka bir şey yapmadık!"

"Altı deniz mili, Efendi Rowlandson." Dante bir başka itirazı daha kesmek için iri yarı İskoç'un omzuna vurdu. "Elinden geleni yap."

"Efendim!" Eduardo geri dönmüştü, nefes nefese kalmıştı. "Hanımefendi kapıyı açmıyor. Kilitli tutmanın sizin emriniz olduğunu söylüyor. Dolu bir silahı olduğunu ve onu nasıl kullanacağını bildiğini söylüyor."

Dante gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve Eva'nın onu güverteye hangi 'belanın' getirdiğini bilmesinin mümkün olmadığını fark etti. "Pekâlâ, kendim getiririm. Stubs...?"

Levazım subayı Dante'nin emirlerini topçulara iletmeye başlamıştı bile. Onlar da sırayla itaat etmeye, fıçılar, kovalar ve hamaklar gibi gevşek nesneleri istiflemeye koyuldular. Her biri

Topun sekiz kişilik bir mürettebatı vardı; en gençleri barut ve mermi getirmekle ve bunları her bir devasa topun yanında çömelmiş duran pirinç maymunlara yüklemekle görevliydi. Kum ve kül kovaları doldurulup top arabalarının yanına yerleştiriliyor, kanla kayganlaşmalarını önlemek için güverteye yayılmaya hazır hale getiriliyordu. Kargılar, kancalar ve kesici mızraklar küpeştelerin üzerine yığılmıştı. Dante'nin kızıl ve siyah renkleri indirildi ve eski İspanyol komutana ait olanlar onların yerine kullanılmaya başlandı. Ana ön yelken hızla açılıp bağlandı ve yirmi adam hep birlikte çalışarak Katolik kızıl haçı taşıyan kanvas çarşafı değiştirdi. Yelken kurşunlardan delik deşik olmuştu, tıpkı bir elek gibi, ama uzaktan bakıldığında geçebilirdi.

DANTE kalan hazırlıkları Stubs'ın ellerine bıraktı ve kamarasına döndü. Kapıya iki kez vurdu ve mandalı tıkırdattı. "Lütfen beni içeri alın."

"Kim o?"

"Bu geminin kaptanı, hanımefendi, şimdi kapıyı açın ve botum bunu sizin için yapmadan önce beni içeri alın."

Sürgünün kilidin içinden kaydığını duydu ve bu kez demir mandalı denediğinde kapı açıldı. Eva kulübenin ortasında duruyordu. Gözleri geniş ve karanlıktı, yanaklarının üstündeki iki parlak nokta dışında yüzü kar gibi solgundu. Elindeki tabancayı göğsünün ortasına doğru doğrultmuştu; yılan gibi kıvrılan horoz kurulu, kabza barutla doluydu.

Çok uzun bir an boyunca ikisi de kıpırdamadı. "Eva," dedi nazikçe, "tamamen güvendesin, yapabilirsin Silahını indir."

"Çocuk güvertede sorun olduğunu söyledi," diye fısıldadı. "Bir sürü ayak sesi ve bağırış duydum. Sen

çok uzun zamandır yoktun, düşündüm ki..."

"Ne düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum ama sizi temin ederim ki mürettebatın aklında köpekbalıklarını beslemekten başka şeyler var. Genç Eduardo'nun bahsettiği sorun, dört İspanyol kalyonunun kirışimizde olması."

"İspanyol kalyonları mı?"

Yavaşça, santimlerle, tabancayı indirdi. O ana kadar sabit olan eli, sanki silahın ağırlığı aniden dayanılamayacak kadar ağırlaşımış gibi titremeye başladı. Dante hızla öne doğru bir adım atarak ağır silahı elinden kaymadan önce yakaladı ve bir sonraki anda kendini titreyen, sarsılan bir kol dolusu kadın tarafından kucaklanmış buldu. Tabancanın horozunu indirip masanın üzerine bırakırken bir koluyla onu sardı, sonra diğer koluyla onu sardı ve bedenine sımsıkı sarıldı.

"Ne düşüneceğimi bilemiyordum," dedi, sesi adamın ceketinin dolgusu karşısında boğuklaşmıştı. "Kapının patlayarak açıldığını ve adamların beni küpeşteye sürükleyip denize attıklarını hayal ettim."

Bir kolunu açtı ve bir parmağını çenesinin altına sokarak yüzünü kendisine doğru eğdi. Gözleri kocaman ve karanlıktı, gözyaşlarıyla parıldıyordu, öyle korku doluydu ki kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Bundan sonra yapacağı şeyi planlamamıştı ve muhtemelen yapılacak en akıllıca şey de değildi, ama o anda yapılacak en *doğru* şey gibi görünüyordu ve böylece ağzını onunkine indirdi ve onu öptü.

Eva onun dudaklarının dokunuşuyla hafifçe soludu. Kendini onun kollarına atması, onu denize atmaya gelen kızgın tayfalar yerine orada dikildiğini görünce hissettiği rahatlamaya verdiği bir tepkiydi. Adamın dudaklarını kendi dudaklarında hissettiğinde geri çekilmesi, kendini geri çekmesi gerekirdi ama bunun yerine elleri adamın ellerini sıkıca kavradı

ve o da onu öptü. Ne yaptığını ancak adam kendini geri çektiğinde fark etti.

Titreyen parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu ve allığının daha da kızardığını hissetti.

"Çok üzgünüm, Kaptan. I... Bana ne oldu bilmiyorum. Genelde bu kadar... bu kadar aptalca davranmam."

Kendisine ne olduğundan tam olarak emin olamadan çarpık bir şekilde gülümsedi. "Özür dilemene gerek yok. İçeri girdiğimde beni vurmadığına sevindim."

"Ah." Masanın üzerindeki silaha baktı. "Evet, şey... Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ya da kimi bekleyeceğimi. Ve çaresiz kurbanı oynamaktan gerçekten yorulduğum ve önce birine bir delik açmadan buradan sürüklenmeyeceğime yemin ettim."

Dante kaşlarını kaldırdı, Eva Chandler'la ilgili ilk izlenimini hatırladı, onu sırtı dik ve ayak bilekleri birbirine değecek şekilde otururken görmüştü. Onu kibar bir misafir odasında, küçük fincanlardan çay yudumlarırken hayal etmişti. Onunla sadece iki gün geçirdikten sonra, bu narin kızda tahmin ettiğinden daha fazlası olduğunu anlamaya başlamıştı.

Düşünceleri, neyse ki, kamaradaki bir kargaşanın sesiyle bölündü. Eduardo başka bir delikanlıyla birlikte kamaraya girdi, ikili aralarında ağır bir deniz sandığı taşıyordu.

"Usta Stubs onu buraya getirmemizi söyledi." Sandığı yatağın ayak ucuna koyarlarken Eduardo nefes nefese kaldı. Tahta kapağı açtı ve çeşitli giysileri yerleştirmeye başladı: beyaz ipek çoraplar, kırmızı-siyah kesik şalvar ve önden derin bir pensle inen ve altın rengi çizgili bir codpiece ile biten kırmızı peascod doublet. İki işlemeli kol ile kolalı beyaz bir boyun büzgüsü ve uzun beyaz tüylü kadife bir yastık başlığı da eklenmişti.

"Kaptan bunların içinde harika görünecek," diye fısıldadı Eduardo kıkırdayarak, çorapları bağlamak için kullanılan kurdeleli jartiyerleri tutarken.

"Bunu duydum," dedi Gabriel, seyir defterine yaptığı kayıttan başını kaldırarak. "Ve ikinizin de aynı Çatafat ve ciddiyetle süslenip püslenmenizi bekleyeceğim. Şimdi ikiniz de gidin. On dakika içinde İspanyol saksocular gibi güvertede olun."

Çocuklar koşarak dışarı çıktılar ve kabinden çıkana kadar kahkahalarını kontrol altında tutmayı başardılar.

"Bir İspanyol gibi mi giyineceksin?"

Hafifçe fısıldanan soruyu duyan Dante tüy kalemmini bir kenara bıraktı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Gözleri onunkileri aradı ve sanki derisinin altından kayıyormuş ve vücuduna dolanıyormuş gibi hissetmesine yetecek kadar uzun tuttu.

"Dışarıda iyi silahlanmış dört gemi var. Daha önce de kötü ağırlıklara karşı savaştım ama ağır kayıplar vermeden değil. Ve asla domuz gibi işleyen, sabit bir konumda duran topları ve yelkenleri olan garip bir gemide..." Tüm bunları daha önce de söylediği için durdu ve içini çekti. "En iyi şansımız onları kandırmak. Şansımız yaver giderse bizi kendilerinden biri olarak kabul edecek ve yollarına devam edeceklerdir."

"Ya yapmazlarsa?"

"Eğer yapmazlarsa," diye düşündü, "hepimizi sıcak bir zaman bekliyor olabilir."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Saygılarımla Ne, Bayan Chandler? Toplardan birine manevra mı yapıyorsunuz? Kefenlere tırmanmak mı? Ya da belki de bir parça dantel sallayıp, cesur tabiatlarına bizi rahat bırakmaları ve yelken açmaları için yalvarmak mı?"

Kızın yanaklarındaki kızarıklığı görür görmez iğneleme yaptığına pişman oldu ama savaşın sıcaklığında endişelenmesi gereken son şey Evangeline Chandler'ın yirmi dört kiloluk bir kurşunla ikiye bölünmesiydi.

"Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan," dedi daha nazik bir ses tonuyla, "o yastık kağıtlarını benim seyir defterim ve çizelgelerimle doldurabilirsin. Sonra da İspanyolların eline düşmektense yan tarafa geçtiklerinden emin *olursun*. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet. Tabii ki."

"Güzel." Ayağa kalktı ve Eduardo'nun hazırladığı giysileri incelemek için yatağa doğru yürüdü. İçini çekerek gömleğini çıkardı ve bir kenara fırlattı. Sırtındaki sargının beyazlığı kollarının ve omuzlarının bronz teninde göze çarpıyordu ve Eva ketenden sızan pembe lekeler olmadığını fark etmekten biraz memnun oldu. Yakalanmak istemiyordu

Adam pantolonunu çıkarıp... alçakgönüllülüğün *ne demek olduğunu bilmiyor* muydu?.. İspanyol kıyafetlerini giymeye başladığında, kadın kamaranın uzak köşesine çekildi.

Uygun bir zamanın geçtiğini düşündüğünde omzunun üzerinden baktı ve adamın beyaz çoraplarını, kırmızı balon şeklindeki hortumunu giydiğini ve lavabonun başında durup yanaklarındaki ve çenesindeki kalın, koyu tüylerin çoğunu tıraş ettiğini, çenesinde düzgünce kesilmiş, sivri bir imparatorluk bıraktığını gördü.

İşi bittiğinde, sert peascod dubleksi giydi ve önündeki yaldızlı düğmeleri ilikledi. Üstüne tam oturmuştu ama omuzlarının genişliğini ve belinin inceliğini vurguluyordu. Sırada kollar vardı; kolların bir dizi halkadan geçirilen şeritlerle omuzlardaki kıvrılmış dolguya tutturulması gerekiyordu. Her bir kolda bu şeritlerden bir düzine vardı ve bunlardan birkaçını kendi başına kullanabiliyordu.

Gabriel, Eduardo'yu geri çağırmayı düşündü ama sonra çıplak kolunun üst kısmındaki kaslarda gezinen serin parmakları hissetti ve Eva'nın yanında sessizce bağcıklarını bağladığını gördü. Çok rahatsız görünmemeye çalıştı -aslında bunu neden ikinci kez düşündüğünü bile merak ediyordu- çevik küçük parmak uçları etini her sıyırdığında. İlk kez bir kadın onu giydirip soymuyordu ama yine de daha uzun durmaya ve gözlerini ileriye odaklamaya özen gösteriyordu.

Kollar takıldıktan sonra, boynuna dolanan sertçe kabartılmış beyaz büzgüyü takmasına yardım etti. Yastık şapkayı eline aldığı anda, tüy kırık bir sapın üzerinde tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Adam büzgünün sıkılığından dolayı mırıldanırken, kadın sandığı karıştırarak bükülmüş tüyün yerine geçecek kalın bir çivit tüyü buldu ve saçlarını geriye tarayıp şapkayı başına geçirdikten sonra geriye çekilip kollarını iki yana açarak sonuçları değerlendirdi.

"Eee? Sence ben şişirilmiş bir İspanyol tavus kuşu olabilir miyim?"

Eva garip bir karıncalanmanın karnından dışarıya doğru yayıldığını hissetti, çünkü aslında adam oldukça muhteşem görünüyordu. Gözünün etrafındaki şişlik neredeyse hiç fark edilmiyordu ve yanağındaki morluklar derin bronzluğuna karışacak kadar solmuştu. Yanağından aşağı doğru inen yaranın kabukları soyulmuş, geriye kare şeklindeki sert çene çizgisini takip eden soluk pembe bir çizgi kalmıştı. Sakalının çoğunlukla gizlediği dudakları dolgunlaşmış ve günahın kendisi gibi şekillenmişti; yakın zamanda bir savaşa girdiğinin fiziksel kanıtlarını hâlâ taşıyor olsa da, artık açıkça galip gibi görünüyordu.

Gözlerini hızla indirdi ve başını salladı. "Oldukça asil görünüyorsunuz, *Senyor Capitan*."

Dante sırtıttı ve İspanyolca işaret kitabını kaptı. Masasına. "Burada kal. Sürgüyü kapının üzerinde tut."

"Ya hile başarısız olursa ve savaşmak zorunda kalırsanız?"

Gözlerinin kararmış altın rengi geriye baktı ve kısa bir süreliğine onunkilerle kilitlendi. "Burada yeterince güvende olacaksın."

Sonra gitti, kapıdan içeri daldı, tüyleri lentonun alt tarafında sürükleniyordu.

Eva kapıyı arkasından kapatıp kilitlemek için yavaşça hareket etti. *Burada yeterince güvende* olduğunu söylemesindeki bir şey, sanki öpüşmelerinin kalıntılarını hâlâ tadabiliyormuş gibi dilinin ucunu alt dudağında gezdirmesine neden oldu. Başka bir şey de aynı dudağını ısırmasına ve deniz sandığına bakmasına neden oldu. Sandıkta eski kaptanın kıyafetleri vardı ama tüyü ararken dikkatlice katlanmış ve en altta paketlenmiş başka bir şey keşfetmişti.

Dante güvertede ona katılırken Stubs, "KESİNLİKLE daha yakından bakmaya geliyorlar," dedi. Fıçı göğüslü levazım subayı, bacaklarını iki cılız sopa gibi gösteren büyük boy pantolon ve şortuyla komik görünüyordu.

Başının kel tarafından kayıp gözünün üzerine düşen çizgili bir şapka takıyordu.

İspanyol bir kamarot gibi giyinmiş olan Eduardo, Gabriel'e dürbününü uzattı. Gemilerden ikisi büyütecisi tamamen dolduracak kadar yakındı ve güvertede hareket eden küçük figürler görünüyordu. Hızları aynı kalırsa, iki saat sonra öncü kalyon selamlama mesafesinde olacaktı.

Rüzgâr düzensiz ve güvenilmezdi ve Gabriel camı batı ufkunda dikkatle gezdirdiğinde bunun nedenini görebiliyordu. Espiritu Santu'nun kayalık kıyı şeridine paralel ilerliyorlardı. Tongue'da, yani *La Fantasma*'nın kasırga tarafından rotasından saptırıldığında muhtemelen sonunun geldiği geçitte olmalarındaki ironi gözünden kaçmamıştı.

Bu düşünce dört kalyona daha sert bakmasına neden oldu. Tesadüflere inanan bir adam değildi, ama yine de kendilerini yüzüne doğru itiyorlardı, bu yüzden en azından onları kabul etmek zorundaydı. Önce kızın madeni parayla ve kayıp babasını arayışıyla ilgili inanılmaz hikâyesi. Sonra İspanya'ya giden yazışma paketinde bulunan ve kayıp hazine gemisi için yeni bir arayışın başlamak üzere olduğunu ima eden mektup. Ve şimdi dört kalyon, normal devriye yollarından oldukça uzakta, Dil'in aşağısına doğru yol alıyordu.

İki öncü gemide de savaş hasarı yoktu, bu da son çatışmanın bir parçası olma ihtimallerini düşürüyordu. Ancak her ikisinde de birden fazla açık silah yuvası vardı, yani her kim olurlarsa olsunlar şüpheli piçlerdi.

Stubs'a sessizce, "Bütün yelkenleri indirin ki biz de onlar kadar meraklı görünelim," dedi. "Ama çarşafı ıslatmak için ellerinde kovalarla adamlar getirin. Menzilden hızla çıkmak için manevra yapmamız gerekirse, yakalayabildiğimiz her rüzgârı, bu kaltaktan alabileceğimiz her knot hızı istiyorum."

Stubs emirleri iletirken, Gabriel usta topçuya işaret verdi. Giddings mürettebatın en yaşlı üyesiydi, zayıf ve sıırım gibiydi ve yarı yaşındaki adamların yaptığı işin iki katını yapıyordu. Bir şeyleri havaya uçurmaya karşı bir ilgisi vardı ve gemideki her topu bizzat test etmişti.

"Limanları açın ve üst kattaki culverinleri dışarı çıkarın.

Onlar dışlerini gösterebiliyorsa biz de gösterebiliriz ve bizimkiler daha büyük olduğu için bizi kızdırmak konusunda iki kez düşünmelerini sağlayabilir." "Evet Kaptan. Ve bir denizci olarak iyi bir figür çizdiğinizizi söyleyebilirim. İspanyol subay."

Gabriel ters ters baktı ve bir parmağını boynunu sıkıştıran tabak büyüklüğündeki bere üzerinde gezdirdi. O kadar sert bir şekilde kıvrılmıştı ki ona Jonas'la birlikte bir hapishanede kilitli kaldıkları zamanı hatırlattı. İspanyol subaylarının neden mızrak gibi dimdik yürüdüklerini de anlamaya başlamıştı. Doubletin sertleşmiş, sivri ucunun onları hadım etmesinden korktukları içindi bu.

Ancak mürettebatına baktığında İspanyol olmadıklarından şüphelenmesi için hiçbir neden olmadığını itiraf etmek zorundaydı. Bir kırmızı ve siyah denizi, tüyler ve çizgili başlıklar vardı. Görünüşe göre kaptanın giyim zevki mürettebat için de geçerliydi.

"İşte gidiyorlar," dedi Stubs, öncü geminin hatlarında ilerleyen bayrakları işaret ederek.

Dante işaret kitabına başvurdu ve uygun yanıtı oluşturmak için renkli bayrakların sırasını aktardı. Kalyon memnun görünüyordu ve yavaşlama ya da düşmanca bir pozisyona doğru manevra yapma belirtisi göstermiyordu.

"İspanyolca'yı ne kadar iyi konuşuyorsun?" Dante mırıltıyla sordu.

"Çoğunu anlıyorum. Yine de birkaç kelime dışında konuşamıyorum, sadece bir bira ya da fahişe almaya ya da bir orospu çocuğuna teslim olmasını ya da bağırsaklarını burnundan kaybetmesini söylemeye yetecek kadar."

Yanlarında, Rowly bir saç teline dokundu. "Karılarımdan biri Kastilyalı'ydı, bu yüzden tüm küfürleri biliyorum."

"Harika," dedi Dante kuru bir sesle. "Gemiye gelirlerse onlara içmek mi yoksa sevişmek mi istediklerini sorabiliriz."

"Sence gemiye gelmek isterler mi?"

"Gelmezlerse şaşırım."

"Bir düzine casus gözlüğü saydım, Kaptan. Bizim onları izlediğimiz kadar onlar da bizi yakından izliyor."

Dante yüzünü buruşturarak başını salladı ama o daha çok gemilerin kendisiyle ilgileniyordu. *Endurance*'ın tonajının yarısı kadar olan bu gemilerin her iki yanında ağır toplar için onar top ağız, daha küçük perrierler ve baş ve kış taraflarına monte edilmiş birkaç hafif döner top vardı. *Endurance* teke tekte İspanyol gemilerinden daha iyi silahlara sahipti ama eğer dördüyle birden savaşmak zorunda kalırlarsa ağır hasar almaktan kurtulmaları zor olabilirdi.

"Dördüncü gemi hâlâ geride duruyor," diye belirtti Stubs. "Aslına bakarsanız durmuş gibi görünüyor."

"Belki de kaptanı utangaçtır."

Stubs bu açıklamaya inanmayarak tükürdü. Dante de kendi ana güvertesinden aşağıya gelişigüzel bakıyordu. Bu kez kırmızı çizgileri değil, çoğu görüş alanının dışında çömelmiş olan adamlarının vakur yüzlerini gördü. Yaralılarından bazılarının gel yukarı itibaren onların hasta yatakları aşağıda ve onun göğüs şiştiile Gurur. Herhangi bir homurdanmalarveya kuşkular ya da Eva'yı kurtarıp gemiye getirdiğinde akıl sağlığıyla ilgili soruların yerini mutlak sadakat, güven ve kaybettikleri gemi arkadaşlarının intikamını alma arzusu.

Endurance'ın hareketinde hafif bir değişiklik hissetti ve akıntılar onları adanın yanından geçen tehlikeli kayalıklara doğru sürüklerken mavinin koyu tonlarını fark etti. Rüzgâr kesilmiş olabilirdi ama omurganın altında avantaj olarak kullanılabilecek başka unsurlar da vardı.

Kalyonlar konusunda Dante'yi hâlâ rahatsız eden bir şey vardı.

Dikkatini öncü gemiye çevirdi. Gemi, güvertedeki askerleri ve subayları görebileceği kadar yakınına süzölmüştü. Açık limanlar onu endişelendiriyordu ama hazırda bekleyen top mürettebatından eser yoktu. Başka hiçbir işaret bayrağı çekilmemişti, hatta anlaşıma çağrısı yapan beyaz bayrak bile. Diğer üç gemiden ikisi liderlerini kuşatmak için ilerlemiş, dördüncüsü ise hâlâ tanımlanamayacak kadar geride kalmıştı. Birkaç dakika sonra, öncü gemiler tam yol saldırmak için ideal pozisyonda olacaklardı ve sahip olduğu her içgüdü ona tam olarak bunun olacağını söylüyordu.

Ensesindeki kaşıntı hissi daha da arttı ve bu seferki kaşıntı büzgünün sıkılığından kaynaklanmıyordu. Gözlüğünü öncü gemiye doğrulttu ve teleskopik şaftı uzanabildiği kadar uzattı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı. "Bu lanet olası bir devriye değil."

"Eh?" Stubs kadehini kaldırdı.

"Yüzünde şarap izi olan siyah saçlı piç. Bu Estevan Quintano Muertraigo. Havana'daki garnizonun komutanıydı, ta ki açgözlölük edip tutuklanana kadar. Asılmaya mahkum edildi ama adamları onu kurtardı ve o zamandan beri *jolie rouge* uçuyor."

"Şu anda uçmuyor," diye gözlemledi Stubs.

"Hayır. Ama taktiğinin bizimkine benzediğini sanıyorum, normal bir devriye görüntüsü vermek, avlarına yeterince yaklaşmak, sonra teslim olmaya zorlamak ya da onları sudan çıkarmak."

Dante bardağı indirdi. Kaşıntı devam ediyordu ama en azından nedenini biliyordu. İspanyol, Dante'nin otuz iki kiloluklarının bu kadar yakın mesafeden yirmi dörtlüklerinden çok daha fazla hasar verebileceğini bilecek kadar temkinliydi. Dante şimdi ilk ateşi açarak bunu kanıtlayabilirdi. Dante'nin bu kadar yakın mesafeden

Üç gemiden en az birini vurabilirdi ama o zaman da savaş diğer ikisiyle devam edecekti. Ve eğer onu çapraz ateşte yakalarlarsa, özellikle de rüzgâr orsa esintisine dönüşmüşken, muhtemelen kötü sonuçlanırdı.

Kararsızlık onun doğasının bir parçası değildi ve Gabriel, *Valour*'un yakın zamanda ele geçirilip kaybedilmesinin sinirlerine tahmin ettiğinden daha fazla zarar verip vermediğini merak ediyordu. Mürettebatının savaşa girme konusunda tereddütlü olduğunu düşünmesine izin veremezdi. Gemideki her bir adamın gözleri onu izliyor, işaret vermesini bekliyordu. Savaşacaklardı. Onlardan bunu isterse son adamlarına kadar öleceklerdi.

Dante başını kaldırıp gökyüzünün parlak maviliğine baktı. Güneş çıkmıştı, esinti tatlı kokuyordu, uzaktaki adadan çam ve frangipani kokusu getiriyordu.

Ölmek için güzel bir gündü.

J Gabriel tam ateş açma emrini vermek üzereyken güvertede bir kargaşa duydu ve nedenini araştırmak için döndü. Yanında, Stubs'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve Dante levazım subayının bakışlarını takip etti, onunki de aynı genişlikte uçtu.

Eva Chandler güverteye çıkmıştı. Üzerinde ince yeşil hareli ipekten kesilmiş, belden boyuna kadar yoğun bir şekilde işlenmiş, eteğin ön kısmında ve etek ucunda altın yapraklar ve sarmaşıklardan oluşan uyumlu bir panel bulunan zarif bir elbise vardı. Boynu yüksekti, İspanyol tarzında son derece mütevazıydı, tepesinde inciler ve altın ipliklerle bolca süslenmiş dar bir fırfır vardı. Saçları yüksek bir kıvrımla toplanmıştı; kamplaşmış yağlılığı dantel bir duvakla örtülmüş, üzerine de ipek kurdelelerle süslenmiş yeşil kadife bir takke oturtulmuştu.

Yakından bakıldığında, korse üzerindeki kancaların ve gözlerin nerede eşit şekilde eşleşmediğini, dantellerin nerede sıkıca çekilmediğini ve çıplak ayak parmaklarının farthingale'in geniş çemberinin altından dışarı baktığını görmek kolaydı. Ama uzaktan bakıldığında en keskin gözleri bile giysinin enfes zenginliğine, onu giyen kadının narin güzelliğine, dantellerin kadınsı puflarına hayran bırakabilirdi.

Fırfırlı manşetinden çıkardığı mendili nazikçe burnuna tuttu.

Dante öfkesini zorlukla kontrol edebiliyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bunu kaptanın deniz sandığında buldum," diye açıkladı. "Bunu evine, karısına ya da metresine götürüyor olmalıydı. Bir parça dantel sallamayı deneyebileceğimi ve bizi rahatsız etmeden yelken açıp gitmeleri için onların cesur doğasına hitap edebileceğimi söylemiştin."

Dante'nin yüzündeki mutlak dehşet ifadesi karşısında hafifçe sendeledi ama onun yanından geçip küpeştede durmayı başardı. Bir eliyle destek için tahtaya tutunarak neşeyle gülümsedi ve danteli kalyondan izleyen adamlara dostça bir selam vermek için salladı... onun güvertede görünmesiyle Dante -ve aslında Dante'nin tüm mürettebatı-kadar anlık bir şok geçirmiş gibi görünen adamlara.

"Bu bir oyun değil," dedi dişlerinin arasından. "Tüm duyularınızla birlikte sayma yeteneğinizi de kaybettiyseñiz diye söylüyorum, onlar dört kişi ve biz sadece bir kişiyiz."

"Çok iyi sayarım Kaptan. En çok da kaderimi başkasının belirlemesine izin vermek zorunda kaldığım zamanları saydım. Eğer bu gemi saldırıya uğrarsa ve ben bugün öleceksem, bunu kamaranızda bir masanın altında saklanarak değil, yüzüme güneş vururken yapmak isterim."

Kadının sözleri Gabriel'in kendi düşüncelerini o kadar yakından yansıtıyordu ki, iki tayfanın onu aceleyle aşağı indirip hayvanlarla birlikte bir ağıla kapatmasına neden olacak emri ısırarak geri aldı.

"Emirlerime itaatsizlik etme eğilimini daha sonra tartışacağız," diye yumuşak bir şekilde uyardı.

"Eminim yapacağız," dedi, gözlerinin yeşili meydan okurcasına parlıyordu. "Ancak şimdilik biraz daha az cani görünmek isteyebilirsiniz, çünkü *kaptan*

Mürettebatından ve subaylarından bazıları da gülümseyerek el sallıyor."

Dante bakışlarını onun yüzünden ayırdı ve tekrar suyun ötesine baktı. Tanrım, eğer haklı değilse gözlerine lanet olsun. İspanyol üç boynuzlu atını çıkarmış, kibar bir selam veriyordu ve doğrulurken yüzünde bir gülümseme vardı. Bu ince, acımasız bir gülümsemeydi, şüphesiz büyüleyici güzelliği esir alma düşüncesiyle besleniyordu, ama en azından şimdilik Dante'ye değerli bir zaman kazandırabilirdi.

Muertraigo'nun asıl niyetine dair daha fazla kanıtı ihtiyacı varmış gibi, silahların arkasına çömelmiş adamlar ayağa kalkarken raylar boyunca kafalar belirmeye başladı. Gabriel, sırf onlar da kendisiyle aynı şeyi yaptığı için ateş açmayı şiddetle arzuluyordu.

Bunun yerine konuşma trompetini eline aldı ve İspanyol'u kusursuz bir Kastilya diliyle selamladı. Gemiye Majesteleri Kral Phillip'in *Santa Maria*'sı, kendisini de başka hain durumlarda da kullandığı bir isim olan Kaptan Rafael Enrique Padilla olarak tanıttı. Kelimelerin suda yankılanması bittiğinde cevap geldi: "Kaptan Francisco de Cuellar *San Mateo*'dan selam ve tebriklerini gönderiyor."

Daha sıradan yalanlar söylenirken, Eva küpeştenin yanında kaldı, kulaklarında sadece kendi kanının akışını duyuyordu. O anda ona iyi bir fikir gibi gelen şey, belli ki Gabriel Dante ya da mürettebatın geri kalanı tarafından o kadar da önemsenmiyordu. Yüzlerce çift gözün sırtına dikildiğini hissedebiliyordu ve bu karşılaşma kötü sonuçlanırsa onu -yine- bir uğursuzluk tılsımı olarak suçlayacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Dante bir elini dirseğine dolayıp kemiklerini kırabileceğini düşündürecek kadar sıkıca kavradığında onu düşüncelerinden uyandırdı.

"Şimdi size kulübeye kadar eşlik etmeme izin verin," dedi, sesi uğursuzdu.

"Ben... kendi başıma idare edebilirim." "Hayır, hayır. Israr ediyorum."

Parmakları onu daha da derinden sıktı ve acıdan ayak parmaklarının ucuna kalkmasına neden oldu. Adamın yanında güvertede neredeyse sürüklenerek götürüldü, ona merdivenden aşağıya kadar eşlik etmekten başka çaresi yoktu.

Büyük kamaranın içine girdiklerinde onun kolunu bıraktı ve kapıyı çarparak kapattı. Boğucu büzgüyü çekiştirip boynundan yırttı, ardından ceketin yan tarafındaki düğme sırasına saldırdı. Düğmeler çözülüp yeniden rahatça nefes alabildiğinde Eva'ya doğru döndü ve yavaşça bir köşeye çekilmesi için ona ters ters baktı.

Ölçülü adımlarla onu takip ederken gözleri soğuk ve sertti.

"Bir emir verdiğimde, *Evangeline*, buna itaat edilmesini beklerim. Sorgulanmasını beklemem. Ya da görmezden gelinmesini. Ya da saçma sapan fikirlerle süslenmesini. Bir gemi disiplinle çalışır. *Benim disiplinimle*. Babamın söylemekten hoşlandığı gibi, bu gemide ben Tanrı, kral ve tüm azizlerin toplamıyım ve sizi güvende tutması için birine dua ederseniz, bana dua edersiniz."

Eva daha da geriye çekildi. "Ben sadece..."

"Ve sen düşünmüyorsun. Kesinlikle düşünmüyorsun, sadece itaat ediyorsun."

Yanaklarında iki sıcak renk lekesi belirdi. "Evet. Evet, özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Çok haklısın, bir daha olmayacak. Çünkü eğer olursa-" adam bir adım daha yaklaştı ve kadın adamın atletinin açık kenarlarının kendisine baskı yaptığını hissetti. Yüzü sadece birkaç santim uzağındaydı. Öfke vücudunun her santimetresinde, ama en çok da duvara yaslayıp başının iki yanına birer tane yerleştirmek için sıkmak zorunda kaldığı ellerinde belirgindi. "Eğer olursa, Bayan Chandler, başınıza geleceklerden ben sorumlu tutulmayacağım.

Sen. I olacak sadece söz veriyorum o o olacak olmak tatsız.

Son derece nahoş. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?" Konuşamadı, sadece başını sallayabildi.

Gözleri kısıldı. Kız kendini bir şey hissedinceye kadar bakmaya devam etti. Eğer o olabilir erimiş içine bir . ve çatlaklar üzerinde Döşeme tahtalarına vurmaya başladı ve sonunda yumuşayıp duvardan uzaklaştığında, neredeyse dizlerinin üzerine yığılıp kalacaktı. "Umarım İspanyolcan iddia ettiğin kadar iyidir.

olmak."

Gözlerinin dolmasını engellemek için mücadele etmek zorunda kaldı. "İspanyolcam mı?"

Galeri pencerelerine doğru yürüdü, cevap verirken arkasına zar zor baktı. "Yukarıyı dinlemiyor muydun?"

"Dürüst olmak gerekirse, ben-"

"Görünüşe göre küçük performansınız o kadar büyüleyiciydi ki, *kaptan* gemiye gelip üç yüz metre açık suda yaptığınız gibi bir masanın üzerinde de lezzetli bir lokma gibi görünüp görünmediğinizi görmek istiyor."

Eva'nın çenesi düştü. "Ne?"

"Kendisini bu akşam bizimle yemeğe davet etti. Flört edebilir misin?"

"Ne yapabilir miyim?"

"Flört et. En iyi zamanlarda bir kadının en iyi silahı olduğuna yemin ederim ve mümkünse o piçin seni bir köpek gibi arzulamasını istiyorum. Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

"Nedenini anladığımdan emin değilim. Az önce güvertede-

" "Buna bir satranç oyunu olarak bakın, Bayan Chandler. O bir fil hamlesi yaparsa, vezirle bloke ederiz. Bu geceki performansınıza bağlı olarak, Estevan Muertraigo saldırıp bizi yok etmeye mi çalışacağına yoksa teslim olmaktan başka çaremiz kalmasın diye bizi şah-mat mı yapacağına karar verecek."

"Muertraigo kim?"

"Satranç oyuncusu. Benim Padillo ismini kullandığım gibi o da de Cuellar ismini kullanıyor."

"Onu tanıyor musun?"

"Onu tanıyorum. Kime saldıracağı konusunda hiçbir tereddüdü olmayan bir İspanyol: Fransız, Hollandalı, İngiliz, İspanyol... Kendisinden başka kimseye bağlılığı yok. Yaklaşık bir yıl önce bir gemiyle korsanlığa başlamış, belli ki bu yolda bazı başarılar elde etmiş. Sanırım biz büyük bir ödül gibi görünüyoruz ve o da kaptan olarak güvertede durmayı çok istiyor."

"Ya söylememem gereken bir şey söylersem? Ya da şüphelenmesine neden olursam?"

"O zaten şüpheli. Bu gemiyi istediği kadar sizi de isteyecek kadar ilgisini çekmesini istiyorum."

"Merak ettim," diye mırıldandı, nemli avuçlarını eteğine silerken. "Benimle mi?"

"Sanki hiç bir erkeği şehvete sürüklememişsin gibi konuşuyorsun. Nasıl yapılacağını çok iyi bildikleri için bunun her kadına doğuştan öğretilen bir şey olduğunu sanıyordum."

"O dersi kaçırmış olmalıyım," dedi perişan bir halde. "Bir nişanlın vardı. Bir şeyler yapmış olmalısın. onu çek."

"Onu çeken çeyizim oldu. Soğuk bir balık gibi öpüşüyordu ve görünüşe göre kızıl saçlı ve iri kadınları tercih ediyordu-" Ne düşündüğünü söylemeden önce kendini tuttu, ama Dante onun el hareketlerini yorumladı ve kıkırdadı.

"Anlıyorum. O zaman belki de *kaptana* bakması için ilgi çekici bir şey verirsek, duydukları karşısında o kadar da endişelenmez. Kıyafetlerini çıkararak başlayabilirsin."

"Ben... *Ne?* Soyunmak mı?"

"Bir banyo, Bayan Chandler. Bütün akşam katran ve kafur gibi kokmanıza ve kollarınızın altını kaşımanıza izin veremeyiz. Eduardo'ya küvet olarak kullanabileceğiniz bir varil temiz su getirmesini söyleyeceğim. Dolapta sabun, fırçalar ve -" elini salladı- "başka ne isterseniz

ihtiyaç duyabilir. Bu arada, sanırım kırmızı genelevi eski ihtişamına kavuşturmam gerekecek."

"Zaferin çoğunu denize attın," diye hatırlattı ona.

"Gemi bunlarla dolu. Eduardo dış kamarayı şık bir yemek salonuna dönüştürmekte hiç zorlanmayacaktır. Hatta kaptanın en iyi altın tabaklarını ve kesme camlarını kullanarak ikramlara biraz parlaklık katacağız."

Eva akıllıca dilini tuttu ve başka bir şey söylemedi. Birkaç dakika boyunca onun kamarada tepinmesini, Eduardo'ya, geminin aşçısına, Stubs'a bağırarak emirler yağdırmasını izledi. Bir kralı etkileyecek kadar çarşaf ve altın tabak bulmaları için çocuklar gönderildi; misafirlerin ağırlanacağı bitişik kamarada bir sehpa masası kurulması için emir verildi. Dante'yi düzgün bir şekilde tıraş etmesi için geminin berberi çağrılırken, Eva'nın banyosu için yarım fiçı getirilip ısıtılmış suyla dolduruldu.

Kulübeye girip çıkanları düşünerek küvetin önüne bir paravan dikilmişti ama Eva yıkanırken yalnız kalacağını düşündüyse fena halde yanılmıştı. Eduardo ve Dante, bir düzine başka kişiyle birlikte sürekli kulübeye girip çıkıyor, çürük paravanın birkaç santim yakınından geçiyorlardı. Hayatında aldığı en hızlı banyoydu bu.

Pembeye boyanmış ve sıırıslıklam bir halde dışarı çıktığında, kurulandı ve aceleyle kombinezonunu ve uzun iç eteğini giyerek saçlarını tarayıp kuruturken bir nebze de olsa alçakgönüllülüğünü geri kazandı.

Endişelenmesine gerek yoktu. Kimse perdeye ya da perdenin arkasından gelen su sıçrama seslerine ilgi göstermemişti. Acelesi yüzünden sabunun tatlı kokusunun ya da tatlı suda oluşturduğu köpüğün tadını bile çıkaramamıştı. *Eliza Jane* gemisinde aldığı birkaç banyo, soğuk deniz suyuyla yapılmıştı ve bu da

sabun taş gibi köpüklüydü. Portsmouth'tan ayrıldığından beri sıcak bir banyo yapma lüksüne sahip olmamıştı. Cildindeki kafur kokusundan kurtulmak bir cennetti ve bir fırçayı saçlarında gezdirip düğümlerden kurtulmak tam bir mutluluktur. Saçları ılık tropik havada çabucak kurudu ve örerek ensesinde zarif bir sarmal oluşturabilirdi.

Gemiye geldiği ilk gün kendi yansıması karşısında şok olmuştu. Üç gün sonra, şu anda tam olarak sağlıklı çiçek açmıyor olsa da, yediği muazzam yemeklerin kanatlarında zayıflığın bir kısmı kaçmış gibi görünüyordu. Yanaklarına renk gelmişti ve deniz sandığında bulduğu bazı pudraları ustaca sürerek gözlerinin altındaki gölgeleri gizlemişti. Mum ışığında yemek yedikleri sürece, çok yakın olmayan bir incelemeden geçebilirdi.

"Eğer benim karım olsaydın, saçlarını açık bırakman ve bu kadar dar, matronly tekerlekler halinde işkence etmemen konusunda ısrar ederdim."

Eva kirpiklerine sürmek üzere olduğu sürme çubuğunu bıraktı ve etrafında döndü. Dante ekranın köşesinden onu izliyordu, gözleri casusluk yapmaktan ya da Eva'nın açık saçık vücudunu bir aşağı bir yukarı yavaşça incelemekten dolayı özür dilemiyordu.

"Ve sizi eşim olarak tanıtacağım için, bu akşamki yemekte neden bir duena bulunmadığına dair tartışmalardan kaçınmak için, kocalık tercihlerime uymanız gerektiğini düşünüyorum."

Eva ellerini göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, sağladıkları küçük korumanın arkasına saklanmıştı. Aynı şey, kaburgalarını ve sırtını bağlamak için kullandığı bandajların yokluğuna kadar tamamen çıplak olan Dante için söylenemezdi. Üzerinde sadece, altında ne olduğuna dair hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dar beyaz bir hortum vardı.

Yüzü yeni tıraş edilmişti, saçları sanki denize girmiş gibi ıslaktı, ki gerçekten de öyleydi. Gözünün üstündeki ve yanağındaki kabuk kalıntıları

ve şişlikler neredeyse inmiş, morluklar solmuş ve yüzündeki kirli sakallar kazınmış olduğu için, Eva'ya onun şok edici derecede yakışıklı olduğu ve hiç de ilk başta sandığı gibi çirkin bir hayvan olmadığı bir kez daha çarptı. Çıplak, bronzlaşmış göğsü, omuzlarındaki yontulmuş kaslar ve karnındaki belirgin çıkıntılarla birleşince, Eva'nın gözleri kurumadan önce göz kırpmayı hatırlamak için yapabileceği tek şey buydu.

"Beni tekrar sarmanız için sizi zorlayabileceğimi umuyordum. *Kaptan*ın süslü ceketinden sızıntı olmasını hiç istemem."

Çaba sarf ederek sesini buldu. "Tabii ki. Çarşaftan yırtılmış fazladan şeritlerim vardı... bir yerlerde."

Yuvarlanmış bir topu havaya kaldırdı. Eva öne çıkmak ya da ellerini göğsünden ayırmak için hiçbir harekette bulunmayınca, adam küçük, karanlık bir gülümsemeye döndü ve topu arkasına doğru uzattı. Eva öne doğru eğilip topu aldı ama sonra adamın geniş omuzları dikkatini dağıttı. Bu sefer bandajı önden arkaya doğru sardı, böylece onun arkasında kalabilecekti ama bu, ona her dokunduğunda cildinde dalgalanan küçük karıncalanma yağmurlarını yatıştırmaya pek yardımcı olmadı.

İşini bitirdiğinde keteni kesip bağladı ve sonra tekrar uzaklaştı.

"Kalçan nasıl?" "İyi.

Teşekkür ederim."

"Hızlıca bir göz atmamı istemiyor musun? Sadece emin olmak için?"

"Hayır. Bilmiyorum."

"Annem kolunun yarısını kaybetti ama iyi idare ediyor. Sanırım sen de tek bacakla idare edersin." Kendi zekâsına kıkırdadı.

"Annen kolunu mu kaybetti?" "Savaşta, evet."

"Ne kadar korkunç."

"İnanın bana, evde oturup masa örtülerine baş harflerini işlemeyi çok daha korkunç bulurdu. Şimdi gel bakalım. Eduardo, akşam yemeği konuklarımızın yararına giymeniz için size son derece çekici bir şey buldu."

"Kendi başıma halledebileceğime eminim, Kaptan."

İçini çekti, döndü ve onu bileğinden yakalayarak ekranın önüne doğru sürükledi. Neyse ki kabinde başka kimse yoktu ama yan kabindeki seslerin masa düzeninin doğru yerleştirilmesi konusunda tartıştığını duyabiliyordu.

Farthingale'i havaya kaldırdı ve sözsüz bir şekilde ona çemberlerin ortasına adım atmasını söyledi. Kadın bunu yaptığında, kafes benzeri giysiyi kaldırdı ve beline bağladı. Bunun üzerine altın rengi kumaştan geniş bir jüpon giydirdi, sonra da altının zenginliğini göstermek için belden geniş bir pensle açılan gül rengi bir eteği giymesine yardım etti. Belinin inceliğini abartmak için arkadan bağlanmış ve sıkıca çekilmiş sert bir göbeğin bağlanması gerekiyordu ki bunu daha önce birçok kez yaptığını tahmin ettiği bir ustalıkla yaptı.

Karnını sıkıca bağladığı için, göğüsleri iki soluk tümsek oluşturacak şekilde yukarı doğru itilmişti ve en ufak bir öne doğru eğildiğinde kenardan patlamaya hazır görünüyor ve hissediliyordu.

"Zar zor nefes alabiliyorum," diye soluk soluğa kaldı.

"O zaman ikimiz oluruz." Dantelleri son bir kez çekiştirdi ve her birinin ortasına bir inci dikilmiş yüzlerce minik altın çiçekle işlenmiş gül ipeğinden korsaja uzandı. Korse mideden daha yüksek değildi ve kadın adamın dantel alt korseyi eklemeyi unuttuğunu fark etti.

"Unutmadım," dedi kadın atlamayı işaret ettiğinde kayıtsızca. "Olmamasını tercih ederim."

Aşağı baktı, çıplak pembe teninden başka bir şey göremedi.

Tıpkı çiftetellisinde olduğu gibi, kollar her iki kolun altından geçirilen bir dizi kurdele ile tutturulmalıydı.

gözleri vardı. İç etekle uyumlu olacak şekilde pembe çizgili ve geniş altın şeritliydi, manşetler daha fazla inci ile tohumlanmış narin beyaz dantel köpüklerle süslenmişti.

İkinci kolu takmayı bitirdiğinde, incelemek için geri çekildi ve kızın yanakları incelemenin altında alev aldı. Ne hortumunun bacaklarına nasıl oturduğuna bakıyormuş gibi görünmeden gözlerini indirebildi ne de yukarı bakıp onun bakışlarıyla -ya da neden aşağı bakmayacağını bildiğini söyleyen çarpık gülümsemeyle- karşılaşabildi. Uzlaşma yolu gözlerini kapatmaktı.

Gabriel de onun kadar mutluydu. Fare yuvası gibi sarı saçları ve iri yeşil gözleriyle o dağınık kimsesiz gitmiş, yerine damarlarındaki kanın sıcak ve durgun akmasına neden olan ince, güzel bir kadın gelmişti. Daha da kötüsü, onu Muertraigo'nun önüne yem olarak atma konusunda tereddüt ediyordu; onu gördüğünde kasketinden fırlamaması için adamın sağır, dilsiz ve kör olması gerekirdi.

Eva Chandler yaşadığı onca şeye rağmen son birkaç gündür cesur bir görüntü sergilemekte oldukça başarılıydı. Gerçekten de, bir veba gemisinde iki hafta boyunca tek başına hayatta kalabilecek, ardından yabancılarla dolu ikinci bir gemiye binip yine de dik ve cesur durabilecek ve kendisinden istenen her şeyi yapmaya istekli olabilecek çok az kişi tanıyordu.

Onun itaat etmesinin nedeninin babasını bulmasına yardım edeceği umudu olduğunu biliyordu. Ama onun inatçı cesaretinin kendisini bu şekilde etkileyeceğini bilmiyordu. Daha önceki öpücük bir anlıktı ama kız kollarına girdiğinde bunu uzatmak, onu orada tutmak, daha fazlasını istemek istemişti. Vücudu o zaman da şimdi verdiği tepkiyi vermişti ve orada öylece duran, gözleri kapalı, saçları galerinin pencerelerinden süzülen güneşin solmakta olan ışınlarına değmiş kıza bakarken, onu tekrar kollarına alma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalmıştı.

Bunun yerine döndü ve İspanyol'un kavun şeklindeki hortumuna tekrar bastı. En azından hortumunun altında olanları örtüyordu. Eduardo daha az tehlikeli bir pantolon bulmuştu, hâlâ kalın vatkalı ama belinde sert, aşağı doğru inen bir pens yerine mücevherli bir pecadil bandı vardı. Önünü kapatan en az kırk küçük altın düğme vardı, Gabriel'in iri parmakları bir çift yumuşak beyaz el onları kenara itip işini bitirene kadar tökezledi.

"Önceki övünmelerim bir yana, itiraf etmeliyim ki İspanyolca konuşma pratiğim yok," dedi Eva bu dilde yumuşak bir sesle. "Korkarım bir ya da iki kelimeyi karıştırabilirim."

Melodik Kastilya diliyle, "İyi iş çıkaracaksın," diye cevap verdi. "Bir şeyden emin değilseniz bana bakın, tam bir hödük gibi araya girer ve konuşmayı başka bir yöne çekerim."

"Bu soruna neden olduğum için gerçekten özür dilerim."

Kadın son birkaç düğmeyi iliklerken Gabriel çenesini yukarı kaldırdı. "Buna sen sebep olmadın. Daha büyük sorun, ateş açma işaretini verdiğimde ortaya çıkacaktı."

Gözlerini onunkilere dikti ve tekrar İngilizceye döndü. "Onlara saldıracak mıydın?"

"Ben de bunu düşünüyordum."

"Seni durduran neydi?" diye sordu boğuk bir nefesle. "Dördüncü gemi."

"Dördüncü-? Anlamıyorum."

Fikrindeki değişikliği onun güvertede görünmesine bağlamadığında yanaklarının hafifçe kızarmasını izledi. "Dördüncü gemi son iki saattir hiç yaklaşmadı. Oldukça geride, onu tespit edebileceğimiz menzilin hemen dışında kalıyor."

"Anlıyorum."

Kıkırdadı ve çenesini indirdi. "Hiç görmediğine eminim ama görmem için de bir neden yok. Kendim gördüğümünden bile emin değilim. Bu daha çok bir his, bir

Burada bir his var-" elini kaldırdı ve işaret parmağını kadının ensesinde gezdirdi.

Eva'nın omurgasından aşağı buz gibi dikenler ve ürpertiler akarken Eva ürperdi... kehribar rengi gözlerin kaçırmadığı bir tepkiydi bu. Bir kez daha, elini boynuna dolayıp onu öne doğru çekmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Bunun yerine, kalın örgülü saç demetini çözdü ve sırtından aşağı doğru çözülmesine izin verdi. Adamın parmakları örgüyü çözerken kız kıpırdamadan durdu ve adamın pantolonunun düğmelerinden birine odaklandı. İşini bitirdiğinde ve yumuşak sarı dalgalar ellerinin arasında dalgalanırken, kızın inlediğini duyduğunu sandı ama kız inatla ona bakmayı reddetti.

"*Poco esquilo*," diye mırıldandı.

Başını eğmeye başladı ama geminin çanının sesi onu engelledi ve *San Mateo*'dan bir sandalın denize indirildiğini haber verdi.

Onun yerine boyun büzgüsüne uzandı ve çömeldi. böylece yakasına bağlayabilecekti. Bunu yaptıktan sonra bir çift fırçayla dağınık yelesini düzeltti, saçına zarif bir dantel örtü ve mücevherli biretta takmasını bekledi, sonra da güverteye kadar ona eşlik etmesi için kolunu uzattı.

Eva, *San Mateo*'daki İspanyol korsan ve beş subayı gemiye çıkarken iskelede gergin bir şekilde duruyordu. Estevan Muertraigo, kendisine

Francisco de Cuellar otuzlu yaşlarının ortasında idi, uzun boylu ve zayıftı, simsiyah saçları ve derin siyah gözleri vardı. Yüzünün sol tarafının yarısından fazlası, aksi takdirde asil bir çehreye sahip olabilecek yüzünü gölgeleyen bir doğum lekesiyle lekelenmişti. Çenesindeki imparatorluk imparatorluğu ince bir noktaya kadar kesilmişti ve pantolonunun ya da hortumunun herhangi bir yerinde görülebilecek bir toz ya da kırıksıklık yoktu. Kendisine eşlik eden adamlar arasında Salvador Diego olarak tanıtılan levazım subayı da vardı; kısa boylu, cılız bacaklı ve büyük göbekli bir adamdı. İspanyol yüzbaşı Gabriel Dante'deki muadilini değerlendirirken, Stubs MacLeish de Diego'ya baktı. Diğer subaylar çelik miğferli ve göğüs zırhlıydı.

Dante'nin güvertede topladığı kırmızı giysili mürettebat kadar bu da bir maskaralıktı. Ellerinde, uçlarında kırmızı flamalar sarkan mızraklarla esas duruşta bekliyorlardı. Tüfeklerin, kılıçların ve tabancaların kaptan köşklerinin ve ağların arkasına saklanmış olması

Muertraigo'nun dikkatini çekmemişti, o da sadece kavgacı bir tavırla başını sallamakla yetindi.

Dante, Eva'yı sevgili eşi Carmelita olarak takdim etti ve bu sırada Muertraigo zarif bir şekilde eğilerek Eva'nın elinin arkasına bir öpücük kondurdu.

"Senora Padilla. Güzelliğiniz bu zavallı gözlerin haftalardır gördüğü her şeyi aşıyor."

"Gururumu okşuyorsunuz, Senyor Capitan," dedi yumuşak bir sesle, zarif bir reverans yaparken yelpazesinin kenarından gülümseyerek. "Ve varlığınızla bizi çok onurlandırdınız."

İspanyol etrafına bakınırken Eva'nın elini tuttu, gemiyi ve mürettebatı inceledi, topların yerlerini ve çeşitli kalibreleri not etti, bu da Eva'yı yelpazeyi indirmeye ve bakışlarını çıplak, dolgun bedeninin genişliğine çekmeye teşvik etti.

Gelinciğe benzeyen gözleri bir an için ödülle ziyafet çektikten sonra mırıldandı: "Sizi temin ederim ki bu şeref bana ait. Bu amaçla, nazik misafirperverliğinize teşekkür etmek için küçük bir hediye sunmama izin verin." Adamlarından birini öne doğru salladı. Adamın kollarında, içinde samanla doldurulmuş altı şişe bulunan büyük bir ahşap sandık vardı. "Fransa'dan ferahlatıcı derecede lezzetli bir şarap ve yemeğimizle birlikte tadını çıkarmanız beni çok memnun eder."

Eva tekrar başını eğip Dante'ye baktı ve o da yumuşak bir tavırla hep birlikte aşağıya inip akşam havasını soluyabileceklerini söyledi. Muertraigo, Eva'ya resmi bir yemek odasına dönüştürölmüş olan büyük kamaraya kadar eşlik etme görevini üstlendi. Uzun sehpa masası göz kamaştırıcı beyaz ketenlerle kaplıydı. Som altın tabaklar ve uzun, pırıl pırıl şamdanlar balmumu mumlardan oluşan bir halenin altında parıldıyordu. Kesme cam kadehler hediye edilen şarapla çabucak dolduruldu ve konuklar otururken, Eduardo ve diğer birkaç çocuk, hepsi de kırmızı ve altın çizgili düzgünce giyinmiş, meyve ve peynir tepsileri ve tereyağı damlayan düz sıcak bisküviler getirmeye başladı.

O ana kadarki sohbet kibar ve boştu, hava ve yelken koşullarından bahsediliyordu ama Eva dilini damağından kurtarmak umuduyla şarap kadehini dudaklarına götürdüğünde Muertraigo yaklaşıp gülümsedi.

"Uzun yıllardır Nueva Espanola'da bulunduğumu ve şimdiye kadar sizi tanıma şerefine nail olamadığımı söylemek zorunda kalmanın çaresizliği içindeyim. Ne siz ne de kocanız."

"Muhtemelen Barranquilla'daki görevimden geldiğimiz içindir," dedi Dante kolayca. "İspanya'ya dönmeden önce Havana'daki flotaya katılacaktık ama çok geç kaldık." Muertraigo'nun keskin gözlerinin üst güvertedeki yeni onarımları fark edeceğini bildiğinden, "Kanlı İngiliz korsanlar bizimle çatışmaya kalkıştı ama silahlarımız onlara böyle bir çabanın boş olduğunu çabucak gösterdi," diye ekledi.

İspanyol başını salladı ve dudaklarını büzdü. "Ah, İngiliz vebası. Her geçen gün daha da cesaretleniyorlar ve bir köpeğin üzerindeki pireler gibi çoğalıyorlar. Ama belki de Havana'daki randevuyu kaçırmamız tesadüftü. Şüphesiz filoya yapılan saldırıyı duymuşsunuzdur."

Dante şarap kadehini masaya bıraktı ve uygun bir şekilde şok olmuş bir ifade takındı. "Filo saldırıya mı uğradı? Ne zaman? Kim tarafından?"

"İngiliz korsanlar. Düzinelerce geminin katıldığı büyük bir saldırı, aylar süren bir planlama gerektirmiş olmalı, çünkü arı gibi üşüşüp tüm hat boyunca pusu kurdular. Emir komuta zinciri kırıldı ve gemilerin çoğu Havana'ya geri dönmek zorunda kaldı!"

Dante yeterince şaşırmış görünüyordu. "Bunu duymamıştım. Alvarez?" Cevap vermeden önce yarım çiğnenmiş armut dilimini yutmak zorunda kalan Rowly'ye baktı.

"Gerçekten de çok şaşırtıcı, senyor capitan. İnsan bu kurnaz haydutları bütün bir filoya karşı saldırıya geçirecek kadar cüretkâr kim olabilir diye merak ediyor."

Muertraigo şaraptan bir yudum aldı ve zengin kırmızı bordo şarabı kadehin etrafında döndürdü. "Söylenenlere göre... Korsan Kurt'un kendisi komuta ediyormuş."

"Elbette hayır," diye itiraz etti Gabriel. "Bize yamyamlarla ters düştüğü ve canlı canlı kızartıldığı söylendi."

Muertraigo güldü. "Böyle bir kaderi ancak onun tüm orospu ve piç sürüsü için dileyebilirdik. Yıllar önce," diye düşündü, hâlâ kadehini çevirerek, "Havana'ya ilk atandığımda, haşaratın peşine düşmeme, onları avlamama ve bu suları onlardan tamamen temizlememe izin verilmesi için yalvardım. Birini yok ettim, hepsini yok edebilirdim."

Gabriel bir kaşını kaldırdı. "Birini yok mu ettin? Nasıl yani?"

"Kaltak fahişe. Siyah Kuğu dedikleri. Gemisini o kadar çok deldim ki kabuğundan başka bir şey kalmadı. Kuyruğunu fahişe bacaklarının arasına sıkıştırmış, dayak yemiş bir köpek gibi topallayarak uzaklaştı. Ne yazık ki hayatta kaldı ama bana her gün yenilgisini hatırlamak için sadece yarım bir kolu olduğu söylendi."

Dante'nin yüz ifadesi bir an bile değişmedi. Gülümsemesi yerinde sabit kaldı ve başparmağı şarap kadehinin tabanıyla oynamaya devam etti.

Kalp atışları trampet gibi hızlanmaya başlayan Eva'ydı. Adamın çenesini geren ve gözlerindeki sert parıltıyı soğuk ve ölümcül hale getiren ani gerilimi görmekten ziyade hissetmişti.

Eğer bu bir satranç oyunuysa, Dante az önce kontrol altına alınmıştı. Ama ayağa fırlayıp Muertraigo'nun göğsünde bir delik açmak yerine kadehini kaldırdı ve başını eğdi. "O halde yeteneğinize kadeh kaldıralım, Kaptan. Dante curs ile karşılaşmasından zaferle çıktığını söyleyebilecek çok az kişi vardır."

Muertraigo övgüleri ciddiyetle başını sallayarak kabul etti. "Söylentilerde anlatıldığı kadar yenilmez değiller. Gerçekten de Havana, yavrulardan birinin yakalandığı haberiyle çalkalanıyordu. Ne olduğuna dair hiçbir haber alamadık."

Ama Don Cristobal Recalde tarafından kaçırıldığına göre, etinin kemiklerinden ayrıldığını ve geriye ne kaldıysa şimdiye kadar köpekbalıklarının dişleri arasında ezildiğini varsaymak gerekir."

Eva şarabından derin bir yudum aldı. Dante'nin gözlerindeki parıltı, eğer mümkünse, daha da soğuk bir hal almıştı ve Muertraigo'nun dikkatini başka yöne çekmek için aceleyle konuştu. "Ya siz, Senyor Capitan? Yakında İspanya'ya dönecek misiniz?"

İspanyol onun göğüslerine gülümsedi. "Ne yazık ki hayır. Ticari çıkarlarım beni burada tutuyor. On iki yıl Nombre de Dios ormanlarında, dört yıl da Havana'da görev yaptım ve şimdi hayattaki daha güzel şeylerden zevk almaya başladığımı fark ettim."

"O halde ticaretle uğraşıyorsunuz, Senyor?" "Ticaret... ve macera," dedi.

Sanki o güne kadar tanıdığı en büyüleyici adammış gibi daha da yaklaştı. "Kocam bana bu adaların ıssız ve zararlı olduğunu ve Kastilya'daki evimize dönene kadar bekleyemeyeceğini söyledi."

Kıkırdadı ve bardağının yeniden doldurulması için elini salladı. "Sizi temin ederim ki en kasvetli adalar bile pek çok sır ve hazine barındırabilir hanımefendi."

"Hazine mi avlıyorsunuz?"

"Onlarca yıldır hayaletler tarafından korunan hazine," diye fısıldadı kulağına.

Eva'nın kalbi birkaç dakika önce ne kadar hızlı atıyorsa, şimdi o kadar yavaş atmaya başlamıştı. "Şimdi de beni kızdırıyorsunuz, Senyor Capitan."

"Ana'daki en büyük hazinenin yanımda oturduğunu söylersem sadece alay etmiş olurum. Ahh!" Arkasına yaslandı ve bu kez kızarmış domuz eti dilimleri, bir dana budu ve otlara bulanmış kaponlarla dolu başka tabaklar getirilirken gözleri parladı. En yumuşak et parçalarını seçti ve Eva'ya servis etti, ardından kendi tabağını doldurdu. Gözlemleyen herkese,

Dante'nin kesinlikle öyle olduğu Muertraigo, hiç şüphesiz önce hangi hazineyi yağmalayacağına karar vermişti.

EVA, Dante'ye olan yükümlülüğünü fazlasıyla yerine getirdiğine karar vermeden önce İspanyol'un yağlı ilgisine olabildiğince uzun süre tahammül etti. Muertraigo'nun karanlık gözleri onu sayısız kez soymuş ve ırzına geçmiş, çıplak, kirli ve iğrenmiş hissetmesine neden olmuştu. Adamın kalçası masanın altında kızinkine sürtünmüş, eli sürekli bir omzuna ya da koluna dokunmak için gezinmişti.

Sözünün aksine, Gabriel bir kez bile onu kurtarmaya gelmedi. Bir kez bile. Muertraigo'ya olan kızgınlığı ve hayal kırıklığı arttıkça, Dante'ye olan öfkesi ve kızgınlığı da ona attığı ateşli bakışlarda açıkça görülmeye başladı. Dante her seferinde kayıtsız bir kocanın verebileceği tepkiyi veriyordu: çarpık bir gülümseme ve kadehine biraz daha şarap koymasını isteyerek.

Rom ve pipo için yapılan çağrı bir an bile gecikmedi. Eva izin isteyip bitişikteki kamaraya çekildi ve sürgüyü kaydırıp kapıyı arkasından kilitlediğinden emin oldu. Ardından, Dante'nin iki tabancasını kolayca ulaşabileceği bir yere yerleştirdi ve her ikisinin de hazır ve dolu olduğundan emin oldu.

Ancak o zaman kendine bir kadeh şarap doldurdu ve akşam boyunca duyduğu her şeyi anlamlandıracak kadar düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı. Konuşmayı birkaç kez hazine avına geri döndürmeye çalışmış olsa da Muertraigo daha fazla ayrıntı vermekten kaçınmıştı. Birkaç kez elini göğsüne bastırmış, korsenin altındaki madalyonun sağlam varlığını hissetmişti. Aradığı *Nuestro Santísimo Victorio*'nun kayıp hazinesiydi, bundan emindi. Dante demişti ki

Söylentiler adalarda ve korsan kamplarında hızla yayılıyordu ve eğer biri *Eliza Jane*'in kaptanının gemiyle ya da babasıyla ilgili sorular sorduğuna kulak misafiri olmuşsa, köpekbalıklarının gerçekten de suda olma ihtimali vardı.

Muertraigo'ya hazine gemisi hakkında doğrudan soru sormak için yanıp tutuşuyordu ve Dante'nin biraz ilgi göstereceğini ummuştı ama göstermemişti. Dante'nin neden başka bir şeyle meşgul olduğunu anlayabilse de, içindeki kızgınlık onu kamaranın bir ucundan diğerine volta atmaya devam ettirdi; ancak güldüklerini duyduğunda durdu - gülüyorlardı, Tanrı aşkına!

İstenmeyen misafirlerin ayrıldığını gösteren sesleri ve ayak seslerini duyana kadar tam bir saat daha geçti. Olabildiğince sessiz bir şekilde kapının kilidini açtı ve boşluktan bakma riskini göze alarak son İspanyol subayların Dante'nin adamları tarafından merdivenden yukarı doğru takip edildiğini gördü. Sessiz bir 'iyi ki kurtulduk' nefesi aldı. Kamaranın içinde bir ileri bir geri sürüklediği ağır ipek eteği sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissetmeye başladı ve biraz debelendikten sonra kabarık kolları ve altın rengi jüponuyla birlikte çözmeyi başardı.

Kendini kafesteki bir kuş gibi hissederek, tel farthingale'in belini gevşetti, indirirken kademeli çemberlerin kendi içine çökmesine izin verdi ve adımını attı. Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın, kancaların ve gözlerin tamamına ulaşamıyor ya da korsajın arkasındaki bağları çözemiyordu.

Birkaç küfür, inleme ve bir kadeh şarap daha içtikten sonra birkaç dakika dinlenmek için yatağın üzerine çaprazlama uzandı ama Dante'nin tabancalarından birini masadan alıp yastığın altına koymadan önce değil.

Gabriel'in, Estevan Muertraigo'nun arkasından yaklaşıp saçlarının yağlı buklelerinden tutarak başını geriye çekmemesi ve boğazına bir hançer saplamaması için BÜTÜN İRADESİNİ KULLANMASI GEREKİYORDU. Dante'nin kanı, yemek masasının karşısındaki sinsi, sırıtan yüze her baktığında vahşice çarpıyordu. Etrafında dönen anlamsız konuşmaların sadece belli belirsiz farkındaydı. Özellikle kendisine yöneltilen bazı konuşmaların farkına varmayı başarmıştı ama çoğunlukla çok az şey duymuş ve sadece annesinin Pigeon Cay'de karaya çıkarıldığını, kolunun koptuğunu ve kanlı bandajlarla sarıldığını görmüştü. Isabeau Dante günlerce ateşler içinde yatmış, ölümle yaşam arasında gidip gelmişti ve Gabriel babasını hiç bu kadar parçalanmış görmemişti. Tanıdığı en güçlü adam tamamen çaresiz kalmıştı ve buna sebep olan piç kurusu bir masa genişliğinden daha az bir mesafede oturuyordu.

Yemek boyunca Dante intikam almanın yollarını düşündü. Büyükbabası Jonas Spence'in en sevdiği yöntem, suçluyu bir topun namlusuna bağlayıp ortadan ikiye ayırmaktı. Kardeşi Jonas ise daha yavaş bir yöntem olan kanlar içindeki adamı bir halata bağlayıp geminin arkasına çekmeyi ve köpekbalıklarının onu parçalamasına izin vermeyi tercih ediyordu. Gabriel, Muertraigo söz konusu olduğunda her iki yöntemde de haklılık payı görüyordu. Piç kurusunu zincire vurup ambara atmayı düşündü ama dışarıda hâlâ dört kalyon vardı, üçünün topları açıktı ve şüphesiz ilk sorun işaretinde ateş açma emri almışlardı. Kendisine karşı olan olasılıkları azaltmanın bir yolunu bulamazsa, İspanyol'un gemisine rahatsız edilmeden dönmesine izin vermekten başka çaresi yoktu.

Güvertede durdu ve sandalın *San Mateo*'ya doğru kürek çekişini izledi. Daha da büyük bir tiksintiyle, rüzgâr tamamen kesilmişti ve deniz, ay ışığıyla aydınlanmış parlak bir gökyüzünün altında gümüş rengi bir cam gibi uzanıyordu. Üç kalyon yarım daire şeklinde oturuyordu, güvertelerinde yeterince lamba vardı ve

Fenerler topçulara cazip parlak hedefler sunuyordu ama şimdi ateş açmanın tam bir çılgınlık olacağını biliyordu.

Dördüncü gemi karanlıkta ilerliyor, orada bir yerde oturuyor ve mesafesini koruyordu. Dante bunun nedenini bilmiyordu ama hiç hoşuna gitmemişti. Tüm bu durum hoşuna gitmiyordu ama rüzgâr ve manevra imkânı olmadığı için şu anda yapabileceği pek bir şey yoktu. Dezavantajlarının aynı zamanda onların da dezavantajları olduğunu bilerek biraz rahatladı.

"Havada pis bir koku mu algılıyorsun?" diye sordu Stubs'a sessizce.

"Aye-yup. Güverteye ayak basar basmaz kokusunu aldılar. Taşıdığımız büyük silahların ve mürettebatımızın sayısını saymak için el ve ayak parmaklarını kullanmaktan çekinmediler. Sence senin İspanya'ya dönen, canı sıkılmış bir büyükelçi olduğuna inanmış mıdır?"

"Sanırım benim ona inandığım kadar o da bana inandı."

Dante'nin bakışları tekrar Espiritu Santu adasının sessiz ve karanlık bir şekilde çömeldiği batı ufkuna yöneldi. Düşman kıyı şeridi çorak ve kayalıktı. Toprak mercan ve kireçtaşından oluşuyordu ve herhangi bir ürün yetiştirmek için çok ekşiydi - bu yüzden hiçbir ülke sahip olmak için savaşmıyordu ve herhangi bir köyü veya limanı gösteren parıldayan ışıklar yoktu.

Adalar zincirini üç ana bölüme ayıran iki derin su körfezi vardı. Kuzeydeki kütle en büyüğüydü, iç göller ve sık ormanlarla doluydu. Orta bölüm ise düzinelerce atol ve adacıktan oluşuyordu ve sayısız yanıltıcı giriş ve haliçle bölünmüştü; bu giriş ve haliçler pürüzlü kayalar ya da daha kötüsü, bir geminin gövdesini kurtulması imkânsız bir tuzağın içine çekebilecek sığ kum setleri ve bataklıklarla son buluyordu. Güneydeki körfez bu iki körfez arasında en dar olanıydı ve yaklaşımı sağlam bir mercan resifiyle korunuyordu.

Çok az kumsal vardı, derin demir atılabilecek doğal limanlar yoktu ve kayalara ya da mercanlara çarpmamak için körfezlere dikkatle girilmesi gerekiyordu.

Daha önce, eğer burası gerçekten de *Nuestro Santísimo Victorio*'nun son dinlenme yeriye, enkazı bulmak için tüm girişleri ve geçitleri aramanın yirmi yıl daha sürebileceğini düşünmüştü.

"Sizi temin ederim ki en kasvetli adalar bile pek çok sır ve hazine barındırabilir hanımefendi." Muertraigo fısıldamıştı.

"Hazine mi avlıyorsun?" Eva sormuştu.

"Onlarca yıldır hayaletler tarafından korunan bir hazine."

Dante adaya baktı. Espiritu Santu.
Ruhlar... hayaletler... hayalet gemiler...

"Mümkün değil," diye mırıldandı kendi kendine.

Bakışları üç kalyona kaydı. Muertraigo'nun La Fantasma'yı bulmak için ava katılmış olması tüm tesadüfleri sona erdirecek bir tesadüf olurdu... ama yine de... *Santa Maria*'daki yolcular *Nuestro Santísimo Victorio*'yu aramaya yeniden başladıklarını ima eden kişisel mektuplar taşıyorlardı. Ana karadaki her korsanın aynı söylentileri duymuş olması imkânsız değildi. Peki ama Muertraigo neden burada, Espiritu Santu kıyılarındaydı? Neden diğer tüm aramaların yapıldığı yüz mil kuzeye bakmıyordu?

Dante bilmecelelerden, tesadüflerden nefret ettiğinden daha çok nefret ederdi. Boğazından alçak sesle hırladı ve Stubs'a döndü. "Nöbeti iki katına çıkar. O gemilerden herhangi birinin burun kılı kadar bile hareket edip etmediğini bilmek istiyorum."

"Evet, Kaptan."

Küpeşteden uzaklaştı ve yürürken üzerine tam oturmayan ceketinin düğmelerini çekiştirdi, bazılarının iplerinden fırlayıp tahtalara çarpmasını umursamadı. O

Loş kamaraya girdi ve kapıyı arkasından kapattı, neredeyse ayağı takılıp Eva'nın atılmış osurukluğu ve ağır eteğinin yığınının üzerine düşecekken kaşlarını çattı. Her ikisini de vahşice tekmeleyerek yolundan çektikten sonra doğruca büfeye yöneldi ve kendine bir fincan rom doldurdu.

Gümüş kadehi dudaklarına götürürken döndüğünde, paravanın hâlâ kulübenin köşesinde durduğunu fark etti. Duvar apliklerinden birinde tek bir lamba yanıyordu, fitili kısıktı. Eva'nın karanlık şekli yatağa yanlamasına yayılmıştı, kollarını başının üzerine uzatmış, ayaklarını yana sarkıtmıştı. Yüzüstü yatmış, kendi saçlarının sarı yumağıyla kaplanmıştı.

Gabriel yatağın ucuna doğru yürüdü. Eva'nın belden aşağısı gevşek beyaz jüponla kaplıydı; belden yukarısı ise hâlâ zırh gibi sert korsajın ve Gabriel'in gereğinden fazla sıktığını itiraf ettiği mide bağcıklarının içindeydi. Bir an için onu bu şekilde bırakmayı düşündü. Mürettebatın geri kalanıyla birlikte, gemiye lanet olası bir uğursuzluk getirdiğine inanmaya başlamıştı. *Eliza Jane'i* araştırmak için durmasalardı şimdiye kadar Kanal'ı çoktan geçmiş olacaktı. Yüzlerce kez yaptıkları gibi Espiritu Santu'nun yanından geçip gidecekler, kayıp hazine gemilerinden ve kayıp tek gözlü maceracılarından bihaber olacaktı. Dahası, Estevan Muertraigo ile herhangi bir temastan da kaçınmış olacaktı.

Ve bu olaydan kimin sorumlu olduğunu asla bilemeyebilirdi. annesinin kolunu ve neredeyse hayatını aldı.

Gabriel romdan bir yudum daha aldı, karnından ve uzuvlarından akıp giden coşkunun tadını çıkardı.

Elindeki fincanı bir kenara bıraktı ve bir dizini yatağın üzerine koyarak, gül rengi ipek korsajın kancalarını ve gözlerini açmak için eğildi. Bunu yapmak için saçlarını hareket ettirmek zorunda kaldı ve parmakları kısa bir süre ipeksi kütlenin içinde oyalanarak lamba ışığının pürüzsüz dalgalar üzerinde parıldamasını izledi.

Midenin bağcıklarını gevşetmeyi neredeyse bitirdiğinde, sertleşmiş kenarlar açıldı ve kadının derin bir nefes aldığını duydu. Bunu aniden yapabilmesi onu anında uyandırdı ve giysilerini çekiştiren elleri hissedince irkilerek önce yan tarafına, sonra da dizlerinin üzerine çöktü, çakmaklı tabancanın uzun burnu doğrudan Dante'nin göğsüne doğrultulmuştu.

GAbriel ellerini yukarıda ve iki yana açmıştı. "Orada dur. Seni korkutmak istememiştim. Sadece soyunmak için biraz yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Eminim öyledir."

"Yani... bağcıklara yardım et."

Eva uyku sisini kovmak için elini gözlerine sildi. "Kendi başıma soyunabilecek durumdayım, efendim."

"Evet." Keten kılıfın neredeyse beline kadar kıvrıldığı, kalçasını ve uyluğunu açıkta bıraktığı yere baktı. "Bunu görebiliyorum."

Onun bakışlarını takip etti ve kendini örtmek için aceleyle eteği aşağı çekti. Bunu yaparken gevşemiş olan korse açılarak göğüslerinin küçük ve sert kabarıklıklarını ortaya çıkardı. İkinci bir deri tabakası gibi bedenini sıkıca saran ve vücut ısıısıyla neredeyse şeffaf hale gelen kombinezon, hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu.

Kadın etekle uğraşırken, silah onun sabit tutamayacağı kadar ağır geldi ve burnu sarkınca Gabriel öne eğilip namluyu kavrayarak silahı elinden aldı.

"Yastığın altında dolu bir silahla uyuyakaldın ama kapıyı açık mı bıraktın?"

"Ben... Ben tekrar kilitlemeyi unuttum. Koridorda sesler duydum ve bakmaya gittim."

Dizini yataktan kaldırarak geri çekildi. Yılanlı kilidi dikkatlice açtı ve silahı tekrar masasının üzerine koymak için kamaranın içinde yürüdü. Elinde romla galerinin penceresinde durdu, sırtı Eva'ya dönüktü, silahın, dağınık sarı saçların, açıkta duran kalçanın ve göğüslerin dengesini nasıl bozduğunu görmesini istemiyordu. Tedirgin edici ifşaatlar ve bastırılmış hayal kırıklıklarıyla dolu bir akşamda, yumuşak kadın etinin dikkatini dağıtmasına gerek yoktu.

Ya öyle ya da buna çok ihtiyacı vardı.

Kaşlarını çattı ve suyun üzerinden dışarı baktı. Ay tam tepesindeydi ve kalyonları ürkütücü mavi-beyaz bir ışıkla yıkıyor, serenleri ve küpeşteleri iskeletlerin ağarmış kemikleri gibi parlatıyordu. Ayın kendisinin etrafında puslu bir halka vardı ve bununla ilgili not etmesi gereken bir şey olduğunu düşündü, ancak mesaj tükettiği şarap ve romun arasından geçmeden önce Eva konuşuyordu.

"O korkunç adam gemiden ayrıldı mı?"

"Evet. Şimdilik. Ama geri dönmeyi planlıyor."

"Öyle mi? Neden? Ne zaman?"

"İlk ışıktaki, sanırım. Ya gemiyi teslim etmemizi isteyecek ya da bizi sudan çıkaracak."

"Teslim olmak mı? Ama bizim gemimiz onunkinden iki kat daha büyük." "Bir arı sürüsünün bir atı yere serdiğini gördüm."

"Atın topu yoktu. Ve o silahları ateşleyen Korsan Kurt'un oğlu da yoktu."

Dante omzunun üzerinden baktı. "Yeteneklerime olan güvenin gurur verici ama zaten bir gemimi kendi pervasız kibrim yüzünden kaybettim; bir başkasını da kolayca kaybedebilirim."

Eva kendini yatağın kenarına itip ayağa kalktı, sonra da eğimli pencerelerin yanında ona katıldı. "Sizi rahatsız eden bu mu, Kaptan? Bir tane yaptığınız için

hata yaparsanız, geri kalan tüm kararlarınız da yanlış mı olacak? Yüce Tanrım, eğer böyle düşünseydim, vurulduktan sonra asla yataktan kalkmazdım. Portsmouth'tan asla ayrılmazdım. Hayatta kalmak için asla *Eliza Jane*'in yelkenlerinden yağmur suyu emmezdim. Asla-"

Gabriel kolunu kızın beline doladı ve onu göğsüne çekerek söylemek üzere olduğu her şeyi dudaklarıyla boğdu. Öpücük olması gerekenden biraz daha sert, amaçlanandan biraz daha şiddetliydi ama amacına hizmet etti. Adam onu bıraktığında, kız nefessiz kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve nutku tutulmuştu.

"Güvenimde bir eksiklik yok, Evangeline," diye mırıldandı. "Ama mantık ihtiyatlı olmakta ısrar ediyor ve mantık bana - tecrübelerime dayanarak- şu anda bir turşu fiçisinin içinde olduğumuzu ve bundan kurtulmak için küçük bir mucizeye ihtiyacımız olabileceğini söylüyor."

Eva zorlukla yutkundu, dudakları hâlâ onun tadıyla nemliydi. "Yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

Kavrayışını kızın belinden gevşetti ve tekrar pencereye döndü. "Şu anda orada strateji tartışıyorlar. Muertraigo gemiyi istiyor ve onu tek bir kurşun bile atmadan almayı tercih ediyor. Ve şimdi, elbette, seni de istiyor."

"Ama... beni karın sanıyor."

"Sanırım size bir keresinde evlilik yüzüklerinin burada pek bir şey ifade etmediğini söylemiştim. Muertraigo gibi erkekler istediklerini alırlar ve formaliteleri daha sonra düşünürler... istenmeyen kocalardan kurtulmak gibi."

"Anlıyorum," dedi usulca. "Ve böylece yine sorun kaynağı ben oluyorum."

Dante şarap kadehini parmak eklemleri bembeyaz parlayacak kadar sıkıca kavradı. Bir an sonra küfrederek kadehi kulübenin diğer ucuna fırlattı ve duvara çarparak parçaladı.

içindekiler yere saçıldı. Eva geri sıçradı, neredeyse masaya çarpıyordu.

"Sabrım biraz taşıysa beni bağışlayın," diye homurdandı, hayal kırıklığını güçlükle dizginledi. "İnan bana bu sana değil, annemi neredeyse öldüren ve sabah hepimizi cehenneme gönderebilecek olan adama bütün akşam yalakalık yapmak zorunda kaldığım gerçeğine yönelik."

"Muhtemelen seni neredeyse vuruyordum," diye cüret etti.

"Neredeyse altı harfli çok uzun bir kelime. Yine de bunu kullanabildiğiniz için son derece minnettarım."

"Kapıyı tekrar kilitlemeliydim. Uyumak niyetinde değildim; sadece birkaç dakikalığına başıımı eğdim ve bir de baktım ki biri elbiselerimin bağcıklarını üzüyor ve panikledim çünkü sen olduğunu bilmiyordum. Aslında bekliyordum, seninle konuşmayı umuyordum... şey... şu anda pek de önemli görünmeyen başka şeyler hakkında."

"şöyle şeyler: Muertraigo'nun *Nuestro Santisimo Victorio*'yu aramak için burada olduğunu düşünüyor muyum? Enkazın bulunduğuna dair söylentileri duyduğunu düşünüyor muyum?"

"Onun gibi bir şey," diye sefilce kabul etti. "Dediğim gibi, şu anda pek önemli değil."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bunu merak ediyordum," diye itiraf etti. "Ayrıca buraya, Espiritu Santu'ya nasıl geldiğini de merak ediyorum."

"Belki de kasırganın gemiyi kuzeye değil de güneye savurmuş olabileceğini düşünecek kadar zekiymi?"

"Belki," diye kabul etti, sonra kaşlarını çattı. "Ben olduğumu bilseydin ne yapardın?"

"Pardon?"

"Elbiselerini çözenin ben olduğumu bilmediğin için paniklediğini söyledin. Ben olduğumu bilseydin ne yapardın?"

Eva cevap vermek için ağzını açtı, sonra ses çıkarmadan tekrar kapattı. Adamın ona bakma şekli tüm sinir uçlarını karıncalandırıyor ve kollarında tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Ne kadar denese de gözlerini kaçırıyordu, adam yaklaştığında ve karıncalanma vücudunda normalde onu şok edecek yerlere yayıldığında bile. Ancak, evinden binlerce mil uzakta, sabaha karşı yok edilebilecek bir korsan gemisinde olmanın normal bir yanı yoktu. Bir erkeğin karşısında yalınayak durmanın ve vücudunun erkeğin yakınlığına verdiği tepkiyi gizlemek için hiçbir şey yapmayan dayanıksız bir kombinezon ve vardiya giymenin de normal ya da mazur görülebilir bir yanı yoktu. Meme uçları son derece sıkı küçük tepeler halinde gerilmişti, karnı öylesine titriyordu ki, aldığı her sığ nefeste kombinezon titriyordu.

Dilinin ucu dudaklarını nemlendirmek için belirdi ve Dante'nin gözleri metal talaşlarının mıknatısa çekilmesi gibi ona çekildi. Geri çekilmesi, ağzını dudaklarına doğru eğmeye başlayan Dante'yi en azından niyetinden vazgeçirmeye çalışması gerektiğini biliyordu ama neyin doğru ve yerinde, neyin yanlış ve uygunsuz olduğu arasındaki ayrım çoktan bulanıklaşmıştı. Yarın ölebilirdi... ya da daha kötüsü, İspanyol tarafından esir alınabilirdi... ve şu anda Gabriel Dante'nin güçlü kollarını etrafında hissetmekten, onu yakınında tutmaktan daha çok istediği bir şey düşünemiyordu.

Ağzını onunkiyle buluşmak için yukarı kaldırdı ve dudakları birbirine değdiğinde nefessiz bir iç çekti. Adamın ellerinden birinin belini sardığını, diğerinin ise yukarı doğru kayarak parmaklarını saçlarının arasına sokmadan önce kısa bir süre boynunun kenarında durduğunu hissetti. Adamın kucağında eriyip giderken, vücudu adamınkine bastırırken direnmek aklından bile geçmiyordu; adamın dudakları heyecan verici olduğu kadar şok edici bir samimiyetle dudaklarını açmaya zorladığında korkmuş ama aynı zamanda da heyecanlanmıştı. Islak ipeksilik daha fazlaydı

Herhangi bir şarap ya da içkiden daha sarhoş ediciydi. Dilinin nazikçe sokuluşu ilk başta ürkütücüydü ama sonra kanında hararetli bir uğultunun farkına vardı; bu uğultu onu dudaklarını daha da aralayıp dilinin her yuvarlanışını kendi diliyle karşılamaya zorluyordu.

Öpüşme saniyeler ya da dakikalar sürmüş olabilirdi, çünkü zaman ve mekân duygusunu tamamen kaybetmişti. İçinde hisler çarpışıyordu... garip bir şekilde sıcak ve baş döndürücü, aynı zamanda serin ve amaçlı hissettiren garip yeni hisler. Adam geri çekilip öpüşmeyi bitirmek istediğinde, cesurca parmak uçlarında yükselen ve onu geri çekmek için kollarını boynuna dolayan kişi oydu.

Gabriel'in başka bir yönlendirmeye ihtiyacı yoktu.

Bu kez öpücük daha derindi ve belinde duran eli, artan ihtiyacının gücüyle sertleşti. Ağzıları birbirinden ayrıldı, tekrar buluştu, ayrıldı ve buluştu, kız ona doğru bastırırken bir o yana bir bu yana eğildi, adını bile koyamadığı bir şey istiyordu. Adamın dudakları kızın ağzından yanağına, boğazının yumuşak kıvrımına doğru ateşten bir iz bıraktı ve kız, adamın göğsünü kucaklayıp arayan ağzına doğru kaldırdığını hissedene kadar, adamın ellerinin kombinezonunun çürük kumaşını kenara ittiğinin farkında bile değildi.

Kendi boğazından çıkması mümkün olmayan bir inilti duydu; alçak, boğuk ve arzuyla çiğdi. Ağzı meme ucunu kapladığında, dizleri bıçak gibi saplanan yoğun zevkin altında büküldü. Boynu büküldü ve başı geriye düştü; elleri adamın üst kollarını kavradı ve adam bir meme ucunu bırakıp diğerini yakaladığında neredeyse hıçkırıyordu.

Saf zevk şeritleri karnından aşağıya doğru kıvrıldı ve uyluklarının arasından kayarak ayakta durma yeteneğini daha da zayıflattı. Nefes almakla ağlamak arasında bir yerde, Dante'nin ağzı gevşedi, ama sadece onu kollarına alıp yatağa taşıyacak kadar uzun bir süre. Orada, vicdanı son bir kez daha rahatsız etti - hala yapabiliyorken

Öyle yaptı ve gözlerinde karanlık bir soruyla ona baktı.

Eva onun ne sorduğunu, ne istediğini biliyordu. Cevap vücudunun sıcak, tatlı merkezindeydi ama dudaklarından usulca fısıldayarak, titreyerek geldi: "Evet. Ah, evet."

Gabriel'in elleri kadının vücudundan aşağı kayarak kombinezonunu ve kılıfını çıkardı. Gömleğini kaldırıp başının üzerine koymak için kısa bir süre arkasına yaslandı, sonra da hortum ve hortumluktan kurtuldu ve çıplak bir şekilde yatağın üzerinde ona katıldı. Ağzı sıcak ve açgözlüydü, yumuşak, solgun etin açıkta kalan her santimini keşfediyordu. Bazen onu kıvrandırıyor, bazen de parmaklarını saçlarına ya da omuzlarına geçirip huşu ve inançsızlıkla inletiyordu. Kendini utanmadan onun ellerine, dudaklarına ve gözlerine sunuyor, parmakları ustalıkla kızgın çekirdeğine battığında ve iç sedef yüzeyleri araştırdığında, onları şık ve kaygan bulduğunda, daha fazlası için acı çekmelerini sağladığında neredeyse hiç titremiyordu.

Adam onun üzerinde yükseldi, koyu renk saçları yüzünü gölgelemek için öne düştü. Vücudu gergin ve sertti, onu çarşafın derinliklerine bastırıyordu. Adamın eti yukarı ve içine doğru kayarken gücünün itici şokunu hissetti, hiçbir özür dilemedi, son engeli aşip onu tamamen doldururken nefes alma ya da kendini destekleme şansı yoktu, daha fazla şüphe ya da tereddüt için yer yoktu.

İnanılmaz bir çılgınlıkla ciğerlerindeki hava çekildi. Bekâretini kaybettiğinde başına geleceği önceden haber verilen cehennem ateşi, lanet ve acı sütunlarından çok uzakta, içinde sadece katı bir dolgunluk hissediyordu. Ve o hareket ettiğinde... Tanrım, en küçük kayma hareketleri bile... baskı zevke dönüştü ve neredeyse aklını kaybedecekti.

Vücudu şaşırtıcı derecede ısındı ve son derece hassaslaştı; etin ete baskı yaptığı her santimin farkındaydı. Adamın göğüs kıllarının göğüslerine yumuşak bir şekilde sürtündüğünü, uyluklarındaki kasların gerildiğini hissedebiliyordu.

ve nefesinin boğuk ılık rüzgârları onunki kadar düzensizleşiyordu.

Adamın hamleleri uzadıkça, küçük kasılmalar vücudunu titretmeye başladı. Etrafında sıkılaştığını, kayan etinin etrafında sıkıştığını hissedebiliyordu. Adamın inlediğini duydu ve ilkel bir içgüdüyle kalçalarını yukarı doğru kaldırdı; bu hareket onu daha da derine çekti ve kulağına kırık bir şekilde fısıldanan hırıltılı bir uyarı kazandı. Ancak uyarılar için artık çok geçti ve tekrar tekrar yükseldi, onun hareketlerine ayak uydurdu, her bir hamleyi, her bir kanlı darbeyi karşıladı, ta ki dalgalar birbiri ardına akıp sonunda tek bir beyaz alevli coşku patlamasıyla patlayana dek.

Dante uzanmış kollarına dayanarak Eva'nın yüzünü izliyor, şok olmuş çığlıklarını duyuyor, orgazmının sıcak, kavrayıcı titreşimlerinin etini kavradığını ve vücudundaki her kasın ve sinirin serbest kalmak için acı çektiği kadar sıkı bir şekilde etrafını sardığını hissediyordu. Sonunda, kendini daha fazla tutamadığında, kendini tamamen onun kollarında, bedeninde kaybetti, kendini karanlık, paramparça edici tutkuya teslim etti.

Basınç birkaç zonklama patlamasıyla içinden taşıtı; omurgası kavislendi ve elleri çılgınca kalçalarına kayarak onu yüksekte ve ona karşı sıkı tuttu. Son bir gırtlak iniltisiyle ürperdi ve gerginlik içinden boşalırken, iç uyluklarının satenimsi dokusundan, küçük artçı şoklar vücutlarında dalgalanırken karnındaki çırpınışa kadar her seğirme ve titremenin olağanüstü bir şekilde farkına vardı.

Vücudunun ağırlığı ağır bir şekilde kalçalarının arasına çöktü, gövdesinin üzerine yığıldı, onu tamamen kaplarken ısıtılmış ete ısıtılmış et. İkisi de hareket etmedi ya da çarpan kalp atışlarını tekrar kontrol altına almak için gereken yumuşak nefesler dışında hiçbir ses çıkarmadı.

EVA'nın onun gözlerinin içine tekrar nasıl bakacağı ya da baktığında ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Vücudu küçük şoklar ve ürpermelerle uğuldamaya devam etti. Adam onun içinde dolu ve ürkütücü bir varlık olarak kalmaya devam etti ama bu zarif bir şekilde şehvetli bir doluluktı, vücuduna sıcak, ipeksi bir memnuniyet ve şaşkınlık parıltısı yayan bir doluluktı.

Dante uzun, sıcak bir nefesi onun boynunun yan tarafına doğru verdi. Yüzü kızın saçlarına gömülmüştü ve başını kaldırıp ona bakmadan önce bir süre daha orada oyalandı. İfadesi ne düşündüğüne ya da hissettiğine dair hiçbir şey ele vermiyordu ve kız çaresizce başını çevirmek ya da bakışlarından kaçmak istese de bunu yapamadı.

Kadının saç telleri adamınkilere dolanmıştı ve adam elini yukarı kaydırarak onları nazikçe kenara itti.

"Nişanlın aptalın tekiydi," dedi sessizce.

Kadının buna bir yanıtı olmadı ve uzun bir süre sonra adam kadının dudaklarına sert bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça kendini kurtardı ve kadının yanına yuvarlandı. Göğsündeki beyaz sargı dışında çıplak olan adam ayağa kalktı ve büfeye doğru yürüyerek iki kadehi şarapla doldurdu. Birini boşalttı ve yatağa dönmeden önce yeniden doldurdu.

Eva bu fırsatı değerlendirerek doğrulup yastıklara yaslandı ve Eva'nın battaniyeyi çenesine kadar çektiğini görünce şarap kadehiyle birlikte küçük bir iç geçirdi. Kadının yanakları utançtan pembeleşmişti, bu da kendisini daha da aşağılık hissetmesine neden oluyordu. Onu rahatlatmak için bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama ne diyebilirdi ki? Teşekkür mü etmeliydi? Zevk almak ve vermekten başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o kısacık anlarda kendini kaybetmek için çok mu kaba, çok mu umutsuz davranmıştı? Onu incitmiş miydi? Bakirelerle fazla deneyimi yoktu; hayatındaki kadınların çoğu yatağına isteyerek gelmişti ve hatta birçoğu ona bir iki şey öğretmişti. Ada kızları seksi normal bir vücut işlevi olarak görerek yetiştirilmişti ve

çoğu bekaretin sağlıklı bir eş bulmaya engel olduğunu düşünüyordu.

Boğazını temizledi ve yatağın kenarına oturdu. "Bu muhtemelen olmamalıydı."

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Hayır diyebilirdim ya da seni durdurabilirdim."

Dante şöyle bir baktı ama onun saflığı hakkında yorum yapmaktan kaçındı. Galeri pencerelerinde patlayacak bir gülle dışında herhangi bir şeyin onu durdurabileceğinden şüpheliydi.

Gabriel huzursuz hissetmekten hoşlanmazdı ve Evangeline Chandler onu kesinlikle huzursuz ediyordu. Mızızlanmıyor ya da ağlamıyordu. Onu suçlamıyor ya da haksız kazanç elde etmekle suçlamıyordu... ki elbette öyle yapmıştı. Kafası karışık, incinmiş, kızgın ve inanılmaz derecede savunmasızdı ve adam bunların hepsinden kaba bir şekilde yararlanmıştı.

Jonas şüphesiz onu sırtından alkışlayacak ve baştan çıkarma gücünü övecekti. Babası gözlerini devirirdi. Annesi muhtemelen kulaklarını tıkayacaktı.

Şarabını bitirdi ve kadehin dibine baktı. "Sizi bu şekilde bırakmaktan nefret ediyorum ama gerçekten güverteye dönüp Stubs'la konuşmalıyım."

"Yarın hakkında mı?"

"Evet, yarın hakkında."

"Saldırırlarsa ne yapacaksınız?"

"Şu anda hiçbir fikrim yok," dedi dürüstçe, geniş yeşil gözlere bakarken biraz daha bocaladı, "ama gemiyi teslim etmeyeceğim... ya da içindeki herhangi birini... bu kesin."

Ayağa kalktı ve hızla siyah pantolonunu ve gece mavisi ceketini giydi. Beline deri bir kemer bağladı ve uzun siyah çizmelerini giydi. Bir sandalyenin arkasından kendi şapkasını aldı, çok kullanılmış bir üç boynuzlu şapka, bandından bir tutam şahin tüyü çıkıyordu ve kolunun altında rulo haline getirilmiş bir çizelgeyle kapıya doğru yürüdü, her santimiyle çoğu kızın fantezilerindeki muhteşem korsan gibi görünüyordu.

Durakladı ve arkasına baktı, söylemesi gereken daha fazla şey olduğu hissinden rahatsızdı. Dilinin her zamanki zekâsı onu terk etmişti, normalde çıplak bir kadını yatağında bırakırken çok kolay gelen rahat gülümsemesi de öyle. Ama Eva'nın solgun, yumuşak ve ince görüntüsü, battaniyenin hâlâ çenesine kadar çekili oluşu, ona sadece yanına dönüp onu tekrar kollarının arasına alma isteği veriyordu.

"Biraz uyumaya çalış," diye mırıldandı sonunda. "Bir değişiklik olursa Eduardo'yu aşağı gönderirim."

Dante Stubs'ı çeyrek güvertede dürbün, a
uzun saplı boru arasına sıkıştırılmış onun Dişler.
Bu üçkalyonlar vardı değişmedi Pozisyon,
onlar sat Orada gibi büyük kuşlar . av
izliyor ve bekliyor.

Deniz pürüzsüz ve sakindi, yüzeyde gezinen bir kedi
pençesi esintisinden kaynaklanan seyrek dalgalanmalar, sis
iplikiklerini rahatsız ediyordu.

"Hava soğuyor," dedi Stubs gelişigüzel bir şekilde.

Dante fark etmemişti. Vücudu yumuşak kollar ve
bacaklarla sarmalandığı için hâlâ sıcaktı. Drbnn eline aldı
ve sırayla her kalyonu inceledi. İlk başta Muertraigo'nun
saldırı hazırlıkları yaptığına dair açık bir şey göremedi ama altı
yüz metre ötede tam olarak bunun olduğunu hissetti. *San
Mateo*'nun kış tarafındaki galeri pencereleri, kaptanın diğer
komutanlarla toplantı yaptığını ve *Endurance*'ta gördükleri
ve duydukları hakkında bilgi paylaştığını düşündüren, suyun
zerinde puslu bir şekilde yayılan ışıklarla parlıyordu.

"Hava soğuyor," dedi Stubs tekrar, küpeştede ona
katılarak.

"Evet, havadaki soğuğu hissedebiliyorum, ne olmuş yani?"

Stubs abartılı bir şekilde iç çekti, çünkü kaptanının dikkatinin dağıldığı ya da bariz olanı görmezden gelecek kadar kalın kafalı olduğu pek sık görülmezdi. Puposunu ağzından çıkardı ve sapıyla üç şeyi işaret etti: teknenin yanında dönen küçük sis dallarını, kalyonların güverte lambalarının etrafındaki bulanık haleleri ve son olarak, ay alçaldığı için Espiritu Santu kıyılarının görünmesi gereken ufuktaki karanlığı.

Gabriel küfretti. "Sis. Hava soğuyor ve sis yükseliyor."

"Aye-yup." Stubs piposunun sapını ağzına götürdü. "Biraz önce sana söylemek için kendim geldim, ama... şey... o anda rahatsız edilmek istemiyor gibiydin."

Levazım subayının bilmiş sırtışı karşısında Dante'nin yanağı seğirdi. "Yine de beni rahatsız etmeliydin."

"Bu şekilde rahatsız edilmek bir bedene zarar verebilir, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Dante camı tekrar açtı ve uzun uzun karanlığa baktı. Tropik bölgelerde, özellikle de karaya yakın yerlerde yoğun sis tabakalarına pek sık rastlanmazdı ve görebildiği kadarıyla... ya da göremediği kadarıyla... Espiritu Santu'dan yayılan büyük bir sis tabakası oluşmuş, suyun üzerinde büyük, siyah bir bulut gibi sürükleniyor, üst kısımları ay ışığıyla gümüşleniyordu.

Eğer o bulutun içine girebilirlerse, Muertraigo'nun sabahki planlarını engelleme şansları olabilirdi.

"İki konser mi?"

"Üç," dedi Stubs. "Bu sakinlikte onu çekmek çok zor olacak."

"Üç o zaman," diye kabul etti Gabriel. "Her biri sekiz kürekçi. Onları olabildiğince çabuk ve sessizce suya indirin. Sesi boğmak ve gövdeyi gözcülerle aramızda tutmak için klemensleri ve vinçleri sarın. Betts'i kemaniyla güverteye getirin ve birkaç adam şarkı söylesin. Eğer

gözcüleri mürettebatın sarhoş ve rahat olduğunu rapor ederse, o kadar dikkat etmeyebilirler. Ay kaybolur kaybolmaz herkesin güverteye çıkmasını, silahların hazır olmasını ve ateşe hazır olmasını istiyorum. Baş ve kış sürme lambalarını düzeltmeye başlayın ki bir anda ortadan kaybolmayalım."

Stubs sırttı ve iri ellerini birbirine sürttü. "Evet Kaptan! Barutu kuru tutmak için dokunma delikleri çoktan kapatıldı ve bize süslü pantolonlarını giydirdikleri için o lanet İspanyollara borcumuzu ödeyeceğimizi duyunca çok mutlu olan yaklaşık üç yüz adamınız var."

"Sanırım Yaşlı Boğa şöyle demişti: Savaşabilir ve kaybedebilirsiniz, ama hiç savaşmazsanız asla kazanamazsınız."

Tahmin edildiği gibi sis yoğunlaştı, geminin gövdesine çarpmadan önce soluk parmaklar gibi suyun yüzeyinde kayarak ilerledi. Ay hızla batıyordu. *En* güçlü adamların bindiği uzun botlar, halatlarla oynamaya ve *Endurance*'ı sisin yoğun duvarına doğru çekmeye hazır bir şekilde alçaltılmıştı. Çevik parmaklı Betts iki saat boyunca kemanını çalmış, gülüşmeler ve tepinmeler de ona eşlik etmişti. Adamlar ışıkların altında oturmuş, su dolu pannikenlerini ve içki bardaklarını sallıyor, ara sıra da sarhoş kükreyişleriyle yan tarafa işemek için raylara doğru sendeliyorlardı.

Silah mürettebatı her seferinde birkaç kişi güverteye çıktı. ve on ayak uzunluğundaki menfezlerin arkasına çömelmişlerdi. Dante mürettebat kaptanlarını, uzun botlar gemiyi çevirip sisin içine çekmeye başlamadan önce mümkün olduğunca çok atış yapmaları için en iyi ihtimalle on beş dakikaları olacağı konusunda uyarmıştı. Bundan sonra ne kadar süre açıkta kalacaklarını Tanrı bilirdi ve kalyonlardan gelecek ateşe karşı savunmasız olacaklardı. Olabildiğince çok hasar vermek şarttı.

kısa bir süre içinde mümkün olabilirdi.

Dante beş adet döner topun kış küpeşesi boyunca monte edilmesini emretti. Eva'yı giyinmesi için uyarması için Eduardo'yu kamarasına gönderdikten sonra, dört havan topunu daha galerinin pencerelerine yerleştirtti. Bunlar daha küçük kalibreli silahlardı, çoğunlukla avuç dolusu küçük taşları ateşlemek için kullanılıyorlardı ama Gabriel onlara çivi ve eti bıçak gibi kesecek keskin hurda metal parçaları yükletmişti.

Bir gözü ufuktaki karanlığa gömülmekte olan ayın üzerinde olan Dante, ateş işaretini vermeye hazırlandı. Adamlar yanan fitillerle hazır bekliyordu; parlayan kırmızı uçlar korunuyordu. Gümüşi suyun son şeridi de gözden kaybolunca Stubs'a başıyla işaret etti, o da güverte lambalarının söndürülmesi ve top kapılarının açılması emrini iletti.

Topçuların topların yüksekliğini ayarlamak ve hedeflerini seçmek için fazlasıyla zamanları vardı. Dante'nin eli yere düştüğünde, sancak tarafındaki bataryanın tamamı patladı, turuncu benekli duman bulutları püskürdü ve otuz iki kiloluk iki kat demir gülleyi gecenin içine fırlattı. On altı ağır topun her biri ateşlenir ateşlenmez içeri çekiliyor, temizleniyor, taze gülle yükleniyor, sıkıştırılıyor, dolduruluyor ve tekrar dışarı çıkarılıyordu. Mürettebat kararlı bir verimlilikle çalışıyor, yeniden doldurma ve ateşleme bir buçuk dakikadan az sürüyordu.

Suyun karşısındaki üç kalyonun her biri doğrudan isabet aldı. İlk birkaç mermi direkleri ve donanımı sakatlamak amacıyla yükseğe hedeflendiğinden, atışlar rayları ve serenleri patlattı. Serenler parçalanmış örtülere dolanarak yere düştü. Atışlardan biri *San Mateo*'nun ana direğinin tepesine isabet etti ve kırılan kerestenin çatırtısı suda yankılandı.

Gabriel kutlama yapmaya ya da İspanyolların tamamen hazırlıksız yakalandıklarına inanmaya izin vermedi ama kalyonlardan herhangi biri cevap vermeden önce toplarından üç tam mermi aldıklarını görmek onu mütevazı bir şekilde cesaretlendirdi.

Dördüncü borda yangın çıkarıcı mermilerle yüklüydü, ateş topları suyun üzerinde kavis çizerek ilerliyor ve patlayarak küçük katran topraklarından oluşan bir ateş yağmuru oluştuyordu. *Endurance*'ın güvertesindeki adamlar, İspanyol mürettebat karşılık vermek için çılgınca çalışırken bağırışları ve çığlıkları duyabiliyorlardı ve tıpkı Dante'nin topçularının hedeflerini çok önceden belirlemiş olmaları gibi, kalyonlardaki mürettebatın *da Endurance*'ı görüş alanlarında bulmaları zaman almadı.

Bu arada, uzun teknelerdeki adamlar sırtlarını küreklere dayadılar. Devasa gemiyi döndürmek ve onu yaklaşan sis kümesine doğru çevirmek acı verici derecede yavaş bir işti. Çok yakın gibi görünen şey gerçekte neredeyse yarım mil uzaktaydı ve kürekçiler var güçleriyle kürek çekmelerine rağmen, *Endurance* yanıt vermekte ve İspanyolların toplarından uzaklaşmak için acı verici bir şekilde yavaştı.

Bu kadar yakın mesafeden biraz hasar alacaklarına şüphe yoktu. Ve üç kalyon sığ bir hilal şeklinde olduğu için, Dante'nin en büyük endişesi iki yan gemi arasında çapraz ateşe yakalanmaktı. Bununla birlikte, nemli havanın mutlak durgunluğuna ve kendi toplarından çıkan dumanın kalın beyaz bir perde gibi hareketsiz asılı kalarak geri çekilme yönlerini gizlemeye yardımcı olacağına güveniyordu.

Eduardo kamaraya gönderildiğinde EVA o gece ikinci kez uykusundan uyandırılmıştı. Çocuk kibarlık ya da nezaketle vakit kaybetmemişti. Dante'nin giyinme emrini ilettikten sonra onu bir güverte aşağıya indirdi ve tek bir mumla birlikte küçük bir yelken dolabına yerleştirdi.

ışık için. Ellerine bir tabanca tutuştururken veda sözleri söyleydi: "Kaptan bunu nasıl kullanacağını bildiğini söylüyor."

Toplar ateşlenmeye başladığında kendini köşeye itti ve muma baktı, balmumu her sıçradığında ve alev her titrediğinde, güverte her sıçradığında ve ağır arabaların tekerlekleri her gürlediğinde dehşete kapıldı. Ellerini kulaklarına götürerek büyük sarsıntıların sesini engellemeye çalıştı ama her sarsıntıyı vücudundaki her kemikte hissedebiliyordu. Kısa süre içinde başının üstündeki düşmeden savrulan tozla kaplandı.

İç organları jöleye dönüşürken, özellikle şiddetli bir çarpma, üzerinde oturduğu payandaları kaldırır gibi oldu. Siperden yelken yığınlarının arasına sıçradı, kalın balyalardan birini yerinden oynattı ve yere yuvarlanmasına neden oldu. Eva kalbini boğazından kurtarır kurtarmaz dolabın kapısı çarparak açıldı ve içeriye bir ceset düşerek ayaklarının dibine yığıldı. Bu mürettebattan biriydi. Güvertede yaralanmıştı ve arkadaşlarından biri tarafından aşağıda yardım ediliyordu. Atış tekneye isabet ettiğinde, her ikisi de dengesini kaybetmişti.

Yaralı adam düştüğünde bir çığlık attı ve Eva da gömleğinin önü kırmızıya boyandığında aynı şeyi yapmamak için kendini zor tuttu. Uçan bir parçanın boğazını kestiği derin bir yarıktan kan fışkırıyordu ve Eva tamamen içgüdüsel olarak hareket ederek, akıntıyı durdurmak için uzanıp elini yaranın üzerine sıkıştırdı. O sırada ikinci mürettebat ayağa kalkmış ve kapının girişinde durmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

İkisi de yarım sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca birbirlerine baktılar, her biri kendi küçük dehşetini hayal etti - biri kendini geminin sözde uğursuzunun eşliğinde buldu, diğeri kendini yalnız ve kaptanın koruması olmadan buldu. Gerçekte sadece birkaç saniye önce

Mürettebattan biri, saçları dökülen arkadaşının saçlarını çekiştirdi ve yere düşen arkadaşını tekrar ayağa kaldırmak için uzandı.

"Özür dilerim, bayan. Gemi vurulduğunda kendimi kaybettim. Zavallı Alf, işte, her halükarda bitmiş görünüyor. O da bunu biliyordu ve benden onu ameliyata götürmemi istedi, böylece dudaklarında rom tadıyla geçebilecekti."

"Onu kımıldatmamalısın!" Eva bir eliyle genç tayfayı tutarken, diğer eliyle de yaralı adamın boğazını sıkıca bastırdı. "Yara derin ama ölümcül olduğunu sanmıyorum. Parmaklarımın akışı nasıl durdurduğunu görüyor musunuz? Eğer hayat damarı kesilmiş olsaydı, onu durdurmak mümkün olmazdı."

"Eh? Doktorluğu biliyor musun?"

"Hayır. Hayır, ama ben... Portsmouth'taki donanma hastanesinde bir iki kez yardım etmiştim."

Tayfa gözlerinden akan yaşlara engel olmak için ellerini sıktı. "Alf benim kardeşim. Sahip olduğum tek aile. O da benim en iyi arkadaşım. Neredeyse on yıldır Kaptan Dante'yle birlikteyiz. Eğer onu kurtarabileceğini düşünüyorsan...?"

Eva yerdeki adama tekrar baktı ve ikisinin ikiz olduğunu fark etti.

"Onu ameliyata götüreceğinizi söylemiştiniz?"

"Evet, hanımefendi. Kulübenin arkası. Doktor Podd testere ve kızgın demirlerle elinden geleni yapıyor ve onların gittiğini görünce işi kolaylaştırıyor ve onlara bir bardak rom veriyor."

Eva ürperdi, çoğu kırık bir kemiği düzeltmektense bir bacağı kesmeyi tercih eden gemi doktorlarının bazı el işlerini görmüştü.

Silahlardan çıkan bir başka yaylın ateşi geminin gövdesinde sarsıntı yaratırken mum titredi. Bir şey ışıktan bir kıvılcım yakaladı ve Eva, yedek iğneler ve kalın iplik bobinleri de dahil olmak üzere yelkencinin çeşitli aletlerinin saklandığı rafa baktı.

"İşte," dedi, işaret ederek. "Bana en küçük iğneyi ve en ince ipliği bulun. Sonra bir şeye ihtiyacım olacak

bandaj olarak kullanmak için yırtın. Ve su. Ne yaptığımı görebilmem için kanı temizlemem gerekiyor."

Tayfa emirleri onaylamak için başını bir kez salladı. Çabucak bir iğne ve birkaç ince ipliğe ayırdığı kaba siyah bir sicim buldu. Dışarıdaki birisine bağırdı ve aceleyle çıkardığı kirli gömleğinin yanında bir kap su belirdi.

Eva yaralı denizcinin üzerine diz çöktü. Adamın bilincinin yerinde olmadığını düşünmüştü ama saçından bir tutam yanağına değince gözleri açıldı. Boğazı bir an için sanki konuşmak istiyormuş gibi çalıştı, ama hemen ardından kardeşi bir matarayı dudaklarına götürdü ve romu yutma çabası önceliği aldı.

"İşte şimdi Alf, çok iyi olacaksın. Denizkızı seni yepyeni yapacak."

Romdan bir parça Alf'in dudaklarına sıçradı ve gözleri yuvalarından fırladı.

"Işığı yaklaştır," diye emretti Eva, elinin titremesinin iğneyi geçirecek kadar uzun süre durmasını umarak. Birçok kez yaraların dikilmesini izlemişti ama bunu kendisi hiç yapmamıştı. Bir hemşire bunun dikiş dikmek gibi bir şey olduğu şakasını yapmıştı ama kumaş kanamazdı ve iğneyi etin içinden geçirmek kumaşın içinden geçirmek kadar kolay değildi.

Parmaklarının titremesini örtmek için silahlardan gelen bir başka gürültülü patlamayı kullanan Eva, kendisi iğneyi geçirirken tayfaya elini yaranın üzerinde tutmasını söyledi. Tutuşu kanla kayganlaşmıştı ve başarılı olabilmesi için üç kez denemesi gerekti. O sırada kapının önü izleyicilerle dolmuştu ve daha fazlası da refakatçi bölümünde fısıldaşıyordu.

Eğer hayat damarı konusunda yanıldıysa, eli dikişleri atamayacak kadar titrediyse ya da yara kanamaya devam eder ve adam ölürse... şüphesiz

suçlandı ve Gabriel Dante'nin koruması deniz suyunun
boğucu akıntısıyla sona erecekti.

W Savaş başladığında Gabriel, Eva Chandler'la ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Güvertede komutayı elinde tutuyordu.

Tepesinde uçuşan kurşunlar ve kükürtlü duman bulutları gözlerini ve boğazını yakıyordu. Stubs ve Rowly vahşi adamlar gibi bağırarak emir veriyor ve cesaretlendiriyorlardı. Duman onların lehine olduğu kadar aleyhine de işliyordu. Atışların kendilerine doğru geldiğini duyabiliyorlardı ama top dumanın içinden ıslık çalarak çıkıp tahtayı ve eti parçalayana kadar demirin nereye isabet edeceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Adamlar serenlerde, oluşabilecek herhangi bir esintiyi yakalamak için yelkenleri açmaya hazırlanıyordu. Gabriel mümkün olan son ana kadar bu emri vermekte isteksizdi, zira devasa brandaların neden olacağı ilave sürtünme kürekçilerin işini zorlaştıracaktı. Bunun yerine, İspanyol topçularının kafasını karıştırmak umuduyla römorkörlere batıya doğru keskin bir dönüş yapmaları emrini verdi.

Gabriel özellikle yüksek bir ıııııııııı yaklaştığını duydu ve güverteye daldı, o kadar yakındı ki bir mermi başının üstünden geçerken sıcaklığını yüzünde hissetti. Dümenden fırladı ve küpeşteyi parçalayarak geminin ortasından aşağıya doğru ilerledi ve baş güvertede patladı. Alev alev yanan kor parçaları

Mürettebatın başları ve adamlar yayılmadan önce herhangi bir yangını söndürmek için deniz suyu kovalarıyla çılgınca çalıştılar.

Gemi döndükçe ve culverinler etkisiz hale geldikçe daha küçük mürettebat döner topları çalıştırdı. Çiviler ve jilet gibi keskin metallere dolu sangrenel atış torbaları fırlattılar. Dante, İspanyolların namludan çıkan parıltıları hedef almak için kullanmaya başlayacaklarını bildiğinden, dur çağrısı yapana kadar bunlar dumanın içinden körlemesine nişan alınıp ateşlendi.

Arkalarında kalın bir duman duvarı ve önlerinde sis kümesinin kışkırtıcı güvenliği varken, *Endurance* suda sürüklenerek kalyonlarla aralarındaki mesafeyi genişletti. İspanyollar ateş etmeye devam ediyor, her gürleyen yayılım ateşinde hava titriyordu ama atışları çıldırmaya başlıyor, çoğunlukla suya çarpıyor ve sprej fişkırtıyordu. Kutlama yapmak için henüz çok erkendi ama kazandıkları her kürek boyu Gabriel'e kurtulduklarına dair bir umut kıvılcımını daha veriyordu.

"Tanrım, gerçekten işe yarayabilir," diye mırıldandı Stubs'a. "İşe yarayacağını düşünmedin mi?"

"Tabii ki hayır. Daha kımıldamadan deliğe tıklılacağımızı düşünmüştüm."

Stubs üç parmağıyla yanağındaki kan izini temizledi ve kaşlarını çattı. "Bu neşeni şimdiye kadar kendine sakladığına sevindim."

Dante sırtarak levazım subayının omzuna vurdu ve ardından güvertede mutlak sessizlik istedi. Atışlar dumanlı karanlığın içinden onları aramaya devam ediyordu ama bir iki şanslı vuruş dışında İspanyol'un çabaları boşa gitmişti.

Bir saatten kısa bir süre içinde Dante'nin bir rota değişikliği daha emrettiği sis kümesine doğru iyice uzaklaşmışlardı. Muertraigo'nun onu sisin içinde takip etmek için büyük bir çaba harcayacağını düşünmüyordu ama işini şansa bırakmıyordu. İspanyol korsan muhtemelen onun doğruca

Bariyer resifinin tehlikesinden kaçınmak için Dil'in güneyine doğru ilerledi ama Gabriel gemiyi geniş bir kavis çizdirerek doğrudan Espiritu Santu'ya yöneldi. Karaya yakın yerlerde kürekçileri biraz rahatlatacak akıntılar olduğunu biliyordu. Ayrıca bir geminin saklanabileceği düzinelerce adacık ve atol vardı... geniş resifi geçerken omurgalarını kaybetmediklerini varsayarsak. Her beş dakikada bir derinliği ölçmek için halatlara adamlar yerleştirdi ve siste herhangi bir kırılma olduğunda onları uyarmak için serenlere daha fazla adam koydu.

Çatışmanın geride kalması umuduyla, düşünceleri hasarlara ve yaralılara yöneldi. Güvertede temizlenmesi gereken enkaz vardı, silahlar temizlenmeli ve ısı stresine karşı kontrol edilmeliydi. İki ölü ve ilgilenilmesi gereken birkaç düzine yaralı vardı - Gabriel'in minnetle kabul ettiği, şaşırtıcı derecede düşük bir zayıyat oranı. Dümen isabet almıştı ve şimdiden suda, halatlarla kenara tutunmuş, onarım yapan adamları vardı. Yedek serenler ve arma halatları çekiliyor ve vurulup gidenlerin yerine takılıyordu.

Sis Cook'un burgosu kadar yoğundu ve İspanyollar ateşi kestikten sonra Dante tüm mesafe ve yön duygusunu kaybetmişti. Omurganın altındaki derinlik büyük ölçüde değişmiş, yer yer üç kulaçtan daha az çıkmıştı ama resifte bir geminin zarar görmeden geçmesini sağlayacak çatlaklar olduğunu biliyordu.

Sadece bir tane bulması gerekiyordu.

Gabriel, Eduardo'nun bir kova suyla koşarak yanından geçtiğini görüp onu durdurana kadar tam bir saat daha geçti.

"Aşağıya inip Bayan Chandler'ı her nereye koyduysanız oradan alabilirsiniz. Ona artık güverteye çıkmasının güvenli olduğunu söyle."

Eduardo alnındaki kir lekesini sildi ve başını salladı. "Onu koyduğum yerde değil, Kaptan. Ameliyathanede."

Dante göğsünde soğuk bir korku hissetti. Eduardo'nun söylediklerinin geri kalanını duymadı; aşağı sıçradı

güverteden merdivenleri çıktı ve hâlâ mürettebatla dolu olan ambar kapısını iterek geçti. Sıkışıklığın içinden zorbalıkla geçip bir kat daha inerek orlop güvertesine çıktı, sonra da arka taraftaki kamaraya giden yolu açtı.

Orada durdu, içeriden gelen ışık yüzünü donuk sarımsı bir parıltıyla yıkıyordu. Neyle karşılaşacağını ya da Eva'yı ameliyata sokan şeyin ne olduğunu bilmediğinden, bir eli tabancasının kabzasında, diğeri kılıcının kabzasındaydı. Douglas Podd ameliyat masası olarak kullanılan meşe levhanın bir ucunda elinde bir fincan romla duruyordu.

Eva diğer taraftaydı ve bir adamın kolundaki yarayla yakından ilgileniyordu. Gömleği kirli ve kanlıydı, yüzü terden parlıyordu. Saçları enseden bağlıydı ama ince bukeler havasız kabinin sıcağında ve neminde serbest kalmıştı. Kolunu dikmekte olduğu adama bir şeyler mırıldandı ve... Eğer o hödük kızarmadıysa Tanrı bütün azizleri cennetten kovsun.

"Burada ne haltlar döndüğünü sormaya cüret edebilir miyim?" Dante bir kaşını kaldırarak sordu.

Podd şöyle bir baktı, geçirdi ve neredeyse boşalmış olan rom sürahisini salladı. "Bana hafif bir dokunuşu olduğu söylendi. Denizkızının onları dikmesi için bir saat beklemektense benim dikmemi tercih ederlermiş."

Eva başını kaldırdı ve yanağına düşen bir bukleyi kaldırmak için nefesini üfledi. "Yelken dolabında saklanmamın bir faydası olmadı Kaptan. Usta Podd'a yardım etmeyi teklif ettim ve o da kabul etti."

Podd başını salladı ve sırtıttı. "Adamların hiçbirinden bir tartışma cızırtısı bile duymadım. Özellikle de şuradaki Kowall'lılar."

Duvara dayalı dar bir ranzada oturan iki kardeşi işaret etti. Alf'in boğazı sargılıydı ve Podd'un içtiği rom yüzünden gözleri buğulanmıştı.

Cömertçe dağıttı, ama kadeh kaldırmak için pannikenini kaldıran Ferg oldu.

"Kardeşimi kurtardı, Kaptan. Burada otururken öldüğünden emindim. Doktor Podd, eğer boynuna dokunup kanı durdurmasaydı... ölmüş *olacağı*ını söyledi."

Podd, "Çok sağlam elleri var, Kaptan," diye açıkladı. "Sağlam elleri var."

Eva itiraz edemedi, Ferg "Denizkızı!" şerefine kadeh kaldırılmasını istedi ve bu çağrı anında bir düzine kişi tarafından yankılandı.

Eva başını sallayarak ellerini beline bağladığı beze sildi ve elinin tersiyle yüzündeki teri fırçalayarak alnındaki kirde temiz bir çizgi bıraktı. "Bitti mi o zaman? Kazandık mı?"

"Biz outshot ve outfoxed ve Piç kurusu."

Dante yine dengesinin bozulduğunu hissederek mırıldandı. "Demek öyle bitti, evet. En azından şimdilik."

Adamlar bir kez daha tezahürat yapınca gülümsedi ama sonra gözleri adamın yüzünde, göğsünde ve kollarında gezindi.

"Yaralandınız mı, Yüzbaşı? Ceketinizde kan var."

Onun endişeli bakışlarını omzuna doğru takip etti. "Hayır. Hayır, ben sağlamım. Stubs ameliyatta olduğunu söyledi ve ben de... şey... En iyisinden ziyade en kötüsünü düşündüm."

Podd bir kadeh daha kaldırmak için kükrüyordu ve şişeyi kaldırdı, son birkaç damlayı yakalamak için geriye eğilmek zorunda kaldı. Çok fazla eğildi ve bir kolunu savurarak devrilmiş bir kütük gibi yere düştü. Kowall ikizleri bakmak için öne eğildi, birlikte kıkırdadı ve tekrar arkalarına yaslandı.

Dante gözlerini Eva'dan ayırmamıştı. Onun ikizlerle birlikte güldüğünü gördü... koridordan izleyen ve dinleyen diğer adamlarla birlikte ve onları kazandığını fark etti. 'Uğursuz' artık yumuşak dokunuşlu ve şifalı ellere sahip 'Denizkızı'ydı ve o

Onu denize atma konusunda daha fazla homurdanma duymayacağından şüpheleniyordu.

Adam gitmek için döndü ve kadın onu tekrar durdurdu.
"Kaptan Dante...?"

Durdu ve arkasına baktı.

"İlginiz için teşekkür ederim."

Ağzının kenarı kıvrıldı ve küçük ama zarif bir selam verip güverte yolunun karanlığında kayboldu.

Dante yaptı değil hemen dönüş için çeyrek güvertede. Merak ayartılmış onu için onun kamara yerine. Işığı engellemek için galeri pencerelerinin üzerindeki tahtaları indirdi ve bir lamba yakıp masasının üzerine koyarak en iyi ayrıntıları gösteren tabloyu inceledi . ve resifler ve uçurumlar kuşatma ve adalar Espiritu Santu. Kuzey ve güney kısımları sağladı, ancak orta kısım yüzlerce küçük adacık ve mercan adasından oluşuyordu, sanki dev bir el adayı düşürmüş ve ortası parçalara ayrılmıştı. Bu parçalar sert kayalarda son bulan kanallar, kum ve mangrov bataklıkları ile bir labirent oluşturuyor, bu da gün ışığında gezinmeyi hem pratik hem de tehlikeli hale getiriyordu. tek başına sis ve karanlıktan kör olmuş.

Gabriel'in annesi kıyı şeridinin ve girintilerin bir kısmının haritasını çıkarmıştı ama bunların hepsini yapmak için çok fazla yer vardı. Ve sabah güneşi sisi yok edene kadar, *Endurance* 'ın karaya yakın mı yoksa bir kayalığın üzerinde mi durduğunu ya da büyük bir daire çizip kendilerini kalyonlardan birinin kirişinden yüz metre uzakta mı bulacaklarını bilmiyordu.

Dante çizelgeyi düz bir şekilde yaydı ve parmağını Espiritu Santu'nun kırık orta kısmının üzerinde gezdirdi.

Adalarla ilgili kendi deneyimi son derece eksikti. Ancak kumlu haliçler, gelgit bataklıkları, derin mavi delikler ve kireçtaşı kayalarında oluşan devasa mağaralar hakkında bir şeyler duymuştu.

Bir kadeh rom doldurdu ve sandalyesinde arkasına yaslanıp önceki gün ve gecenin olaylarını düşünmeye başladı.

Pigeon Cay güneye doğru üç günlük bir yelken açmıştı. Eğer bu kanlı sessizlik sona ererse Gabriel Cay'e gidebilir ve daha fazla gemi ve adamla geri dönebilirdi. Hiç şüphe yok ki babası, karısının koluna mal olan adamın ölümüne katkıda bulunmaya hevesli olacaktı.

Öte yandan, *Nuestro Santísimo Victorio* büyüklüğünde bir gemi körfezlerden birinde kaybolmuş ve son yirmi yıldır keşfedilmemişse, Muertraigo ve kalyonlarının da girinti ve geçitlerden oluşan labirentte yutulma ve bulunamama ihtimali eşit derecede yüksekti.

O piçin kaçmasına izin verme riskini göze alabilir miydi?

Romundan bir yudum aldı ve çizelgeye bakmaya devam ederek gözlerinin bir anlığına kapanmasına izin verdi.

EVA son bandajı son yaranın etrafına sarmayı bitirdiğinde nereye gitmesi gerektiğinden emin değildi. Ellerini ve yüzünü bir kova suyla yıkadıktan sonra hâlâ sıcak ve terliydi, bu yüzden cildini serinletecek bir esinti umuduyla güverteye çıktı.

Hiçbir şey görememenin şoku şaşırtıcıydı. Sis, tenine ve giysilerine yapışan gri su damlacıklarından oluşan kalın ve boş bir duvardı; hava kalıcı barut ve ıslak branda kokularıyla kirlenmişti. Topun iki inç kalınlığındaki dökme demir namluları soğudukça tıslıyor ve arma halatları güvertede su birikintileri oluşturunuyordu. Aşağıdaki küften kurtulduğu için değil, puslu bir hava dışında hiçbir şey göremediği için titriyordu,

Güvertenin göbeğinde duran tek bir panjurlu fenerin etrafında parlayan soluk ışıktan oluşan bulutlu bir daire; mürettebatın hayalet figürleri tarafından yönlerini bulmak için kullanılan küçük bir işaret.

"Ürkütücü, değil mi bayan?" Eduardo'nun yanındaki ürkütücü fısıltısı onu neredeyse yerinden sıçratacaktı "Gemi dünyanın kenarına sürüklenebilir ve biz bunu fark etmeyiz. Bir adam küpeştenin üzerinden tükürüp bir ejderhayı gözünden vurabilir."

Eva gülümsedi, çünkü ufkun ötesinde ne olduğunu bilmeyen haritacılar haritalarının kenarına basitçe yazarlardı: "Buranın ötesinde ejderhalar var".

"Londra'daki sislerin yoğun olduğunu sanırdım, ama bu...!" Hayretle başını salladı.

"Londra'ya hiç gitmedim," diye itiraf etti Eduardo. "Kaptan Dante pek bir şey kaçırmadığımı söylüyor ama sanırım yine de görmek isterim. Hiç doğru dürüst bir kale ya da hendek görmedim. Kışın yağmurun donup beyaza dönüştüğü doğru mu?"

"Evet, bu doğru. Ve eğer onu dilinizle yakalarsanız erir ve tekrar suya dönüşür. Çocuklar onu büyük toplar halinde yuvarlayıp kardan adam yaparlar, ama o kadar soğuktur ki eldiven gerekir, yoksa parmaklarınız donar."

Çocuk meraklanmıştı ve belli ki daha fazla soru sormak istiyordu ama Eva'nın esnemesini bastırmaya çalıştığını gördü.

"Karanlıkta kaybolmamanız için sizinle Kaptan'ın kulübesine kadar yürümemi ister misiniz?"

"Teşekkür ederim Eduardo, zahmet olmazsa.

Koluna dokundu ve kış taraftaki ambar kapısına, oradan da aşağıya inerek yol boyunca kış taraftaki kamaraya doğru ilerledi. Kapıya vurdu ama cevap gelmedi.

"Hâlâ üst tarafta olmalı, Bayan, ama eminim şöyle derdi: biraz dinlenmeye çalışın. Bunu hak ettiniz."

İçini çekti ve saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Teşekkür ederim, Eduardo. Sana da."

Çocuk karanlığın içinde eriyip gitti ve Eva kulübeye girdi, kapıyı arkasından kapatırken hiç ses çıkarmadı

onu. Masanın üzerinde bir ışık gördüğüne şükretti ve ilk başta Gabriel'i göremedi. Yere yığılmıştı, yanağı bir elinin üzerindeydi, diğer eli ise bir kadehin sapının etrafında gevşekçe kıvrılmıştı. Koyu renk saçları alnına dökülmüştü, ağzı tamamen gevşemişti, ne bir gülümseme ne de bir kaş çatma görülüyordu.

Tuhaf, ürpertici bir ürperti omurgasından aşağıya doğru yayıldı ve karnında birikti. Bu dudakların vücudunda gezinmesinin ve bu ellerin onu muazzam bir zevke doğru yönlendirmesinin üzerinden çok zaman geçmemişti ve o zaman da, şimdi onun uyumasını izlerken keşfettiği küçük zevk gibi, onu gafil avlamıştı.

"Güvercinlerin evlenmeden önce yağmalanmaması gerektiği" konusunda dilli kadınlar tarafından sayısız kez uyarılmıştı ama yine de kendini hiç de yağmalanmış hissetmiyordu. Uyluklarının arasındaki hassas ağrı, bu adama verdiklerinin sürekli bir hatırlatıcısıydı... gerçi bu konuda... aldığı kadar verdiğinden tam olarak emin değildi.

Dante'den yatağa baktı ve onu uyandırmadan sessizce geçip yatağa ulaşmaya çalışmayı düşündü. Dante'nin kafası kolundan çıktığında ayağını zorlukla kaldırdı.

"Oraya kim gidiyor?" diye sordu gözlerini lamba ışığından koruyarak.

"Bağışlayın beni Kaptan," dedi çabucak. "Sizi rahatsız etmek istemezdim ama başka nereye gideceğimi bilemedim."

Derin bir nefes aldı ve ensesini kaşdı, gözlerini kırpıştırarak uyku sisini dağıtmaya çalıştı. Sağ yanağında kırmızı çizgiler halinde manşetinin izi vardı ve saçları başının yan tarafına yapışmıştı. İkincisini parmaklarını kalın yelesinde gezdirerek düzeltti. İlk durum onu biraz komik gösteriyordu ama Eva gülmeye cesaret edemedi.

"Teşekkür ederim," dedi, "bu gece mürettebatım için yaptıklarınız için. Onlar sert kafalı bir sürü piç ama

minnettarlık duymadan. 'Denizkızı' lakabını da çok sevdim. Size çok yakışıyor."

"Sincaptan daha mı iyi?" diye mırıldandı.

"Çok daha iyi. Ve... mürettebat veba ya da akı taşımadığınız gerçeğini kabul etmiş görüldüğüne göre, isterseniz size kendinize ait bir kabin ayarlayabiliriz."

Eva'nın gülümsemesi biraz duraksadı. "Sizin için en uygun olan neyse, Kaptan."

"En uygunu," dedi kaşlarını çatarak, "bir rüzgârın çıkıp bu lanetli sisi dağıtmasıdır. Biraz dümen tutabilseydik kendimi bin kat daha iyi hissederdim. O zamana kadar teknelerdeki tayfaları kürek çekmeye ve karaya oturmayaacağımızı umarak derinlikleri yoklamaya devam ettirmekten başka yapabileceğim pek bir şey yok."

"İspanyolların peşimizden geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Muertraigo'nun yaptığımız hakareti hafife almayacağını düşünüyorum." Arkasına yaslanıp kolunu sandalyeye dayadı ve işaret parmağıyla dudağını gelişigüzel okşadı. "Senin sayende değil ama burada oturmuş kaçışımızı nasıl gerçekleştireceğimizi değil, ne yaptıklarını nasıl göreceğimi ve onları nasıl takip edeceğimi düşünüyorum."

"Benim sayemde mi?"

"Aslında fırıncının oğluna." Kehribar rengi gözleri sabit bir şekilde onun yüzündeydi ve bir tepki verip vermeyeceğini izliyordu.

"Billy Crab?" diye fısıldadı. "Ben... anlamıyorum." "Billy mektupta seninle ilgili *tam olarak* ne söyledi? Babam neredeyse İspanyollar tarafından yakalanıyordu?"

Eva'nın başı bir an için döndü ve eli içgüdüsel olarak kalkıp madalyonun etrafına dolandı. Suçlulukla fark etti ki, bütün gece babası için tek bir düşünce bile harcamamıştı ve Dante'nin de harcamasını beklemiyordu. "Sadece o ve babam bir ya da iki kez kuyularında neredeyse yakalanıyorlardı."

"Kuyularından biri mi? Tam olarak böyle mi söyledi?"

"Evet. Aslında... hayır. Daha doğrusu, İspanyol'un kuyuları dedi, ama ben sadece-" Durdu ve kaşları çatıldı. "Neden sırtıyorsun? Eğlenceli bir şey mi söyledim?"

"Gelin ve kendiniz bakın."

Eva büyük masaya yaklaştı ve arkasından dolaşarak Dante'nin sandalyesinin yanında durdu, böylece haritaya bakabildi. Her şey çizgiler, karalamalar ve akıntıları gösteren oklarla doluydu ve iki büyük kara parçasının ortasında kabaca çizilmiş sayısız adacık vardı.

"Ne arıyorum ben?"

"Sadece bak. Ve oku."

Bilmece çözemeyecek kadar yorgundu ama söyleneni yaptı ve koyların ve küçük tepe kümelerinin yanına yazılmış, kasaba ya da yerleşim yeri olduğunu tahmin ettiği dağınık isimlerden birkaçını not etti: Umutsuz Körfez, Engabeli Ada, Martı Adası, Uyuyan Dev.

Bakışları geriye kaydıda ve donuk lamba ışığında grafikerin zarif yazısını daha iyi okuyabilmek için eğildi.

Herhangi bir ses çıkmadan önce dudakları bir, iki kez kıpırdadı. "İspanyol Kuyuları."

Başını çevirdi ve yüzlerinin, adamın gözlerinin rengini açarak onları kahverengi ya da ela gibi sıradan bir renk olmaktan çıkaran küçük altın parçacıklarını görebileceği kadar yakın olduğunu fark etti. "Gerçekten... bunun... olabileceğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Bu adalarda tatlı su elde etmek için erişilebilir çok az yerden biri. Diğer kaynakların çoğunda ormanlar ve tepeler gibi, pratik olmalarını engelleyen çok fazla engel var."

"Sence *Nuestro Santísimo Victorio*'nun enkazı orada olabilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Öyle olsaydı şimdiye kadar çoktan bulunurdu. Ancak. Eğer baban

Spanish Wells'in tatlı su ikmalı yapması, birkaç mil mesafede oldukları anlamına gelebilir."

"Birkaç mil mi?"

Onun yüzündeki hayal kırıklığını okudu ve gülümsedi. "Birkaç *bin* millik açık okyanustan daha iyi. Ancak benim kafamı kurcalayan şey Muertraigo'nun aramaya bu koydan başlayacağını nasıl bildiği."

"Kıyı mı?"

"Geçit de diyebilirsiniz. Bu adalar zincirini ikiye ayıran iki tane var. İşte-" önce birini, sonra diğerini işaret etti. "Ve burayı."

Çizelgede gezinen parmağının hareketini izledi ve bir kez daha omuriliğinde bir ürperti hissetti. İçten içe kendini silkeledi ve dikkatini tekrar tabloya odaklamak için kaşlarını çattı.

"Burada olmasının nedeni buysa, bunun tüm tesadüflerin tesadüfı olacağını söylemişsiniz."

"Öyle de olmalı," diye başını salladı. "İşte bu yüzden tüm bunlar sadece bir varsayım olabilir."

Dönüp ona tekrar baktığında kehribar rengi gözler onu bekliyordu. "Ama şimdi bana inanıyorsun," dedi boğuk bir nefesle. "Babamın hazine kalyonunu bulmuş olabileceğine inanıyorsun."

"Şöyle diyelim... Kuşkusuz ilgimi çekti."

Heyecan yanaklarına yumuşak bir kızarıklık gönderdi. "İlgilenmek... hiç ilgilenmemekten daha iyidir."

"Bazen hiç ilgilenmemek... daha güvenlidir."

Adamın tamamen babasından ya da *Nuestro Santísimo Victorio*'dan bahsetmediği hissine kapıldı. Bakışları adamın dudaklarına kaydı... dudaklar ona çok yakındı ve dikkatini dağıtıyordu. Vücudu aniden soğuk ve sıcak hislerle çalkalanmaya başladı ve dizleri çözülüp kendini onun kucağında bulmadan önce hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

Doğruldu ve masadan dikkat çekmeden uzaklaştığını umduğu bir adım attı. Yüzü galerinin pencerelerine dönüktü ama camları kaplayan tahta levhalardan başka görececek bir şey yoktu. Madalyonu tekrar kavradı ve parmaklarının arasında evirip çevirdi, babasının yüzünü gözünün önüne getirip neden burada olduğunu hatırlamaya çalışmakla... Dante'nin çıplak ve kalçalarının arasına sıkışmış olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamamaya çalışmak arasında gidip geldi.

Ve sonra adam aniden orada, onun arkasında duruyordu. Birbirlerine dokunmamalarına rağmen vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Eduardo'nun sana diğer kulübeyi bulmasını isteyip istemediğini hiç söylemedin."

Gözlerini kapattı. Daha bir gün önce escudo konusunda ona güvenip güvenmeyeceğini merak etmiş miydi? Şimdi çok daha fazlası için ona güvenmeye istekliydi... hevesliydi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, istemiyorum."

Uzun, sessiz bir duraklama oldu ve bu süre uzadıkça içi burkuldu, acaba gülecek miydi yoksa onu elinin tersiyle mi itecekti? Lawrence Ross'un tekliflerini yanağına kondurduğu önemsiz bir öpücükle bile geri çevirdiği onca zamanı düşündü.

"Ya da gidebilirim... eğer yatağımı başka bir yerde yapmamı istiyorsanız."

Alçak bir hırıltıya çok benzeyen bir ses duydu ve sonra onun kollarındaydı. Onu kendi etrafında döndürdü ve elleri saçlarını iterek başını avuçlarının arasında tutarken, ağzı yatağını tam olarak nerede yapmasını istediği konusunda sahip olabileceği tüm şüpheleri ortadan kaldırdı.

EVA GERİNDİ VE KIVRILDI, sonra Gabriel'in iri bedenine sımsıkı sarılmak istedi... ama orada değildi. Başını kaldırdı ve onu gölgelerin içinde pantolonunu ve botlarını bulmaya çalışırken buldu. Uzun bir süre onun çıplak yanlarına baktıktan sonra abartılı bir iç çekişle buruşuk yatağa geri döndü.

"Uyumaya devam et," dedi, sesin geldiği yöne bakarak. "Şafak sökmek üzere bile değil."

"O zaman neden uyanıksın?"

"Çünkü Denizkızı, ben kaptanım ve bu benim gemim ve hayalet nöbetinin çanı az önce çaldı, bu yüzden sanırım Stubs'ı görevden almalıyım yoksa inadına bizi bir kaya yığınınca sürükleyecek. Diğer botum nerede, görebiliyor musun?"

Eva dört ayağının üzerine kalktı ve yatağın kenarına doğru süründü. Masanın altındaki botu gördü ama topuklarının üzerinde geriye yaslanıp hiçbir şey söylemedi, onun aramasını izlemekle yetindi. Çok uzun bacakları vardı, görkemli bir şekilde gergin ve güçlüydü. Beli ince, karnı dümdüzdü ve orta bölümünü saran soluk bandajlar sadece göğsündeki ve omuzlarındaki kasların genişliğini vurguluyordu.

Gülümsedi ve lezzetli bir şekilde titredi, sonra tekrar gülümsedi.

Dante ona baktı. Yatağın kenarında diz çökmüştü, saçları omuzlarının her tarafına dökülüyordu. Göğüslerinin solgun, sıkı yuvarlakları buklelerin arasından görünüyordu, meme uçları minik pembe tomurcuklar halinde kıvrılmıştı.

"Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını bilip bilmediğinden emin olmayan biri için," diye mırıldandı, "bu işi oldukça çabuk öğrenmişe benziyorsun."

"Eğer yaptıysam, hata sizindir, Kaptan."

Bulduğu tek botu bıraktı ve yatağın yanına yaklaştı. "Gerçekten mi? Nasıl yani?"

Onun bakışlarıyla buluşmak için yüzünü yukarı kaldırması gerekti ama sonra gözleri yavaşça vücudunda gezindi ve uyluklarının birleştiği yerde durdu. Başını yana eğdi, adamın etini izlerken duyduğu hayranlık henüz azalmamıştı

yükselmeye ve şişmeye başladı. Bir parmak ucu karnının sert, düz yüzeyinde hafifçe gezindi ve ince koyu renk tüylerden oluşan dar şeridi takip ederek daha koyu, daha sıkı buklelerin patlamasına ulaştı.

"Sen çok iyi bir öğretmensin," diye fısıldadı, iz sürmeye, daire çizmeye, keşfetmeye, alay etmeye devam ederken.

Uzun parmaklarını saçlarına geçirip onu tekrar başını kaldırmaya zorlarken karnından geçen titremeyi gördü.

Son iki saati nasıl geçirdiklerine rağmen yanakları utangaç bir genç kanıyla karardı, çünkü normalde her düşüncesini koruyan o gözler ona ne kadar güzel olduğunu, onu ne kadar istediğini söylüyordu

"Bir daha düşündüm de," diye geçirdi içinden, onu yatağa geri yatırırken, "Taslaklar bekleyebilir."

Eva sonunda birkaç saatlik kısa bir uyku çekmeyi başardı. Geminin gövdesi sert bir şeye çarptığında ve neredeyse fırlatıldığında aniden sona erdi.

yataktan tahta zemine düştü. Yalnızdı, Dante gideli o kadar uzun zaman olmuştu ki çarşaflarda onun sıcaklığından eser kalmamıştı.

Gözlerini ovuşturdu ve panik içinde kamaranın etrafına bakındı, geminin bu kadar yüksek sesle titremesine ve inlemesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu. İlk düşüncesi yine saldırı altında olduklarıydı ve bu korku dalgası yataktan fırlayıp galeri pencerelerine koşması için gereken süre kadar sürdü. Ağır tahtalardan birini kaldırdı ve camdan görebileceklerinden korkarak kancalara tutturdu.

Sis gitmiş, şafağın sökmesine az kaldığını gösteren soluk, kalıcı bir pus kalmıştı. Karşılarında duman ve kükürt püskürtmeye hazır toplarıyla bekleyen kalyonlar yoktu. Aslında *Endurance*'ın iki yanını çevreleyen dik taş duvarlardan başka görececek bir şey yoktu.

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Sivri duvarlar her iki kirişten belki bir düzine metre uzaktaydı ve yukarı bakmak için boynunu eğdiğinde, geminin güvertesinden en az bir o kadar yükseldiklerini ve uzun, cılız çam ağaçlarıyla kaplandıklarını gördü.

Çabucak yıkanıp giysilerini bulduktan sonra aceleyle kamaradan çıktı ve mürettebatın geri kalanına katıldı. Adamlar örtülere tırmanmış ve serenlerin üzerine tünemişlerdi. Raylara dizilmiş ve top namlularının üzerine çıkmışlardı. Dün gece ameliyattan geçen yaralılardan bazıları bile arkadaşları tarafından güverteye çıkarılmıştı.

Eva tam ve yavaş bir daire çizdi. İlk bakışta etrafları uçurumlarla çevriliymiş gibi görünüyordu. Ama tahtaların hafifçe yuvarlanıp sallandığını hissedebiliyordu ve dar bir kanalda süzöldüklerini fark etti.

Gövde kayaya sürtünürken bir sarsıntı daha oldu ve ahşaplar inledi. Adamlar bağıyor ve uzun tahta sırkılarla gemiyi itmeye çalışıyorlardı. Gabriel Dante de onların arasındaydı, beline kadar soyunmuştu, göğsü, kolları ve yüzü terden parlıyordu. Direği itip kaldırırken saçlarından gümüşü ter damlacıkları uçuşuyordu. Yüzünü buruşturarak dişlerini gösterdi ve gemi karşılık verip kanalın ortasına doğru ilerlediğinde bu bir memnuniyet haykırışına dönüştü.

Suda hâlâ uzun kayıklar ve kalyonu ileriye doğru çeken kürekli adamlar vardı. Ancak ne kürek çekme hızlarında, ne de kürekleri çekerken okul çocukları gibi pudinglerini okşayan mürettebatın kahkahalarında aynı aciliyet duygusu vardı.

Dante kargısını başka bir adama verdi ve gömleğini kapıp yüzündeki ve boynundaki teri silmek için kullandı. Eva'nın güvertenin yanındaki parmaklığın yanında durduğunu gördü ve ona kendisini takip etmesini ve orada ona katılmasını işaret etti.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Mükemmel bir soru Denizkızı. En iyi tahmin, bir şekilde gövdeyi kayalara çarpmadan küçük girişlerden birine girmeyi başardığımızdır. Bir sonraki sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır, geminin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

kanalın ne zaman biteceği, ne kadar süreceği ya da bittiğinde nereye varacağımız. Gördüğünüz gibi, bu sürtüğü geri döndürecek yer yok, bu yüzden ölü suda son bulmama umuduyla ilerlemeye devam etmeliyiz. Ayrıca Muertraigo ve gemilerinin nerede olabileceğini bilmemizin hiçbir yolu yok."

Gömleğini silkeleyip başına geçirdi, ince kumaş anında ıslak lekeler halinde tenine yapıştı. Gömleği kemerine sokarken Stubs yanına geldi, Eva'ya doğru bir bukle çekti, sonra da Dante'ye pek de iyi olmayan haberi verdi.

"Kanal bir sonraki virajda ölü kayaya çarparak son buluyor."

Dante'nin ifadesi değişt i ve başını salladı. "Çok iyi anladım."

"Adamlar ileride kumlu bir yer olduğunu, orada bir iş bulabileceğimizi ve yukarı tırmanıp bir göz atabileceğimizi söylediler."

Dante başıyla onayladı. "Kürekleri çekin ve çekmeyi durdurun. Daha fazla sürüklenmememiz için bir demir atın."

Stubs da aynı derecede mutsuz görünerek uzaklaşt ı.

Gabriel Eva'ya, "Kanalın nereye çıkt ığını görmek için önden bir jolly bot gönderdik," diye açıkladı, "ve tabii ki hiçbir yere çıkmıyor. Çekiciyi tersine çevirip gemiyi açık sulara geri çekmemiz gerekecek. Umarım, yukarı tırmanabilirsek, nerede olduğumuzu, nereye gittiğimizi ve onu tekrar dışarı çektiğimizde bizi bekleyen biri olup olmad ığını görebiliriz."

"Kıyıya mı çıkacaksın?" "Evet, gideceğim."

"Lütfen... Sizinle gelebilir miyim?"

Kaşlarını çatt ı, sert bir kaptana benziyordu ama nazik bir aşığa hiç benzemiyordu. "Kesinlikle hayır."

"Stubs inmek için kumlu bir yer olduğunu söyledi. Söz veriyorum kumsaldan ayrılmayacağ ım; orada oturup seni bekleyeceğ im. İki aydan fazla bir süredir sağlam bir zemine ayak basmadım. Lütfen, Kaptan."

Kehribar rengi gözleri onunkileri tuttu, dilinin ucunda ikinci bir ret vardı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Dante gözlerini kırıştırdı. Bu sözcük ve bunu söyleme biçimi, ona sarılıp orgazm olurken kulağına attığı yumuşak çığlğın bir yankısıydı. Bu dikkat dağıtıcı bir düşünceydi ve kaşlarını çatı, daha kararlı bir "Hayır" ile geri dönmeye niyetlendi. Ama Stubs hâlâ onu duyabiliyordu ve kıza sempati duyarak başını sallıyordu.

"Genç Eduardo'yu kızla oturması için gönderebilirsin," dedi. "Bunda bir sakınca yok."

Dante gözlerini kıstı. Stubs'tan Eva'ya baktı, gözleri o kadar yeşil ve umut doluydu ki kasıklarında bir sancı daha oluştu. "Tamam. Kumun üzerine oturabilir. *Eduardo!*"

"Evet, Kaptan?" Bağırış ana bölüme kadar gitmişti. Ama delikanlı tam arkasında duruyordu ve bu da kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu.

"Bayan Chandler'ı sana emanet ediyorum. Onu kaybedersen ya da gözlerini bir saniye bile ondan ayırırsan dişlerimle kışının derisini yüzerim. İki dakika içinde gidiyoruz."

EVA uzun teknenin ortasında oturmuş, iki kürekçi önde ve iki kürekçi arkada küçük çıkarma ekibini kanal boyunca ilerletirken nabzı hızla atıyordu. Her iki taraftaki taş duvarların yüksekliğinde gözle görülür bir düşüş olmadan önce, tembel virajların ve karanlık gölgeli darlıkların etrafında birkaç yüz metre yol aldılar. Yarıklarda ve çıkıntılarda yuva yapan kuşlar onlar geçerken ciyak ciyak öttüler. Bazıları ürkerek havalandı, bu da diğerlerinin katılması için bir işaretti ve çok geçmeden deniz kuşları daireler çizip tepelerinde süzülürken çığlıklarının yankısı duvarlarda ileri geri yankılanmaya başladı.

Son bir virajda, sancak tarafındaki duvar daha çok kayalık bir yamaca dönüştü ve

girişin kendisi, bir tarafında kumlu bir çıkıntı bulunan mükemmel yuvarlak, inanılmaz derecede mavi bir derin su çukurunda sona erdi. Neşeli tekneyi oraya indirdiler ve pruvayı kumun üzerine çektiler. Önce Eduardo atladı ve Eva'ya elini uzattı, onu Dante ve Stubs izledi, ikisi de ağır silahlıydı, her biri bir çift tabanca, kuşaklı kılıçlar ve hançerler taşıyordu.

Eduardo ve Eva'yı tekneyle bırakan adamlar yamaçtan yukarı doğru yola koyuldular. Bir keçi yolu buldular ve tırmanışı nispeten kolaylıkla gerçekleştirdiler, sonra da uçurumun tepesinde gözden kayboldular.

Eva kuma adım attığında dans edip dönebileceğini, altında yeniden sağlam bir zemin olduğu için mutlu olacağını düşündü. Ancak tam tersi oldu. Bacakları yeni doğmuş bir bebeğinki kadar hantaldı. Bir güvertenin salınımına karşı dengede durmaya o kadar alışmıştı ki, katı ve hareketsiz bir zeminde durmak neredeyse midesini bulandırıyordu.

"Tanrım," dedi, büyük bir kayaya yaslanarak destek almaya çalıştı.

"Deniz bacakları," diye açıkladı Eduardo. "Uzun bir yolculuktan sonra kara bacaklarını geri kazanmak birkaç saat, bazen bir gün ya da daha fazla zaman alır. Böyle biraz sallanırsan yardımcı olur." Örnek olarak vücudunun üst kısmını salladı, bu da Eva'nın onu izlerken başının daha hızlı dönmesine neden oldu.

Bunun yerine suya odaklandı, kumlu çıkıntının kayaya dönüştüğü ve ardından derinlere doğru indiği yere dikkat etti. Su o kadar berraktı ki, dip gece mavisine, sonra da siyaha dönmeden önce uzun bir yol görebiliyordu.

"Dipsiz kuyu," dedi Eduardo. "Ne kadar derin oldukları belli değil. Yerlilerin yarı köpekbalığı yarı ahtapot olan yaratıkların yaşadığını söylediği başka adalarda da gördüm. Bazıları, ortasına kadar yüzersen, onlardan birinin gelip seni bir fırıldak gibi aşağıya çekeceğini söylüyor."

"Sanırım yüzmeye gitmeyeceğim o zaman," diye mırıldandı Eva.

"Burada, sıgılıta yeterince güvende oturabilirsin," diye önerdi. "Bir süre başka şansın olmayabilir."

Kendi fikrini beğenerek bir ayağının üzerine zıpladı ve bir çizmesini çıkardı, sonra da diğer ayağının üzerine zıpladı. Tamamen giyinik bir şekilde suya girdi ve suya daldıktan sonra ince kumdan avuç avuç alarak gömleğindeki ve pantolonundaki is ve barut kalıntılarını temizledi.

Eva kendi giysilerinin durumuna baktı. Başka hiçbir şeyi olmadığından, ameliyatta giydiğı ve kurumuş kan lekeleriyle kaplı olan kıyafetleri giymişti.

Bir kayanın üzerine oturdu ve Eduardo'nun kendisi için bulup getirdiğı esnek deri botları çıkardı. Yavaşça suyun kenarına doğru yürüdü ve ayak parmaklarını suyun içinde gezdirdi, sonra da kalçalarına kadar ıslanana kadar suya girdi. Eduardo'yu taklit ederek dipteki ince çamurdan avuç avuç aldı ve her iki giysisi de biraz daha temizlenene kadar gömleğindeki ve pantolonundaki lekelerle karıştırdı.

Islak gömleğinin göğüslerine nasıl yapıştığını fark etmemeye çalışmaktan yüzü kıpkırmızı olan Eduardo, suyun göğsünün ortasına kadar geldiğı bir kaya kenarına doğru yürüdü. Geceyarısı derinliklerine baktı ve hiçbir canavarla karşılaşmayınca yüksek sesle bir çığlık atıp suya daldı. Yüz metre boyunca uzanan havuzun eni boyunca yüzdü ve yavaşça geri dönmeden önce bir süre orada oyalandı. O sırada Eva bir kayanın üzerine tünemiş, gömleğinin kuyruğundan ve saçlarından suyu çekiyordu.

Henüz sabahın erken saatleriydi ve doğudaki kaya duvarı güneşin üzerlerine vurmasını engelliyordu ama gökyüzünün parlak mavisinden yine sıcak ve berrak bir tropik gün olacağını anlayabiliyorlardı.

"Ne zamandır Kaptan Dante ile birliktesin?" diye sordu.

"On yaşımdan beri," diye gururla yanıtladı Eduardo. "Pigeon Cay'de doğdum. Babam ve Kaptan Gabriel'in babası-

Kaptan Simon, ikisi de Kaptan Drake'le denize açıldıklarından beri çok iyi dostlar."

"Sir Francis Drake?"

"İspanyollar ona El Draque diyordu, tıpkı Kaptan Simon'a el Pirata Lobo dedikleri gibi."

"Peki ya baban? Onun bir adı var mı?"

"Geoffrey Pitt. İspanyollar ona... Geoffrey Pitt der." Devam etmeden önce kendi şakasına güldü. "Bir düzine erkek ve kız kardeşim var. Bir sonraki ağabeyim Ramon, Kaptan Juliet'le, en büyüğüm Simon ise Kaptan Jonas'la birlikte yelken açıyor."

"Tam bir aile meselesi," dedi gülümseyerek.

"Daha çok bir onur gibi, hanımefendi. Babam kitaplardan öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğrenmemizi istiyor - gökyüzündeki her yıldızı ezberlemeden ya da bir gemideki her klemensi, halatı ve strake'i bilmeden büyük gemilerden birine adım atmamıza bile izin verilmiyor- ama kaptanların kafalarında olanlar çok daha heyecan verici ve önemli. Bunu kitaplardan öğretemezsiniz, hayır."

"Gemiler savaşa girdiğinde... korkmuyor musun?" "Elbette korkuyorum. Hepimiz korkuyoruz. Gerçekten çok kötüydü. *Valour*'da, İspanyollar bizi yakalayıp kefenlere bağladığında. En iyi arkadaşlarımdan bazılarını kaybettim." Yakışıklı genç yüzü bir an için düştü, hatırlıyordu. "Ama dün ne olduğunu düşünemezsin ya da yarın ne olabileceği konusunda endişelenemezsin. Yaşıyoruz, nefes alıyoruz ve bugün güneş parlıyor, önemli olan tek şey bu."

Eva etrafındaki ağır gölgelere baktı ve ıslak giysilerinin içinde titredi. "Güneşin bir yerlerde parladığı kesin ama burada değil. Isınmak ve kurulanmak için yeterince uzun süre tepeye tırmanmama izin verilebilir mi acaba?"

"Kaptan burada kalmamızı söyledi."

"Soğuk algınlığına yakalanın ve ateşiniz çıksın demedi."

Eduardo dudağını çiğnedi ve yokuş yukarı baktı. "Şey..."

Eva ayağa kalktı. "Endişeleniyorsan burada teknenin yanında kalabilirsin. Ben sadece oraya tırmanacağım-" diye işaret etti. "Görüş alanında kalacağım. Eğer geri döndüklerini görürsem, hemen aşağı inerim."

"Bilmiyorum, Bayan-"

"İyi olacak," dedi ve botlarını tekrar giydi. O itiraz edemedi, adamların çıktığı yokuşu tırmanmaya başladı ve patikayı dikkatle tırmanarak tepeye ulaştı.

Orada tekrar dengesini sağlamak ve karadaki bacaklarının tırmanıştan sonra kendine gelmesini beklemek zorunda kaldı. Ona aşağıdaki devasa mavi havuzun yanı sıra kayalar, ağaçlar ve bodur bitkilerden oluşan çevredeki araziye net bir şekilde görme imkânı veren büyük bir kaya buldu. Küçük iniş ekibinden hiçbir iz yoktu, ama çevrelerini daha iyi görebilmek için gitmiş olmaları gereken daha yüksek tepeler ve tepecikler vardı.

Ancak güneş tepeleri temizlemişti ve yüzünde rahatlatıcı bir his uyandırıyor. Ilık ve kuru bir esinti de vardı ve keten gömleğindeki nemi hızla silkelemeye başladı. Hâlâ korkunç derecede mutsuz görünen Eduardo'ya el salladı. Yukarıdan bakıldığında su çukuru mükemmel bir mavi daire gibiydi. Buna kıyasla, ona giden kanal belirgin bir şekilde sığırdı ama yükseklikle arası pek iyi olmadığı için, kayaların arasından nasıl ve nereden geçtiğini görmek için uçurumun kenarından bir düzine adımdan daha fazla yaklaşmadı.

Güverteye çıktığında, *Endurance*'ın ana direği güvertenin üzerinde yükseliyor gibi görünüyordu ama ağaçların arasından hiçbir iz göremiyordu. Tepelerde herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığına dikkatle baktı ama tepesinde daireler çizen kuşlar ve bir kayanın arkasına saklanan küçük tüylü bir yaratıktan başka bir şey göremedi.

Yüzünü yukarı kaldırdı ve gözlerini kapatarak güneşin sihrini göstermesine izin verdi. Ancak o zaman babasını düşünmesine izin verdi, yakınlarda bir yerde oturup yüzüne vuran aynı güneş ışığının tadını çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Kendisine bu umudu vermemişti. Gabriel Dante'nin onu bulmasına gerçekten yardım edebileceğini ummaya bile cesaret edememişti.

"Baba," diye fısıldadı. "Ben buradayım. Yakındayım. Lütfen hâlâ hayatta olduğuna inanmama izin ver."

HDante bir mil kadar ötede, karayı ve etrafındaki denizi tecrübeli bir gözle inceliyordu. O ve Stubs yüksek bir yerde duruyorlardı.

Güneyde ve batıda uzanan kırık dökük atoller ve adacıklar da dahil olmak üzere, her yöne doğru birkaç mil uzanan adayı net bir şekilde görebiliyorlardı. Doğuya doğru uzanan geniş Dil Kanalı'nın gümüşü yüzeyi yeni doğan güneş ışığıyla parlıyordu. Muertraigo'nun kalyonları oradaydı ve Dante ile Stubs'ı berrak gökyüzünde siluetleri göze çarpmasın diye palmiye ağaçlarının arkasına saklayacak kadar yakın görünüyorlardı. Gabriel gemilerden ikisinin önceki geceden ağır hasar aldığını memnuniyetle fark etti. Bir tanesi o kadar kötü yan yatmıştı ki, bir daha güneşin doğuşunu görebileceğinden şüpheliydi.

Dördüncü gemi nihayet diğerlerine katılmıştı ve bir tüccar gemisi olduğu anlaşılıyordu. Dün gece öne çıkma konusundaki suskunluğu sadece altı top taşınmasıyla açıklanabilirdi. Portekizlilerin adalarda ticaret yapmak için kullandıkları türden hafif bir karavandı ve muhtemelen Muertraigo tarafından tek bir kurşun bile atmadan ele geçirilmiş ve ödül olarak alınmıştı.

Stubs, "Görünüşe göre birini kesin kaybedecek," diye tahmin etti. "Şimdiden çok fazla su aldı.

resif boyunca. Terlemeden işini bitirip geçip gidebiliriz."

"Yapabiliriz," diye sessizce kabul etti Gabriel, gözlüğü hâlâ Muertraigo'nun amiral gemisi *San Mateo*'daydı. Ana direğin en üstteki on beş metrelik kısmı vurulmuştu ve karıncalar gibi bir aşağı bir yukarı sürünen mürettebat, kırık keresteyi kesip yerine yenisini cıvatalamak için hararetle çalışıyordu.

Camı kıyı şeridini takip edecek şekilde hareket ettirdi ve dört geminin de *Endurance*'ın şu anda mahsur kaldığı geçidin açıklığını geçtiğini görünce rahatladı... ya da onun düşünmeyi tercih ettiği gibi saklandığını. Hâlâ endişe verici derecede yakındaydılar ve adamlarını ateş yakmamaları ya da top kaptanlarının yapmayı sevdiği gibi top namlularını barutla temizlememeleri konusunda uyarmak için aklına bir not aldı.

Stubs, "*Endurance*"'ı geri döndürüp tekrar açık sulara çekmemiz en az bir tam günümüzü alır," diye homurdandı.

"Ondan sonra, Cay'e üç gün gidiş, üç gün dönüş." Dante başını salladı. "Muertraigo o körfeze girdiğinde onu kaybederiz. İster dümdüz gitsin, ister bir sürü atol ve adadan herhangi birinin arkasına gizlensin... onu kaybedebiliriz."

Stubs, duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğinden şüphelenerek kaptanına yan gözle baktı.

"Elli adamla iç kesimlere doğru ilerleyebilir ve onları görüş alanımızda tutabiliriz. Hangi yöne gittiğimizi gösteren bir işaret ateşi sistemi kurabilir, her mevzide bir adam bırakabiliriz. Üstelik yaptığı onarımlar geçici ve şiddetli bir rüzgârda dayanmaz. Yeni bir direk yerleştirmek için bir yere yanaşması gerekecek, bu da bize fazladan zaman kazandırabilir."

Stubs gözlerini kısarak güneş ışığına baktı ve şapkasını çıkararak başının sol tarafında yeniden çıkmaya başlayan kirli sakalını kaşıdı. "Denizciler sevmedikleri için yelken açarlar

yürümek için. Baban da bütün yükü tek başına üstlenmene kızabilir."

"İşte bu yüzden *Endurance* 'ı Cay'a götürmenizi ve takviye kuvvet getirmenizi öneriyorum."

"Hoşuma gitmeyeceğini biliyordum," diye homurdandı Stubs. "Babanın da hoşuna gitmeyecek, ondan senden korktuğumdan daha çok korkuyorum."

Dante bir kaşını kaldırdı.

"Bir bakıma," diye ekledi

Stubs.

"Eğer daha iyi bir öneriniz varsa, can kulağıyla dinliyorum."

"Yüz adam al, elli değil. Yine de bana ekmeği ana limana götürmeye yetecek kadar adam bırakır, sana da sıcak bir karşılama hazırlamana yetecek kadar adam verir. Giddings'i al. Elimizdeki en iyi topçu o ve bir şeyleri havaya uçurmayı seviyor."

Dante başıyla onayladı. "Yanımıza taşıyabileceğimiz kadar barut ve merminin yanı sıra birkaç günlük yiyecek alacağız."

Kaptanı ihtiyaç duyacağı malzemeleri sıralarken, Stubs eğilip tükürdü. "Annem rahip olmamı istedi. Bir denemeliydim."

"Ve tüm karılarını şehvetli ilginden mahrum mu bırakacaksın?" Gabriel güldü. "Bunun yarısı kadar bile eğlenemezsiniz." "Oh, evet. Pantolonuma işeyecek kadar çok gülüyorum.

her gece."

Eva'nın yüzünden güneşi engelleyen bir gölge geçti. Gözlerini açtı ve Dante'nin başında dikildiğini gördü, elleri kalçasındaydı, geniş kenarlı deri şapkası gözlerini parlayan güneşten koruyordu.

Doğrulurken hızla etrafına bakındı ama uçurumun tepesinde yalnızdılar. Çıkarma ekibindeki diğer adamlar çoktan aşağıya inmiş ve Eduardo'yla birlikte küçük kumsaldaydılar.

"Sana tekmede kalmanı söylediğimi sanıyordum."

"Yaptım. Yani, öyleydim. Ama yıkanmak için suya girdik ve aşağıda güneş yoktu, o yüzden..."

Nefesinin altında homurdandı ve kaşlarını çatmaya devam etti. "Özür dilerim Kaptan. Bir zarar görmedim ve Eduardo beni durdurmaya çalıştı, lütfen inatçılığım yüzünden onu cezalandırmayın."

Dante şapkasını başından savurdu. Bir elini saçlarının karışık buklelerinde gezdirdi ve yanındaki kayaya oturdu. "Sanırım gün batımında yeterince cezalandırılmış hissedeceksin." Döndü ve bakışlarının kızın yanaklarında ve burnunda gezinmesine izin verdi. "Eğer tropik güneşe alışık değilsen, bir saat içinde cildin su toplayabilir."

Eva bir elini kaldırdı ve gerçekten de sıcak ve gergin hisseden yanaklarını okşadı. Dante homurdandı, uzandı ve büyük şapkasını Eva'nın kafasına geçirdi. "Ne gördüğümüzü merak etmiyor musun?"

"Elbette merak ediyorum. Ancak bunu sormak bana düşmez diye düşündüm. En azından hemen değil."

Arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak uzattı. "Açık sudan yaklaşık bir mil içeride duruyoruz. Kanal bizi gözden gizleyecek kadar kavisli ve bunun gibi bir düzine kanal daha var, atollerin etrafında bir labirentteki patikalar gibi dolanıyor. İspanyol dostlarımızın bu kanala rastlama ihtimali -eğer bizi aramaya niyetliyseler- yaklaşık onda bir. Bizim lehimize yeterince adil bir oran."

"O zaman kalyonları gördün?"

Yüzünü inceledi, sarı saçlarından oluşan soluk bir bulutun üzerine tünemiş şapkasının etkisine hayran kaldı. Aşağıya baktı ve çıkarma ekibindeki diğer adamların çırılçıplak soyunup suya daldıklarını gördü.

"Başka bir tırmanış için yeterince formda mısın?" "Evet, sanırım."

"O zaman gel. Kendin bir bak."

Ayağa kalktı ve Eva onu başka bir kayalık patikaya doğru götürürken takip etti. Sürünerek uzaklaşan şeyler gördü.

ve Dante'ye yakın durdu. Dik yokuşları çıkarken ona yardım etti ve son yirmi metreyi kat edip en yüksek kayanın tepesine ulaştıklarında elini tuttu. Orada onu bir kayanın arkasında durması için yönlendirdi ve dürbünü ona uzattı.

Camın faydası olmadan bile manzara nefes kesiciydi. Bu yükseklikten, kanalın belirgin bir şekilde derin mavisini ve resifin uzun ve sivri çizgisinin üzerindeki tehlikeli sığılıkları gösteren daha soluk turkuaz şeridi görebiliyordu. Sonuncusu, *Endurance* büyüklüğünde bir geminin sadece birkaç sıyrık ve çarpmayla geçmesine izin vermeyecek kadar yüzeye yakın görünüyordu.

"Yüksek gelgit seviyeyi birkaç metre yükseltmiş olmalı," diye açıkladı Gabriel, onun camı nereye doğrulttuğunu görerek. "Ama gördüğünüz gibi bizi sağlam bir mercan yığını yerine resifteki boşluklardan birine götüren şey tam bir denizkızı şansıydı."

"Batıl inançları olan bir adam olmadığınızı söylediğinizi sanıyordum Kaptan, yine de şansa inanıyor musunuz?"

Kıkırdadı. "Sisin içine fazladan neşeli tekneler gönderen zeki bir kaptana inandığım kadar değil."

Şapkanın siperliğinin altından görebilmek için yüzünü yukarı kaldırması gerekti. "Şiddetli rüzgârlara yakalanan bir geminin böyle bir lüksü olmazdı," dedi usulca.

"Hayır. Ama fırtına dalgaları onu taşıyacak kadar yüksek olabilir."

Eva geriye dönüp her iki yönde de kilometrelerce uzanan düzensiz kıyı şeridine baktı. Bir geminin şiddetli bir fırtınada resifin geniş çıkıntısından geçebileceğine ve düşman kıyı şeridine çarpıp parçalanmayacağına inanmakta güçlük çekiyordu.

Başka bir şey dikkatini çekti ve camı Dil'e doğru çevirdi. Kalyonlardan ikisi çoktan resifin içinden geçmişti ve üçüncüsü de

Hasarlı gemiyi, yelkenleri açılmış ve güvertede hiçbir hareket belirtisi yokken, kötü bir şekilde yatar halde bırakarak boşluğu kapattı. Muertraigo'nun gemilerinden birini yok ettiği için Gabriel'e iltifat etmek üzereydi ki, camı resifi geçen iki gemiye geri gönderdi.

Ani bir hava girişiyle ağzı açık kaldı. Dizlerinin bağı çözüldü ve dürbün kayalara çarptı.

Dante onu belinden yakaladı. "Eva? Ne oldu? Sorun nedir?"

"Bu babamın gemisi," diye nefes nefese kaldı. "Bu *Cormorant*." "*Babanın* mı?"

"Hayır. Hayır. Hayır, değil benim Baba. Ama o o onun Gemi. Bu bir Lawrence Ross onu aramak için getirildi."

"Ne diyorsun sen?" Dante onu kayaya yasladı ve camı tekrar eline alarak arabaya odaklandı. "Kesinlikle emin misin?" Hemen cevap gelmeyince aşağı baktı ve kadının öne doğru eğilmiş, başını ellerinin arasına almış olduğunu gördü. "Eva! Bunun babanın gemisi olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"*Karabatak*'ı yeterince iyi tanıyorum," dedi başını kaldırmadan. "Ona yüzlerce kez bindim. Pruvadaki başlığa yakından bakarsanız kuşun iki çift kanadı olduğunu görürsünüz. Hasar görmüş ve aceleyle onarılmıştı ama babam çift kanadın yarattığı daha mistik gösterdiğini düşünüyordu." Başını ellerinin arasından kaldırdı. "Bu onun gemisi, Lawrence Ross'un uşaklarını sikkeleri çalmaya ve beni yanan bir evde ölüme terk etmeye gönderdikten sonra Portsmouth'tan çıkardığı gemi." Yüzü sertti, dudakları ince, acımasız bir çizgi halinde bastırılmıştı. "Muertraigo'nun burayı arayacağını nasıl bildiğini merak ettiniz mi Kaptan? İşte cevabınız. Onları buraya Lawrence Ross getirdi. Bana ihanet etti ve şimdi de babama ihanet etmeye niyetli."

"Ama Muertraigo'yu nereden tanıyacak?"

"Hint Adaları'na birkaç kez gitmiş. Muertraigo'nun korsan olmadan önce uzun yıllar Havana limanındaki garnizonun komutanı olduğunu söylemişsiniz. O zamanlar yollarının kesişmiş olması tamamen mümkün. Hatta mümkünden de öte," diye ekledi, bir anısını netleştirmek istercesine şakaklarını ovuşturarak. "Lawrence ve babamın, İspanyolların teminat mektuplarını onurlandırmalarını sağlamak için ödemek zorunda kaldıkları muazzam rüşvetler üzerine tartışıklarını duyduğumu hatırlıyorum."

Ovalamayı bıraktı ve yukarı baktı. "Mektuplar. Sikkeler ve fırıncının mektubuyla birlikte babamın mektuplarını da almış. Belki de İspanyol Kuyuları'yla olan bağlantıyı bizden daha önce kurmuştur."

Bulmacanın parçaları yerine oturdukça Dante başını salladı. "Ya da Muertraigo'nun yardımıyla."

Dürbünden tekrar baktı ve dürbünü körfez boyunca batıya çevirdi. *Nuestro Santísimo Victorio*'nun bu tarafa geldiğinden emin olmanın hâlâ bir yolu yoktu, ancak kanıtlar giderek daha ikna edici bir şekilde birikiyordu.

Gabriel bir elini ensesinde gezdirdi. İçgüdülerini ona Eva'nın başından beri haklı olduğunu söylüyordu. Babası *La Fantasma*'yı bulmuştu ve hazine kalyonu adacıklar ve atollerden oluşan labirentin içinde bir yerlerdeydi.

"Gel," diye elini uzattı. "Gemiye geri dönmemiz gerek."

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Stubs'la konuştuğu planı hızlıca özetledi ve bitirdiğinde ayaklarını yere vurarak onu durmaya zorladı.

"Ben de seninle geliyorum," dedi

Eva. "Gemiye dönmek mi?

Kesinlikle."

"Hayır. Muertraigo'yu takip ederken ben de seninle geliyorum." "Hem de nasıl."

"Cehennem gibi değilim."

Dante'nin yanağı seğırdi. Hafif bir esinti gümüşı sarı saç tellerini kaldırıyor ve boğazında parıldamalarına neden oluyordu; özellikle bir tel alt dudağına yapışmış ve hatırlanan zevklere giden yolu gösteren bir pusula gibi gözünü çekiyordu.

"Parkta gezintiye çıkmıyoruz. Daha önce hiç görmediğim kadar tehlikeli bir arazide hızlı ve sert bir şekilde ilerleyeceğiz. Yılanlar ve sülüklerle dolu bataklıklardan geçeceğiz ve ağrıyan ayaklar ya da ağrıyan sırtlar için endişelenecek zamanımız olmayacak."

"Şikayet ettiğimi duymayacaksınız."

"Sadece kendi taşıyabileceğimiz kadar yiyip içeceğiz, o da ağır silahlar, barut ve mermi dışında."

"Ben kendi payımı taşıyacağım."

"Topuklarınız su toplarsa ya da kayalıklardaki bir yarıktan aşağı düşerseniz sizi çıkarmak için ne zaman ne de adam ayırabiliriz."

Yüzü inatla yukarı doğru eğik bir şekilde adamın önünde sabit dururken gözlerinin yeşili uğursuzca parlıyordu. Ellerini kalçalarının üzerine koyarak onunkileri yansıttı. "Eğer su topladıysam Kaptan, kanlı ayaklarımla yürüyeceğim. Eğer bir yarıktan aşağı düşersem bu benim hatam olur ve beni orada bırakmanızı beklerim. Bunca yolu sadece geride kalıp geminin küpeştesi üzerinde mendil sallamak için gelmedim ve bunca şeye katlanmadım."

Dante ters ters baktı. Sarı saçlı bir kızıdan ziyade bir erkeğin karşısına dikilip tartışması pek sık rastlanan bir şey değildi. "Gözyaşları, hanımefendi, savunmanızı güçlendirmeyecek ve kararımı etkilemeyecek."

"Onlar gözyaşı değil," diye ısrar etti. "Güneş gözlerimin içinde."

"Eğer bize eşlik edersen güneş hiç acımadan kafana vuracak."

"Bu konuda son sözünüz bu mu efendim? Kararınızı etkilemek için başka bir şey söyleyemez miyim?"

"Evangeline... Eva... kendine bak ve benim gördüğümü görmeye çalış: Cehennemi çoktan yaşamış ve sadece Tanrı'nın lütfuyla hayatta kalmış genç, güzel ve nazik bir kadın. Kavurucu sıcakta kilometrelerce kaya, orman ve bataklık boyunca yürümeye hiç uygun olmayan biri."

"Geceyi yatağınızda geçiren ve bu nedenle çaresiz, akılsız ve daha sonra kendi kemerini bağlamaktan aciz hale getirilmiş olması gereken biri mi?"

Bir süre sonra, "Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok," dedi.

"Ben memnun için duymak Bu, Kaptan, Çünkü Eğer sen Beni geride bırakmaya çalışırsanız, belime bir kemerden daha fazlasını bağlayıp kendi başıma yola çıkacağım ve beni buraya kadar getirdiğiniz için teşekkür ederim. Buraya babamı bulmaya geldim ve onu bulacağım.

sizden daha fazla yardım istemiyorum."

Dante'nin yüz ifadesi kirpiklerinin kırılması kadar bile değişmedi. "Seni ellerinden ve ayaklarından bağlayıp bir kargo bölümüne atabilirim."

"Kesinlikle deneyebilirsin."

Kadının sözleri Isabeau Dante'nin, babası da aynı şeyi tehdit ettiğinde söylediklerine o kadar benziyordu ki, Gabriel ellerini saçlarında gezdirip başka tarafa baktı. Tekrar döndüğünde yüzü sert, gözleri düz ve soğuktu. "Ayak uydurabileceğine ya da yarım günden fazla dayanabileceğine bir an bile inanmıyorum, ama demek istediğimi kanıtlamaya yarayacaksa, o zaman elbette bize katılabilirsin. Diğer adamlarla aynı ağırlıkta silah ve su taşıyacaksın. Sadece biz dinlendiğimizde siz de dinleneceksiniz ve Tanrı şahidim olsun ki geride kalırsanız sizi düştüğünüz yerde bırakacağız. Anlaşıldı mı?"

"Çok net," dedi.

Boğazının derinliklerinde hırladı, her şeyden çok kendi sağduyu eksikliğine. Onu kollarına alıp o muhteşem inatçı ağzını öpmek ya da otoritesini korumak için dönüp gitmek seçenekleriyle karşı karşıya kaldığında

ikincisini. Uzanıp şapkasını geri aldı ve dönüp kayalık patika boyunca adımlarını geri çekmeden önce kafasına sıkıştırdı.

T Böcekler dayanılmazdı. Bulutlar halinde üşüşüyor ve açıkta kalan terli etlerle ziyafet çekiyorlardı. Emici sivrisineklerden sonra ikinci sırada kavurucu güneş vardı. O da

Dante iniş ekibini organize ettiğinde, Hades'in ateşleri gibi sıcak olan ve kayalık zemini ayaklarının altında buharlı korlara dönüştüren doğrudan tepedeydi.

Dante gönüllüler için çağrıda bulunduğunda, yaralıları da dahil olmak üzere tüm mürettebat öne çıktı. En güçlü yüz yirmi kişiyi seçti ve diğerlerine İspanyollara karşı hiçbir harekâtı kaçırmayacaklarına dair söz verdi; o piçlerden yeterince vardı.

Ana kuvvetin önüne iki grup gönderilmişti. Birincisinin yükü hafifti ve hızlı hareket ederek ilerideki araziye keşfedecek ve diğerlerinin izleyeceği en iyi yolu işaretleyeceklerdi. Başlarında usta topçu James Giddings'in bulunduğu yirmi kişilik bir başka grup ise Muertraigo körfezde ilerlemeye başladığında alarmı ileriye taşıyacak bir koşucu sistemi kurmakla görevlendirilmişti.

Mevcut tüm kayık ve sandallar küçük kumsala gidip gelerek adam, malzeme ve silah indiriyordu. Son mürettebat da karaya çıkarıldığında, Stubs aynı teknelere çekme halatlarını almalarını ve

Endurance'ı açık sulara sürüklemenin zahmetli süreci.

Gabriel, peşinden gelen yetmiş silahlı adama önderlik ederek karadan yola çıktı; hepsinin sırtında su boruları, kemerlerine bağlı barut ve mermi keseleri ve gömleklerinin içine sokabildikleri kadar yiyecek vardı. Bu iri yarı grubun en güçlülere omuzlarında arkebüzler taşıyordu; hantal, trompet burunlu silahlardı ama yakın mesafede ölümcüldürler. Geri kalanlar ise kılıç, kargı ve tabancalarla silahlanmıştı.

Eduardo, Eva'ya ayaklarını keskin kayalara ve çakıl taşlarına karşı koruyacak sağlam botlar bulmuştu. Eva, Eduardo'nun giymesini tavsiye ettiği kalın yün çorapları ilk başta yadırgamıştı ama tepelerde bir aşağı bir yukarı bir mil yürüdükten sonra, topuklarıyla kaba deri arasındaki tamponu takdir etmeye başlamıştı. Diğer tayfaları taklit ederek başına bir fular bağladı ve bunun üzerine Dante'ninki kadar geniş ya da gösterişli olmayan bir tür siperli şapka taktı. Saçları uzun, parlak bir örgü şeklinde örülmüştü ve sırtından aşağıya sarkıyordu; bu örgü, kolları ve boynundan aşağıya inen böcekleri caydırmaya yardımcı olan dar manşetleri ve yakası olan bol beyaz bir gömleğin üzerindeydi.

Beline bir kılıç kuşağı bağlanmıştı ve deri bir palaska göğsünün üzerinde çaprazlama duruyordu; içinde atış, barut ve kuru bisküvi bulunan çeşitli keseler asılıydı. Belinde bir su tulumu asılıydı ve attığı her adımda kalçasına çarpıyordu.

Dante'nin uyarısına sadık kalan çıkarma ekibi, kıyı şeridine mümkün olduğunca yakın durarak tepelik arazide hızla ilerledi. Bataklık haliçlerin ağızlarından geçtiler ve o kadar sık ormanların içinden geçtiler ki palalarıyla yol açmak zorunda kaldılar. Sık maun ve çam ormanları güneşten biraz olsun kurtulmalarını sağladı ama bunun bedelini daha yoğun böcek bulutlarıyla ödediler.

Eva, Eduardo'nun peşinden ayrılmadı. Geride kalmamaya kararlı bir şekilde, çenesi gergin, yüz ifadesi asık ve inatçı bir şekilde yoluna devam etmek için kendini zorladı. Dante ona aldırış etmedi. Önde ilerliyor, ancak keşif ekibinden bir haberci döndüğünde mola veriyordu.

Eva yeteneklerinden oldukça emindi; ata binecek yaşa geldiğinden beri babasıyla birlikte birçok av partisine katılmıştı. Kırlarda yürüyüş yapmaktan ve balık tutmaktan hoşlanıyordu ve uzman olmasa da bir kılıç darbesini savuşturabilir, kendini havaya uçurmadan bir tabancayı doldurup ateşleyebilirdi. Motivasyona ihtiyacı olduğunda, babasının ileride bir yerlerde olabileceğini düşünmesi yeterliydi ve adımları uzar, uzuvlarındaki ağrılar bir kenara itilirdi.

Adamlar parlak güneş ışığı altında kilometreleri yutan kolay bir yürüyüş geliştirmiş gibiydiler. Piçlerin çoğunun boncuk boncuk terlediğini bile fark etmemişti. Sivrisinekler de onları rahat bırakmış görünüyordu ve seyrek mola yerlerinden birinde Eduardo özellikle zararlı bir pis kokulu otun yapraklarını koparıp tükürüğüyle ezdi, sonra da suyunu boynuna ve yanaklarına sürdü.

Güneşin en sıcak olduğu öğleden sonra geç saatlerde başka bir geniş mavi deliğe rastladılar, su o kadar berraktı ki, derinlerin yüz metre aşağısını görebiliyorlardı. Dante hemen yanından geçip gitti, şapkasına bir avuç su almak için zar zor durakladı. Adamların çoğu da aynı şeyi yaptı, şapkalarını daldırdılar ya da yollarına devam etmeden önce mendillerini ıslattılar. Eduardo'nun iğrenç karışımıyla böceklerden arınan Eva, yüzüne ya da boynuna su sıçratmak konusunda isteksizdi ama kemerinden sarkan deriden uzun uzun ılık su içme fırsatını yakaladı. Neredeyse boşalmıştı.

Ensesinde bir gıdıklanma hissedince başını kaldırıp Dante'nin onu izlediğini gördü. Toplayabildiği kadar tatlı bir gülümseme ile derideki tıpayı yerine yerleştirdi, çeşitli keselerini ayarladı ve yürümeye devam etti.

Karanlık geceyi durdurmak zorunda kaldığında, omuzları acının ötesine geçip uyuşmaya başlamıştı. Sırtı büyük bir kabarcık gibi hissediyordu ve botlarını ve çoraplarını çıkarmak için oturduğunda, kollarında bunu yapmak için yeterli güç yoktu.

Böylesine karanlık ve berrak bir gecede ateş yakılamayacağı için adamlar kayaların üzerine oturup sert bisküviler ve kurutulmuş sığır eti şeritleri çiğnediler. Neyse ki tatlı su akan bir derenin yanında durmuşlardı ve çoğu yürürken karınları sulanana kadar su içti. Su boruları ve deriler yeniden doldurulduktan sonra çoğu geceyi geçirecekleri düz bir yer aramaya koyuldu.

Gökyüzü o kadar parlak ve berraktı ki yıldızlar manzaranın üzerinde belli belirsiz bir parıltı oluştuyordu. Eva bitkin ama tuhaf bir şekilde keyifliydi. Adamların çoğunun dereden uzaklaşmasını bekledikten sonra diz çöktü ve taze, serin sudan avuç avuç alıp yüzüne ve boynuna sürdü. Erkeklerin yaptığı gibi eğildi ve suyu doğrudan ağzına aldı, daha önce hiç bu kadar tatlı ve saf bir şey tatmadığını düşündü. Arkasına yaslandı ve suyun gömleğinin altına süzülmesine izin verdi, ardından teninin nefes almasını sağlamak için yakasını açtı.

Botlarından sıyrılarak çoraplarını çıkardı ve ayaklarını suya soktu, neredeyse zevkten inleyecekti. Ayaklarını ileri geri salladı, ayak parmaklarını yumuşak, kumlu dibe batırdı ve yıldız ışığını kullanarak topuklarında ya da bileklerinde açık su toplamaları olmadığından emin oldu. Dikkat çekici bir şekilde, hiçbiri yoktu.

"Bugün iyi iş çıkardın, Denizkızı."

Eva başını kaldırmadan iltifatı kabul etti. "Teşekkür ederim Kaptan. Eminim bunu söylemek zorunda kaldığınız için hayal kırıklığına uğramışsınızdır."

"Tam tersine." Onun yanında bağdaş kurup otururken kıkırdadı. "Övülmesi gereken yerde övgüde bulunmaktan asla çekinmem. Ve bu durumda övgü kesinlikle

nedeniyle. Tüm iniş çıkışlar ve bataklıklardan geçerek en az on mil yol kat ettiğimizi tahmin ediyorum."

"Sadece on mil mi?" Yüzünü buruşturdu, çünkü bu mesafe ona yirmi katmış gibi gelmişti.

Sırıltışı yıldız ışığının altında bembeyaz parlıyordu. "Kısa bir gezintiye daha var mısınız?"

"Karanlıkta mı?"

"Çok uzak değil. Sadece şu tepeye kadar. Görmek isteyebileceğinizi düşündüğüm bir şey var."

Eva'nın tek istediği olduğu yere uzanıp ayakları nehirde sallanırken uyumaktı.

"Sanırım idare edebilirim," dedi isteksizce.

Kız ayaklarını kurularak botlarını giyene kadar bekledi, sonra ayağa kalktı ve ona yardım etmek için elini uzattı; kız bunun için minnettardı, çünkü bacakları tekrar hareket etmek zorunda kalmasına şiddetle karşı çıkıyordu ve yüzüstü dereye düşebilirdi.

Eva'nın elini tuttu ve yakındaki tepeye doğru yürümeye başladı, ağaçların ve çalılarının arasından Eva'nın onu tokatlamak istemesine neden olan bir adım hafifliğiyle geçti.

Sığ tepeliğin zirvesinde şapkasını çıkardı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek gece havasının kafa derisini serinletmesine izin verdi.

"Şuraya bak," dedi, batıyı göstererek.

Eva onun parmağını takip etti ve önlerinde uzanan kayalık araziden başka bir şey görmedi, yıldızların aydınlattığı ufukta simsiyah bir gravür gibi. Daha içeride, sağlarında karanlık bir orman şeridi vardı.

"Çok zorluyorsun ve çok uzağa bakıyorsun. Oraya bak... şu kayaların arasındaki çatlağa."

Bu kez parmağıyla işaret ettiğinde, tam arkasında durdu ve elini yanağına dokundurdu. İşaret ettiği fenomen bir anda netleşti. Yalpaze gibi çizgiler halinde yükseliyor gibi görünen soluk mavimsi yeşil bir ışık kubbesiydi. Kaynak belki de iki yüz metre uzunluğundaydı.

O izledikçe ışık dalgalanıyor, yer yer güçleniyor, yer yer zayıflıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu fısıltıyla.

"Tam olarak emin değilim. Daha yakından bakacaktım ki dere kenarında oturduğunuzu gördüm. Bana katılmak ister misin?"

Başını salladığında ağrıyan kaslarının her biri onu protesto etmek için bıçakladı.

"Mükemmel. Adımlarınıza dikkat edin ve beni takip edin."

Gözleri bir kedinin gözleri kadar keskin bir şekilde yamacın uzak tarafındaki patikayı seçerek yolu gösterdi. Kalın karaçalıların arasından ve sivri kaya kümelerinin etrafından geçerken birkaç kez elini tuttu. Parıldayan ışığa yaklaştıkça, ışık daha da güçleniyor gibiydi. Aynı anda, ilkinin arkasında, kayalardaki benzer yarıklardan yayılan, daha küçük ve çok daha parlak ikinci ve üçüncü bir parlayan yelpaze belirdi.

"Suyun toplandığı yeraltı oyuklarını ve mağaraları duymuştum," dedi Dante. "Suyun içinde ya da yüzeyinde bulunan bir şey yıldız ya da ay ışığıyla reaksiyona girerek parıltıyı oluşturuyor, tıpkı bazı deniz canlılarının bir geminin arkasındaki denizde yarattığı etki gibi."

Eva şimdi onu net bir şekilde görebiliyordu; kayalarda elli adım kadar uzanan ve parlayan çizgilerin en uzununu yayan uzun, sivri bir çatlak.

"Çok güzelmiş. Yaklaşabilir miyiz?"

Dante onlarla yarık arasındaki zemini inceledi. Zift gibi siyahtı ve içinde ya da etrafında yıldız ışığını yansıtan görünür bir yol yoktu. Tam onu ilerlememesi konusunda uyaracaktı ki, kız tam olarak bunu yaptı ve bir sonraki anda kızın haykırışını duydu ve karanlığın içine doğru düştüğünü gördü.

Onu yakalamak için uzandı ama çok geç kalmıştı. Ayağı kaydı ve ağırlığının gözenekli kayayı çatlatarak onu dik, neredeyse dikey bir yokuştan aşağıya göbek attıran bir düşüşe sürüklediğini hissetti. Kayan düşüş yeterince uzun sürdü

Yer -ve Eva- aniden altından kalkmadan önce kendi doymak bilmez küfürler dizisini duyması için.

Birbirlerine çarparak, kolları ve bacakları birbirine dolanarak yuvarlandılar ve geniş bir kaya çıkıntısının kenarında durdular. Bir adım ötelerinde başka bir mavi deliğe benzeyen bir şey vardı, bu delik geniş bir yeraltı mağarasının havzasında oluşmuştu. En az otuz metre yüksekliğindeki tavan, mağaranın tabanında yükselen dikitlerin ürkütücü bir şekilde yansıttığı soluk koni biçimli sarkıtlarla kaplıydı. Duvarların ve tavanın yüzeyleri ıslaktı ve milyonlarca küçük mavi ve yeşil ışıkla parılıyordu.

Dante kollarını ve bacaklarını kontrol etti, kırık bir şey bulamadı, sonra Eva'ya yardım etmek için uzandı. "Yaralandın mı?"

"Ben... sanmıyorum. Düştüğümde kolumu sıyırdım ama kırılan bir şey yok."

Ayağa kalkmasına yardım etti, bu da kızın morarmış sağrısını ovuştururken başka bir sızlanmaya neden oldu. Gömleğinin kolu yırtılmış ve kayaların üzerinde bir deri tabakasının koptuğu yer kanamıştı ama onun dışında iyi görünüyordu.

"Ne oldu? Neredeyiz biz?"

"Güzel soru." Etrafına bakındı, mağaranın içinde duvarlarda yansımalar neden olacak görünür bir ışık kaynağı olmamasına rağmen gayet iyi görebildiğini fark edince kısmen şok oldu. Arkalarında, yuvarlandıkları kaya ve kumdan oluşan kayalık vardı, halatsız tırmanmaya çalışmak için çok dik ve yüksekti, yine de birkaç dakika konsantre bir çaba gösterdi. Kayada el ya da ayak tutamakları yoktu, yukarı tırmanmalarına yardımcı olacak hiçbir şey yoktu.

Şapkasını buldu ve sıkıca kafasına geçirdi.

"Başka bir çıkış yolu bulmamız gerekecek. Ya öyle yapacağız ya da adamların bizi aramaya çıkacağı sabaha kadar bekleyeceğiz."

"Bağırmayı deneyebiliriz."

"Kamptan çok uzaktayız. Zaten kendi horultuları arasında bizi duyacaklarından şüpheliyim."

Tam bir daire çizerek döndü ve duvarlarda bir tünel ya da açıklık olup olmadığına baktı. Havuzun karşı tarafında, ısıltılı yaratıklardan arınmış bir alan olduğunu düşündüren karanlık bir boşluk var gibiydi ve Eva'nın elinden tuttu.

"Yakın dur. Ayaklarını tam olarak benimkileri koyduğum yere koy."

Bu son önlem, mağaranın en alçak noktasında durduklarını ve kayanın ıslak yosunlarla yapış yapış olduğunu fark ettiğinde geldi, bu da gelgitte mağaranın büyük bir kısmının su altında kalacağı anlamına geliyordu. Suyun ne kadar yükseleceğini keşfetmek için beklemek istemiyordu.

Havuzun kenarında dikkatlice ilerlediler. Gabriel koyu gölgelerin girintilerini keşfederken Eva'yı kısa süreliğine yalnız bıraktı ama hiçbirisi bir kol uzunluğundan daha derin ya da bir bedenine geçebileceği kadar geniş değildi. Maviler ve yeşiller sürekli ton ve yoğunluk değiştirdiği için Eva'nın parıldayan kayalar ilgisini çekmişti. Parmağını bir dikite dokundurdu ve aşağı doğru sürükleyerek kayanın üzerinde koyu bir çizgi bıraktı.

"Bak," dedi Gabriel yanına döndüğünde huşu içinde gülümseyerek. Parmağının ucu duvarlar gibi parılıyordu.

Aşırı hayranlığını ifade etmek için homurdandı ve kızın elini tekrar tutarak onu mağaranın en karanlık ucuna doğru götürdü. Yaklaştıklarında, yüzünde hafif bir serin deniz havası hissedince biraz rahatlardı ve doğru tahmin ettiğini görmekten memnun oldu: duvarda bir tünel gibi görünen bir yere açılan geniş bir açıklık vardı.

"Burada kal," diye emretti. "Nereye gittiğine bakıp hemen geri geleceğim."

Elini bırakmayı reddederek elini tuttu ve adam parmaklarının tersiyle yanağını okşayıp ona güven verici bir gülümseme verecek kadar uzun süre durakladı.

"Hemen geri geleceğim." Saçının gevşek bir tutamını güven verici bir şekilde çekiştirdi ve gülümsedi. "Ben dönene kadar küçük deniz yaratıklarınla oyna Denizkızı."

Dante'nin gölgeler arasında çıtırdayan ayak seslerini dinledi ve bir an kolundaki sıyrığın durumunu kontrol etti, Dante'nin bunu sabah yürüyüş devam ederken onu geride bırakmak için bir bahane olarak kullanabileceğinden korkuyordu. Neyse ki fazla kan yoktu ve sıyrık onu terk etmesine gerekçe olamazdı ama yaranın kendisi fena halde acıyordu. Dikkatini dağıtmak için tekrar kayalara dokundu, bu sefer elini yüzeye yaydı. Tekrar kaldırdığında, arkasında net bir iz bıraktığını gördü. Parmaklarını koluna sildiğinde, renk birkaç dakikalığına parladı, sonra yavaşça kayboldu.

Dante'nin döndüğünü duydu ve iç çekti. "Bu küçük yaratıklar her neyse, bezle silinmekten hoşlanmıyorlar."

Ayak sesleri yavaşladı ve o da döndü.

Her kimse... her neyse, Gabriel Dante değildi.

Yaratığın kafası normal bir insanınkinin iki katıydı. Boyu bir metreden fazlaydı ve omuzlarından kalçalarına kadar bir ağaç gövdesi kadar sağlam ve kalın yapılıydı. Eva, Eduardo'nun mavi deliklerde yaşayan canavarlarla ilgili hikâyesini hatırladı ve bir adım geriye sıçradı. Taştaki bir çıkıntıya takıldı ve dikite sertçe düşerek şakağını kayaya çarptı. Ondan sonra hiçbir şey görmedi.

Fon beş mil ötede, Estevan Quintano Muertraigo *San Mateo* gemisindeki kamarasının zemininde volta atıyordu, ilk borda bordadan beri öfkesi dinmemişti *Endurance*'dan ateş edilmişti. O zamandan beri, çoğu eski gözcü olan bir düzine adamın kefenlere bağlanmasını ve derileri sırtlarından kanlı şeritler halinde sarkana kadar kırbaçlanmasını emretmişti. Sesi kısılana ve ağzının kenarlarında köpükler sert kabuklar oluşturan kadar emir ve tehditler yağdırmıştı. Yüzündeki portakal şarabı lekesi bir mürekkep lekesi gibi koyulaşmıştı ve iki kez sırf kendisine ters baktıkları için adamları ellerinden vurmuştu.

İlk öfkesinin nesnesi, patlayan bir kapsül atışından kaçınmak için bir ırgatın arkasına dalan bir mürettebat tarafından kendisine sunulmuştu. Mermi güvertede yarıldığında, bir dizi keskin kenarlı şarapnel püskürtmek yerine, havaya bir bayrak fırlatmıştı. Kıp kırmızıydı ve üzerinde bir topun iki yanına çömelmiş siyah silüetler halinde bir çift kurt resmedilmişti.

Muertraigo flamayı yumruğuyla kavradı ve top ateşinin uğultusu arasında duyulabilecek bir dizi küfür savurdu. Dante'yi anında tanımayan çok az ulusun kaptanı vardı.

renkler, Cehennem İkizleri'nden birine karşı üstünlük sağladığını ama bunu boşa harcadığını söyleyebilecek çok az kişi vardı. Kandırıldığını bilmek vücudundaki her damarı ateşe veriyordu. Gemilerinden biri, *La Asuncion*, artık sakat ve işe yaramaz durumdaydı. *San Mateo*'nun ana direğindeki geçici onarım büyük olasılıkla güçlü bir rüzgârda dayanmayacaktı... test etmek için esintinin üzerinde bir şey olduğundan değil. Üçüncü kalyon *El Gato*'nun top bataryasının yarısı kullanılamaz hale gelmişti ve şimdi *Asuncion*'dan gelen fazladan mürettebatın yükünü taşıyordu.

Sabah güneşi sisi dağıtır dağıtmaz çıkan rüzgâr Karabatak 'ın daha yakına çekilmesine ve resifi geçerek körfeze girmesine izin vermişti. Öğleden sonra geç saatlerde Lawrence Ross'u kalyona getirmek için bir jolly bot indirilmişti ve Ross gecenin büyük bir kısmını kamarasında Muertraigo'nun atıp tutmasını ve subaylarını birbiri ardına azarlamasını dinleyerek geçirmişti.

Ross onu dinleyip şarabını yudumlarken, İspanyol'un öfkesinden neredeyse sıkılacak kadar hikâyeyi bir araya getirmeyi başardı. Muertraigo kendisini sahte bir isimle tanıttığını itiraf etmişti; Dante de aynı şeyi yapmıştı. Tuş. Muertraigo ilk ışıkla birlikte ateş açmaya niyetlenmişti; Dante önce fitilini ateşlemiş, böylece üstünlüğü ele geçirmişti. Ross'un oldukça pervasızca işaret ettiği tek yanlış adım, Dante'nin *San Mateo*'ya kürek çekmesi için ısrar etmek yerine Dante'nin gemisine binmek olmuştu.

Muertraigo, "Bu şövalyece bir jestti," diye mırıldandı, "kaptanın karısını rahatsız etmemek için bir girişimdi. Yalnız gelmesinde ısrar etseydim, daha çabuk şüphelenebilirdi ve o sırada gemiyi ganimet olarak alma umudum hâlâ vardı. Taşıdığı silahlar etkileyiciydi ve filoma önemli ölçüde katkıda bulunabilirdi."

"Ve şimdi, bu centilmen jestin için, kendini eksi bir gemide buluyorsun."

"Gabriel Dante bu kaybın ve hakaretin bedelini ağır ödeyecek," diye tısladı Muertraigo.

"Hangi kardeşle karşı karşıya olduğunuzdan nasıl emin olabiliyorsunuz?" "Jonas Dante'nin saçları şeytanın kendisi kadar kızıl ve uçarı bir doğası vardı. Bu adam siyah saçlı ve zarifti, altın rengi gözleri ve pusuya yatmış bir panterin sakın duruşu vardı. Karısı gibi o da kusursuz bir Kastilya dili konuşuyordu... tabii eğer gerçekten de karısıysa ve fahişelerinden biri değilse. Yine de onu bir genelevde sırtüstü yatarken bulmuş olamayacak kadar iyi konuşuyor ve zarif görünüyordu."

Ross kuru bir şekilde kıkırdadı ve kolundaki bir parça tozu fırçaladı. "Görüyor musun dostum, güzel bir çift göğüs bir erkeğin aklını nasıl karıştırabiliyor?"

Muertraigo kadehine şarap doldurdu ve derin bir yudum aldı. "Yeşil gözlü kaltak onu bir daha görmemeyi ummalı."

Ross sırtıttı. "Yeşil gözler mi dediniz? Uzun gümüşü sarı saçları ve sol göğsünün üzerinde kalp şeklinde bir beni var mıydı?"

Muertraigo kaşlarını çattı. "Evet, öyle. Bunu nasıl bilebilirsin?"

Ross irkilerek başını kaldırdı. İspanyol'a öyle uzun süre ve yüzünde öyle şaşkın bir ifadeyle baktı ki Muertraigo'nun eli tabancasının kabzasına doğru kaydı.

"Ne oldu? Kim o? Fahişeyi tanıyor musun?"

Ross başını kısa bir süreliğine çevirerek Augustus George'un devasa bir taş heykel gibi durduğu kapı aralığına baktı. "Yeşil gözler mi dediniz?"

"En nadide zümrütler kadar yeşil, neredeyse beyaz denecek kadar soluk sarı saçlar; bir meleğin yüzü, bir şeytan yavrusunun ruhu."

"Ve sen onun adının- olduğunu söylemiştin?"

"Söylemedim ama Carmelita olduğundan çok şüpheliyim. Gümüş üzerine E harfi kazınmış bir madalyon takıyordu."

Sorduğumda da yalan söyleyerek kızardı ve annesine ait olduğunu söyledi."

Lawrence Ross'un şarap kadehini tutuşu sıkılaştı. "Üzerinde E harfi olan gümüş bir madalyon mu? Oval miydi ve mücevherlerle mi süslenmişti?"

Muertraigo'nun yüzü giderek artan sabırsızlığını göstermek için kızardı. "Hayır. Yuvarlak ve sade bir şeydi ama domuz kulağı şeklinde olmasının neden bir fark yaratacağını anlamakta zorlanıyorum. *Kim o?*"

Ama Ross yine Augustus George'a bakıyordu ve Konuştuğunda İngilizceye geçti ve sesi kuru bir törpü gibi çıktı. "Bana onun öldüğünü söylemiştin."

"Onu vurdum. Kan vardı ve düştüğünde bir daha kalkamadı."

"Evden ayrıldığınızda hayatta mıydı?"

Augustus şişman dudaklarını endişeyle yaladı. "Evet, ama hareket edemiyordu. Kanlar içindeydi ve yangından çıkmak için yardım istiyordu. Kendi başına hareket edemiyordu."

"Bir şekilde bunu yapmayı başardı." Muertraigo yumruğunu masanın üzerine indirdi.

"Bana söylemediğiniz şey nedir, bayım? Kimin öldüğünü varsaydınız?"

"Evangeline Chandler, William Chandler'ın kızı."

Muertraigo doğruldu ve bir ağız dolusu hava emdi. "Bu nasıl olabilir? Bana onun icabına bakıldığını söylemiştin."

Ross soğuk bir ifadeyle, "Öyle olduğunu sanıyordum," dedi.

"Ve şimdi de yavrunun sözde karısının bu Chandler kızı olduğunu mu düşünüyorsunuz? İkisinin aynı kişi olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Muertraigo İspanyolca'ya geri dönerek sordu.

"Yapamam elbette ama onu mükemmel bir şekilde tarif ettiniz. Bekle--!" Ross boğazındaki kabarık börkü okşadı, parmakları ceketinin üst kısmına taktığı mücevherli broşu bulup çıkardı. Otuz üçüncü yaş gününde kendisine hediye edilmişti ve üzerinde babasının mineli bir portresi vardı.

eski nişanlısı. Minyatürü tamamen unutmuştu ve ona hiç bakmamıştı; onu takmasının başlıca nedeni filigranlı kenarının elmaslarla kaplanmış olması ve açıkçası küçük diski çıkarmayı unutmuş olmasıydı.

Broşu açıp Muertraigo'ya uzattı. "Bu Evangeline Chandler."

Muertraigo portreyi inceledi ve başını salladı, öfkesi yüzünü yeniden karartmıştı. "Bu da Senyora Carmelita Padilla. Birbirine bu kadar benzeyen iki yüz olamaz."

Tam bir dakika boyunca iki adam da ne konuştu ne de kılını kıpırdattı. "Ve böylece," diye homurdandı Muertraigo. "Görünüşe göre

uğraşmamız gereken başka bir hayalet... eğer gerçekten de William Chandler'ın kızının bir hayalet olması gerekiyorsa."

"Ne ima ettiğini bilmiyorum Estevan, ama bunun senin için olduğu kadar benim için de bir sürpriz olduğunu görebiliyoursundur herhalde." "Hiçbir şey ima etmiyorum. Ben

sadece, ölmüş ve gömülmüş olduğu varsayılan bir adamın kızının nasıl iddialar için var bulundu ve enkaz .
ve *Nuestro Santísimo Victorio*, Dante'nin canı ve hırsız çetesine ait bir gemide aniden canlı olarak belirir.

Ben de merak ediyorum, belki de iki tane Anlaşmalar, bayım: Biri benimle, diğeri Korsan Kurt'la."

"Tanrı aşkına neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Böylece hazine ele geçirildikten sonra birbirimizi yok edişimizi izleyebilir, sonra da tüm ödülü kendine saklayarak pervasızca uzaklaşabilirdin."

"Bu çok saçma bir öneri efendim!"

"Öyle mi?" Muertraigo tabancasını çekti ve horozunu kaldırdı."

Augustus George öne doğru tehditkâr bir adım attı ama kendi silahını çekmeden Muertraigo tetiği çekti ve ateş etti.

Bu kadar yakın mesafeden yapılan atış patlayıcıydı ve Ross eğilerek neredeyse sandalyede devriliyordu. Başını tekrar kaldırmaya cesaret ettiğinde, tabancanın namlusunun etrafında bir duman bulutu vardı. Ross göğsüne baktı

önce etine açılan delikleri ne gördü ne de hissetti. Tekrar baktığında namlunun omzunun üzerine doğrultulmuş olduğunu fark etti ve oturduğu yerde döndü.

Augustus George olduğu yerde kalakalmıştı. Alnında küçük kırmızı bir delik açılmıştı ve Lawrence dehşet içinde onu izlerken, bir damla kan sızarak burnunun yamacından aşağı aktı ve boğanın göğsüne damladı. Bir an sonra George devrilmiş bir ağaç gibi öne doğru yuvarlandı, daha döşeme tahtalarına çarpmadan ölmüştü.

"Aman Tanrım, dostum!" Ross şok olmuş bir halde ayağa fırladı. "Bunu neden yaptın? Onu neden öldürdün?"

"Çünkü etrafım yalancılar ve aptallarla çevrili!" Muertraigo kemerinden ikinci bir tabanca çıkarırken çılgılık attı. "Ve bunun planının bir parçası olmadığına beni ikna edemezsen, bir sonraki top senin için olacak dostum."

"Planım mı?" Ross bu beklenmedik şiddet karşısında hâlâ şaşkındı. "Planım tam olarak sana en başından beri önerdiğim plandı: William Chandler'la buluşmak, bizi hazineye götürmesine izin vermek, sonra onu öldürmek ve bulduklarımızdan eşit pay almak. Evangeline nişanımızı bozduğunda, onu geride bırakıp feryat etmesini göze alamazdım, bu yüzden Augustus'u o gece mektupları ve paraları bulması ve küçük sürtüğü sonsuza dek susturması için eve gönderdim. Yangın kaza süsü vermek için çıkarılmıştı. Bundan sonraki tek *planım* cenazeden sonra mümkün olan en kısa sürede Portsmouth'u terk etmek ve kederli nişanlı rolünü gereğinden fazla oynamak zorunda kalmamaktı."

"Cenazeniz vardı ama cesediniz var mıydı?"

Ross hayal kırıklığı içinde yumruklarını sıktı. "Kömürleşmiş kemiğe kadar yanmış üç ceset vardı. Ev bir odun yığını gibi yandı ve her iki taraftaki iki eve de sıçradı ve geriye teşhis edilecek çok az şey kaldı. Birkaç kemik seçtik, onları bir tabuta koyduk ve Chandler'ın arsasına gömdük."

"Ve şimdi küllerinden yeniden dirildi." Muertraigo tabancayı kaldırdı. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldi, bayım? Ve nasıl oldu da Dante yavrularından birine kendini sevdirmeyi başardı?"

"*Bilmiyorum!* Tanrı aşkına, buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok, eğer-" Ross durdu, kanı hala damarlarında çok sert ve hızlı pompalandığından sağlıklı düşünemiyordu. "*Karabatak*"ın yola çıktığı gün Portsmouth'ta okyanusa açılmaya değer sadece iki gemi daha vardı. Biri bir gün önce gelmişti; diğeri ise ticaret malları taşıyan daha küçük bir yük gemisiydi. O sırada karavanı fark ettim çünkü kaptan... *adı neydi?*.. kaptan Chandler gemilerinden birinde eski bir pilottu." Parmaklarını şıklattı. "Fitch. Tanrım, adı Fitch'ti ve gemisi de *Eliza Jane*'di."

"Bu Fitch, Chandler'ın kızını tanıyor muydu? Onu buraya getirmeye ikna edecek kadar iyi tanıyor muydu?"

"Eğer babasının hayatının tehlikede olduğuna onu ikna edebildiyse, o zaman evet. İkna edilebilirdi."

"Bu hala onun neden Dante'nin gemisinde karısı kılığında olduğunu açıklamıyor... ve oldukça inandırıcı bir şekilde öyle olduğunu da eklemeliyim. Gemide ne bir hizmetçi ya da duena vardı, ne de onu esir tutan bir kelepçe ya da zincir. Gerçekten de, yemek masasından kalkıp doğruca adamın kamarasına girdiğinde evindeymiş gibi görünüyordu, gözleri şehvetle parlayarak adama bakıyordu. Bir kadının bana bu şekilde bakması için, senyor, bir hafta boyunca sertleştirdim."

Vücudunda dolaşan sıcak kırmızı kan yukarı doğru akarak Lawrence Ross'un yüzünü ve boğazını kapladı.

"Bunu açıklayamam. O sürtük bana karşı her zaman buz gibi soğuktu ve yanağıma iffetli bir öpücük kondurması kutlama sebebiydi."

Muertraigo tabancasını yavaşça indirerek, "Ne elbisesinde ne de tavırlarında iffetli bir şey vardı," dedi. "Ve bu genç kurt yavrusu hakkında bildiklerime göre, kadınlar susuzluklarını gidermek için suya uzandıkları kadar hevesle onun için kalçalarını açıyorlar."

Ross, "İsterse çiğ kalana kadar onları yayabilir," dedi. "Şu anda bizi endişelendirmesi gereken tek şey nereye gittikleri. Bu büyüklükte bir gemi öylece ortadan kaybolmuş olamaz."

Kendi sözlerindeki ironiyi duydu, çünkü devasa bir hazine kalyonu yirmi yıl önce tam olarak bunu yapmayı başarmıştı. Bu düşünce yüzüne yeni bir kaş çatma ifadesi yerleştirir yerleştirmez başka bir şey daha duydu: Top ateşinin benzersiz gümbürtüsü.

Muertraigo kamaraya ilk adım atan kişi oldu. Kapıyı açmadan önce Augustus George'un gevşek kolunu tekmeleyerek yoldan çekmesi gerekti ama sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkarak üst güverteye ulaştı. Geminin küpeştesine koştu ve alacakaranlıkta uzaktaki ışık çiçeklerine bakan çok sayıda mürettebata katıldı.

Dümende Stubs'ın bulunduğu *ENDURANCE* saklandığı yerden çıkmış ve sakat *Asuncion*'a saldırıyordu. İki kalyon resifin uzak tarafında, Dil'in çok uzağındaydı ve birkaç mil mesafeden çocuk oyuncağı gibi görünüyorlardı. Pruvaları su yüzeyini şimşek gibi aydınlatıyor, her iki gemiyi de gece gökyüzüne karşı siluet haline getiriyordu. Gök gürültüsünün gümbürtüsünün *San Mateo*'ya ulaşması birkaç saniye sürdü ve kaptan *Asuncion*'un alev ve dumandan bir kuleye dönüşmesini yeni bir öfkeyle izledi.

Endurance, elinden gelenin en kötüsünü yaptıktan sonra yelkenleri topladı ve güverte lambaları burnun arkasında kaybolmadan önce son bir hakaretle yanarak güneye doğru bir rotada uzaklaştı.

E Vangeline Chandler yavaşça kendine geldi, kızarmış tavuğun kışkırtıcı kokusuyla uyandı. Keskin ve ve hemen sıcak mutfak ateşlerinin ve alevlerin üzerinde dönen büyük demir şişlerin görüntülerini çağırıyordu.

O da sesler duydu. Mırıltıyı geçmiyorlardı ama Gabriel'in yumuşak kahkahasını tanıdığını düşündü -onun kahkahası! -Ve gözlerini bir aralık açarak başındaki zonklamanın ötesini görmeye çalıştı.

Dante oradaydı, diğer iki adamla birlikte küçük bir ateşin etrafında oturuyordu. Yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu, ateş ışığında yakışıklı olduğu her halinden belliydi. Onu görmek karnının mağaranın duvarları gibi parıldamasına neden oldu, bu o kadar beklenmedik bir tepkiydi ki neredeyse nerede olduğunu ve neler olduğunu unutacaktı.

Gördüğünü hatırladığı son şey ona doğru uzanan devasa, gölgeli bir canavardı ama ateşin etrafında oturan hiçbir canavar yoktu. Dante'nin yanında oturan iri yarı, geniş omuzlu dev gibi bir adam vardı; yüzü kalın siyah bir sakalın ardında kürklenmiş, gözleri neredeyse hiç kırılmamış, geniş siyah bir kaşın ardına gömülmüştü. Saçları her yöne doğru uzanan kalın dikenler halinde bükülmüştü.

Medusa gibi; elleri kürek kadar büyüktü, tükürülmüş kaponu çevirirken.

Eva onu Dante'nin tayfalarından biri olarak tanımadı.

Küçük ateş çukurunun etrafında oturan üçüncü bir adam daha vardı ama sırtı Eva'ya dönüktü ve Eva devasa bir saç halesi ve kaslarla şişmiş çıplak kollardan başka bir şey göremiyordu.

Yüzünü buruşturarak kendini dirseklerinin üzerine kaldırdı ve parmak uçlarıyla şakağındaki hassas noktayı nazikçe yokladı. Bir yumru vardı ama deride kırık yoktu. Yine de, düşerken sıyırdığı kolu keten şeritlerle bağlanmıştı.

Dante hareketi gördü ve alaycı bir kıkırdamayla ona doğru baktı. "Denizkızı'nın bu sohbetin dışında uzun süre kalmak isteyeceğini düşünmemiştim."

Üçüncü adam döndü ve Eva bir an için bakakaldı... sonra nefesi kesildi.

"Baba!"

"Eva!"

William Chandler ayağa fırladı ve o daha ne gördüğünü tam olarak kavrayamadan kızının yanında bitiverdi. Kız ayağa fırladı ve kendini onun uzanmış kollarına attı; orada dönüp durdu, ikisi de gülüyor, gözleri doluyor ve birbirlerini bırakmak için acele etmiyorlardı.

"Eva, Eva... Aman Tanrım, kızım, ama sen acıyan gözler için bir manzarasın! Burada ne işin var senin? Nereden çıktın sen? İkinizin de kayalıklardan aşağı düştüğünüzü söyleyen Billy Crab'in ödünü kopardın. Görmeyi hayal ettiğim onca insan arasında sen hep ilk ve sonuncuydun ama bunun gerçekleşeceğini hiç beklemiyordum."

Ona tekrar sarıldı, sorularından herhangi birine cevap verme yeteneğini boğacak kadar sertti. Yine de aldırmadı. Konuşabileceğinden şüpheliydi

Her neyse, yanaklarından süzülen gözyaşları selinin arasından.

"Yüzbaşı bana senin çektiğin bazı sıkıntıları anlattı kızım. Tanrı cennetteki tüm şehitleri bağışlasın, ama sen korkulardan payını almışsın. Bir ömür boyu yetecek kadar, garanti ederim."

"Baba... Baba, bunca yıldır neredeydin? Neden yazmadın? Neden eve gelmedin? Neden--?" Başını kaldırıp sol gözünü kaplayan kaba siyah yamayı gördüğünde nefesi boğazında düğümlendi. Yırtık derinin alt kenarından çenesine kadar uzanan çirkin, buruşuk bir yara izi, dolgun sakalını oyuyor ve ağzının kenarını kalıcı bir sırtışa dönüştürüyordu. Sarı saçları bir aslanın yelesi gibi keçeleşmiş, renkli boncuklar ve altın halkalar etrafında örülmüş ve bükülmüştü. Omuzları ve göğsü hatırladığından daha genişti ve kaslarla doluydu. Sesi, gözlerinin kusursuz parlak yeşili ve ona sarılıp kucaklayışı olmasaydı, gerçekten o olduğuna inanamayabilirdi. "Neden buradasın? *Sana* ne oldu?"

"Bir fincan rom ve lezzetli bir yemek eşliğinde anlatılamayacak hiçbir şey yoktur. bir ısırık." Başını eğdi ve kızın şakağındaki yumruyu inceledi. "Bir süre orman davulları duyacaksın, ama evet, yaşlı baban kadar sert bir kafan var." Sırıttı ve parmak eklemlerini alnına vurdu. "Burnunu kayalara çarpmadığı için şuradaki genç Billy'ye teşekkür etmelisin."

Eva ateşe doğru baktı ve iri adamın kütük koltuğunda rahatsız bir şekilde kaydığını gördü. Tüm o saç ve sakalın altında adamın babasından çok daha genç olduğunu, fırıncı olan annesiyle aynı yuvarlak yanaklara sahip olduğunu şimdi görebiliyordu. "Teşekkür ederim, Billy. Ve bunca yıl babama baktığınız için teşekkür ederim. Eğer gönderdiğin mektup olmasaydı

Annen eve döndüğünde babamın öldüğüne inanmaya başlayabilirdim."

"Billy iyi bir çocuk," dedi William Chandler. "Son derece sadık ve bir çoban köpeği kadar koruyucu. Gerçi bütün dişlerini iskorbüt hastalığından kaybettiği için konuşmayı bana bırakıyor. Şimdi gel ateşin yanına otur ve benden mektup almamakla neyi kastettiğini söyle. Birçok mektup yazdım ve her fırsatta gönderdim. Sana ve Lawrence Ross'a mektuplar."

Başını salladı ve kaşlarını çattı. "Bana sadece bir paket geldi; balmumu mühürlerin içine saklanmış paraların olduğu paket. Lawrence diğerlerini hiç almadığını, gittiğin onca yıl boyunca senden haber almadığını iddia etti."

"Benden hiç haber almadıysa, bana cevap vermeyi nasıl başardı?"

Eva, zonklamanın işitme duyusunu etkilediğini düşünerek şakağındaki yumruyu ovuşturdu. "Dedin mi... sana cevap verdi mi?"

"Evet, birkaç kez. Üç gemimizi de donatması ve buraya getirmesi için haber gönderdim. Bana sadece bir gemimiz olduğunu ama daha fazlasını getirmenin bir yolunu bulacağını söyledi."

Dante kuru bir sesle, "Bir yolunu bulmuş," dedi. "Main'deki en büyük korsanlardan biri ve bir tilkinin sadakatine sahip bir İspanyol olan Estevan Muertraigo'nun hizmetine girdi."

Chandler acımasızca başını salladı. "Onu iyi tanırım." Gözünün üzerindeki banda dokundu. "Yaklaşık bir yıl önce tanıştık. Ölümcül bir müttefik seçimi." Tek yeşil gözünü Eva'ya çevirdi. "Lawrence bana ikinizin evli olduğunu da söyledi."

Eva'nın çenesi düştü. "Yalan söyledi. Sadece nişanlıydık ve bunun için kendimi yeterince aptal hissediyorum."

Chandler gür bir kaşını kaldırdı.

"O zamanlar benim iyiliğim için özenli ve endişeliydi... ya da en azından öyleymiş gibi davranıyordu. Yalnızdım ve

Kuzenimin dikkatinden daha uzun süre kaçabileceğim yaşı geçtim. Sen benim adıma araya girmeseydin, göz açıp kapayıncaya kadar, gemicilik hattını çeyiz olarak seve seve kabul edecek pis kokulu yaşlı bir adamla evlendirilirdim."

"Evet, kral her zaman kasasına katkıda bulunabilecek müttefikler arayışındaydı."

Şaşıрма sırası Dante'deydi. "Kral senin kuzenin mi?"

William homurdanarak, "Anne tarafından ikinci kuzen," dedi, "yine de bunu Elizabeth'ime karşı asla kullanmadım. O her zaman benim gibilerden daha fazlasını hak eden, nadir, nazik bir güzelliğe sahip, iyi, sevgi dolu bir eştı. Hiç şikâyet etmezdi. Ve o zamandan beri onun gibisiyle hiç karşılaşmadım."

Nasırlı elini kaldırıp gözünün kenarındaki nemi sildikten sonra yine kaşlarını çattı ve güremeye başladı. "Peki bu soygun ve yangın da neyin nesi? Kızım, Lawrence'ın seni öldürtmeye çalıştığı konusunda yanılıyor olmalısın."

Eva başını salladı. "Hayır, baba. Hiçbir hata yok." Gömleğinin eteklerini yukarı doğru çekti ve kaburgalarının üzerindeki büzülmüş yara izini gösterdi.

William'ın yüzündeki fırtına bulutları karardı. "En iyisi baştan başla ve bana her şeyi anlat."

Billy horozu çevirirken ve Dante sessizce oturup bir sopayla közleri karıştırırken, Eva babasına balmumunun içinde paraları bulduğunu ve aylar sonrasına kadar önemini fark etmediğini anlattı. Ona fırıncının mektubundan, Augustus George'un evi yağmaladığından ve onu vurduğunda Ross'un emriyle vurduğunu söylediğinden bahsetti. O konuştukça William'ın yüzü daha da gerginleşti ve elleri tuttuğu fincanın etrafında titredi, öfkesinin gücü onu ezmekle tehdit ediyordu.

"Ona güvendim," diye homurdandı kadın sözlerini bitirdiğinde. "Kızım ve işim konusunda ona güvendim. Hatta ona

ona zamanımızın en büyük denizcilik gizemlerinden birini çözdüğüm haberini verdim."

"O zaman doğru mu?" Gabriel sessizce sordu. "Sen buldun *Victorio*?"

William cevap vermeden önce uzun bir süre Dante'nin yüzünü inceledi. "Evet, bu doğru. Onu ben buldum. Ve bu bilgiyi Lawrence Ross ile paylaşacak kadar aptaldım. Onun ve Eva'm için Portsmouth'a mektup göndermek amacıyla New Providence'a gitme riskini defalarca göze aldım."

"*Gull*'la gelen ilk paket dışında hiçbirini almadım. O da bizzat kaptan tarafından ellerime teslim edildi."

"Evet, ona verdiğim talimatlar bunlardı. Ross piçi diğerlerinin yolunu kesmiş ve onları senden saklamış olmalı. Ellerimi onun boğazına dolamamam için dua etmeli." Dişlerini sıktı, sanki bunu yapmanın vereceği zevki düşünüyormuş gibi, sonra Dante'ye baktı. "Oysa sana asla ödeyemeyeceğim bir minnet borcum var, genç adam. Kızımın güvenini kazanmış görünüyorsun, ancak şu ana kadar duyduklarıma bakılırsa dürüst bir adamı yargılama yeteneği biraz sarsılmış durumda."

"Baba!" Eva elindeki fincanı yere düşürecek kadar şok olmuştu. Gabriel Dante'yi uzun zamandır tanımıyor olabilirdi ama onun onurunu sorgulama düşüncesi aklının ucundan bile geçmezdi. "Kaptan Dante kendi limanına doğru yelken açıyordu ve kayıp hazine kalyonlarının peşine düşmek için en ufak bir ilgi göstermedi. Seni bulmama yardım etmek gibi bir niyeti de yoktu, çünkü bana defalarca bunun okyanusta tek bir damla su bulmaya çalışmak gibi olacağını söyledi. Hayatımı bir değil, iki kez kurtardı! Tüm mürettebatını vebadan riske attı ve beni *Eliza Jane*'den aldığında bir isyan tehdidiyle karşı karşıya kaldı, ardından

Beni kurtarmak için bir kasırgada köpekbalıklarıyla dolu sularda yüzerken neredeyse boğuluyordu!"

Nefesi ve sözcükleri tükendiğinde Dante önce ona, sonra da William Chandler'a baktı. "Biraz abarttım efendim, gerçi en iyi yüzücülerden biri olmadığımı kabul ediyorum."

William bu kendini beğenmiş mizahın altında bir çelik sezdi ve kıkırdadı. "Bu açıdan annesine çok benziyor. Elizabeth'im nişanlanmamıza onay vermesi için kralın huzuruna çıktığında ben bile odanın içinde böyle görkemli terimlerle anlatılan adamı aradım. Kötü bir niyetim yoktu Kaptan ve özüüm samimidir."

Dante başını salladı. "Bir fare yakalama eylemini Drake'in Cartagena'yı yağmalamasına benzeten kadın aile üyeleriyle ilgili bazı deneyimlerim var. Ayrıca birkaç yüz bin düka değerindeki hazinenin her erkeğin dürüstlüğünü sınavacağının da farkındayım ama içiniz rahat olsun Efendi Chandler, *Nuestro Santísimo Victorio* üzerinde doğal bir meraktan başka bir amacım yok."

"Onu görmek istediğinizi varsayabilir miyim?"

"Gerçekten de öyle."

William ayağa kalktı ve elini Eva'ya doğru uzattı. "Gel o zaman. Billy Crab'i akşam yemeğimizle ilgilenmesi ve kömürleşmemesini sağlaması için bırakacağız. O lanet kuş kurnaz bir hayvandı ve yakalanması zordu. Muhtemelen ip gibi de serttir ama idare eder."

Bir fener yaktı ve kayanın içindeki nemli, dolambaçlı bir tünel boyunca ilerledi. Yol boyunca çeşitli noktalarda, ışık sandık yığınlarını, ipleri ve malzeme fiçilerini ortaya çıkardı. Doğal kıvrımları takip ettiler, William'ın ana tünelden dokunaçlar gibi çıkan dalları göstermek için feneri kaldırdığı yerlerde durakladılar.

"Bir adam burada kaybolabilir ve çıkış yolunu bulamadan günlerce dolaşabilir. Bunu acımasız deneyimlerimden biliyorum."

Kıkırdadı ve uzak ucunda belli belirsiz bir ışık yanan uzun, düz bir yola gelene kadar devam etti. Geçit aşağı doğru eğilmeye başladı ve ayaklarının altındaki zemin yosun ve çamurla yumuşadı. Son bir dönemeçte tavan yükseldi, duvarlar iki yana doğru genişledi ve kendilerini bir başka ışıltılı mavi-yeşil mağarada buldular, bu mağara ilkinin iki katı büyüklüğündeydi, duvarlardan ve tavandan damlayan suyun sürekli *pın pın* pınlamasından gelen unutulmaz yankılarla doluydu.

Dante durdu, önündeki manzara nefesinin boğazında bir yerde durmasına neden oldu.

Kayıp hazine kalyonunun kırık, eğik gövdesi bir başka geniş havuzun dibindeki alüvyonun derinliklerine yerleşmişti. Büyük bir kısmı suyun altındaydı, sadece birkaç parçalanmış kalas yüzeye çıkmıştı. Direkleri gitmişti. Devasa üstyapısı yerle bir edilmiş ve kazınmış, geriye sadece güvertenin düz, yara bere içindeki kaplaması kalmıştı. Gövdede de büyük hasar izleri vardı; ahşabın kayalara çarptığı yerlerde yarıklar ve çukurlar oluşmuştu. Baş ve kık taraftaki çıkıntılı kalaslara asılmış fenerler, batık enkazın üzerine ürkütücü bir ışık yayıyor ve tepedeki kireçtaşından tavanı parlak sarı ve yeşil tonlarıyla dalgalandırıyordu. Gemiye baştan kıkça bir örümcek ağı gibi saran halat labirenti, belli ki hazinesini kurtarmak için kullanılan makara ve vinçlere uzanıyordu.

Dante suyun kenarına doğru yürüdü ve devasa heykele bakakaldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Aman Tanrım, o gerçek."

"Evet, gerçekten de öyle," dedi William. "Anlayabildiğim kadarıyla fırtına onu Dil'e savurmuş ve her seferinde resiflere çarpmış. Kıyıya vardığında muhtemelen dümeni, yelkenleri ve dümeni yoktu; rüzgârın ve denizin insafına kalmıştı. Her ikisi de

onu bir girdabın içine doğru döndürmek için bir araya geldi ve bu girdap onu kayanın dudağının altına ve bu mağaraya çekti.

"Deniz tarafından bakıldığında, bu büyüklükte bir geminin geçebileceğini düşünmek için açıklık çok alçak, ama fırtınalı denizlerin etkisini buralarda gördüm. Boşluk esniyor ve gelgit, akıntının kırık bir gövdeyi emmesi için yeterince dışarı süpürüyor. Gemideki ruhların hiç şansı olmazdı. Gördüğünüz gibi,

saklanmaya çalışanlarla dolu bir karın bulduk."

Fenerini mağaranın gölgeli bir tarafına doğru tuttu ve ışık kemik ve kafataslarıyla dolu ürkütücü bir duvarı ortaya çıkarınca Eva'nın nefesi kesildi. Yanardöner minik yaratıklardan bazıları boş göz çukurlarını mesken tutmuş, sanki yüzlerce ışıltılı gözbebeği onlara bakıyormuş gibi görünüyordu.

"Ürkütücü, evet," dedi William, ikisinin de yüzündeki ifadeye bakıp kıkırdarak. "Gömmek için çok fazlalar ama onlarla başka ne yapacağımızı bilemedik."

Gabriel'in dikkati çoktan ışıltılı parlayan başka bir kaynağa kaymıştı. Tabaklar, kadehler ve haçlar şeklindeki altınlar sandıkların ve sandıkların üzerine yerleştirilmişti. Altın ve gümüş külçelerden oluşan sütunlar, sikkeler ve mücevherlerle dolu fiçilerin arasında bir adamın omuzları kadar yüksekte istiflenmişti. Kalyonda ölen çok sayıda asilzadeye ait elbiseli kılıçlar mağara duvarına karşı mücevherlerle süslü bir cephanelik oluşturuyordu; altın kabzaları yakut, safir, inci ve zümrütlerle süslenmişti.

Eva baktı, babasının omzunun arkasında hafifçe hareket ederek Eğer ve görüş . böyle bir muazzam hazine oldu düşünmek ya da inanmak için çok korkutucuydu. Ele geçirilen hazine kalyonlarından alınan servetten payına düşenden fazlasını görmüş olan Gabriel bile nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. "Zar zora onuncu . neşası Orada Hala," William havuzun kenarında durarak yorum yaptı. "Billy ve ben, bir süre bize yardım eden birkaç yerli dalgıç vardı ama bir gece boğazımızı kesmeye çalıştılar ve bu da

onların sonu. Tahmin edebileceğiniz gibi yavaş bir iş. Billy-boy'un ciğerleri varil büyüklüğünde ama tek seferde ancak bu kadarını yapabiliyor. Ve bir keresinde göz deliğimde kıpırdayan bir balıkla yukarı çıktıktan sonra artık dalmama izin vermiyor. Bu manzara onu haftalarca terletti."

"Daha yakından bakmamın bir sakıncası var mı?"

William başını salladı ve siyah bir katran tabakasıyla kaplı brandadan yapılmış, çan şeklindeki garip bir nesneye uzandı. Onu eğdi ve feneri içindeki bir kancaya astı. "Ftilin birkaç dakika yanmasını sağlayacak kadar hava tutuyor. Billy daldığında ve nefes alması gerektiğinde kullanmak için daha büyük bir fenerimiz var."

Dante kemerlerini çözdü ve yosunlu zemine bıraktı. Çizmelerini ve çoraplarını çıkardı, sonra gömleğinin düğmelerini çözdü ve başının üzerinden sıyırdı. Ardından, William'ın kızına yan gözle bakmasına neden olan doğal bir utanmazlık gösterisiyle pantolonunu çıkardı.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu Dante'nin çıplak vücudu havuzun yüzeyinin altına battığında.

"Pek sayılmaz," dedi Eva sessizce, yanakları alev alev yanıyordu. Dante aşağı doğru yüzerken ve gövdedeki büyük bir boşlukta kaybolurken çan şeklindeki ışığın parıltısını takip etti.

"Korsan Kurt'un yavrusu, ha? Bir erkek kardeşi var ve birlikte Cehennem İkizleri olarak oldukça ünlenmişler ve onu gördükten sonra, bunun birden fazla nedeni olduğuna yemin edebilirim."

"Hayatımı kurtardı, baba."

"Evet, bana anlatıp duruyorsun. Peki talep ettiği ödeme neydi?"

Eva babasının suçlayan tek gözüyle karşılaştı. "Hiçbir şey talep etmedi. Ona ne *verdiysem*, özgürce *verdim*."

William, Eva'nın çenesinin meydan okuyan duruşunu düşündü.

Ona annesini o kadar net hatırlatıyordu ki, pişmanlıkla elini kaldırdı. "Annemden daha iyi

seni azarlamaya hakkım yok, kızım. Sen yetişkin bir kadınsın ve benim şok olmaya ya da yargılamaya hakkım yok."

"Amacım sizi şok etmek değil, Peder. Ama ihtiyacım olduğunda teselli aradığım için özür dilemeyeceğim. Haklısınız: Artık küçük bir kız değilim. Siz gideli dört yıl oldu ve ben kendi başıma büyümek zorunda kaldım. Sadece son iki ay içinde aldatıldım ve yalan söylendim; vuruldum, yakıldım ve bir veba gemisinde yalnız bırakıldım. Seni bulmak için dünyanın yarısını dolaştım ve boş sözler ve vaatlerden daha fazlasını paylaşabileceğim şefkatli, düşünceli ve yeterince heyecan verici bir adam bulmam seni rahatsız ediyorsa, o zaman... bunun için gerçekten üzgünüm. Gerçek şu ki, onun yatağına isteyerek girdim ve eğer isteseydi yine girerdim... ki istemedi. İspanyollarla savaşmakla ve seni Muertraigo ve eski iş ortağının planladığı kim bilir hangi kaderden kurtarmaya çalışmakla meşguldük!"

Bunu izleyen sessizlikte William'ın tek gözü kırıştı. Birkaç metre ötede duran, çıplak vücudu parıldayan ve su damlatan Gabriel Dante, sözlerinin yankısı mağaramsı odanın duvarlarında yankılanırken babadan kıza baktı.

Eva, kayaların üzerine yerleştirilen çanın sesiyle döndü. Dante'yi görünce ve ne kadar zamandır orada durduğunu ya da ne kadarına kulak misafiri olduğunu bilmeden başını salladı ve hızla uzaklaşarak ilk mağaradan aldıkları geçit boyunca geri döndü.

Billy Crab hâlâ ateşin yanında oturuyordu. Kaplumbağanın bir bacağı eksikti ve Billy'nin çenesinde yağ vardı, ancak başını sallayıp şişi çevirmeye devam etmek dışında onun dönüşünü onaylamak için pek bir şey yapmadı.

İçini çekti ve omuzları çökmüş bir şekilde yerine oturdu.

Billy ona baktı, sonra bakışlarını hızla ateşe çevirdi. Tam bir dakika süren zonklayıcı sessizlikten sonra tekrar baktı.

"Annemi nasıl gördüğünü duydum," demeye cesaret etti.
"O iyi mi? Benimle konuştu mu?"

"O çok iyi ve sizden büyük bir gurur ve şefkatle bahsetti."

Billy sırttı, sadece diş etleri görünüyordu, dişleri yoktu.
"Ona büyük bir ev, büyük bir dükkân aldığım da ve fırıncılık yapması için yüz aşçı tuttuğum da daha da iyi olacak."

"Senin için çok heyecanlıyım," dedi sert bir sesle. Bu, delikanlıyı susturmaya ve daha fazla konuşmaya cesaret etmesini engellemeye yetti. Annesini ipekler ve brokarlar içinde hayal etmekle yetinirken, ateş çukurunun genişliği boyunca Eva, babası bulunduğu ve Dante'nin artık onun tek koruyucusu olma yükünü taşımasına gerek kalmadığına göre, bundan sonra ne olacağını merak etmekle baş başa kalmıştı.

Gabriel'in düşünceler vardı Gerçekten de bölünmüş olarak giyindi ve Chandler'la birlikte geçide doğru yürüdü. Yaşlı adamın enkazın ambarında ne kadar hazine kaldığına dair tahmini kolayca iki katına çıkabilirdi, yargılamak tarafından ne Gabriel vardı gördü. Suyun altındayken, tek bir büyük kargo bölmesindeki sayısız kırık varil, sandık ve sandığın karanlık görüntülerini yakalamıştı, ve İçindekiler dökülmüş içinde ışıltılı Yığınlar karşısında Güverteye. Tecrübelerine dayanarak, İspanya'ya dönen zengin hidalgolar tarafından işgal edilen kamaralarda çok sayıda kişisel mücevherin yanı sıra daha büyük koyların da dolu olacağını biliyordu. Yüz gün boyunca dalış yapan yüz adam, bunun büyük bir kısmını yüzeye çıkarabilir. olur olmak engellenmiş tarafından ve derinlik olarak iyi olarak batık gövdenin durumu. Fenerin yanması ve havasızlıktan boğulması için gereken süre boyunca suyun altında kalmakta zorlanmıştı ve kesinlikle tıkanmış geçitler ve çökmüş kalaslar v a r d ı .

Kurtarma.

Düşüncelerinin geri kalanı Eva'nın sözlerinin yankısıyla dağılmıştı ve William Chandler'ın yüzündeki ifadeden bu konuda yalnız olmadığını anlayabiliyordu.

"Eee? Düşünceleriniz nedir efendim?" Chandler, Billy ve Eva'nın ateşin yanında oturdukları mağaraya yaklaştıklarında yavaşlayarak sordu.

"Ben... sanırım ikimiz de hazırlıksız yakalandık ve belki de bir anlık yüksek duygulara kapıldık. Bunu kendi davranışım için bir mazeret olarak söylemiyorum, ama gerçekte, bu kadar kısa bir süre içinde olan biten her şey..."

William durdu.

"Ben hazineden bahsediyordum," dedi kuru bir sesle. "Eva'mın da dediği gibi, o artık yetişkin bir kadın ve kendi aklı var. Eylemlerini alkışladığımı ya da göz yumduğumu söyleyemem ama katlanmak zorunda kaldığı şeyleri göz önünde bulundurarak, yargılamayacağım. En azından şimdilik."

Tekrar yürümeye başladı. Gabriel nefesini tutup onu takip etti ve yaşlı adamın yanına gelmeden önce birkaç uzun adım attı.

"Hazineyi kurtarmakla ilgili olarak, ekibimdeki en iyi dalgıçlar suyun altında belki iki dakika kalabilirler. Teknenin alt güvertesi kabaca kırk fit aşağıda, bu da bu süreyi yarıya indiriyor."

"Dediğim gibi, daha büyük kubbeler nefes almak için fazladan hava tutmaya yardımcı oluyor ve Billy'nin kullandığı iki tane var."

"Bir de hazinenin kendi ağırlığı var. Kurduğunuz makara sistemini fark ettim."

"Evet. Günde yaklaşık beş kova doldurup taşıyabiliyoruz. Tüm o külçeleri taşımak yorucu bir iş," diye ekledi alaycı bir kıkırdamayla.

"Öyle olduğuna hiç şüphem yok. O mağaraya girmenin başka bir yolu var mı?"

"Tekneyle," diye başını salladı Chandler. "*Victorio*'nun geldiği yolla aynı. Açıkçası, siz kayalıklardan aşağı inene kadar yukarıdan başka bir giriş olduğunu bilmiyorduk. Orayı nasıl buldunuz?"

Dante değişen yeşil ve mavi ışık huzmeleri hakkında açıklama yaptı. "Sanırım gün ışığında bakarsak açıklığı otlar ve karaçalılarla kaplanmış bulacağız."

"Hızlı bir yol ama pratik değil." Ateşle yaklaştılar ve William Eva'nın yanına oturarak ona kocaman sarıldı. "İkiniz de aşağı kayarken kemiklerinizi kırmadığınız için şanslısınız."

Dante onların karşısına bağdaş kurarak yerleşti, saçları ateş ışığında ıslak bir şekilde parlıyordu. "Dışarı çıkmaktan bahsetmişken, adamlarım gün ıştırken beni arıyor olacaklar."

"Seni şimdiden özlemiş olamazlar mı?"

Dante göz temasından kaçınmayı başaran Eva'ya baktı. "Hayır. Sabaha kadar endişeleneceklerini sanmam. İspanyol Kuyuları'ndan ne kadar uzaktayız?"

"Bulabildiğimiz en kısa yoldan yarım günlük zorlu bir kürek yolculuğu, karadan ise tam bir gün. Ne mutlu ki, derin karınlı bir gemi için kestirme yol yok. Muertraigo ve piç kurusu kanalın ortasında kalmalı, yelkenlerini açmamalı ve su altı mercanlarına karşı gözlerini dört açmalılar. Gemilerinden birini batırdığınızı ve diğerinin de hasar gördüğünü söylemiştiniz?"

Gabriel başıyla onayladı. "Bir tanesi kötü bir şekilde yan yatmış ve körfezin içine doğru ilerleyemiyordu. Muertraigo'nun mürettebatı onu son gördüğümüzde *San Mateo*'nun ana direğinde geçici onarımlar yapıyordu ama bunun onu çok fazla geciktireceğine güvenemeyiz. Şimdiye kadar İspanya'ya dönen gösterişli bir asilzadeye ait bir gemi olmadığımızı anlamış olacak ve aceleyle Wells'e doğru yola çıkacaktır."

"Yol boyunca birkaç eski kulübe ve *xocolati* dedikleri acı, koyu bir içki satan daha da yaşlı kadınlardan başka bir şey bulamayacaklar. Acı biber ve öğütölmüş mısırla karıştırdıkları için neredeyse içilmez, ama onlara uzun ömür verdiğiine yemin ediyorlar. Billy, baharatlı yerine tatlı olması için şeker kamışıyla bir kap karıştırdı ve çok daha güzel bir içecek oldu."

Bir süre alevleri inceledikten sonra ekledi: "*Victorio*'ya rastladığımızda yapmaya çalıştığım şey de buydu. Yerlilere kakao çekirdeklerini nasıl toplayıp kavurduklarını, sonra da nasıl öğütüp toz haline getirdiklerini gösteriyordum. Eve döndüğümüzde servetimizi geri getireceği umuduyla bir gemiyi fasulye fiçileriyle doldurmayı planlıyordum.

"Bir gün güneşi kutsayan ve yılın hasadı için teşekkür eden bir töreni izlemeye davet edildik. Rahiplerden biri gümüş paralarla süslü bir cübbe giymişti ve yakından baktığımda *Nuestro Santísimo Victorio*'ya ait olmadıklarını gördüm. Sikkeleri nerede bulduklarını bana göstermeleri için ikna edilmeleri neredeyse tam bir yıl sürdü."

"O zaman Muertraigo'yu enkaza götürebilecekler mi?"

William başını salladı. "Hayır. Köy buranın oldukça kuzeyindeydi ve erkeklerin çoğu geçen baharda bir baskında götürüldü. Geriye sadece kadınlar ve sakatlar kaldı ve onların da çoğu beyaz bir adam gördüklerinde köpekbalığı görmüş balık sürüsü gibi dağılıyorlar. Lawrence Ross'a bir buluşma ayarlamak için mektup yazdığımda, İspanyol Kuyuları'nı bilerek seçtim, eğer biri mektupları ele geçirirse, hazineyi bulamadan yirmi yıl daha arayabilirler diye düşündüm. İhanetine karşı dikkatli olmam gerekenin Ross'un kendisi olduğunu bilmiyordum."

"Yine de bulmacanın başka bir parçasını çözüyor," dedi Eva sessizce. "Eğer Lawrence ona randevudan bahsetmişse, bu Muertraigo'nun buraya, Espiritu Santu'ya geleceğini nasıl bildiğini açıklıyor."

"Evet kızım, çok üzgünüm."

"En azından bir tam gün gerimizdeydiler," dedi Dante. "Zorlu bir günlük yürüyüş daha bizi Wells'e ulaştıracak ve orada sürpriz avantajına sahip olacağız."

William kaşlarını çattı. "Bir pusu mu? Ne amaçla? Adamlar yirmi yıldır kırık kadını arıyor ama mezarını bulamadılar. Ross'un burnuna altın kokusu gelebilir ama aramaya nereden başlayacağını bilemez."

"Nereye bakacağımızı bilmiyorduk ama sizi bulduk," diye belirtti Dante. "Mutlu kavuşmalar bir yana, başka bir buluşma ayarlamak için kendi nedenlerim var. Muertraigo da bilecektir."

"Eh? Kendi nedenleriniz mi?"

"Kişisel olanlar," dedi Dante. "Ateş açar açmaz, kiminle savaştığını tam olarak bildiğinden emin oldum."

Bu Eva için yeni bir haberdi ve gözlerinde sorgulayan bir bakışla ona doğru baktı.

Gabriel gülümsedi. "Ona kartvizitimi gönderdim."

"Öyle bile olsa," dedi William, "üç tam mürettebat... karadan yanınızda getirdiğiniz yüz kişiye karşı kabaca bin adam mı?"

"Adil bir oran olduğunu söyleyebilirim." Gabriel sırtıttı. "Yanımızda birkaç küçük fiçı barut getirmeyi başardık ama depolarınızda fiçılar dolusu barut olduğunu fark ettim."

"Evet. Kullanacak bilginiz varsa sıcak bir karşılama düzenlemeye yetecek kadar." Chandler ateşin karşısına baktı. "Billy bu şeylerle oynamayı seviyor ve şimdiye kadar ikimizi de havaya uçurmamış olması bir mucize. Ama eğer bir adam gövdeye nereden ve nasıl ateş edeceğini bilseydi, iş çok daha hızlı ilerlerdi."

"Tam aradığım adam bende olabilir," dedi Dante. "O da bir şeyleri havaya uçurmaktan hoşlanıyor. Ama şimdilik İspanyol Kuyuları'nda onun uzmanlığına ihtiyacım var. Muertraigo'nun sayısını azaltabilirsem bu bize zaman kazandırır - umarım *Endurance*'ın Pigeon Cay'den Estevan Quintano Muertraigo'yla tanışmaya hevesli birkaç kişiyle birlikte dönmesine yetecek kadar."

William'ın gür kaşları burnunun üzerinde bir araya gelirken, yıllarca tek başına yaptığı işlerin Dante gemilerinin ambarlarına yüklendiğini hayal etti.

Dante tekrar, "Ailemin hazine geminize olan ilgisizliğine şahsen kefil olacağım, Efendi Chandler," dedi. "Bize yardım edin, biz de size memnuniyetle yardım edelim ve buradan ceplerimiz geldiğimiz zamanki kadar boş olarak ayrılalım."

William genç adamı esrarlı bir gözle inceledi. "Bir korsana göre tuhaf bir tarzın var."

Dante'nin ağzı hafifçe kıvrıldı. "Ayaklarımın altındaki sağlam güverteden ve denizi ufkun en uzak noktasına kadar takip etme özgürlüğünden memnunum. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Hiçbir şey mi?"

Kehribar rengi gözleri kısa bir süreliğine Eva'nın onun bakışlarından özenle kaçınarak oturduğu yere kayd.

"Beni rehavete kapılmaktan alıkoyacak bir ya da iki meydan okuma," dedi Dante, şartlarını daha geniş bir gülümsemeyle değiştirerek. "Ve bol miktarda yiyecek. Karnımın omurgama doğru inlediğini duyacak kadar açım."

William kıkırdadı. "Genç Billy ondan geriye kalanları yemeden önce burnunuzu kaponaya doğru uzatın. Ben kızımın ziyafet çekerken ve o bana yokluğumda evde olup biten her şeyi anlatırken hindistancevizlerimiz, mangolarımız, mısırlı bisküvilerimiz ve bir sürahi dolusu güzel kırmızı şarabımız var."

ÜÇ SAAT ve üç şişe Madeira içtikten sonra William ellerini dizlerine koydu ve ayağa kalktı. "Biraz dinlenin iyi kaptan, sonra sizi bir tekneye bindirip gün ağarmadan kampınıza götüreceğiz. Kızım... yaşlı bir adam başını yastığa koyduğunda onu affedecek misin? Burada olduğun için çok mutluyum, ama bugün sürprizlerle doluydu ve yarın daha da fazlasını vaat ediyor."

Ayağa kalkarken biraz sallandı ve Eva hemen ayağa fırlayarak onu kolunun altından destekledi. "İyi misiniz baba?"

Başını okşadı ve alnından öptü, sonra şaraba bulanmış buharların arasından böğürdü. "Her zamankinden daha zindeyim"

Masa başında oturup gemilerimin limandan ayrılışını izliyordum. Ama son dört yılımı gece gündüz o lanet hazine için endişelenerek geçirdim ve hem rahatladım hem de mutlu için Paylaş ve yük ile Daha genç, daha güçlü omuzlar. Bütün bunları rüyamda görmediğimi kanıtlamak için sabah beni çimdiklemen gerekecek." Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnına şefkat dolu bir öpücük kondurdu. "Ve eğer gördüysem... şey... dua edeyim de hiç uyanmayayım. Şimdi... bana yatağımı göster. Billy, seni serseri, yolu göster! Sonra da iyi kalpli kaptan için battaniye getirin, zira önümüzdeki birkaç gün boyunca pek uyuyamayacağınızı garanti ederim." Bir tarafta elinde fener tutan genç dev, diğer tarafta Eva üzerinde ve Diğer, onlar yönetilen için yönlendirmek ve William Chandler'ı mağara duvarındaki bir nişin içine serilmiş kalın bir battaniye yığınının dokuyordu. Eva loş fenerin ışığında, nişin bir ucunda kitaplarla dolu kaba raflar, küçük bir yazı masası ve babasının sıkıca kaydırılmış el yazısıyla kaplı gevşek kağıt yığınları gördü. Paletin yanında küçük bir demir mangal vardı ve Billy onu sıcak su ile doldurmuştu.

ateşten kömürler.

"Evim evim güzel evim," dedi William, botlarını çıkarmak için çabalıyor ve başarısız oluyordu.

Eva onun ellerini kenara itti ve görevini yerine getirdi. "Seni bulduğum için mutluyum; bir ağaçta yaşıyor olsan ve çim etek giysen bile umurumda olmazdı."

Elizabeth onu alnından öpmek için eğildiğinde madalyonun ışığı parladı ve William gülümsedi. "O madalyonu sevgili Elizabeth'ime evlenme teklif ettiğim gün verdim ve onu satın alacak kadar para biriktirmek için varımı yoğumu harcadım. Beni gerçekten sevdi kızım ve benim için her şeyden vazgeçti... saray hayatından, kralın lütuflarından, hatta ona hak ettiği hayatı verebilecek zengin ve yakışıklı bir adamdan bile. Chandler Shipping'i kurmam neredeyse on yılımı aldı ve o hiç itiraz etmedi. Onu ne kadar sevsem de, sık sık merak ederdim, taşrada zengin bir kocası olsaydı, ateş onu yakalamayabilirdi..."

"Baba, sus." Eva bir elini alnında gezdirdi. "Annem seni sevdi ve karşılığında sevildiğini biliyordu. Bu onun için dünyadaki tüm zenginliklerden daha önemliydi."

"Evet. Belki de öyledir." Gözünün kenarında bir damla yaş parladı. "Ama şimdi dünyadaki tüm zenginliklere sahibiz, onları paylaşmak için burada değil, bu yüzden çok daha az anlam ifade ediyorlar." Durakladı ve bakışları yavaşça onun yüzünde gezindi. "Ona çok benziyorsun. Ve evet, eğer hayatta olsaydı, eminim o da bir gemiye atlar ve beni bulmak için dünyanın yarısını dolaşırdı." Adam onun elini okşadı ve uzun bir iç çekti. "Şimdi bırak da uyuyayım kızım. Yer topaç gibi dönüyor ve ben de botlarımın içine kusmak istemiyorum."

Eva onu tekrar öptü, sonra çenesine kadar battaniyeyle örttü. Adam mırıldanarak derin bir uykuya dalana kadar onunla birlikte oturdu ve ancak o zaman ateşin başına döndü.

Dante hâlâ oradaydı, öne doğru eğilmiş, başını ellerinin arasına almıştı. Gözleri kapalıydı ve bir an için uyuduğunu düşündü. Billy ortalıkta görünmüyordu ama ateşin yanına bir yığın katlanmış battaniye koymuştu.

Battaniyelere baktığında ne kadar bitkin olduğunu fark etti. Sanki sadece o sabah değil de günler önce adayı boydan boya geçmek için yola çıkmışlardı.

"Baban iyi bir adam," dedi Dante, kıpırdamadan ya da gözlerini açmadan. "Ondan hoşlanıyorum."

"Sanırım o da senden hoşlanıyor."

Gabriel'in gözlerinden biri açıldı ve ona baktı. "Biraz dinlenmeye çalışmalısın."

"Yapacağım."

"Uzanırsan daha iyi çalışır."

"Ben... yapamam. Bacaklarım bükülmek istemiyor gibi görünüyor."

En az onun kadar yorgun olması gereken Dante, neredeyse onu inletecek bir rahatlıkla ayağa kalktı. Sehpayı salladı

Yün battaniyelerden birkaçının kıvrımlarını ve tozlarını temizledi ve kuru zeminin pürüzsüz bir parçasına kalın bir yuva halinde yaydı. Onu kucağına aldı ve yavaşça yatağın üzerine bıraktı, ardından botlarını çıkardı ve derme çatma paletin yanına koydu.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Biraz üşüyorum," dedi küçük bir sesle, son battaniyenin içinde çenesine kadar boğuklaşarak.

Gabriel bu şeffaf numaraya gülümsedi ve dikkatlice onun yanına uzandı. Onu kollarının arasına aldı, vücut ısını paylaşmasına ve omzunu yastık olarak kullanmasına izin verdi.

"Şimdi daha mı iyi?"

Başını salladı ve yüzünü onun boynunun yan tarafına bastırarak teninin kokusunu içine çekti. "Gerçekten Muertraigo için bir pusu mu kuracaksın?"

"Evet, öyleyim."

"Geminiz daha fazla adam ve daha fazla silahla dönene kadar beklemek daha akıllıca olmaz mı?"

"Daha akıllıca mı? Belki de. Ama Muertraigo'nun kaçması için en ufak bir şans varsa, o zaman bunu riske atamam."

Eva elini adamın göğsüne soktu ve gömleğinin altına kaydırды. "Sanmıyorum-?"

"Hayır. Gelemezsin. Kesinlikle ve kesinlikle bizimle gelemezsiniz. Ve bu sefer hanımefendi, sizi elinizden ve ayağınızdan kelepçeleyeceğim ve bir direğe kilitleyeceğim."

Sadece adamın boynuna daha da sokuldu ve mırıldandı, "Evet, Kaptan. Kelepçeler ve bir direk."

"Çok ciddiym, Evangeline. Bizimle gelmiyorsun."

Gabriel, yanı başında yere yumuşakça basan bir çizmenin sesiyle uyandı. Hançerini o kadar hızlı eline almıştı ki Billy Crab neredeyse tökezleyerek Ateş çukuru.

"Kaptan Will gelip seni uyandırmamı söyledi," diye fısıldadı ellerini iki yana açarak. "Henüz gün doğmadı ama en iyisi deniz çekilmeden yola çıkmak."

Dante bıçağı indirdi ve gözlerindeki uykuyu kovmak için bir süre bekledikten sonra yanına baktı. Eva hâlâ uyuyordu... tıpkı ona sıkıca yapışmış olan sağ kolu gibi.

Onu çok fazla sarsmamaya özen göstererek omzunu başının altından çekti ve yerine battaniye örttü. Kız mırıldanarak bir ses çıkardı ve yatağın üzerinde hafifçe kaydı ama uyanmadı ve Dante bunun için minnettardı. Uzun bir süre kızın profilini inceledi ve parmaklarını yanağına düşen yumuşak sarı tüylerden bazılarını kenara itme dürtüsüne karşı kıvırdı. Geceyi kollarında güzel bir kadınla ve her ikisi de tamamen giyinik olarak geçirdiği nadiren olurdu. Bu düşünce dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleştirdi ve yakın gelecekte bu ihmali telafi edebileceğini umdu.

GLENCAIRN ROWLANDSON, gölgelerin arasından iki karanlık figür belirlediğinde gerinmenin ve tüm vücuduyla esnemenin keyfini çıkarıyordu. Doğudaki gökyüzü ufukta zar zor pembe bir kireç tabakası gösteriyordu ve bir palmiye ağacının dibine yaslanmış dinlenirken arkebusunu bir kenara bırakmış olması büyük şanstı, yoksa kendi ayak parmaklarını vurabilirdi. Figürlerden biri dev gibiydi, göğsünün üzerinde çaprazlamasına taşıdığı kalın kablolar omuzlarını daha da iri gösteriyordu. Diğerinin Gabriel Dante olduğunu bir rahatlama lanetiyle fark etti.

"Neredeyse kafanızı uçuracaktınız," diye kaşlarını çatı, bir gözü devin üzerindeydi. "Bunu nereden buldun?"

"Bu Billy Crab," dedi Gabriel. "Ve beni aşağı yukarı o buldu. Adamları uyandırın, yapacak işlerimiz var."

Rowly'nin yanından geçerek dereyi takip etti ve Eva'yla birlikte önceki gece tırmandıkları tepeye ulaştı. Gökyüzü her geçen dakika daha da aydınlanırken, rehber olarak kullanabileceği hiçbir mavi-yeşil çizgi yoktu ve Dante'nin aşağıdaki mağaraya açılan çatlağı bulana kadar kireçtaşı kayadaki çok sayıda büyümüş çatlağı dikkatle araştırması yarım saatten fazla sürdü. Yerini bulduktan sonra Billy her iki metrede bir kabloya düğüm atmaya başladı ve ucunu yarıktan aşağıya indirdi. O sırada Rowly ve bir düzine kişi daha yukarı tırmanmış ve giderek artan bir merakla onları izliyordu.

Dante o ana kadar *Nuestro Santísimo Victorio* hakkında Stubs'a bile tek kelime etmemişti. Mürettebattaki herkesin bildiği ya da inandığı kadarıyla, La Fantasma ve taşıdığı kayıp hazine bir efsaneydi ve savaşta her bir adamın sadakatine güvenmesine rağmen, korsan olarak kabul edilmelerinin bir nedeni vardı ve bu neden parlaktı ve bir adamın sağduyusuyla oynuyordu.

Enkazı gördüğü andan beri ne yapacağı, onlara ne zaman söyleyeceği, tüm bu karmaşık hikâyeyi nasıl açıklayacağı sorunlarıyla boğuşuyordu ve hâlâ net bir cevabı yoktu. Bu konuyu ateşin etrafında Eva ve William Chandler ile tartışmıştı ama ikisi de kolay bir çözüm önermemişti. Şimdilik mürettebatın, Dante'nin Muertraigo ile yolları kesişmeden önceki amacının denizkızını babasıyla yeniden bir araya getirmek olduğuna inanması yeterliydi.

Dante ip merdiveni büyük bir kayaya bağladıktan sonra aşağıya indi ve Eva ile babasını aşağıda beklerken buldu. William tahta bir kızak kullanarak depolarından yirmi kiloluk birkaç barut fiçisini mağaraya sürüklemişti. Üçer üçer bir ağa yüklenen fiçiler, Billy Crab tarafından yukarı çekildi ve ağdan çıkarılıp yeniden doldurulmak üzere tekrar indirildi. William ayrıca, içindekileri kendisine sakladığı birkaç ağır fiçi da gönderdi ve sadece Dante'nin bunlara sahip olduğu için minnettar olacağına söz verdi.

Rowly, fiçileri ve varilleri kampa geri taşımaları için adamlarını gönderdi; otuz adet trompet burunlu körüklü tüfek, fitil olarak kullanmak üzere tuzruhuna batırılmış ip makaraları, kızak yapmak için birkaç geniş kalas ve demir oklarla dolu iki sadakla birlikte çok güzel görünen bir arbalet.

Rowly elini cilalı ahşapta gezdirirken, "Johnny bunu görse ağlardı," dedi. "Ama o *Iron Rose* 'da ve başka biri nasıl ateş edileceğini biliyorsa beni öldürsün."

"Biliyorum," dedi Billy, diş etlerinin arasından sırtarak. "Elli adımda bir kertenkelenin gözünü çıkarabilirim."

Rowly, dev gibi delikanlının sakallı yüzünü görebilmek için başını iyice yukarı kaldırdığında hafifçe ıslık çaldı. "Yapabileceğinden şüphem yok delikanlı. Yine de henüz bana göstermene gerek yok."

Billy ipte bir çekilme hissetti ve sırtını ipe dayayarak onu avuç avuç çekme işine verdi. Eva'nın sarışın başı yarıktan çıktığında Rowly'nin gözleri yuvalarından fırladı ve ıslığı aniden kesildi.

"Denizkızı şimdi sert kayadan yükselmiyorsa iki kere lanet olsun."

Eva ipin halkasından çıktı ve tekrar boşluktan aşağı kaymasına izin verdi. Dakikalar sonra Dante ve William Chandler yardım almadan yukarı tırmandılar ve Bill Crab yaylı tüfeği omzuna asmış halde kampa doğru yürümeye başladılar.

Rowly kendi kendine, "Hayır, bana neler olduğunu anlatma," diye mırıldandı. "Denizde bulunan denizkızları, topraktan çıkan adamlar. Hayır, bana anlatma. Ben sadece uçan bir Viking gemisinin gökyüzünden inip hepimizi Valhalla'ya götürmesini bekleyeceğim."

Bir plan tartışıldı ve harekete geçildi. Adamlar, rehberleri William Chandler'la birlikte akşama kadar Spanish Wells'e ulaşmak için var güçleriyle çalışacaklardı. Babasının Muertraigo ve Lawrence Ross için sıcak bir karşılama düzenlemeye gönüllü olduğunu duyan Eva, gözden uzak durur ve dikkat çekmezse, bir şey yapmak için çok geç olana kadar varlığının fark edilmeyebileceğinden emindi. Gabriel'in tehdidine rağmen, geride kalmaya ya da babasını bulmak için yaşadığı onca şeyden sonra ondan tekrar ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Bu amaçla, görünüşte soğuk ve berrak suyla doldurmak için bir düzine su borusuyla akıntıya karşı gitti ama Dante'nin görüş alanıyla arasında sık bir ağaç parçası bırakmaya özen gösterdi.

Tam kamp dağılmak üzereyken, onun bir tepeye tırmandığını ve elleri kalçalarında, araziye araştırarak tam bir daire çizdiğini gördü. Kendini saklambaç oynayan bir çocuk gibi hissediyordu.

ararken Eva bir kaya yığınının arkasına saklandı ve adamın kaşlarını çatıp tepeden aşağıya doğru adım attığını görene kadar büyük yeşil gözüyle etrafı gözetledi. Adamlar kamptan çıkmaya başladığında, saçlarını şapkasının içine soktu ve alnının üzerinden aşağı doğru çekti. Dolu su borularını omuzlarına astı ve gürültülü bir grubun arasına karıştı.

Tam yarım düzine adım atmıştı ki bir elin dirseğini kavradığını ve onu kenara çektiğini hissetti.

"Ben de seni arıyordum."

Şapkasının siperliğinin altından Dante'ye baktı. "Taze su alıyordum."

"Anlıyorum. O boruları İspanyol Kuyuları'na kadar taşıyabileceğini mi düşünüyorsun?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Seninle gelmeme engel olmayacak mısın?"

"Denesem başarılı olur muyum?"

"Hayır."

"O zaman nefesimi ve zamanımı boşa harcamış olurum ve zaten babanla tartışarak yeterince zaman kaybettim."

Yüzü aydınlandı. "Babam gelmeme izin vermen için seni ikna mı etti?"

"Seni burada tek başına bırakmanın pek akıllıca olmayacağına beni ikna etti ve seninle kalacak adam bulamadığım için..." Hoşnutsuzluğunu açıkça gösteren bir ifadeyle omuz silkti. "Davranışlarınıza kefil olması şartıyla kabul ettim. Size ne söylenirse harfiyen yapacaksınız. Eğer daha ileri gitmenizin çok tehlikeli olduğunu düşünürsem, sizi koyduğum yerde kalacaksınız."

"Anlaştık."

"Yapsan da yapmasan da fark etmezdi." Adamın kaşları önce Eva'nın sol omzuna, sonra da sağ omzuna bakarken bir sırtışa dönüştü. Eva döndü ve Billy Crab'in bir tarafta, Eduardo'nun da diğer tarafta durduğunu gördü.

"Onlara sizi bir an bile gözlerinin önünden ayırmamaları, aksi takdirde kulaklarını bir ağacın gövdesine çivilenmiş halde bulacakları söylendi.

Bu William'ın tehdidiydi. Benimki biraz daha ayrıntılı ve acı vericiydi."

Eduardo hafifçe kıpırdandı ve elleri refleks olarak kasık bölgesini korumak için hareket etti.

Dante uzanıp ağır su borularını omuzlarından indirdi ve Eduardo ile Billy Crab arasında paylaştırdı. Onların yerine, babasının nasıl kullanılacağını bildiğini söylediği kısa kılıçla deri bir kın ve uzun namlulu bir tabanca verdi. Adam silahı beline yerleştirirken Eva, adamın ellerinin görevi tamamlamak için gerekenden birkaç dakika daha fazla oyalandığını düşündü ama sonra adam döndü ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Yanında, Eduardo'nun uzun bir nefes verdiğini duydu. "Onu pek sık kızgın görmüyorum, Bayan. Ama burun deliklerinin etrafındaki beyaz çizgileri gördüğünüzde... en iyisi beklerken kendi boğazınızı kesin ve bunu sizin için yapmasını sağlayın."

Spanish Wells adını, bir geminin demir atabileceği birkaç derin su koyundan biri olduğu için almıştır. Kumsal kumlu ve geniştir.

Derin C. Kıyı şeridi, sallanan palmiye ağaçlarıyla kaplı kavisli, otuz metrelik bir kaya duvarıyla çevriliydi. Kayaların dibinde daha fazla mağara oluşmuş, önceki ziyaretçilerin kalıntıları zeminlere saçılmıştı. Giriş aynı zamanda birkaç derenin denize boşaldığı geniş bir tatlı su gölüne de yakındı.

William Chandler'ın rehberliğinde çıkarma ekibi gün batımından bir saat önce Wells'e ulaştı. Chandler'ın tavsiyesine uyarak sahili geçip bir mil içeride, sık bir çam ormanının kamp kurmak için güvenli bir yer sağladığı bir noktaya doğru ilerlediler. Günün ilk ışıklarıyla birlikte sahili keşfedebilir, yaklaşan gemilere karşı yeterli uyarıda bulunmak için gözetleme noktaları kurabilir ve Giddings'in pürüzlü kıyı şeridi boyunca daha uzun bir rota izleyen küçük keşif ekibine katılmayı umabilirlerdi.

Çamur ve barut fiçileri altında ağır kızakları sürükleyen adamlar yumuşak bir toprak parçası bulup uyudukları için minnettardılar. Gece havasının rutubetinden korunmak için ateşler yakıldı, ancak bütün bir günün ardından

Döväücü güneşin altında zorlu yürüyüş, serin hava memnuniyetle karşılanan bir rahatlamaydı.

Dante'nin sabırsızlığı sabahı beklemesine izin vermedi ve dolunay çıkar çıkmaz sahile döndü. Kayalıklara nöbetçiler yerleştirdikten sonra beyaz kum hilalini bir uçtan diğer uca yürüdü, tecrübeli gözleri çevredeki yüksek arazide en iyi savunma pozisyonlarını araştırdı. Kumsalın kendisi oldukça açık ve korunmasızdı ama üstündeki kayalık eğim bir pusu için yeterli koruma sağlayabilirdi. Yüksek araziye yerleştirilmiş yirmi adam, bu sayının on katını kumsalda sabit tutabilirdi ve yüz kişinin neler başarabileceğini düşündükçe kendine güveni artıyordu.

Dönüş yolunda, ormanın içindeki küçük bir dereyi takip ederken, geçmiş on yıl içinde kökünden sökülmiş bir ağaç gövdesinin ucuna tünemiş ve bir göletin cam gibi yüzeyine doğru eğilmiş altın saçlı bir orman perisine rastladı. Küçük açıklığın kenarında durdu ve gözlerinin, saçlarının üzerinden süzülen ve suyun yüzeyinde usulca parıldayan ay ışığının etkisini içine çekmesine izin verdi.

Çimenli kıyıda bağdaş kurmuş oturan Eduardo, Dante'yi görür görmez ayağa fırladı. Bir an sonra Billy Crab, kocaman ellerinde hafifçe tuttuğu devasa arbaletiyle yanındaki gölgelerin arasından çıktı.

"Onu kampta tutmaya çalıştım," diye mırıldandı Billy mutsuzca, "ama buna izin vermedi. Bizden iki kez kaçtı."

Dante başıyla onayladı. "Bir dahaki sefere onu bacağından vur. Şimdi ikiniz de gidip biraz uyuyun. Onunla ben ilgilenirim."

"Evet. İyi şanslar."

Onlar gittikten sonra Dante havuzun kenarına doğru yürüdü. Eva'nın üzerinde oturduğu kütük onun ağırlığını ancak taşıyabilecek kalınlıktaydı, bu yüzden iki ahmağın onu almak için dışarı çıkmadıklarını düşündü.

"Bütün gece orada oturmayı planlamıyorsanız, bir ara kıyıya geri dönmeniz gerekecek."

Cevap vermek yerine gömleğinin yakasındaki bağcıkları çözdü ve giysiyi soyarak başının üzerine geçirdi. Daha önce botlarını çıkarıp Eduardo'ya fırlattığı için ayakları zaten çıplaktı ve biraz temkinli kıpırdanmayla pantolonunu çıkarıp gömleğiyle birlikte ağacın gövdesine örtmeyi başardı. Çıplak halde kütükten kayarak suya düştü ve tekrar yukarı çıkmadan önce tamamen suya battı, başı geriye eğikti, elleri ıslak saç tutamlarını yüzünden uzaklaştırıyordu.

Dante'ye bir bakış atmaktan başka bir şey yapmadan geniş havuzun ortasına doğru yüzdü ve tekrar suya dalarak başından ve omuzlarından süzülen gümüşü su akıntılarıyla yüzeye çıktı.

"İçeri gelin Kaptan, su serin ve tatlı," diye usulca davet etti. "Sıcak günü cildinizden arındırın."

"Cildimin soğuyacağından değil, ısınacağından şüpheleniyorum," diye mırıldandı.

Sadece gülümsedi ve arkasına yaslandı, kollarını uzattı, böylece ince vücudu yüzeyde süzüldü ve etrafında dönen soluk sisin içinden süzüldü.

Dante kılıç kemerini çözdü ve yere düşmesine izin verdi.

Palaskası ve deri ceketinin ardından botları, pantolonu ve gömleği geldi. Kıyıdan iki adım ötede havuzun dibi göründü ve o da usulca suya dalarak yolun büyük kısmını suyun altında yüzerek tamamladı. Ilık, kristal berraklığındaki suyun içinden yukarı baktığında onu ay ışığında buldu, saçları ipeksi bir yelpaze gibi açılmıştı, ince bacakları onu havada tutmak için hafifçe yürüyordu. Elleriyle yukarı uzandı ve onu belinden tutarak aşağı çekti, yarı yolda onunla buluştu, ikisi de tekrar yüzeye çıkarken ağzı onunkini buldu.

Kolları birbirine dolandı, bir an öylece asılı kaldılar, birbirlerinin dudaklarını yalayıp yuttular. Eva, bacakları adamın beline dolanırken adamın sert ve kalın etinin kendisine doğru bastırıldığını hissetti. Adam kendini onun içine doğru iterken Eva'nın çıkardığı tek ses ağzına doğru bir inilti oldu ve adam ikisini de kıyıya geri götürürken orada kaldı. Sırtını kumlu kenara dayadığında, onu ters çevirdi ve tekrar tekrar iterek ikisini de hızlı, paramparça bir serbest bırakmaya getirdi.

"Sana söylediğim her şeyi yapacağına dair verdiğin söze ne oldu?" diye hırladı soluk soluğa nefesler arasında.

"Bana yıkanmak için gölete gelemeyeceğimi söylememiştiniz."

Tekrar homurdandı ve kalçalarını hareket ettirdi, böylece hala orada, hala sert olduğunu ve cevabından en ufak bir şekilde eğlenmediğini bilecekti.

"Gelecekte daha açık konuşmak zorunda kalacağım. Kamptan ayrılmayın. Ormana ayak basmayın, sakın-"

"-kımılda," diye titreyerek nefes aldı. "Kı m ı l d a m a."

Bacaklarını onun etrafında sıkı ve kalçalarını yukarı kaldırdı ve etini tekrar onunkine saran küçük spazmlar, tatlı, sıcak bir his dalgasıyla onu kesti.

"Disiplin, Denizkızı," diye fısıldadı düzensiz bir şekilde, vücutları ay ışığında birbirine dolanmış ve hareket ediyordu. "Görüyorum ki disiplin konusunda sana öğreteceğim daha çok şey var."

Onunla birlikte tekrar yuvarlandı, böylece kalçalarına biniyordu. Elleri belini kavrayıp ona nasıl hareket edeceğini, ihtiyacı olanı nasıl alacağını, ona istediğini nasıl vereceğini gösterirken ay ışığı saçlarından akıyor, vücudunda parlıyordu. Topuklarını yumuşak kuma gömdü ve yukarı doğru gerildi, kadın onu sıcak, şiddetli bir zevk patlamasına doğru sürerken kendini zorlukla kontrol altında tutabildi. Ürkek bir çığlık atarak geri çekildi, kalçaları bir bulanıklık içinde hareket ediyordu, sıcaklığı artık kendini tutamayana kadar etrafına akıyordu. Son bir kez daha ayağa kalktı ve etinin etrafında sıkıştığını hissetti

açgözlü küçük bir yumruk gibi, onu daha fazlasına ihtiyaç duymaktan başka bir şey düşünme yeteneğinden yoksun bıraktı... daha... daha... daha....

ÇOK DAHA SONRA, ikisi de yosunların üzerine uzanmış, vücutları gece esintileriyle serinlerken, yan dönüp sert bir ifade takınmak için yeterli enerjiyi buldu.

"Ben oldukça ciddiymim. Kamptan öylece uzaklaşıp istediğinizi yapamazsınız."

"Senin sevdiğin şeyi yaptığımı sanıyordum," dedi yumuşak bir sırıtışla.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun." Ayağa kalktı ve dağılan giysilerini topladı, sonra da elini uzatarak onun kalkmasına yardım etti. "Keşif ekibinden haber alana kadar Muertraigo'nun nerede olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Hatta buraya, İspanyol Kuyuları'na ineceğinden bile emin değiliz."

"Ama yapacağına inanıyorsun."

"Evet, öyle olacağına *inanıyorum* ama pantolonunun dizlerinin altında iki kez yakalanmaktan çekinecek ve ileride daha temkinli davranacaktır."

"Anlıyorum." İçini çekti ve onun pantolonunu yukarı çekip kendini içeri sokmasını izledi.

"Anlıyor musun? Ciddi olduğumu anlıyor musun Eva?" Yaklaştı ve yüzünü ellerinin arasına alarak onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Şu andan itibaren dediklerimi yapmalısın."

"Evet, Kaptan."

Sanki onun samimiyetine tam olarak inanmıyormuş gibi boğazından kısık bir ses çıkardı. Ancak şu anda ona daha fazla meydan okumaya cesaret edemiyordu. Ağzı öpücüklerden şişmiş, gözleri çok yakından tanımaya cesaret edemediği bir duyguyla parlıyordu. Kendi yüzünü boş tutmak için mücadele etmek zorundaydı, ancak ona her baktığında

gölümsemek istedi. Tüm vücudu gülümsemek i s t i y o r d u ,
eğer bu mümkünse.

"Tehlikeli," diye mırıldandı.

"Neymiş o?"

"Sen. Biz. Bu."

Gözleri daha da parlıyordu. "Korkmuyorum. Korkmam gerektiğini biliyorum ama korkmuyorum."

Gabriel göğsünde bir şeylerin büküldüğünü hissetti. Parmaklarının ucuyla kızın yanağını okşadı ve saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırdı. Onun korkmamasına sevinmişti... şimdilik... bu yüzden Muertraigo'nun saldırıdan sonra ağzından köpükler saçacağı gerçeğini henüz dile getirmemişti. Lawrence Ross'la *Endurance* gemisindeki akşam yemeğini tartışmış ve büyük olasılıkla eski Kaptan Padilla'nın sarışın, yeşil gözlü güzel karısını, göğüslerinin arasına yerleştirdiği oymalı gümüş madalyona kadar en ince ayrıntısına kadar anlatmış olacaktı. Ross'un kendi eski nişanlısını tanıyamaması için dünyadaki tüm aptalların bir derlemesi olması gerekirdi... Portsmouth'ta kalıcı olarak kaldırtmayı ayarladığına inandığı hırsının önündeki bir engel.

Öfkeli bir İspanyol korsan ve engellenmiş bir komplocu Güçlerini birleştirmemiş olsalar bile zorlu düşmanlardı. *Nuestro Santísimo Victorio*'nun hazinesini güveç tenceresine atan Dante, kendisinin de biraz deli olup olmadığını merak etti.

Stubs'ın tavsiyesi yerindeydi. İzleyin, takip edin ve takviye kuvvetlerin gelmesini bekleyin. Babası Simon Dante'nin kaptanlığını yaptığı *Avenger*, Dante filosunun en büyük ve en ağır silahlı gemisiydi. Jonas kardeşini kurtarmak için gerekirse *Haraç*'ı elle kürek çekerek kullanabilirdi. Sorun şu ki, her iki gemi de New Providence'a doğru yola çıkmıştı. Geriye sadece kız kardeşinin gemisi *Iron Rose* ve Geoffrey Pitt'in Pigeon Cay'deki *Christiana*'sı kalmıştı.

- . hangi vardı sol ve son zamanlarda frakas içinde ve Boğazlar hasar görmemiş.
Hayır, yakın zamanda yardım geleceğine güvenemezdi.

T Usta topçu James Giddings ve *Endurance*'tan ayrıldıktan sonra birlikte yola çıktığı yirmi adamdan ikisi kuşluk vakti kampa vardı. Ücretli

Muertraigo'nun kalyonlarının ilerleyişini takip ederek Giddings kıyı boyunca hızla ilerlemiş ve Dante'nin büyük grubunun Wells'e ilk ulaştığını görünce şaşırılmıştı. Bir mil arayla her mevzide iki adam bırakmıştı. Kalyonlar her bir mevziden geçerken, bir adam bir sonraki mevziyi uyarmak için önden koşacak, diğeri ise diğeri Dante gemilerini körfez boyunca yönlendirecek işaret ateşlerini yakmak için geride kalacaktı... eğer herhangi biri zamanında varırsa.

Giddings, *Endurance*'ın önceki gece alacakaranlıkta rüzgâr yelkenlerindeyken güvenli bir şekilde girişten ayrıldığını bildirmekten memnundu ve ayrıca, Stubs bir veda jesti olarak, dinleyen adamların coşkulu tezahüratıyla, sakat kalyonu delmiş ve onu sulu bir mezara göndermişti. Muertraigo'nun geri kalan iki kalyonu ve İngiliz Karabatak o zamana kadar koyda epey ilerlemişlerdi ama top seslerini duymayacak ve görmeyecek kadar da uzaklaşmamışlardı.

Rowly sırtıttı. "Stubs için iyi. İspanyol, elimizden gelenin en kötüsünü yaptığımızı ve eve döndüğümüzü düşünecek."

Dante bir elini ensesinde gezdirdi. "Belki de. Her halükarda yapacak çok işimiz var." Kampın etrafına bakındı ve kaşlarını çattı. "Chandler nerede?"

"Tam yanında," dedi bir ses, Dante'nin omzuna o kadar yakındı ki geri sıçradı ve bir elini kılıcının kabzasına götürdü. İlk başta görebildiği tek şey bir kaya ve çalı kümesiydi, ama sonra kaya hareket eder gibi oldu ve bir insan şeklini aldı.

William Chandler ellerini kalçalarına koyarak öne çıktı ve ateşin yanında dinlenen mürettebatın çoğunu ayağa kaldıran göbekli bir sesle güldü. Üzerinde dar bir peştamal vardı ve açıkta kalan teni baştan aşağı çamur içindeydi.

"Getirmemiz için ısrar ettiğim ağır varillerin içinde ne olduğunu sormuştun. Artık biliyorsun. Mağaralardan gelen çamur, yanında durduğunuz her şeyin görünümünü alan küçük yaratıklara ev sahipliği yapıyor. Yerlilerin bana söylediğine göre, İspanyollar köle bulmak için adayı yağmalamaya geldiklerinde kendilerini görünmez kılmak için kullanıyorlarmış."

Dante'nin aklı başına gelir gelmez Chandler'ın koluna dokunmak için elini uzattı. Parmaklarından akan balçığı inceledi, elini taştan yaprağa doğru hareket ettirdikçe renk ve tonun nasıl değiştiğine hayret etti. Küçük yaratıkların sihirlerini göstermeleri birkaç dakika aldı ama gösterdiklerinde, parmaklarının üst kısımlarını kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Lanetleneyeğim."

William dişlek bir sırıtışla, "Üzerine işemedikçe kumaştan hoşlanmazlar," dedi, sonra Eva'nın Gabriell'in arkasından sessizce yaklaştığını görünce kaba bir şekilde boğazını temizledi. "Affedersin canım, ama doğanın bir gerçeği doğanın bir gerçeğidir."

"Bunu mağarada fark ettim," dedi. "Parmaklarımı gömleğime sildiğimde soldular. Ne kadar süre

Son etki?"

"Birkaç saat, daha fazla değil. Ama sahilde yatan ve bir anda canlı kum gibi yükselen yarım yüz adamın güzelliğini düşünün. İspanyollar bacaklarına işemekten daha fazlasını yapacaklar. Daha sonra kıyıya beş adım atmaya bile korkacaklar ki, yolun her santimine ateş etmesinler! Dahası, gördüğünüz gibi bu küçük yaratıklar geceleri parlıyorlar ve bunun için eski mürettebat arkadaşlarını onlara karşı kullanabiliriz."

Arkasına uzandı ve mağaranın ürkütücü duvarından getirdiği kafataslarından birini aldı. Çamura bulanmış ve o an için üzerinde durduğu kayayla karışmıştı. "Mağaralarda birbirlerinin yarattığı ışıkla parlıyorlar ama yıldız ya da ay ışığı altında hayalet gibi bembeyaz oluyorlar. Kayaların ya da kumsalın üzerine yerleştirilmiş bir kaç tanesini hayal edin."

"Evet," diye mırıldandı Rowly. "Bu bir ya da iki fişkırmaya neden olabilir."

Dante'nin zaten bir kez ürkmüş olan adamları kafatasını görünce toplu halde birkaç adım geri çekildi ve bazıları aceleyle haç çıkardı.

William elindeki kafatasını kaldırarak yüksek sesle, "İspanyollar," dedi, "peştemalimin altında ne olduğundan korktular."

Esperi denemesi Eva'dan gelen birkaç gergin kıkırdama ve kemerli bir kaşla ödüllendirildi.

Gabriel'in ilgisini çektiğini itiraf etmeliydi. Aziz Elmo'nun Ateşi olarak bilinen garip ışıkların serenlerde ve direklerde dans ettiğini gördükten sonra gemiyi terk eden mürettebatı tanıyordu. Hayalet gibi, bedensiz kafatasları görmek, son derece dindar İspanyolları paniğe sürükleyebilirdi.

Rowly ve Giddings'e döndü. "Adamları, hem canlı hem de ölü olanları yerleştirmek için en iyi pozisyonları bulmak üzere sahilde keşif yapın. Tepelere yerleştirmek için birkaç sağlam topa sahip olmak için birkaç el ve ayak parmağımı verirdim, ama elimizdekilerle yetinmek zorundayız."

Kampın kenarından gelen bir başka gürültü üzerine tam zamanında döndüğünde Billy Crab'in omuzlarına asılmış devasa bir yaban domuzu leşi ve kemerinden sarkan otuz kiloluk iki domuz yavrusuyla ormandan çıktığını gördü.

Rowly hâlâ hareket etmemiş olan tayfalara baktı. Bir el salladı ve neşeli bir böğürmeyle onları teşvik etti. "Aval aval bakıp durmayın, çocuklar! Ateşleri yakın! Görünüşe göre bu gece karnımızı taze etle doyuracağız."

ÇUBUKLARIN derileri yüzülür, temizlenir ve kızartılmak üzere ateşin üzerine atılırken, Gabriel adamların çoğunu sahile götürdü. Gün batımına kadar sıkı çalıştılar, siperler kazdılar ve kayalık yamaçta pusu için ideal olan saklanma delikleri buldular.

Giddings, Gabriel'in top eksikliği hakkındaki yorumunu düşündükten sonra, biraz arkaik olsa da zekice bir alternatif buldu. Bir çift ince, esnek avuç içi buldu ve tepelerine ipler bağladı. Daha sonra deri bir keseden bir sapan yaptı ve Dante şüpheli bir gözle izlerken, adamlarına derme çatma mancınığı geri çektirip sapanın içine taşlar yükletti. Onun işaretiyle ipler çözüldü ve kayalar sırtın üzerinden aşağıdaki sahile doğru fırlatıldı, düştükleri yerde kum püskürtüleri oluşturdu.

"Bu beni neden Golyat'a taş atan Davut gibi hissettiriyor?" Gabriel yüksek sesle merak etti.

Az konuşan bir adam olan Giddings sadece sırttı ve Billy Crab'i öne doğru çağırdı. Bir sonraki askıda içi çakıl taşları ve barutla doldurulmuş içi boş bir hindistan cevizi kabuğu vardı. Mermi serbest kaldığında ve yere düşmeden önce Billy arbaletini çekti ve alevli bir bez parçasıyla uçlu bir ok fırlattı. Ok kabuğa havada çarptı ve kabuk

Çamurla mühürlenmiş iki yarım parçalandı ve sahile ateşli küçük füzeler yağdı.

Dante sırttan topçuya ve yeni çırağına baktı.

"Henüz tek bir atış bile kaçırmadı," dedi Giddings kayıtsızca. "Ayrıca domuz yağını Yunan ateşi olarak kullanmayı planlıyorum. Zift ya da katran kadar sıcak yanar. Hindistan cevizlerini toplamak ve temizlemek için sahilden birkaç adam almam gerekecek."

"İhtiyacın olduğu kadarını al," diye başını salladı Dante, Giddings'in bir rakip değil de bir müttefik olmasından memnun olduğuna karar vererek.

Uzun öğleden sonrasının geri kalanı bellerine kadar soyunarak ve adamlarla birlikte çalışarak geçti. Bir noktada Gabriel su içmek için durdu ve Eva'yı Eduardo ve hindistancevizlerini kırmak ve kabuklarını kurutmak için tatlı beyaz eti kazımakla görevlendirilmiş diğerleriyle birlikte otururken gördü. Bir başka sefer Eva'nın erimiş domuz yağıyla dolu bir çaydanlık taşıyarak geçtiğini fark etti, yüzü terden parlıyordu, saçları omuzlarında uçuşuyordu. Tam adamlardan birine seslenip onu ağır tencereden kurtarmasını isteyecekti ki, kadın bir elini kulpundan kaldırıp ona gülümsedi ve el salladı.

Hiçbiri ona yardım etmek için ayağa fırlamayan ama hepsi de deniz kızının kendileri kadar sıkı çalışmaya istekli olmasını onaylayan işçi çemberine yeniden katılana kadar onu izledi.

Tencereyi kumun üzerine koymasını izlerken aklına bir başka düşünce daha geldi, çünkü adayı geçerken yanlarında getirdikleri önemli eşyalar arasında dökme demir bir çaydanlık olduğunu hatırlamıyordu. Cevap, William Chandler'ın ormandan ahşap bir kızağı sürüklediğini gördüğünde geldi, çıtalar erzakla yüklüydü. Dante, geçen dört yıl boyunca, sahil ile *Victorio*'nun enkazı arasındaki yol boyunca çeşitli yerlere erzak ve teçhizat zulaları koyma ihtiyacını öngörmüş olması gerektiğini fark etti.

Akşam olduğuunda adamlar bitkin ve açtı. Chandler tekrar yiyecek aramaya çıkmış ve yemekten sonra saatlerce dudakları ve dilleri haşlayacak kadar sıcak yabancı soğan, kök, mango ve biber dolu bir çuvalla geri dönmüştü. Bunlar haşlanmış kelle ve iç organlardan yapılan et suyunu baharatlamak için az miktarda kullanıldı ve etler kızartıldığında adamlar mutlu bir şekilde şişmiş ve yağ içinde bırakan bir ziyafete oturdular.

EVA karnı itiraz edene kadar yedi. Gabriel ve babasının arasına oturup onların korsanlık maceralarıyla ilgili hikâyelerini dinledi ve Dante nöbet ve gözcü sistemini kurmak için izin istediğinde Eva babasının yanında kaldı. Birlikte sessizce konuştular, hâlâ son dört yıldır birbirlerinin hayatlarında neleri kaçırdıklarını anlamaya çalışıyorlardı. Eva'nın en çok ilgisini çeken şey, babasının gözünü nasıl kaybettiğiydi, ama hikayeyi ondan dinlemek için yaptığı birkaç girişim başarısızlıkla sonuçlanınca, bu anının ya çok acı verici ya da babasının anlatamayacağı kadar korkunç olduğu sonucuna vardı.

Diğer gözü de sarkmaya başlayınca, yanağına sıcak bir öpücük kondurdu ve kendisinin de yorgun olduğu bahanesini öne sürdü. Tamamen uyanık bir halde palmiye yapraklarından oluşan bir yatağa kıvrıldı ve birkaç dakika içinde onun yirmi adım öteden horladığını duydu.

Gabriel'i oturduğu yerden görebiliyordu ve bir süre onu izlemekle yetindi. O, Rowly ve Giddings strateji konuşuyor, kırık sopalarla toprağa planlar çiziyorlardı. Bakışları oradan çevredeki ağaçların şemsiyesine yöneldi ve sallanan palmiye yapraklarının altından yansıyan ateş ışığının oyunuyla sükûnet buldu. Aradaki boşluklardan yıldızlarla aydınlanmış gökyüzü parçalarını görebiliyordu.

İki ay diye düşündü. İki ay gibi kısa bir süre önce, en çılgın rüyalarında bile

Yaban domuzuyla dolu bir karın, yaprak ve kumdan yapılmış bir yatak, çatı için ağaç dalları ve arkadaş olarak kaba saba korsanlardan oluşan bir ekiple böyle bir sahnenin parçası olmak. Pantolon ve bir erkeğin kambrik gömleğini giymeyi ve bunu yaparken kendini son derece rahat hissetmeyi hayal bile edemezdi. Bir orman göletinde kıyafetlerini çıkaracağına ve çıplak bir şekilde bir erkeği baştan çıkarıp ona katılacağına asla inanmazdı. Hepsinden önemlisi, Gabriel Dante gibi şimdiye kadar karşılaştığı en tehlikeli, en heyecan verici, en esrarengiz adamın kollarında utanmadan mutlu bir gece geçireceğini hayal bile edemezdi.

Ve babası! Yüce Tanrım, onu Portsmouth'ta olduğu gibi mükemmel giyimli, şık giyimli, saygın bir iş adamı olarak tanımakta güçlük çekiyordu. Yabani saçları ve sakalı bir yana, şimdi kasları ve gücü yerindeydi. Gülüşü sağlam ve içtendi, hiç de eğlenceli bulmadığı bir şeye zoraki, kibarca çekingen bir yanıt değildi. Kayalardan ve yeraltı mağaralarından oluşan bu uçsuz bucaksız tropik vahşi doğada evindeymiş gibi görünüyordu. Tanrı aşkına, *Nuestro Santísimo Victorio*'yu bulmuştu; su altında hava depolamak için kanvas çanlar icat etmiş, Billy Crab'i bir fırıncının ürkek oğlu olmaktan çıkarıp palmye ağaçlarına tırmanıp hindistancevizi toplayabilen ya da hazine kurtarmak için suyun kırk metre altına dalabilen biri haline getirmişti. Birlikte güç, zekâ ve akıl almaz bir cesaretle nasıl hayatta kalınacağını öğrenmişlerdi ve o, iki adamın da Portsmouth'a dönmekten memnun olacağına bir an bile inanmamıştı. Özellikle William, kraliyete yaranmak ve kralın gözüne girmek için gerekli olan kolalı rütbelere ve siyasi entrikalara tahammül edemezdi.

Bir daha asla bir ofiste oturmaktan ve gemilerinin egzotik limanlara yelken açışını seyretmek.

Ama onu yıldızların inanılmaz genişliğini düşünmeye iten soru şuydu: Yapar mıydı?

Sineklere, sıcağa ve botlarını ne kadar silkelerse silkelesin ayak parmaklarının arasına giren kire rağmen... saldırı altındaki bir gemide olmanın dehşetine rağmen... kendini yeniden balina kemiğinden midelere bağlanırken, metrelerce ağır brokar etekler sürüklenirken, yüzünü beyaza boyarken ya da saçları kızgın ütülere sarılıp işkenceyle sıkı bukleler haline getirilirken görebilir miydi? Gabriel Dante gibi bir adamın dünyevi, dürüst şehveti yerine Lawrence Ross gibi onu çığlık atacak kadar sıkı erkeklerin gösterişli, sahte ilgilerine tahammül edebileceğini düşünebilir miydi? İngiltere'de yaşadığı ılık hayata geri dönebilir miydi?

Babasının sadık kâtibi Reginald Bernard, onun yangından sağ kurtulup Hint Adaları'na giden bir gemiye bindiğini bilen tek kişiydi. Ama nazik yetiştirilmiş genç kadınlar, nedeni ne olursa olsun böyle bir şey yapmazlardı. İnsanları yangında öldüğüne inandırmanın skandalını atlatabildiğini varsaysak bile, *Endurance* gemisinde geçirdiği zamanın ardından, İspanyol Main'ın en kötü şöhretli korsanlarından biriyle bir kamarada kilitli kaldıktan sonra kirlenmemiş bir bakire olarak kaldığına kimseyi inandırması pek mümkün değildi.

Bakışları ateş çukuruna döndü. Rowly ve Giddings artık orada değildi. Dante tek başına oturuyordu, yüzünün sert hatları alevler tarafından parlatılmıştı. Kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu ama bir an sonra sanki Eva'nın gözlerinin cevap aradığını hissetmiş gibi doğrudan ona baktı.

Eğer bir şeyden korkması gerekiyorsa, ondan korkmalıydı. Kim ya da ne olduğu için değil, balina kemikleri ve brokarlardan, saray entrikalarından ve büyük kasvetli şatolardan, taşan oluklarla dolu kalabalık sokaklardan daha heyecan verici bir şey olduğunu bilerek onunla alay ettiği için. Özgürlüğüne değer veriyor ve her günün her dakikasını son dakikasıymış gibi yaşıyordu.

Hayatın karşısına çıkardığı her fırsattan yararlanıyordu. Yolları kesişmeden birkaç gün önce ölümden kıl payı kurtulmuştu ve yine geçen gece silahlarını Muertraigo'ya çevirdiğinde ölümden kıl payı kurtulmuştu. Eğer İspanyol gemileri önümüzdeki bir iki gün içinde İspanyol Kuyuları'na varırsa, ki büyük ihtimalle varacaklardı, ölümlle tekrar yüzleşecek ve onun gözüne tükürecekti. Kaderin bu sefer mi yoksa bir sonraki seferde mi karşılık vereceği tek bilinmeyendi ve Dante bu konuda endişelenerek değerli zamanını ya da nefesini boşa harcayacak gibi görünmüyordu.

O, Evangeline Chandler, İngiltere kralının uzaktan kuzeni, sadece o anlar için yaşamayı öğrenebilecek miydi?

Gabriel Dante gibi bir adam onun bu anları kendisiyle paylaşmasını ister miydi?

Başını eğdi ve kızın ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi gülümsedi. Kız onu izlerken, adam ayağa kalktı ve topraktaki işaretlerin üzerinden gelişigüzel geçti, ardından ateşle aydınlatılmış açıklıktan geçerek ormana giden patikaya doğru yürüdü.

Eva onun nereye gittiğini biliyordu. Vücudunda hızla akan kanın her damlası onu takip etmesini istiyordu, onunla birlikte havuzun puslu sularına gömülmek istiyordu, onun içinde güçlü ve kuvvetli bir şekilde kabardığını hissetmek istiyordu.

Bu bir daha gelmeyecek bir andı ve bunu bilerek, sonuçlarını kabul ederek -sonuçları ne olursa olsun- palmiye yapraklarından oluşan yatağından kalktı ve onu orman açıklığına kadar takip etti.

T Sahil ıssızdı, geniş kum şeridi tembel bir hilal şeklinde uzanıyordu, kayalık bir yamaç kıyıyı çevreliyor ve taçlandırılmış daha yüksek bir kayalığa çıkıyordu

zarif palmiyeler ve uzun köknar ağaçları. Rüzgârın savurduğu küçük kum girdapları dışında karada hareket eden hiçbir şey yoktu. Kumsalın bir ucunda kırık bir kulübenin iskelet kalıntıları ve yamacın dibinde, eski mürettebatın fiçilerini tatlı suyla doldurmak için indiği eski ateş çukurlarının izleri vardı. Sığ bir gelgit havuzunda, küçük bir pelikan sürüsü tarafından tünek olarak kullanılan bükülmüş dalgaların karaya attığı odunlar toplanmıştı. Kayaların üzerine çömelmiş martılar, körfeze doğru süzülen üç uzun direkli gemiyi görmüş ve tepelerinde daireler çizerken hoş geldiniz çığlıkları atmak için yarıklarından ve yuvalarından çıkmışlardı.

Kumda görünür hiçbir ayak izi yoktu, kimsenin yakın zamanda su ya da başka bir nedenle karaya çıktığına dair hiçbir işaret yoktu.

Estevan Muertraigo dürbünü indirdi ve düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Camdan o kadar uzun süre bakmış ve sahili bir uçtan diğerine incelemişti ki gözünün etrafında dairesel pembe bir iz oluşmuştu.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

"Gözcüler hiçbir şey rapor etmiyor, Yüzbaşı," dedi kıdemli bir subay. "Sadece uçan fareler ve pelikanlar."

Muertraigo memnuniyetle başını salladı. "Bir tekne indirin ve kıyıya bir çıkarma ekibi gönderin. Şu yüksek noktaya adam istiyorum -" dürbününün ucuyla konumu işaret etti- "ve yarım mil gerideki kayalıkların her iki tarafına, her iki yöndeki körfeze bakan. Karada ya da suda herhangi bir hareket olursa bol bol uyarı istiyorum."

"Si, Capitan."

Muertraigo, *San Mateo*'da kalan Lawrence Ross'a yan gözle baktı. İspanyol bir keresinde kurnaz bir İngiliz tarafından gafil avlanmıştı. Bu seferki tarafından kazıklanmaya hiç niyeti yoktu, özellikle de Dante gemisindeki güzel sarışın fahişenin Ross'un eski nişanlısı olduğunu öğrendikten sonra. Güzelliği yakından gördükten sonra, bir erkeğin onu bir kenara atacak kadar aptal olabileceğine inanamıyordu ve Muertraigo şimdi Ross'un dudaklarından çıkan her kelimedenden, her güvence yemininden şüpheleniyordu.

"Bana tekrar söyle dostum, nasıl temas kurdun?
William Chandler."

"Körfeze inecek, kayalığın en yüksek noktasına uzun bir işaret ateşi yakacaktım ve o da benimle irtibata geçecekti. Bu bana kampının çok uzakta olamayacağını düşündürüyor."

Muertraigo dudağını büktü ve küçümsemesini gizlemek için hiçbir çaba göstermeden dar, aristokrat yüzü inceledi. "Bu adalarda geceler o kadar karanlıktır ki, küçük bir alevi kilometrelerce öteden görebilirsiniz." Gelinciğe benzeyen gözleri ikinci kaptanı Diego Castellano'ya kaydı. "Neden hâlâ burada duruyorsun? Çıkarma ekibini hemen gönderin."

Birkaç dakika içinde bir sandal alçaldı ve on altı etkileyici İspanyol korsanı kıyıya taşıdı. Çoğu Havana'daki garnizon saflarından toplandığı için, Muertraigo'nun

Bir zamanlar komutan olan bu adamların hepsi ağır dolgulu dublelerin üzerine metal göğüs zırhları giyyordu. Kavisli çelik miğferleri tüylerle süslüydü. Balon pantolonlar ve uzun çizmeler giyyorlardı; kılıçları bellerine bağladıkları deri kınların içindeydi ve her biri yaklaşık bir metre uzunluğunda namlusu olan yirmi beş kilo ağırlığında bir okkabus taşıyordu. Göğüslerinin üzerinde çaprazlama asılı duran bir palaska, içinde barut ve saçma dolu bir düzineden fazla sarkan tahta boru taşıyordu.

Kumsala indiler ve kürekçiler tekneyi çakıl taşlı kıyıya sürüklerken, Castellano dikkatli askerleri kum boyunca yamacın tabanına götürdü. Orada yayıldılar ve zemini yakından inceleyerek yeni izler ya da yeni ziyaretçiler olup olmadığına dair herhangi bir işaret aradılar. Adamlardan altısı kumsala açılan iki görünür mağarayı araştırmakla görevlendirilmişti; diğerleri ise gemiye her şey yolunda sinyali gönderdikten sonra kendilerini tepeye çıkaracak bir yol buldular ve tırmanmaya başladılar.

Buna patika denebilirse de, ancak adamların tek sıra halinde tırmanabileceği kadar genişti ve körfezin görüşünü kısa süreliğine engelleyen kaya ve karaçalı kümelerinin arasından ve etrafından dolanıyordu. Zırhlarının ve silahlarının ağırlığı ilerlemelerini daha da yavaşlatıyor, *San Mateo*'dan izleyenlerin sabırsızlığını artırıyor.

Öndeki Diego Castellano'nun gözlerinden ter akıyor ve atletini ıslatıyordu. Gün ortası güneşi metal miğferini dövüyordu ve altındaki yün şapkaya rağmen saçları ıslaktı, kafa derisi binlerce pirenin istilasına uğramış gibi kaşınıyordu, yüzü çiğ et gibi kızarmıştı. Metal zırh bir fırın gibi davranarak ısıyı göğsüne hapsediyordu. İstirabına ek olarak, yaklaşık üç haftadır uyluklarının arasında tuzlu sudan oluşan bir kızarıklık vardı ve tırmanış

Ham deriyi o kadar kötü sürtüyordu ki taşakları yanıyormuş gibi hissediyordu.

Yokuşun yarısına geldiğinde hantal tüfeğini omzuna attı. Düşüncelerini kasıklarından başka bir yere odaklamaya çalışıyordu ki arkadaki adamlardan birinin ürkmüş bir çığlık attığını duydu. Tam zamanında döndü ve patikanın her iki tarafındaki kayalar hareket eder, diğer kayalardan ayrılır ve insan şekline bürünür gibi görünürken kendi boğuk nefesini bıraktı.

Arquebus elinden kaydı ve yere düştü. Çeliğin keskin dilimini boynunda hissetmeden önce, insan kayaların hançerler ürettiğini ve bunları hat boyunca her adamın boğazını hızlı ve etkili bir şekilde kesmek için kullandığını dehşet içinde izlemek için sadece bir dakikası vardı.

Neredeyse aynı anda, aşağıdaki sahilde, mağaraları aramak için gönderilen adamlar, mağaraların karanlık duvarları Dante'nin adamlarıyla canlanırken benzer, dehşete düşmüş bir sona geldi.

İspanyollar ldrlr öldürülmez, cesetlerinden zırhları, miğferleri, silahları ve kırmızı pantolonları çıkarıldı.

MUERTRAIGO gözüne dürbünü tekrar takmış, parıldayan askerlerin engel teşkil eden bir kaya yığınının arkasına tırmanışını izliyordu. Uzun bir süre gözden kaybolmuşlardı ve yeniden ortaya çıktıklarını gördüğünde alarm zilini almak üzereydi. Castellano'nun elinde tüfeğinin ucunda sallanan bir matara vardı ve Muertraigo başını sallayarak subayın böyle bir zamanda durup susuzluğunu giderecek kadar disiplinden yoksun olmasına lanet okudu.

"Kafaları altın düşünceleriyle dolu olmadığında daha iyi askerlerdi," diye mırıldandı.

"Şuraya bak!" Ross sertçe işaret etti. "Sahilde!"

Muertraigo camı yamacın tabanına doğrulttu. Adamlarının mağaralara girdiğini görmüştü ama bir kez daha içeri girmekte ağırdan almışlardı. Şimdi bir hareket vardı ama bekledikleri türden bir hareket değildi; üç, dört iri domuz mağaralardan koşarak çıkıyordu. Askerler çok geride değildi ve üçü yaban domuzlarının etraflarında dönmesini sağlamak için kumda koşarken, ikisi de tüfeklerini çözdü, nişan alıp çılgınca bağırarak yaban domuzlarına ateş etmeden önce hızla çatal sopaların üzerine yerleştirdi. En şişman, en yavaş hayvan burnunu kuma çarparak bir toprak yığını oluşturdu ve ardından adamlar bir araya gelerek kılıçlarıyla işini bitirdiler. Bir diğeri ikinci bir patlayıcı atışıyla yere serildi ve *San Mateo*'nun güvertesinden izleyen mürettebatın coşkulu bir tezahürat yapmasına neden oldu.

Muertraigo bu spor karşısında sadece homurdandı, çünkü Adamlar açık ateşte pişen güzel bir yemeğin tadını çıkarırlardı ama Castellano'nun kayalığın tepesinden her şey yolunda işareti verdiğini görene kadar hevesini saklı tuttu.

"Geri kalan tekneleri indirin," diye emretti. "*Gato* ve *Cormorant*'a karaya çıkacağımızı bildirin. Pozisyonlarını koruyacak ve tetikte olacaklar."

TEPEDE, Gabriel Dante'nin sırtışı yüzündeki kuruyan çamurdan belli oluyordu. Şimdi ölü İspanyol subayının süslü pantolonunu ve zırhını giymiş olan Dante, parıldayan kehribar rengi gözleriyle büyük sandalların yan yatıp daha fazla İspanyol'u karaya taşımaya başlamasını izliyordu. Sırtın tepesinde gizlenmiş olan adamları silahlarını doldurmuş ve hazır bir şekilde yatıyorlardı. Mağaradaki balçıkla kaplanmış bir düzine adam sahildeydi ve tam olarak nerede olduklarını bilmesine rağmen

Dante onların v ü c u t l a r ı n ı kumdan ayırt edemiyordu.

Arkasında, palmiye yapraklarıyla dikkatlice kamufle edilmiş derme çatma mancınıklar hazırды. Ateş güçlerini Giddings'in yağlı, içi boşaltılmış kamış saplarından yaptığı el topları tamamlıyordu; bunlar, torunları şu anda sahile inmeye hazırlanan Fatihlerin yüz yıl önce kullandığı yıkıcı silahların ilkel geri dönüşleriydi.

Billy Crab arbaletiyle hazırды; Eduardo da paçavra uçlu okları ateşlemek için yanındaydı. Gruptaki en güçlü adamlardan biri olan William Chandler mancınıkların arkasındaydı ve sapanlar bırakıldığında ağaçları eğmek için gücünü ortaya koymaya hevesliydi.

Uzun botların İspanyol korsanların çoğunu karaya çıkarması tam iki saat sürdü. Karaya çıkan ilk grup ölü yaban domuzlarını incelemeye gitti ve kendilerini mağaralardan kovalayan adamların tekrar mağaralara çekilmiş olmasından pek de endişeli görünmüyorlardı. Aralarında daha girişimci ve ete aç olan bazıları hantal zırhlarını çıkarıp hayvanların derilerini yüzmeye ve kesmeye koyuldu.

Kumsal İspanyollarla dolunca Rowly ve Giddings Gabriel'e doğru endişeli bakışlar fırlattılar ama o kayalığın tepesinde hareketsiz durmuş, İspanyol'un arquebus'unu bir sopa gibi kullanıyordu. Arada sırada gözlerini kısarak alçalan güneşe bakıyor ve zamanın ne kadar yavaş geçtiğini anlamaya çalışıyordu ama son kayıklardan birinden inen Estevan Quintano Muertraigo'nun tüylü ve zırhlı ihtişamını fark edince Rowly'ye döndü ve tek bir baş hareketiyle cehennemi serbest bıraktı.

Eva babasına ve Gabriel'e Douglas Podd ile birlikte orman kampında kalacağına dair söz vermişti. Ya ikisi de bunu kabul edecekti ya da o

Eduardo'nun onu yarı köpekbalığı, yarı ahtapot olan yaratıklar hakkında uyardığı Lusca'ya kurban olarak elleri ve ayakları bağlanacak ve en yakın mavi deliğe atılacaktı.

Onu tehdit etme zahmetine girmelerine gerek yoktu. Çatışma patlak verdiğinde Eva'nın sahile yakın olmak gibi bir arzusu yoktu. Son birkaç hafta içinde ne kadar değişmiş ve yeni durumlara uyum sağlamış olursa olsun, birdenbire küstah bir savaşçı prensese dönüştüğünü düşünecek kadar ne aptal ne de cesurdu.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca elinden geldiğince yardım etmişti. Hindistan cevizi kabuklarını soymak ve temizlemekten parmakları çiğ kalmış, tırnakları çatlamış ve kırılmıştı. Su borularını doldurdu, kesiklere ve sıyrıklara müdahale etti, hatta Giddings'in el toplarının tasarımını test ederken kopan parmağını dağlarken bile midesini korumayı başardı. Her geçen gün daha fazla hayranlık duyduğu adamlarla birlikte yedi, uyudu, şakalaştı ve terledi ama artık yapabileceği en fazla şey

rom hazır, sargılar sarılmış ve dua edin ki hiçbir kampa kırık ve kanlar içinde getirilmesin.

İlk boğuk patlama sesiyle ayağa fırladı ve gözlerini ormanın içinden sahile doğru uzanan patikaya dikti. İkinci ve üçüncü salvolarda ellerini birbirine doladı ve alt dudağını ısırıldı. Gök gürültülü patlamalar neredeyse sürekli hale geldiğinde koşmaya başladı ve Podd bir küfür savurup peşinden koşmadan önce ormanın yarısına gelmişti.

Bir ceylan gibi hızla ormandan sıyrıldı ve mancınıklardan birinin arkasına geldi. İki adam ipleri geri çekiyor, bir çift ince ağacı, ipin uçlarını bir çift tahta kancaya dolayabilecekleri kadar geriye eğilmeye zorluyorlardı. Sapan kurulur kurulmaz, tozla doldurulmuş hindistancevizlerinden biri keseye yerleştiriliyor ve kancalar serbest bırakılarak fırlatılıyordu. Giddings tasarımlarını geliştirmiş ve bazı hindistancevizlerine kısa bir fûnye yerleştirmiş, kabuğun içindeki tozu patlatıp tutuşturacak şekilde zamanlanmış ve patlamasına ve havaya yüzlerce pürüzlü çakıl taşı püskürtmesine neden olmuştur.

Jilete benzeyen füzeler açıktaki etleri keserken sahildeki askerler çığlık atıyordu. Başlarının üzerinden uçan diğer mermiler yağla doldurulmuş ve alevli oklarla vurulmuştu, böylece parçalandıklarında sıvı ateş yağıdırıyorlardı. İspanyollar dağılıp mağaraların sığınaklarına doğru koşarken, gölgelerin arasında çömelmiş olan Dante'nin silahşörlerinin tükürdüğü kurşun mermileriyle karşılaştılar. Yoldaşları yere düşerken, İspanyollar vahşi bir panikle mağaralardan uzaklaştı ve kayalıklara sığınmaya çalıştı. Ama orada da adamlar kayaların arkasından kalkıp yakın mesafeden ateş ettiler ve kurşun toplar zırhı yünden daha kalın değilmiş gibi delip geçti.

Kumsalın bir ucunda Muertraigo'nun adamlarından bazıları yeniden toplanmaya çalıştı. Bir sıra oluşturdular, arkebüzlerinin uzun namlularını çatal sopalarının damarlarına dayadılar

ve kayalık yamaca körlemesine ateş ettiler. Hantal silahlarını yeniden dolduramadan, çenelerini düşüren ve neredeyse bağırsaklarını kaybetmelerine neden olan bir manzarayla karşı karşıya kaldılar. Kumdan yapılmış yaratıklar yerden yükseliyor ve onlara doğru hamle yapıyordu. İspanyollar teker teker dönüp teknelere doğru kaçmaya başladılar; ölü ve yaralıları çiğniyor, daha yavaş olanları itip kakıyorlardı. Bazıları korkudan çılgına dönmüş ve doğruca dalgaların onları sürüklediği ve zırhlarının ağırlığının onları altına aldığı dalgalara doğru yönelmişti.

MUERTRAIGO GÖZLERİNE İNANAMIYORDU. Kumsal etrafında pathıyordu. İnsanlar yanıyor, çığlık atıyor ve kumda yuvarlanıyor, gözlerini ve saçlarını tırmalıyorlardı. Ölüler ve ölmekte olanlar her yerdeydi, kumsalı dolduruyor, gelgit havuzunda yüzüyor, dalgaların sürüklediği odunların üzerinde grotesk şekillere bürünüyorlardı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki zar zor anlaşıyordu.

"Neler oluyor? Ne oluyor lan?"

neler oluyor?" Lawrence Ross Muertraigo'nun yanındaydı, tertemiz ceketi çamur, su ve kanla kaplanmıştı. Kargaşada tüylü şapkasını kaybetmişti ve eldivenli bir elinde tuttuğu kılıcını ancak panik içinde kayıklara ulaşmaya çalışırken kendilerini ezmekle tehdit eden Muertraigo'nun adamlarına savurabiliyordu.

"Neler oluyor?" diye tekrar bağırdı. "Onlara geri dönmelerini söyle! Savaşmalarını söyle!"

Yamacın dibinden birkaç adam koşarak onlara doğru geldi, yüzleri dehşet içindeydi. Ross onlara küfredip bağırdı ama onu kenara itip kayıklara atladılar. Kumdan yapılmış figürlere bir an göz attı ve adamlarının düşürdüğü silahları almak için eğilen yaratıkları görünce karnının korkuyla sıkıştığını hissetti.

Sıcak bir şey yanağını keserek onu tekrar kendine getirdi. Tayfaları ve askerleri tekmeledi, kılıcıyla onlara saldırdı ama geri çekilmeyi durdurmak için hiçbir şey yapamadı. Muertraigo'yu aradı ama İspanyol çoktan ezilmiş ve teknelerden birine atılmıştı, miğferi dalgalara çarpmış, görkemli süslü zırhı taşlar ve kurşunlarla çukurlaşmıştı.

Körfezdeki topçu kaptanlarından biri kargaşayı ve katliamı görüp borda emri vermeyi kendine görev edinmişti. Çoktan yola çıkmış ve doldurulmuş olan ağır culverinler sahile ateş etmek üzere nişan almışlardı ve o karmaşada yükselteler değişmemişti. Devasa toplar yaylın ateşine tutuldu ve atışlar kıyı şeridine saplandı, kendi adamlarının arasında kıpkırmızı bir yol açtı, en az bir uzun tekneye çarptı ve içindekileri kanlı parçalar halinde yukarı doğru patlattı.

Muertraigo'nun teknesi de aynı akıbetten kıl payı kurtuldu. Etrafına fişkıran su ve insan kalıntıları düştü ve sarsıntının etkisiyle sersemlemiş bir halde, en son Diego Castellano'nun el salladığını gördüğü kayalığın tepesine baktı. Yalnız figür hâlâ oradaydı, gökyüzünün parlak mavisine karşı siluet halindeydi. Muertraigo ve sersemlemiş, kanlar içinde hayatta kalanların geri kalanı izlerken, figür arquebus'un namlusuna bir şey bağladı ve onu başının üzerine kaldırarak yavaşça ileri geri salladı.

Bu bir flamaydı, elli ayak uzunluğunda ince bir ipek flama. Rüzgâr flamanın ucunu kapıp açtığında, geri çekilen korsanlar şaşkınlıkla bakakaldılar ve Tanrı'larına onları kurtarması için tekrar tekrar yakardılar.

"GÜZEL DOKUNUŞ," dedi William Chandler kıkırdayarak. "*Nuestro Santísimo Victorio*'dan kurtardığımız bayrağı göndere çekmek, omurgalarında kalan her şeyi ürkütmeli ve

hortlak. İyi ki dün gece bunu kendi adamlarına anlatmışsın yoksa onların da tüyleri diken diken olurdu."

Rowly onlara katılınca Dante döndü. "Tüm adamlarımız sahilden çekildi mi?"

"Evet. Son "kum insanları" da şimdi geliyor." "Güzel. Herkes kampa geri çekilsin. En kısa sürede Piç kurusu gemisine dönüp aklını başına topladıktan sonra bu tepeyi yerle bir edecek. Kaç yaralımız var?"

Rowly yüzüne bulaşan çamurun arasından sıırttı. "Hiçbiri. Bildiğim kadarıyla tek bir kutsanmış bile yok. Yaban domuzlarını mağaraya hapsetmeye çalışırken kolunu bir dişe kaptıran No-Nose'u saymazsak tabii."

Gabriel göğüs zırhının deri tokalarını koparıyor, yürürken öldürülen İspanyol'un kana bulanmış zırhını ve miğferini atıyordu. Pusulara bakılırsa, bu seferki tam anlamıyla inkâr edilemez bir başarıydı ama Muertraigo öfkesinden topları kızarınca kadar sahili ve kayalıkları bombalayacaktı. Bugün muhtemelen başka bir çıkarma girişiminde bulunmayacaktı ama sabah olduğunda adamlarını kum yaratıklarının silah doldurmayı ve ateşlemeyi bilmediğine ikna edebilirse geri döneceklerdi. Sayıları daha fazla olacaktı ve daha iyi silahlanmış, daha iyi organize olmuş, daha iyi hazırlanmış olacaktı. Dante'nin birkaç sürprizi kalmıştı ama adamları hâlâ sayıca çok azdı.

Sık ormanın bir mil içindeki kampları şimdilik yeterince güvenliydi. Chandler ona mağaraları ve gerektiğinde hareket edebilecekleri daha iç kısımlarda gizlenmiş terk edilmiş köyleri göstermişti.

Birbirlerinin sırtını sıvazlayan ve zaferlerini alkışlayan adamların sırası boyunca yürürken, mancınıklardan birinin yanında durup harcanmamış hindistan cevizi bombalarını toplamaya yardım eden Eva'yı gördü. Zaferin kanı damarlarında onu orada gördüğü için öfkelenemeyeceği kadar güçlü akıyordu ama karşılık verecek kadar da güçlü değildi

onun yanından geçip gittiğini gördüğünde yüzünde beliren buruk gülümseme.

Adımlarını hızlandırdı, körfezin kıvrımını takip ederek hilalin en batı ucuna kadar geldi ve burada limandaki hareketliliği izlemek için düz bir noktaya doğru eğildi.

Tahmin edildiği gibi, Muertraigo toplarından gürleyen bordür üstüne bordür gönderdi. Kumsalı ve kıyı şeridini havaya uçurdu, kaya kütlelerini parçaladı ve yamacın yarısını yok ederek mağaraların moloz yığınları altında kalmasına neden oldu. İki kalyondan ardı ardına açılan ateş ağaçları yerle bir etti ve kumda kocaman dumanı tüten kraterler bıraktı. Sahile vuran çok sayıda ceset, sürünerek kurtulmaya çalışan yaralılara aldırış edilmeden kırmızı bir lapaya dönüştürüldü.

Dante, "Hava yeterince kararır kararmaz ve sahilde ateş etmekten bıkarlar bıkmaz," diye mırıldandı, "konuştuğumuz gibi adamları tekrar çamura bulayın."

BOMBARDIMAN KARANLIĞA KADAR DEVAM ETTİ, top atışı yapılana kadar

Fıçılar taşınamayacak kadar ısınmıştı ve çatlama ya da parçalanma tehlikesi vardı. İspanyol mürettebat güvertede bitkin yığınlar halinde yığıldı, kulakları patlamalardan kanıyordu, elleri kavrulmuş ve çigdi. Tüm bunlar olurken Muertraigo güvertenin bir yanından diğerine sinsice ilerliyordu, öfkesi o kadar büyüktü ki subaylarından çok azı yaklaşmaya cesaret edebiliyordu.

"Dante. Bu o piç olmalı, Dante."

"Ama buraya bizden önce nasıl gelmiş olabilir?" Ross sordu. "Gemisinin adadan ayrıldığını gördük. *Asuncion*'u yok edişini ve güneye yelken açışını izledik."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Muertraigo çığlık attı, damarları

Şakaklarında ve boynunda mavi yılanlar gibi titreşiyordu.

"Ama bu

Dante. Bunu kanımda ve kemiklerimde hissediyorum. Başka bir açıklaması olamaz."

"Flama-"

"Flama onun bizimle alay etme ve *Nuestro Santísimo Victorio*'yu bulduğunu haber verme şekliydi."

"Ama adamlarınız inanıyor-"

"Adamlarım *aptal*! Kum ve kayaların canlanıp silah ateşleyebileceğine inanıyorlarsa aptalın tekidirler. Günün ilk ışıklarıyla birlikte daha büyük bir kuvvetle karaya çıkacağız, sahili ele geçireceğiz ve Dante'yi, Chandler'ı ve orospu sürtüğünü bulacağız." Muertraigo dudaklarından köpükler ve tükürükler saçarak küpeşteye doğru yürüdü ve tırnaklarını tahtaya geçirecek kadar sert bir şekilde kavradı. "Bizi hazineye götürecekler ve ben de onların kemiklerindeki eti teker teker soymaktan büyük zevk alacağım!"

Ana güverteden bir feryat yükseldi. Karanlık çökmüş, sahildeki korkunç katliamı gizlemişti ama orada burada, kayaların arkasından çıkan ya da sörfün kendisinden yükseliyor gibi görünen ölülerin parlayan şekilleri canlanıyordu. Bu kez bütün insanlar değil, iskeletlerdi. Bazıları hareketsizdi ve herkesi dehşete düşüren bir şekilde başsız görünüyordardı ve kemiksi ellerinde kendi kafataslarını tutuyorlardı. Diğerleri sırtın tepesi boyunca ve kumsal boyunca hareket ediyor, kemikleri gece gökyüzüne karşı mavi-beyaz parlıyordu.

Muertraigo "Ateş edin," diye emretti ama sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü ve top kaptanlarından hiçbiri onu duymadı. Duysalar bile, bir hayalet mürettebatına ateş açmaya istekli tek bir adam bile yoktu.

Küçük GALLEON, *El Gato*, demir alıp yelkenlerini açan ilk gemiydi. Kaptanı *San Mateo*'nun güvertesinden gelen selamları ve tehditleri duymazdan geldi,

Muertraigo silahlarını ona çevirme emri verdiğiinde, subayları itaat etmeyi reddetti.

"Korkaklar! Aptallar! Yerlerinize dönün yoksa sırtınızdaki deriyi yüzdürürüm!"

Ama kimse dinlemiyordu ve kimse itaat etmiyordu. Ve bir an sonra Estevan Muertraigo kendini dolu bir tabancanın namlusuna bakarken buldu.

Dante ve Rowly, kayalıktaki görüş noktalarından *San Mateo*'da yaşanan itiş kakışı hayretle izlediler. Güvertede tabancalar ateşlenirken çok sayıda yumuşak patlama sesi duyular ve dakikalar sonra adamlar -ya da cesetler- geminin bordasından suya fırlatıldı.

"Bu da ne?"

"Kıçımı dürt ve buna aşk de," diye mırıldandı Rowly. "Kuyruklarını kıştırıp kaçmaya hazırlanıyorlar."

Dante görüşünü netleştirmek için gözlerini yumdu ve dürbünden tekrar baktı. Kalyonun güvertesi iyice aydınlanmıştı ve korsan kaptan zorla iskeleye götürülüp itilirken yüzündeki öfkeli ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Suyu düştü, kolları rüzgârda s a v r u l u y o r ve bacakları tekmeleniyordu.

"İki kere lanet olsun. Bu Muertraigo'nun ta kendisiydi, değil mi?"

Dante cevap veremeyecek kadar büyülenmiş bir halde olanları izliyordu. Gabriel'in Muertraigo'ya sadık olduklarını düşündüğü, gemiden atılan adamlardan bazıları uzun teknelerden birine tırmanmış ve şimdi kaptanlarını sudan çıkarıp gemiye binmesine yardım ediyorlardı. *San Mateo* çoktan yola koyulmuş, tam yol ilerlemekte olan kardeş gemisi *El Gato*'nun dümen suyunu takip ederek körfezin ortasına doğru süzülüyordu.

güvertedeki ışıkların parıltısıyla alttan aydınlanan kanvas çarşafı.

Uzun kayık *Karabatak*'a doğru kürek çekerken, kumsala ve onun hayalet sakinlerine ulaşmayı umursamayan bir düzine kadar güçlü yüzücü de onu takip ediyordu.

William Chandler kayalığın tepesine doğru yürüdü ve çıplak teniyle tüm bakışların önünde durdu. Göğsünün ön kısmı, kolları ve bacakları bir iskeletin büyük kemiklerini andıracak şekilde parlak çamur şeritleriyle boyanmıştı. Bir eliyle parlayan bir kafatası tutarken, diğer elini kalçasına dayamış başını sallıyor ve homurdanıyordu.

"Buna ne diyorsunuz, sevgili dostlarım?"

"Dürüst olmak gerekirse, pek emin değilim," diye mırıldandı Dante. "Belli ki gemide bundan sonra nasıl ilerleneceği konusunda farklı görüşler vardı ve görünüşe göre Muertraigo tartışmayı kaybetti."

"*Karabatak*'ta daha sıcak bir karşılama bulamayacak," diye tahmin etti Chandler, sözlerinin ardında güvenden çok umut vardı.

Gabriel suratsız bir ifadeyle, "Onların yelken açtığını görmekten pek memnun olduğumu söyleyemem," dedi. "Ellerimi o piçin boğazına dolamak için bir şans daha isterdim."

"Emin ol delikanlı, bugün ona sandığından çok daha fazla zarar verdin. Mürettebatı isyan etti, gemilerini kaybetti. Ve hindistancevizi fırlatan bazı hayaletlere karşı bir savaşta yenildiği haberi yayıldığında... şey..." Chandler kahkaha atmak için durakladı, "Hint Adaları'nın alay konusu olacak."

Dante kendini ayağa kaldırdı. Yüzücülerin sonuncusu da *Karabatak*'a tırmanmıştı ve gemi açıklara doğru süzölmeye başlamıştı. Dante'nin gözleri soğuk ve sertti ve sanki güvertede duran İspanyol'u görebilecekmiş gibi bakıyordu.

"Bir dahaki sefere." Sözü nü mırıldandı. "Bir dahaki sefere seni yakalayacağım."

"Chandler, "Şu anda gemide olup Muertraigo ile Ross arasındaki konuşmaya şahit olmak için sikimin yarısını verirdim," dedi. Düşündüm de," diye durakladı ve kaşlarını çattı. "Sahildeki uzun sıska piçi gördün mü? Sarımsı saçları, diliyle silebileceği kadar uzun, ok ucu gibi bir burnu var."

"Fark etmedim," dedi Dante, Rowly'ye hitap etmek için başını hafifçe çevirirken gözleri hâlâ *Karabatak*'ın üzerindeydi. "Kıyı boyunca peşlerinden birkaç adam gönder ve denize doğru gittiklerinden emin ol."

Rowly başını sallayarak, "Evet," dedi. "Dunn ve Betts'i göndereceğim. Sen en iyisi kampa geri dön ve Doktor Podd'un bu kanın nereden geldiğine bakmasına izin ver."

Dante başını salladı. "Benim değil... bir kez olsun."

Chandler onu omzundan alkışladı. "Yine de, Burada daha fazla bir şey yapamazsınız ve yeni bir sızıntı veya delik olmadan atlattığınızı görmek isteyen başka birini tanıdığımı garanti ederim."

EVA, Dante'nin daha önce ona verdiği soğuk tepki hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Koşup kollarını ona dolamak istemişti ama Dante'nin ona doğru attığı bakış o kadar soğuktu ki buna cesaret edememişti. Yanından geçip gittiğinde, tam olarak bunu yapmıştı: ona en cimri gülümsemesini ya da başını sallamasını bile esirgemedi geçip gitmişti.

Hiçbir yanılsamaya kapılmamıştı ve adamın sonsuz aşkını ilan edeceğine, hatta herhangi bir şekilde sevgisini kabul edeceğine dair hiçbir beklentisi yoktu. Ama adamlara tezahürat yapmış ve çabalarını övmek için durmuştu. Eduardo'nun saçlarını karıştırmış ve Billy Crab'in kolunu tutmuştu. Özel bir gülümseme ya da baş sallama çok mu fazla bir şeydi?

İçini çekti ve ateşin üzerinde fokurdayan devasa domuz yahnisi kazanını karıştırdı. Adamlar tarladan dönerken

Kumsalda, bardaklarını romla doldurdu ve onlara etli karışımla dolu geniş muz yaprakları uzattı. Bazıları yemek yemek ve sonra uyumak için gölgelere çekildi ve derilerinde hala taze çamur bulunanlar ürkütücü bir şekilde parlayarak burayı hortlakların yaşadığı bir kampa benzetti.

Sonunda, dışarıda kalanların çoğu içeri girdikten sonra, babasının gürleyen kahkahasını duydu ve başını çevirip ışığın ormanın içinden yaklaşmasını izledi. Her zamanki siyah gömleği ve siyah pantolonunu giydiği için, Dante ateş ışığının çemberine girene kadar William'ın yanında neredeyse görünmezdi.

İki adam doğrudan Podd'un bolca dağıttığı rom fıçısına yöneldi. Gabriel, romun mu yoksa yemek kokusunun mu daha çekici olduğunu tartışıyormuş gibi bir an duraksadı. Ateşin yanında duran Eva'yı gördü ama onunla göz göze gelir gelmez gözlerini kaçırdı.

William onun kolunu dürterek eline bir panniken rom tutuşturdu. "Kadeh kaldıralım! Okyanus-Deniz'deki en zeki kaptana ve birlikte savaşma onuruna eriştiğim en cesur adamlara!"

Adamlar coşkulu bir tezahürat yaptılar ve bu bahaneyle fıçının etrafına doluşup fincanlarını tekrar doldurdular. Dante geri çekildi, bakışları fark etmemeye kararlı görünen Eva'ya kaydı. Hatta o kadar ileri gitti ki, tayfalardan biriyle konuşmak ve gülümsemek için arkasını döndü.

Romunu yudumladı ve bir süre kadının yahniyi ve erkekleri tüm dikkatiyle cömertçe sunmaya devam etmesini izledi. Saçları uzun örgüsünden kurtulmuştu ve tutamları omuzlarına dökülüp ateş ışığını yakalıyordu; gömleğinin belindeki kemer, göğüslerinin ve kalçalarının şeklini öyle bir ortaya çıkarıyordu ki, erkeklerin bazı sıradan bakışlarını o kadar da sıradan olmaktan çıkarıyordu.

Gabriel romunu bitirdi ve pannikenı bir kenara fırlattı. Açıklığın genişliği boyunca yürüdü ve kızın arkasına geldi, sadece kızın onun varlığını hissedip dönmesine yetecek kadar durakladı. Tek kelime etmeden eğildi, bir kolunu kızın üst baldırlarına doladı ve onu kaldırıp omzuna attı.

"İzninizle beyler. Denizkızı'na başka bir yerde ihtiyaç var."

Adamlar gülerken ve Eva itirazlar savururken, onu kamptan çıkarıp orman yolu boyunca geri götürdü ve gölete giden çatalı kullandı. Kıyıda durmadı ya da Eva'yı yere bırakmadı, doğruca suya girdi ve ikisini de suya batırarak çıktı.

Nefes nefese geldi. "Ne-? Bu ne cüret! Bu da ne-?"

Öksürdü ve bir ağız dolusu su tükürdü, sonra tekrar batmamak için adamın omuzlarını kavradı. "Bunu diğer adamlardan biri yapmadan önce yapsam iyi olur diye düşündüm.

flört ettiğın kişi de benzer bir düşünceye kapıldı." "Flört mü? Flört etmiyordum!"

"Bana öyle göründü... ve onlara."

Kadın suyu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırırken, adam belinden tutmaya devam etti. "Şey... Değildim. Kibar ve arkadaşça davranıyordum."

"Arkadaşça mı? Bir ay ya da daha uzun süredir bir kadınla birlikte olmamış erkeklerle mi? Bu oynamak için tehlikeli bir oyun Bayan Chandler."

Tekrar öksürdü ve ona baktığında yüz ifadesi o kadar şaşkıındı ki, adam güldü, onu kendine çekti ve nefesini kesecek kadar sert öptü.

"Asla böyle bir şey yapmazlar," diye nefesini tutabildi. "Senin ve benim... bizim..."

"Evet? Biz-?"

Adamın sırtışını gördü ve onu suyun altında tekmelemek istedi.

"Birçok gemi kaptanının kadınları erkekleriyle paylaştığını bilmek seni şaşırtabilir Denizkızı, özellikle de

Bu adamlar savaşta takdire şayan bir performans gösterdiklerinde. Hatta bazıları bunu ödülün bir parçası olarak görüyor."

"Peki kadının bu konuda hiç söz hakkı yok mu?"

"Hayır. Eğer kaptanın kadını olmayı kabul ettiyse, mürettebatı mutlu etmekle ilgili ortak sorumlulukları da kabul etmiş demektir."

Eva'nın meydan okuyuşu biraz duraksadı. "Kaptanın onu kendine saklamak istemeyeceğine inanamıyorum."

"Bu tabii ki onun bıktırıcı olup olmamasına bağlı."

"Yorucu mu?"

"Evet. Doğrudan emirlere her zaman itaatsizlik etmek ya da bir şeyi yapmaya yemin edip aptalca başka bir şeyi yapmak gibi."

"Oh."

"Evet. Oh."

"Tanrıya şükür bir kaptan kadını değilim o zaman," dedi usulca.

Adamın eli sudan çıktı ve kadının çenesini sıkıca kavrayarak yukarı kaldırdı, böylece kadın adamın gözlerinin içine bakmak zorunda kaldı. "Peki olmak istemiyor musun?"

Ağzı öylesine baştan çıkarıcı bir şekilde yakındı ki nefeslerinin birbirine karıştığını hissedebiliyordu. Ancak kehribar rengi gözlerindeki ince vaat, kadının tüylerini diken diken etmişti.

"Buna bağlı, efendim," diye fısıldadı.

"Neye bağlı?"

"Hangi sorumlulukları kabul etmesini beklediği konusunda."

"O... ben... onun sadece ve sadece bana ait olduğunu anlamasını beklerdim. Eğer onu flört ederken ya da beni kışkandırmaya çalışırken yakalarsam... onu dizleriminzerine yatırır ve kıçını kıpkırmızı yapardım."

"Bu... makul görünüyor," diye yumuşak bir sesle kabul etti. "Ben makul bir adamım."

Eva dilinin ucunu dudaklarında gezdirdi. "Peki basit, mütevazı bir kadın bu vnlen pozisyonu nasıl elde edebilir?"

"En ufak bir basitlik göstermeyerek," dedi onu daha da yaklaştırarak. "Ve ne zaman mütevazı olacağımı ve ne zaman olmayacağımı bilerek..."

Sanki onun sözlerini ciddiye alıyormuş gibi başını salladı. Elllerinden biri adamın omzundan kaydđ ve suyun altına battđ. "Ve... insan ne zaman olmayacağını nasıl bilebilir?"

Gabriel suya basarken onun beline tutunmaya devam etti, ıslak giysiler ve botlarla bunu yapmak yeterince zordu. Kızın parmaklarının aşağı kayarak pantolonundaki sert çıkıntıyı kavradđđını hissettiğinde, kısa bir süreliğine konsantrasyonunu kaybetti ve su çenesinden ağzına doğru süzöldü.

"Bu da bir yol olabilir," diye kahkaha attđ.

Elinin adamın pantolonunu gevşetip etine dolanışını yalanlayan bir içtenlikle başını eğdi. "Başkaları da var mı?"

"Aklıma bir ya da iki tane geliyor," diye mırıldanarak dudaklarını tekrar yakaladı. Birbirlerine kenetlendikten sonra, onları kumlu dibinde durabileceği kadar sđđ olan göletin kenarına götürdü. Oraya vardıklarında onu kollarının arasına aldı ve yosunlu kıyıya çıkardı; burada önce kızın giysilerini soydu, sonra da kendi giysilerini çıkardı.

Son giysi de atılınca, kendini onun kabarık kalçalarının arasına indirdi ve her bir ince bacağı omuzlarının üzerinden geçirdi. Kızın kıvranmalarına aldırmadan, göğüslerinden karnına, yumuşak sarı buklelerin parıldıyan salkımına kadar öptü. Orada, dilini ipeksi kıvrımlarda aşağı yukarı gezdirdi ve sonra kız şok içinde soluk soluğa kalıp kollarına yapışırken ona baktđ.

"Bu *kesinlikle* alçakgönüllölüğün bir kenara bırakılması gereken zamanlardan biri, Denizkızı. Tabii sadece ve sadece benim olmaya bir itirazın yoksa."

Eva bir başka ürpertici heyecan daha hissetti. Bu bir ilan ya da hatta bir sevgi itirafı değildi ama vücuduna şaşırtıcı derecede keskin bir zevk dalgası göndermeye yetti. Dizlerini hafifçe kaydırarak kendini ona açtı. Kadın

Derisinden fırlamamak için adamın üst kollarını kavradı, sonra başını tekrar yosunların içine bastırdı.

"İtirazım yok, Kaptan," diye fısıldadı düzensiz bir sesle. "Hem de hiç."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve ağzını tekrar indirdi.

Adamın dili sihrini konuşurken, Eva'nın parmakları umutsuzca adamın kollarını pençeliyordu. Topukları adamın sırtına saplanıp kalçalarını kaldırmasına, adam sondalarken, yalarken ve emerken onları bir o yana bir bu yana sallamasına yardımcı oluyordu. Zevk dalgaları ayak parmaklarından saç diplerine kadar dalgalanırken, kadın yukarı doğru kalktı ve adamın elleri onu orada tutarak ağzına bastırdı. Kadının inlemeleri, fısıltıları ve titreyen çığlıkları onu orada tuttu, aradığını daha fazla saklayamayana ve orgazm bir dizi sıcak, tatlı spazmla patlayana kadar alay etmesini ve işkence etmesini sağladı.

Adamın vücudunun yukarı doğru kaydığını hissettiğinde ilk saldırının etkisinden henüz kurtulmuştu. Bacaklarını indirmesine izin vermedi, ama bedeni hâlâ titreyen seks ağzını bulup çekirdeğine derin ve sert bir şekilde dalarken onları omuzlarının üzerinde tuttu.

Eva, adamın hamlelerinin tavizsiz sahipliğini hissederken uzun, kesik kesik bir nefes çekti. Kendisine ait olana güçlü bir şekilde sahip çıkıyor, okşuyor, dalıyor ve onu öyle tamamen dolduruyordu ki, adam yükselip boğuk, muzaffer bir iniltiyle dişlerini sıktığında, Eva her nabızı, her sıvı ısı patlamasını, her titremeyi kendisininmiş gibi hissetti.

Zevk o kadar yoğunlu ki, birbirlerinin kollarında nefes nefese yığıldıktan çok sonra bile, küçük titremeler ve seğirmeler vücutlarında yankılanmaya devam etti ve onları birbirlerinden ayrılmaya isteksiz hale getirdi. Vücutları birleşmiş, ağızları birbirinden bir santimden fazla ayrılmamış, kolları ve bacakları birbirine dolanmış bir şekilde uykuya daldılar, böylece birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek zordu.

Ruhly koruluğa dikkatle yaklaştı ve sestten çok nefes olan bir melodiyi ıslıkla çaldı. Pusuyu takip eden beş gün ve gece boyunca

Kaptan ve hanımının kendi amaçları için koruluğun mahremiyetine göz diktikleri bilinen bir sır haline gelmişti ve çok az kişi önce adil bir uyarıda bulunmadan onları rahatsız edecek kadar pervasızdı.

Kaptanın güzel deniz kızına yarıdan fazla aşık olan Eduardo, onlara setin üzerinde palmiye yaprakları ve battaniyelerden oluşan yumuşak bir yatak hazırlamıştı. Şimdi orada yatıyorlardı, diye fark etti Rowly, bir çift solgun, ince bacakla bir çift bronzlaşmış kaslı bacak birbirine karışmıştı.

Dudaklarını ıslattı ve tekrar ıslık çaldı. Bu kez Gabriel başını kaldırdı.

Rowly konuşmak için ağzını açtı ama boğumlu parmağıyla yukarıdaki karanlık gökyüzüne yayılan kırmızımsı-turuncu rengi işaret etti.

Gabriel başını salladı ve başını tekrar battaniyeye yasladı. Şafak neredeyse sökmek üzereydi. Dunn ve Betts önceki gün geri dönmüş ve üç geminin koyda hızla ilerlediğini, yavaşlama ya da geri dönme belirtisi göstermediğini bildirmişlerdi. İki İspanyol kalyonu

Güneye, Cubana'ya doğru. *Karabatak* kuzeye dönmüştü ve adamların takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu.

Gabriel bacağındaki bükülmeyi giderecek kadar gerindi, sonra burnunu oynattı ve ağzına dolanan sarı saç telini uzaklaştırmak için bir nefes üfledi. Eva kolunu yastık olarak kullanıyordu, bu giderek daha hoşuna gitmeye başlayan bir şeydi. Uyandığında onu yanında kıvrılmış bulmak hoşuna gidiyordu. Saçlarının göğsüne ve omuzlarına ipeksi bir battaniye gibi yayılmasından hoşlanıyordu. Geçmişteki ilişkilerinin çoğu kısa ve yoğun, fiziksel olarak tatmin ediciydi ama ilk şehvet alevinin ötesine geçme arzusundan yoksundu. Annesi bir gün aşkın en güzel yanını kaçırdığının yüzüne şimşek gibi çarpacağını söylemişti. Mağarada Eva'nın yanında uyuduğu geceye kadar ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı, ona sarılmaktan ve boynunda yumuşak nefes alışını hissetmekten memnundu.

"Düşündüğünü duyabiliyorum," diye mırıldandı.

Dante gülümsedi ve döndüğünde o güzel iri yeşil gözlerin kendisini izlediğini gördü. "Gerçekten mi? *Ne* düşündüğümü de duyabiliyor musun?"

Her iki yanağında birer gamze belirene kadar sırtıttı. "Düşüncelerini duyamıyorum, hayır, ama onları görebiliyorum."

Onun bakışlarını kasıklarına kadar takip etti ve kıkırdadı. "Ne yazık ki, saklamak zorunda kalacaklar."

"Daha hava aydınlanmadı bile."

"Yakında olacak. Yemek ateşinin kokusunu şimdiden alabiliyorum ve babanın bisküvi ve domuz yağı yapmak için çok çalıştığından şüpheleniyorum."

"Bisküvi ve yaban domuzu yağı," diye düşündü. "Acaba kralın sarayı hiç bu kadar lezzetli yemeklerle oruçlarını açmış mıdır?"

Gabriel güldü ve kolunu kızın başının altından çekti. "Kalk, Denizkızı. Önümüzde uzun bir yürüyüş var ve karanlık çökmeden sahile ulaşmak istiyorum."

Dante, Rowly'ye kampı sabahın ilk ışıklarıyla terk etme niyetini bildirmişti. Kıyı şeridi boyunca rotayı yeniden izlemek ve gözcü olarak kıyı boyunca görevlendirilmiş adamları toplamak için bir grup tayfa göndermişti bile. Chandler kullanılmamış barut ve fişek depolarının çoğunu, erzaklarını sakladığı mağaraya geri götürmüştü. Ayrıca, kendi ruhlarının iyiliği için, sahildeki cesetlerin düzgün bir şekilde gömülmesinde ısrar etmişti. Adamlar, kaderleri tersine dönmüş olsaydı, cesetlerinin leşlerin ve sineklerin ziyafet çekmesi için kızgın güneşin altında bırakılmayacağını umarak itiraz etmemişlerdi.

Eva esnedi ve sırt üstü yuvarlandı, Dante'nin giysilerini toplamasını ve kıvrımlardaki yosun ve ot parçalarını silkelemesini izledi. Her zaman olduğu gibi, Dante'nin kasları göğsünde ve omuzlarında dalgalanıp bükülürken güç ve güzelliğin birleşiminden etkilenmişti. Sırtı neredeyse tamamen iyileşmişti ve bir elini uzatıp parmak ucuyla kabarık pembe yara izlerinden birinin üzerinde şefkatle gezdirdi. Adamın teninin titrediğini hissetti ve bu tepkiye neden olan şeyin kendi dokunuşu olduğunu bilmekten zevk aldı.

"Seni ilk gördüğümde," dedi usulca, "hayatımda gördüğüm en çirkin adam olduğunu düşünmüştüm. Yüzün şişmiş ve morarmıştı. Gözlerin kabuk bağlamış, şişmişti. Günlerce seninle birlikte kamaranda kilitli kalmak zorunda kalmam bir yana, sana bakmaya bile dayanamıyordum."

Dante başını çevirdi ve omzunun üzerinden ona baktı. "Oysa ben seni iri yeşil gözlü, yarı boğulmuş ve diline takılmadan bir iki kelimedenden fazla konuşamayan sıska, çelimsiz bir kimsesiz sanırdım. Ancak şimdi -" eğildi ve onu öptü- "aynı dili oldukça tatlı ve büyüleyici buluyorum."

Uzandı ve kollarını onun boynuna doladı. "Eminim sen de onun kadar tatlı ve büyüleyici başkalarını bulmuştundur."

"Yüzlerce," diye umursamazca kabul etti.

"Mmmm. O halde bu kadar kolay yorulmanıza şaşmamalı."

Kehribar rengi gözlerini kısarak kızın dudaklarını büzüşünü inceledi. "Bu sözün bedelini çok ağır ödeyeceksin," diye söz verdi.

"Hevesle, Kaptanım," diye fısıldadı.

Bu ses hoşuna gidince boğazından kısık bir ses çıkarıp isteksizce uzanarak kızın kollarını çözdü. Gözleri, dudakları, göğüs uçlarının çakıl taşı gibi sert tepeleri onu battaniyeye geri çağırıyordu ama ormandan gelen sesleri duyabiliyordu ve daha fazla yalnız kalamayacaklarını biliyordu.

Ayağa kalktı ve pantolonunu çekti, arkasını döndü, böylece onları bağlamak için nasıl mücadele etmek zorunda kaldığını görmedi.

Tekrar bakmanın güvenli olduğunu düşündüğünde, kadın giyinmiş, kemerini sıkmış, gömleğinin büyük kısmını beline dolamıştı.

Birlikte ana kampa döndüler ve kendilerine yağ damlayan sıcak, yassı bisküviler ve bir fincan zayıf bira verildi. William Chandler'ın erzakları bile sonsuz değildi ve son fiçı biranın son damlalarını içiyorlardı ve düz su içmek zorunda kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

Yemeklerini bitirdiklerinde Chandler büyük siyah çaydanlığı bir ağacın dibine gömdü ve Eva'yı da yanına alarak orman yolunda ilerlemeye başlamadan önce etrafına memnun bir şekilde uzun uzun baktı. Gabriel, patikada bekleyen iki adama katılarak en son ayrılan oldu ve omuzlarına asılı tüfekleriyle onun arkasına geçti.

Espiritu Santu'nun doğu kıyısına geri dönüş yolculuğu uzun ve sıcak bir gün boyunca alacakaranlığa kadar sürdü. Yeraltı mağaralarının bulunduğu yere vardıklarında, Rowly çevredeki tepelere bir düzine gözcü yerleştirirken, adamların ana gövdesi, kötü şöhretli hayalet geminin enkazını görmek için istekli ve meraklı bir şekilde düğümlü ipten aşağıya doğru parladı. Bir

Adamlara ne görecekleri söylendikten sonra yeraltı g l n n kenarında durdular ve Billy Crab gemiye çıkıp *Nuestro Santisimo Victorio*'nun batık enkazı üzerinde asılı duran lambaları yakarken sessizce baktılar.

Chandler, ambarlarındaki kadar altını harcayabileceğine ihtimal vermeyerek, kurtarma işleminin sonunda herkesin taşıyabildiği, ceplerine doldurabildiği ya da omuzlarına çuvallar içinde asabildiği kadarını alabileceğini duyurdu.

Sözlerin odada yankılandığını duyan hiç kimse tam bir dakika boyunca ne kıpırdadı ne de ses çıkardı. Adamlar teker teker dönüp iki yanda duran arkadaşlarına baktı, ardından yankılanan çemberlerle hepsi giyinik halde suya atladı ve aptallar gibi eğlendi.

I İlk kargo bölümünü boşaltmak tam bir hafta sürdü. Dalgıçlar ve ayıklayıcılar olarak ikiye ayrılan adamlar, gece gündüz coşkulu vardiyalar halinde çalışarak Rowly'nin başını döndürdüler

kovalardan ne kadar hazine çıktığını takip etmeye çalışıyordu. Düğümlü kablonun yerini daha sağlam bir ip merdiven almış, bu da açık havaya inip çıkmayı kolaylaştırmıştı. Mağaralar, parlayan duvarların ve sivri dikitlerin tüm güzelliğine rağmen sürekli nemliydi ve çürüme kokuyordu. Adamların çoğu bu rahatsızlığı görmezden geliyor, buranın hizmet ettikleri bazı gemilerin güvertelerinden daha iyi koktuğunu iddia ediyordu. Diğerleri ise nehir kenarında küçük bir kamp kurmuş ve boş zamanlarını burada geçirmeyi tercih etmişti.

Gabriel her gün uzaktaki bir tepenin zirvesine tırmanıyor ve buradan çevredeki arazinin nefes kesici manzarasını izliyordu. Eva ona iki kez eşlik etti ve her seferinde farklı yollardan geri dönerek muz ağaçları, mango, ananas ve kakao bahçelerini keşfetti. Balık, kümes hayvanı ya da et sıkıntısı yoktu ve yiyecek arama partileri adamların iyi beslenmesini ve uykularında memnuniyetle geçirmelerini sağlıyordu.

Victorio'nun ambarlarından biri neredeyse altın kadar değerli bir hazineden vazgeçti. Keresteler söküldüğünde dalgıçlar kırk büyük mühürlü ada içkisi fıçısı buldular. Fıçılar yüzeye çıkarılırken

diğer variller küçük yumruklar büyüklüğünde inci ve zümrütlerle doluydu.

Dipteki alüvyonun içinde oraya buraya saçılmış, kralın özel olarak işaretlenmiş escudoları olan daha fazla sikkesi vardı. Kraliyet deposuna henüz ulaşamamıştı ama sikkeler kralın servetinin saklandığı bölmenin hasar gördüğünü gösteriyordu. Alüvyon, tekrar çökmesi birkaç saat süren devasa ince parçacık bulutları oluşturmada elenemez ya da aranamazdı. Dalgıçlar güverteden aşağı inen kırık merdivenleri takip ederek ambarı bulmaya çalıştılar ama ahşap duvarlarda ışık verecek hiçbir yaratık yoktu. Gabriel kendisi de birkaç deneme yapmış ancak zifiri karanlığın kafasını karıştırdığını ve beklenmedik bir paniğe yol açtığını, ciğerleri patlayacakmış gibi hissetmesine neden olduğunu fark etmiştir.

Bir kez daha çözüm öneren Giddings oldu. Chandler'ın tasarladığı nefes alan çanlardan çok etkilenmişti. Bitişik mağarada, içine toz dolu bir hindistancevizi yerleştirerek küçük çanlardan birini test etti. Dante ve Chandler kayalık çıkıntıdan izlerken, hindistan cevizinin fitilini ateşledi, kanvas çanı sığ yeşil suya yerleştirdi ve sonra aceleyle kıyıya geri koştu.

İlk deneme çıkıntıya ulaşmadan başarısız oldu, çünkü çan çok hafifti ve yüksek bir hava patlamasıyla devrilerek fitili söndürdü. Ağırlık yapması için çanın üzerine bir taş konulan ikinci denemede de başarı sağlanamadı; fitil çok uzundu, yanması çok zaman aldı ve hindistan cevizine ulaşmadan önce tüm havayı tüketti.

"Harika bir fikir dostum," dedi Chandler, "ama daha büyük bir çana ya da daha kısa bir sigortaya ihtiyacın var."

Bu, dalgıcı parçalara ayırmadan suya yerleştirmeye izin verecek bir sigortanın ne kadar kısa olabileceğini test etmek için bir saat daha gerektirdi.

İlgiyle izleyen kalabalık, sonraki dört denemenin de başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından yavaşça dağıldı. Yılmamış ama temkinli

Giddings daha fazla parmak kaybetme korkusuyla, yeni hayranı Billy Crab ile sorunu düşünmek için üst tarafa kayboldu.

Bu arada, kurtarılmış hazine yığınları büyüyor ve yayılıyordu. Çeşitli uzunluk ve kalınlıklarda düzinelerce altın zincirin yanı sıra yüzlerce külçe gümüş de yukarı çekilmişti. Eva'ya kovaları ayırma ve hangi kovanın sikkeler, külçeler, mücevherler, kılıçlar için olduğunu belirleme görevi verilmişti. Arada sırada bir kovanın içinden nefis bir şey çıkıyordu; ağzı kabaşon zümrütlerle kaplı som altından bir kadeh, bir güneş tanrısı heykeli ya da iki adamın kıyıya taşımalarını gerektirecek kadar ağır bir madalyon.

Chandler, çoğunlukla, kurtarılan hazinelerin güzelliğine ve değerine karşı bağışıklık kazanmıştı ama ara sıra özellikle ilgi çekici bir parçaya sahip çıkıyordu. Bunlardan biri, içinde zarif bir altın semender bulunan, süslü bir şekilde oyulmuş mercan bir kutuydu. Kıvrımlı gövdesi yakutlarla süslenmişti ve gözleri için iki büyük zümrüt kullanılmıştı. Bunu hemen Eva'ya bir çift mücevherli tarak ve kılları dikkat çekici bir şekilde hâlâ sağlam olan gümüş bir saç fırçasıyla birlikte sundu.

"Semenderler İspanyol soyluları tarafından tercih edilir," dedi Dante ona ışıltılı hediyeleri gösterdiğinde. "Yaratık ne kadar büyükse, hidalgo o kadar önemlidir. Bu adam -" eğildi ve kızın elinden yakut broşu aldı- "oldukça önemli birine ait olmalı. Şimdi düşünüyorum da, kralın en sevdiği piç oğlunun gemide olduğuna dair bir söylenti vardı. Bir köylü kızına olan aşkını ve onunla evlenme niyetini açıkladıktan sonra utanç içinde Hint Adaları'na gönderilmişti."

Eva başını eğdi ve gözlerinde garip bir ışıkla Gabriel'e baktı.

"Ne? Sence İngiliz kralı, üvey oğullarından biri bir sütçü kızla evlenmek istese farklı bir tepki verir miydi?"

"Hayır. Hayır o değil. Sadece... Bunu mercan kutusundaki küçük bir panelin arkasında saklı buldum."

İnce ve sade altın bir yüzüğü havaya kaldırdı. "İçinde bir yazı var. *Esto es todo lo que tengo para darte.*" Durdu ve Dante'ye baktı. "'Sana vermem gereken tek şey bu.'"

Yüzüğü aldı ve bir süre inceledi.

"Sence bu doğru olabilir mi?" diye sordu fısıltıyla. "Sence bir köylü kızı kralın oğluna böyle bir şey vermiş olabilir mi? Eğer öyleyse birbirlerini çok sevmiş olmalı ki bunu en değerli eşyasıyla birlikte saklamış olsun."

Dante neredeyse gülümseyecekti, çünkü trajik romantik hikâyenin tamamının Eva'nın gözlerinde usulca parladığını görebiliyordu. O daha yorum yapamadan, boğuk bir patlamayla oturdukları zemin sarsıldı. Mağaranın kemerli tavanından aşağıya parıltıyla kaplı çakıl taşlarından oluşan bir dolu yağdı, bazıları Gabriel'in Eva'yı düz bir şekilde itip vücuduyla onu korumasına yetecek büyüklükteydi.

Sıçramalar ve patlamalar durduğunda ayağa kalktı ve ellerini kollarında gezdirdi. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim, evet. Ne oldu?"

Ama o çoktan ayağa kalkmış, ganimet yığınının bir kılıç kapmış ve tünelden geçerek bitişik mağaraya doğru koşmaya başlamıştı.

Orada Giddings ve Billy Crab'i sırtırken ve birbirlerinin sırtını sıvazlarken buldu, ikisi de sırlıklamdı ve üzerlerinden çamur damlıyordu.

Havuzun kristal berraklığındaki suları tortuyla süt beyazı bir renge bürünmüştü ve yüzeyde hâlâ çukurlar vardı. Mağaranın tavanında, canlı çamurun fişkırان su tarafından patlatıldığı geniş ve karanlık bir yama vardı.

"Burada ne oldu böyle? Sanki bordadan vurulmuş gibiydik."

Giddings kıkırdadı ve alnındaki parlak çamuru sildi. "Fünyenin uzunluğunu ve barutu nasıl patlatacağımızı hesapladık. Siz daha adınızı kuma yazamadan o gövdeyi bir bezelye tanesi gibi yaracağız."

Dante küfretti ve kılıcını indirdi. "Bir dahaki sefere uyarıda bulunun yoksa kafalarınızın yarıldığını göreceksiniz."

Gabriel hâlâ bu delilik karşısında mırıldanarak tünel boyunca adımlarını takip etmeye başladı. Yarı yolda Eva'nın bulunduğu altın yüzüğün artık elinde olmadığını fark etti. Ya onu korumak için atladığında elinden uçup gitmişti ya da tünelin zeminindeki çamur ve kirin içinde bir yere düşürmüştü.

Macera, tehlike, deniz savaşları, korsanlar, yamyamlar ve İspanya'nın seçkin askerleriyle şiddetli karşılaşmalarla dolu hayatında ilk kez... Gabriel gerçek bir korku hissetti. Yüzüğü kaybettiğini itiraf etmek zorunda kaldığında o kocaman zümrüt gözlerdeki bakışı görmek istemiyordu. Bunun yerine geri çekildi ve ip merdivene tırmanarak ağaçların ve kayaların arkasında daha ne kadar saklanabileceğini merak etti.

DANTE geri dönmeyince Eva semenderi dikkatlice mercan kutusuna geri koyup bir kenara bıraktı. Tünelden çıkarken bazı adamların güldüğünü duymuştu ve bombardımana uğramadıklarını bilmek onu rahatlatmıştı.

İncileri ve zümrütleri ayırma işine geri döndü ama iki saat daha geçtikten sonra Gabriel'den hâlâ bir iz bulamayınca onu aramak için bağlantı tüneline dolaşmaya başladı. Kaybolan tek kişi o değildi, çünkü babasının Billy Crab'e seslendiğini ve yanıt alamadığını duymuştu. Ancak Gabriel'i görüp görmediğini sorduğunda, babası merdivene doğru dalgınca el salladı.

"Eğer Billy yanındaysa, delikanlıya söyle derisini yüzün, daha fazla çan inşa etmek için işimiz var."

Eva babasının yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ip merdivene tırmandı. Her zaman olduğu gibi, aşağıda zaman kavramının olmadığını fark edince şaşırdı; mağaralarda gece ile gündüz arasında hiçbir fark yoktu.

Gökyüzünün morumsu rengine bakılırsa, gün batımı için çok geç, tepede bir avuç yıldızdan fazlasının göz kırpması içinse çok erkendi. Yakınlarda özel bir orman geçidi yoktu ama Dante'nin yakındaki bir kayalığın kenarında yürümeyi sevdiğini biliyordu. Patika dereyi yokuş yukarı takip ediyor, karanlık bir orman boyunca kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Daha önce hiç yalnız yürümemişti ve şimdi de yürümeye niyeti yoktu. Çalılıkların arasında yılanlar ve başının üzerine düşmek için bekleyen, eli kadar büyük örümcekler vardı.

Hiçbir zaman tamamen yalnız değildi ve hızla dönüp omzunun üzerinden baktığında Eduardo'nun hızla bir ağacın ya da kayanın arkasına saklandığını göreceğini biliyordu. Eduardo görevlerini ciddiye alıyordu ve Gabriel'in ağır tehditleri altında yerine getirdiği görevlerinden biri de Eva'yı her zaman gözünün önünde tutmaktı. İspanyol Kuyuları'na döndüğünde delikanlı, Eva'nın emin ellerde olduğunu anlayana kadar onu belli bir mesafeden takip etmeyi öğrenmişti. Eva'nın bir çizme sesi ya da yaprak hışırtısı duymaması, muhtemelen Gabriel'le özel bir zaman geçirme ihtimaline karşı kasıtlı olarak geride durduğu anlamına geliyordu. Mağaralara döndüğünden beri böyle bir şey olmamıştı. Aslında hiç olmamıştı.

Eva kayalık zeminde dikkatlice ilerledi ve tepeden aşağı indi, iki hafta önce oturduğu ve ağrıyan ayaklarını sallandığı dere kenarındaki aynı yeri aradı. O gece Gabriel ona yerden yükselen ürkütücü yeşil ışıkları göstermişti ve aynı gece mağaraya düşüp babasını bulmuşlardı.

O zamandan beri o kadar çok şey oldu ki; bırakın iki haftayı, iki yılı dolduracak kadar!

Neredeyse dereye varmak üzereydi, küçük bir köknar ağacının arasından geçiyordu ki yakınlarda bir gece kuşu ıslık çaldı ve yüreği ağzına geldi. Kaynağını ararken, bir kayanın üzerine tünemiş Billy Crab'in kusursuz silüetini gördü.

"Aşağıda arandığınızı söylemek için geldim," diyerek onu selamladı. "Babam, siz ve Üstat Giddings arasında, tüm yedek nefes alma çanlarını havaya uçurmayı başardığınızı ve dalgıçlar için daha fazlasına ihtiyaç olduğunu söylüyor."

Yanıt gelmeyince, karışık otların arasından geçerek adamın yanına geldi. "Şans eseri Kaptan'ı gördünüz mü? Buradan geçti mi?"

Hâlâ cevap yoktu ve omzuna dokunmak için uzandığında, adam bir an sallanıp sonra yavaşça öne doğru eğilmeye başladı. Başı garip bir açıyla yana doğru eğilmişti ve gömleğinin ön kısmında parlayan mürekkep gibi ıslaklığı görene kadar boğazının omurgasına kadar kesilmiş olduğunu fark etmemişti.

Geriye doğru tökezledi ve çığlık atmak için nefesini tuttu ama bir el aniden ortaya çıkarak ağzını sıkıca kapattı. Dönüp kaçmaya çalıştı ama kaslı bir kol onu belinden kavradı ve ayaklarından kaldırdı. Eva kurtulmak için tekmeledi, mücadele etti ve çırpındı ama gölgelerden çıkıp etrafını saran başka figürler de vardı. Eva'nın botunun topuğu içlerinden birinin kaval kemiğine çarptı ve adam İspanyolca küfrederek tabancasının kabzasını kaldırıp şakağına sertçe indirdi.

"A "Tekrar karşılaştık Senora Padilla... yoksa size gerçek adınızla mı hitap etmemi tercih edersiniz, Senorita *Chandler*?"

Eva'nın başı zonkluyordu. Bir İspanyol askeri vardı. İki yanında onu kollarından tutuyordu. Etrafına bakmaya çalıştı ama tanıdık hiçbir şey göremedi ve nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Zifiri karanlık gökyüzüne doğru yükselen bir sürü uzun ağaç vardı. Yakınlarda küçük bir ateş çıtırdıyor, karşısında duran adamın yüz hatlarına en ufak bir ışık huzmesi vuruyordu -korkudan keskin bir bıçak darbesiyle tanıdığı yüz hatları.

"Evangeline?" Estevan Muertraigo onun dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattı. "Nerede o? Gabriel Dante nerede?"

Göğsünde yükselen paniği bastırmak için mücadele etti ve oyalanmaya çalıştı. "Kim?"

Muertraigo onun saçlarından bir tutam yakaladı ve yüzünü yukarı çekti. "Benimle oyun oynama, küçük *puta*. *Santa Maria* gemisinde birlikte olduğun adam. Gabriel Dante. Nerede o?"

"Ben... bilmiyorum. Ve bu gerçek, yemin ederim. İki hafta önce adamlarını İspanyol Kuyuları'na götürdü. Geri dönmediler."

Muertraigo yumruğunu, saç kökleri kafa derisinden kopacakmış gibi hissedene kadar sıktı. "Sanırım çok iyi yalan söylemiyorsun, puta."

"Yalan söylemiyorum. Spanish Wells'e gitti, annemin mezarı üzerine yemin ederim."

Muertraigo hırladı ve saçlarını serbest bırakmadan önce son bir kez zalimce büktü. "Gerçekten de. Bu konuda doğru söylüyorsun. İspanyol Kuyuları'na gitti. Ama ödülünü almak için geri döndüğünü de düşünüyorum, değil mi?"

"Hangi ödülde bahsettiğinizi bilmiyorum."

Koyu renk gözleri parlıyordu. Gümüş madalyonu çıkarmak için gömleğinin yakasının içine uzandı. Zinciri yumruğuna dolayarak öyle şiddetli bir çekiş yaptı ki, halkalar kopmadan önce kadının boynunun arkasını kesti. Madalyonu açtı ve gümüş escudo'yu çıkardı, yüzünün önünde tutmadan önce uzun bir süre hayranlıkla inceledi. "*Nuestro Santísimo Victorio*... nerede bu?"

"Bilmiyorum."

"Ve baban. Sanırım onun da nerede olduğunu bilmiyorsunuz?"

Meydan okurcasına çenesini kavuşturdu. "Aslında biliyorum. Kaptan Dante ile birlikte."

Muertraigo kızın gözlerinin alev alev yanan yeşiline baktı, sonra açık elini kızın yüzüne doğru savurdu ve dudağını yaracak kadar sert vurdu.

Eva şaha kalktı ve neredeyse kendisini tutan iki adamdan kurtulmayı başarıyordu. Muertraigo'ya bir tekme savurdu ve ayak parmağının adamın kalçalarının arasındaki yumuşak ete battığını hissedip homurdandığını duyunca bir anlığına tatmin oldu. Üçüncü bir asker onun çılgınca çırpınan bacaklarını yakalamak için öne çıktı ve Muertraigo'nun onu iki kez yumruklamasına yetecek kadar uzun bir süre boyunca üç adamın da onu bastırması gerekti... bir kez karnına ve bir kez de çenesine, ikincisi onu duyarsız hale getirecek kadar sertti.

"Bağlayın onu," diye emretti, sesi öfkeden çatlıyordu. "Onu şuraya asın... ağaca."

Eva toprakta sürüklendiğinin belli belirsiz farkındaydı. İplerin bileklerine ve ayak bileklerine dolandığını hissetti ve uçları kalın bir dalın üzerinden atılıp kolları iki yana açılarak dik bir şekilde çekilirken istemsiz çığlığını tutamadı. Ayak bilekleri de benzer şekilde açılmış ve ipler sıkıca bağlanmıştı.

"Bana bilmek istediğim şeyi söyleyeceksin, küçük *puta*."

Kelimeler kulağında titreşti ve omurgasından aşağı soğuk ürpertiler gönderdi. Sesinin boğukluğunda korkutucu bir zevk vardı, sanki onun inatla sessiz kalacağını umuyordu. Başkalarına aşıladığı korkudan zevk aldığından şüpheleniyordu ve cesareti bir nefes kadar bile kırılırsa bunu ona karşı kullanacağını biliyordu. Onu reddetmeye kararlı bir şekilde, ağrıyan dişlerini sert bir şekilde sıktı. Parmakları, bileklerindeki baskının bir kısmını azaltan iplerin kordonları etrafında kıvrıldı.

Karanlıkta duran başkaları da vardı. Görünmeyen yüzler, gölgelerden izleyip fısıldayan cisimsiz şekiller. Ateş ışığının kızıl parıltısı onlara neredeyse hiç dokunmuyor, bunun yerine tabanca namlularından ve kılıçlardan gelen metal parıltıları parlıyordu.

"Cesaret gösteriyorsun, *puta*. Akıllıca ya da gerekli olandan çok daha fazla."

Muertraigo'nun sesindeki tehdit keskindi ve yorumlanmaya ihtiyacı yoktu. Eva zihnini acıya kapatması ve içine odaklanmaya çalışması gerektiğini biliyordu, sesi ve boynunun yan tarafına yerleştirilen soğuk çelik parçasının hissini engellemek için.

Kafası neredeyse vücudundan ayrılmış Billy Crab'in istenmeyen görüntüsü gözlerinin dolmasına neden oldu ve İspanyol'un dehşetini görmesini istemediği için gözlerini kapattı.

Gelinciğe benzeyen gözler yüzünde geziniyor, yarılmış dudadıından akan kana bakıyordu. Gümleğinin üst kısmındaki küçük bir yırtığa dokunduklarında ilgiyle parlayarak ilerlediler.

"Bana Kurt'un yavrusunun nerede olduğunu söyle, *puta*. Bana kampının yerini söyle." Diş çürümesi kokan nefesinin tadını alabileceği kadar yakınına eğildi. "Söyle bana ve senin için daha kolay olacak, buna söz veriyorum."

"Size söyledim, bilmiyorum. Geride bırakıldım ve nereye gittiklerini bilmiyorum."

"Geride mi kaldı?" Düşünceli bir kaş çatma, omzunun üstünden geçen bıçağın ucunu giysideki yırtığa getirdi. "Yalan söylemeye devam ediyorsun, *puta* ve bu beni çok hayal kırıklığına uğrattıyor."

Bileğinin ustaca bir hareketiyle çelik, gümleğinin yakasındaki yıpranmış dikişe doğru kayarak gümleği sırtından aşağıya doğru kesti. Kumaş parçalandığında, izleyenlerden gelen fısıltılar ve mırıltılar aniden sona erdi ve geriye sessizliği doldurmak için sadece kumaşın içinden geçen bıçağın yumuşak sssssssssssssss sesi kaldı.

Eva göğsündeki çarpıntıyı yatıştırmak için yavaş bir nefes aldı. Kan damarlarında sıcak ve hızlı bir şekilde akıyor, hava açıkta kalan etine dokunduğu yerde soğuk olmasına rağmen cildini alacalı bir pembeye boyuyordu.

"Cömert bir ruh halinde olduğum için, *puta*," dudakları onun kulağını tırmaladı, "bilmek istediklerimi bana söylemen için sana bir şans daha vereceğim."

İrkilmemek için kendini zor tuttu. "Bilmediğim bir şeyi size söyleyemem."

Kadının vücudunun gergin hatlarında gördüğü meydan okumaya karşı belli belirsiz bir takdir duygusu vardı ama bu, bıçağın ucunun kadının pantolonunun beline doğru kaymasını engellemeye yetmedi. Bileğinin hızlı bir hareketiyle kumaşı sıyırdı, ardından aşağı doğru yırtarak

Kalçasının ince kıvrımından uyluğuna, oradan da ayak bileğine kadar iniyor ve ben derisini tamamen açık bırakıyordu.

İpleri bükmeye ve çekmeye çalıştı ama hiç gevşeklik yoktu. Yayılmış ve savunmasızdı, kıvranmaktan ve başını sallamaktan başka bir şey yapamıyordu, uzun sarı saçları omuzlarının üzerinden çılgınca dağılıyordu.

Muertraigo gülümsedi ve bıçağı aşağı doğru bir kez daha keserek, pantolonunun diğer bacağını da, o da ayrılmış bacaklarının üzerinden sarkana kadar kesti. Bir elini kadının kalçalarının arasına soktu ve ileri geri okşadı; parmakları kadının hassas etini yoklayıp keşfederken yüzündeki iğrenme, aşağılanma ve öfke ifadelerinin değişmesini izledi.

"Yani, bunu kendin için kolaylaştırmayı reddediyor musun?"

Boğazında bir ses çıkardı ve sonra kelimeleri t ü k ü r d ü .
"Sana *söyledim, hiçbir şey bilmiyorum.*"

Muertraigo'nun gözleri kenarlarından kırıştı. "Hepimiz biliyoruz ki *bir şey*, hayatım. Kumlar saat camından düşmeden önce bana bildiğin *her şeyi* anlatmak için yalvaracağına kesin olarak söz verebilirim."

"O zaman elinden geleni yap, *kaptan*," diye fısıldadı, gözlerini indirdi ve bir damla gözyaşı akıttı. "Çünkü yalvardığımı asla duymayacaksın."

İspanyol kıkırdayarak boğazını sıktı ve dinleyicilerine seslendi. "Hepsi böyle der. Başlangıçta."

Elini geri çekti ve bir süre parmaklarına baktı, sonra onları burnuna götürdü ve derin bir nefes alarak kadının korkusunun kokusunu içine çekti. Üç hızlı kesik darbesiyle giysilerinin geri kalanını ayaklarının dibinde bir yığın halinde gördü ve gölgelerdeki gözcülerin toplu bir takdir mırıltısı çıkarmasına neden oldu.

Muertraigo onun etrafında yavaşça bir daire daha çizdi, gözleri orada burada gezindi. Bu cüretkâr inceleme kızın bedeninde istemsiz bir tepkiye neden oldu; tiksinti, teninin vücudunun her yerinde büzüşüyormuş gibi hissetmesine yol açtı.

Bıçak tekrar ortaya çıktı ve onu okşamak için bir el gibi kullanıldı. Boynunun yanından aşağıya, göğsünün gergin kıvrımını takip ederek göğsüne indi ve saçlarının karışık dalgalarını kenara itti. Spekülatif bir homurtu, ucun büzülmüş bir meme ucunun kalkık tepesine dayandığını gördü ve başını hafifçe eğerek çeliği içeri doğru bastırdı, daha fazla pes etmeye ne kadar eti çukurlaştırdı.

Kararlılığına rağmen, bıçağın ucu tekrar bastırdığında dudaklarından hafif bir ses kaçtı ve deri küçük bir patlamayla gevşedi. Neredeyse anında küçük bir kan damlası kabardı ve bıçak ucunun her iki yanından aşağıya damlamak üzere ikiz dereler halinde ayrıldı.

"Böyle bir mükemmelliğe zarar vermek ne yazık," diye mırıldandı. "Bana söylemek istediğin bir şey olmadığına emin misin?"

Muertraigo'nun sesi ipek gibi pürüzsüz, neredeyse babacan bir endişeyle çıkarken, onunki kuru, cızırtılı bir fısıltıydı. "Sana daha önce söylediklerimden başka bir şey bilmiyorum. Ne kadar sorarsan sor, sana bilmediğim bir şeyi söyleyemem."

Gülümsedi ve yaklaşarak kulağına doğru hafifçe tısladı. "Sana inanmayı ne kadar isterdim *puta*, çünkü bu kadar muhteşem bir şeyi yok etmek utanç verici olacak."

Doğruldu ve karanlıktaki birine başıyla işaret etti. Ateşe ucu kırmızı renkte parlayan demir bir çubuk yerleştirilmişti. Adam çubuğu alevlerin arasından kaldırıp yavaşça ileriye doğru yürürken sessizlik o kadar uğursuz bir hal aldı ki, kadın adamın çizmelerinin altındaki küçük kum taneciklerinin çatırdayıp öğütüldüğünü duyabildi.

Muertraigo çubuğu aldı ve ucunu yanağına o kadar yaklaştırdı ki şakağındaki ince sarı tüyler cızırdadı ve eridi.

"Bana babanızın sadece bir gözü olduğu söylendi. Sol mu?" Parlayan çubuğu diğer yanağına götürdü. "Yoksa sağ mı?"

"Hayır," diye fısıldadı, sesi de vücudu kadar kötü titriyordu.

Muertraigo gülümsedi... ve demiri yaklaştırdı. Eva iplerin izin verdiği kadar geriye yaslandı ve Muertraigo'ya kızgın demiri uzatan adama bir an için bakınca tekrar nefesi kesildi.

"Lawrence!"

"Merhaba Eva." Ön tarafa doğru ilerledi ve ince dudaklarını daha da ince bir gülümsemeye bastırdı. "Her zamanki gibi çok çekici görünüyorsun canım."

"Nasıl-? Neden-?"

"Nasıl, buradan birkaç mil ötede küçük bir girintide demirli. Neden... Eminim bunu çoktan çözecek kadar zekisinizdir. Kalan birkaç nefesinizi Kaptan Muertraigo'nun sorularını yanıtlamak için saklamanızı tavsiye ederim."

"Babam sana güvendi. Ben de sana güvendim."

"Sevgili annem de bana güvenirdi ama şu anda İrlanda'nın kuzeyinde bir tavan arasında kilitli. Şimdi iyi bir kız ol ve bize bilmek istediğimiz şeyi söyle. *Nuestro Santísimo Victorio* nerede?"

"Onu asla bulamayacağın bir yerde," dedi, gözleri parlayarak nefretle.

"Mmm. Peki ya baban?"

Ross'a bir ağız dolusu tükürükle karşılık verdi ve tükürüğünü tam burnunun üstüne indirdi.

Ross küfretti ve yüzünden sızan ıslaklığı sildi. Muertraigo'nun elinden hâlâ parlayan demiri kaptı ve göğüs ucunun pembe derisinin kabarıp su toplamaya başlamasına neden olacak kadar göğsüne yaklaştırdı.

"Sevgilin nerede, fahişe? Gabriel Dante nerede?" Eva'nın en geniş gülümsemesini gösterecek kadar cesareti kalmıştı, "Tam arkanda duruyor" diye fısıldarken en göz kamaştırıcı gülümsemesini takındı.

Ross ve Muertraigo döndüler. Gabriel Dante, her iki elinde de horozlu birer tabanca, gölgelerin arasından çıktı ve yanında bir düzine silahlı mürettebat vardı. Gabriel Dante

Eva Chandler'ın solgun, çıplak bedeniyle daha fazla ilgilenmeye başlayan korsanlar, dikkatlerinin dağılmasının bedelini şimdi her biri enselerine dayanan soğuk bir silah namlusuyla ödüyordu. Ateşe daha yakın duran birkaç kişi silahlarına uzandı ama demir bir arbalet oku karanlığın içinden hızla tısladı ve ilk adamın tam iki gözünün ortasına isabet ederek kafatasını olgun bir kavun gibi ikiye ayırdı.

Bu manzara Muertraigo'nun adamlarını, ellerini boş bir şekilde havaya kaldırmalarına neden olacak kadar tedirgin etti.

"İyi atıştı," diye mırıldandı Dante.

Eduardo, Billy Crab'in müthiş silahını tutarak öne çıktı. "Kalbine nişan almıştım efendim."

"Yine de Billy gurur duyardı."

"Evet, efendim." Eduardo'nun sesinde bir titreme vardı, çünkü son iki hafta içinde dev fırıncının oğluyla yakın arkadaş olmuştu.

Dante gözlerini ya da tabancalarının nişanını Muertraigo'dan ayırmamıştı. "Ve böylece tekrar karşılaştık, *Kaptan*."

"Gabriel Dante, hafife alınmaması gereken biri olarak ününe yakışanı yaptın."

Dante'nin bakışları, demir çubuğu hâlâ Eva'nın gözüne tehlikeli bir şekilde yakın tutan Lawrence Ross'a kısa bir süre değdi. "Sen Ross olmalısın. Kenara çekilip demiri bırakman için sana iki saniye veriyorum."

Ross'un dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmaya başladı ve eli Eva'nın yanağından uzaklaşmak yerine ona doğru sallandı. Kükreyen bir küfür ve ardından çakmaktaşıdan kıvılcımlar çıkaran bir çekicin çıkardığı kendine özgü çıtırtı ve *puflamay*ı anında bir barut patlaması izledi. Kurşun top Ross'un bileğine çarparak kemiği parçalara ayırdı ve deriyi yırttı. Demir çubuk geriye doğru sarsıldı ve yere düşmeden önce yüzüne çarptı. Acı içinde inleyerek geriye doğru sendeledi ve bileğinin kanayan parçalarını göğsüne bastırdı.

William Chandler tabancasının dumanı tüterek öne doğru yürüdü. "Sayma konusunda hiç iyi değildim."

Muertraigo bir kobra çevikliğiyle Eva'nın arkasına geçti ve saçlarından bir tutam yakalayarak başını geriye doğru çekip boğazını bıçağına doğru açtı.

"Geri çekilin! Geri çekilin yoksa kız ölür!"

William olduğu yerde durdu. Gabriel'in parmakları, mürettebatının her birininki gibi tabancalarının tetiklerinde gerildi.

"Şimdi senyor Dante," dedi Muertraigo'nun sesi zaferle titreyerek. "Size ve adamlarınıza silahlarınızı indirmenizi öneririm... tabii fahişenizin gözlerinizin önünde öldüğünü görmek istemiyorsanız."

Dante sessizce, "Onunla birlikte senin ve adamlarının sağ çıkma umudu da yok olacak," diye karşılık verdi. "Ya da hazineden bir pay kazanma umudu."

Şimdiye kadar İspanyolca konuşmuşlardı ama Muertraigo'nun adamlarından bazıları etrafa bakıp mırıldanınca İngilizceye geçti.

"Hiçbir numaranızı denemeyin bayım. Sözlerinizi duyuyorlar ama yalan olduğunu biliyorlar."

Dante'nin silahları kıl payı bile tereddüt etmedi. Muertraigo'nun adamlarına yüksek sesle ve net bir İspanyolca ile hitap etmeye devam ederken burun deliklerinin kenarlarında beliren ince beyaz çizgiler dışında yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. "*Nuestro Santísimo Victorio*'nun hazinesi elimizde. Bu adadaki herkesi hayal bile edemeyeceği kadar zengin edecek kadar altın, gümüş ve mücevher var. İnci ve zümrüt dolu fiçılar, buradaki en uzun adamdan daha yüksek külçe külçeler. Şimdi silahlarınızı bırakabilir ve cepleriniz altınla dolu olarak geminize dönebilirsiniz... ya da sadakatinizi ve kanınızı bir avuç kararmış gümüş duka ile ödüllendirecek adamların açgözlülüğü için savaşıyor olduğunuz yerde ölebilirsiniz. Seçim sizin. Ya şimdi yaparsın ya da biz senin için yaparız."

"Yalan söylüyor," diye tükürdü Muertraigo. "Yapacağın tek şey Sahilde katledilen gemi arkadaşlarınızla aynı kaderi paylaşıyorsunuz! La Fantasma'yı bulduğuna dair hiçbir kanıtı yok!"

Rowly sırtarak bir adım öne çıktı ve bir çuvalı açıklığa doğru fırlattı. Çuval havada devrildi ve altın sikkeler toprağa saçıldı. "İşte sana kanıt, seni koca kışlı piç kurusu. Bunun gibi bin tane daha çuvalımız var."

İspanyol korsanların hepsi eski askerlerdi, itaat etmeye ve sorgulamamaya alışkındılar ama hepsinin gözleri altın parıltısını takip ediyordu. Aralarında *Karabatak*'ın mürettebatından bazı İngilizler de vardı, çoğu İspanyolca bilmiyordu ama hepsi altının dilini konuşuyordu. Mırıltılar arasında kemerlerini ve palaskalarını çözmeye ve silahlarını yere atmaya başladılar.

Öfkelenen Muertraigo bıçağın ucunu Eva'nın boğazının derinliklerine bastırdı ve deriyi yararak boynundan aşağı bir şerit kan akmasına neden oldu. "Bu fahişeyi ölmesini izleyecek kadar az mı önemsiyorsun?"

Dante kanı gördü ve öyle bir öfke ve korku hissetti ki kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı.

"Kendi hayatını kurtarman için sana bir şans verecek kadar önemsiyorum," dedi, sesi soğuk, kuru bir törpüydü. Bırak onu gitsin. Bu seninle benim aramda. Bunu hemen şimdi, burada, teke tek halledebiliriz. Kazanırsan, hayatınla birlikte çekip gidersin, söz veriyorum. Sadece bu da değil, benim altın payımın tamamını da alırsın."

Bu kez mırıldanmaya başlayanlar Dante'nin adamlarıydı, çünkü Muertraigo'nun sağ salim gitmesine izin vereceğine pek inanamıyorlardı. Çemberin etrafındaki soğuk bir bakış onları susturdu. "Ona söz veriyorum beyler. Kazanırsa yaşayacak. Efendi Rowlandson?"

Levazım subayı hırlayıp onaylamadan önce uzun bir süre düşündü. "Emredersiniz Yüzbaşı. Gerçi gerekirse onu cehennemin kapılarına kadar takip etmeyeceğimize dair söz veremem."

"Yeterince adil. Chandler?"

William'ın bakışları kızının kederli yüzünden ayrılmamıştı. "Evet. Söz veriyorum. Altından benim de payım var."

"Gabriel... Baba... lütfen... hayır." Eva'nın boynu öylesine gerilmişti ki zar zor konuşabiliyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve Gabriel'in onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atma ihtiyacını ortadan kaldırmanın tek yolunun... yine!... başını öne eğmek olduğunu biliyordu.

Muertraigo, onun yapmaya hazırlandığı fedakârlığı sezerek kılıcını indirdi ve kenara çekildi. "Bir Dante'nin sözünün onun kutsal bağı olduğunu duymuştum. Tanıkların huzurunda, şartlarınızı kabul ediyorum."

Eduardo ve William, Eva'nın el ve ayak bileklerindeki ipleri gevşetmek için öne atıldılar. Doktor Podd soyundu

Muertraigo'nun ulaşamayacağı bir yere götürülürken deri ceketini çıkarıp omuzlarına sardı.

Dante'nin mürettebatının her biri silahlarını İspanyol'a doğrulttu ve ateş etmek için emir bekledi.

İspanyol'un koyu renk gözleri Gabriel'in gözlerinin içine bakarken dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Sözünüzün değeri bu kadar az mı, senyör?"

Gabriel tabancalarını indirdi ve horozlarını açtı.

Eva onun yanından geçerken koluna dokunmaya çalıştı. "Gabriel... hayır! Vur onu! Sadece vur onu! Onurlu bir muameleyi hak etmiyor."

Dante, Muertraigo'nun boynundaki kesiğin derin olmadığını görece kadar uzun süre gözlerini ondan ayırdı. Uzanıp kızın yanağına dokundu ve kız ilk kez onun gözlerinde görmeyi umduğu her duyguyu gördü. Parmağı dudaklarında gezinirken gülümsemesi sıcak, nazik ve sadece onun için özeldi.

"Babanla git Denizkızı," dedi usulca.

"Hayır! Hayır... *lütfe*n! Bunu yapmayın! O onurlu bir muameleyi hak etmiyor."

Chandler'a, "Onu buradan uzaklaştır," diye emretti. "Ve onu uzak tutun."

William da kızı gibi kararsız görünüyordu ama sonunda başını salladı. "Tanrı seninle olsun, delikanlı." Daha alçak bir ses tonuyla, "Aklını başına topla, o soldan yana." diye eklemeyi düşündü.

Ama Eva'yı kolundan tutup ani ses gürültüsünden uzaklaştırırken, genç adamın kendisini duyduğundan bile emin olamadı.

BABASI onu yüz metre sürüklemekten önce Eva kolundaki tutuştan kurtuldu ve durdu, neredeyse Eduardo ve Podd'un peşinden koşmasına neden oluyordu.

"Kızım," diye uyardı William. "Orada ne isteniyorsun ne de sana ihtiyaç var. Kaptanın aklında yeterince şey var."

sen hıçkır hıçkır ağlayıp onun dikkatini
dağıtmadan." "Öylece çekip gitmemi
bekleyemezsin!"

"Senden tam olarak bunu yapmanı bekliyorum. O da öyle, yoksa böyle bir emir vermezdi. Eğer ona itaat etmen gereken bir zaman varsa, o da budur. Başka hiçbir şey olmasa bile ona inancını ve güvenini göster."

"İnancım ve güvenim var. Onu seviyorum, baba! *Onu seviyorum!* Ama Ross bana senin öldüğünü söylediğinde buna inanıp çekip gidemediğim gibi şimdi de çekip gidemem."

William duyulmayan bir dizi yemin mırıldandı ve iki elini de saçlarının bükülmüş yelesine soktu. Podd ve Eduardo, son bir küfür savurup onu tekrar kolundan tutana kadar ona beklenti içinde baktılar.

Bu kez onu bulabildiği en derin, en karanlık gölgelere götürdü, orada dördünün ağaçların arasından izleyebileceği bir yer vardı. Sigorta gibi elini kızın dirseğinde sıkıca tuttu ama endişelenmesine gerek yoktu. Çeliğin ilk parıltısında korkudan kıpırdayamayacak kadar donup kalmıştı.

Eva'nın boynundan aşağı aktığını gördüğü kana kör olan Gabriel, Muertraigo'nun bıçağı sol elinde tuttuğunu fark etmemişti. Bu pahalıya mal olabilecek bir hataydı... ve belirsiz ışıktaki ölümcül olabilirdi. Bu aynı zamanda İspanyol'un ağır ceketini çıkarıp kılıcını kınından çıkarırken neden bu kadar kendini beğenmiş ve kendinden emin görüldüğünü de açıklıyordu. Solak adamlar, Şeytan'ı yanlarına alarak savaşırlardı. Bu, kişinin aynadaki yansımasına karşı dövüşmesine benzetilirdi; saldırı ve savunma için alışlagelmiş hamlelerin ya da karşı hamlelerin hiçbiri uygulanmazdı.

William'ın uyarısı sayesinde Gabriel, Muertraigo'nun ilk saldırısının yönünü tahmin edebilmişti. İspanyol bir dizi kör edici kesik ve yarık atarken karanlığın içinden çıktı. Her vuruş usta bir kılıç ustasının kibriyle besleniyordu ve Gabriel

Başından beri savunmadaydı. Dengesini kurup Muertraigo'nun kılıcının şaşırtıcı hızına uyum sağlamadan önce kalçasına gelen bir darbeyi ve göğsüne gelen bir diğerini kıl payı kaçırdı.

Çelik çelikle çarpışıyor, iki rakip de saldırmak için herhangi bir açık ararken her iki kılıçtan da kıvılcımlar uçuşuyordu. Muertraigo meydan okudu ve çalımlar atarak Dante'nin cesaretini olduğu kadar becerisini de sınadı ve daha az yetenekli bir kılıç ustasını sersemletecek hamleleri önceden sezip engelleme becerisine istemeden de olsa hayranlık duydu.

Yırtıcı kuşlar gibi daireler çizdiler, hızlı ve ateşli vuruşlar yaptılar, bıçakları bir bulanıklık içinde hareket etti, sadece geri çekilip nefes aldılar, gözlerindeki teri kırıştırdılar ve tekrar daireler çizdiler. Her iki adam da kesikler aldı, her ikisinde de kesikler, çentikler ve kıyafetlerine sıçrayan kan vardı. Saldırıyı ilerletmek ve geniş açıklığın tamamını kaplamak için harcadıkları çabayla homurdandılar ve her seferinde adam çemberini ağaçların daha da gerisine savurdular.

Gabriel toprakta gümüşün göz kırptığını gördü ve Eva'nın atılmış madalyonunu fark etmesi için geçen kısa süre ona pahalıya mal oldu. Muertraigo'nun bıçağı kaburgalarına saplandı ve eti kemiğe kadar kesti.

Acıyla inleyerek döndü ve onu duyan İspanyol, avantajını sürdürmekte acımasızdı. Engellemek ya da geri çevirmek için çok hızlı olan parlak vuruşlarla kesip biçti ve Dante yerdeki sığ bir çukura geri dönmeye zorlandı. Ayağı kayıp yana savruldu ama dengesi bozulmuştu ve toparlanma şansı yoktu. Kendisine doğru gelen çelik parıltısını ve Muertraigo'nun gözlerindeki muzaffer bakışı gördü. Darbeyi almak için kolunu destekledi ama mümkün olan son saniyede kılıcını, ucu yaklaşmakta olan çeliğin üzerinde kayacak şekilde eğdi. Kalan tüm gücüyle kolunu bükte ve daha önce sadece bir kez başarıyla uygulandığını gördüğü bir hareketle Muertraigo'nun bileğindeki gerilimi kopararak

parmakları açıldı ve kılıcın kabzası elinden fırladı.

Şok geçiren Muertraigo kabzayı tutmaya çalışmak için uzandı ve Dante'ye korumasız bir açıklık verdi. Kılıcını yukarı ve çapraz keserek Muertraigo'nun kolunu dirseğinden kopardı.

"O annem içindi," diye soludu, "ve bu -" geri çekildi ve tekrar itti- "sevdiğim kadına dokunmaya cüret ettiğim için."

Muertraigo göğsüne bir şeyin saplandığını hissetti. İki ucu keskin çelik vücuduna saplanırken şok ve dehşet içinde çığlık attı. Onu ayaklarından kaldırıp bir ağacın gövdesine saplamaya yetecek kadar öfke, intikam ve irade gücü taşıyordu. Omurgası paramparça olmuş ve uzuvları anında jöleye dönüşmüştü. Vücudunun üst kısmı öne doğru sarktı, kolunun kütüğünden kan fışkırdı ve kabzanın titremesi durmadan önce ölmüştü.

Dante sendeleyerek geri çekildi, göğsü nefes almak için kabarıyordu. Gömleğinin önü kanla kırmızıya boyanmıştı. Bacakları büküldü ve ağır bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü.

Birinin adını haykırdığını duydu ve kendisine doğru koşan uzun çıplak bacakların parıltısını gördü ama sonra öne doğru yığıldı ve hiçbir şey göremedi.

EPILOG

"A Tüm bu olanlardan sonra, buranın sonunu gördüğüme üzülmeyeceğim," dedi William Chandler, yanağından süzülen bir damla gözyaşıyla

İki mezarın üzerinden aşağıya. Mezarlar, kayağın parıldayan gümüş sularına bakan, kır çiçeklerinin gölgelediği bir alana kazılmıştı. Bir ay sonra otlar ve çiçekler tümsekleri çoktan örtmüş, geriye sadece altında ne yattığını gösteren işaretler kalmıştı. Mezarlardan birinde cilalı ahşap bir yay, diğerinde ise kabzasına kızıl ve siyah bir kuşak sarılmış bir kılıç vardı.

Evangeline başını babasının koluna yasladı, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. *Karabatak* bugün ayrılıyor, eve doğru yelken açıyordu. Çok şey olmuş, çok şey değişmişti.

"İngiltere'de kalacak mısınız?" diye sordu sessizce.

"Sadece Billy'nin annesi için isteklerini yerine getirecek kadar uzun.

Çok zengin bir fırıncı olacak."

"Para böylesine korkunç kayıpları telafi edemez," dedi yeni akan gözyaşlarını silerken.

"Hayır. Hayır değil, kızım."

Arkalarından boğuk bir homurtu duyular ve Rowly'nin gömleğinin eteğine burnunu sümkürdüğünü görmek için arkalarına baktılar. "Ona çok fazla toz olduğunu söyledim.

Son zil, ama dinledi mi? Hayır, hayır. Doldurmak zorundaydı, değil mi? Ve şimdi nerede olduğuna bakın. Düzgün bir cenaze töreni yapacak kadar parça bulduğumuz için şanslı."

"Üstat Giddings yapmak istediği şeyi başardı," dedi Gabriel. "Enkazda, karnındaki son hazineyi de boşaltmaya yetecek büyüklükte bir delik açtı. Onun ve Billy Crab'in şu anda bir şeyleri havaya uçurmak için başka, daha büyük yollar düşündüklerinden hiç şüphem yok."

Rowly başını salladı. Eşinin mezarına son bir kez el sallayıp etrafa son bir kez bakmak için mağaralara dönmeden önce, kendi zihnindeki umutlu düşünceyi onaylarcasına tekrar başını salladı. Bir ay sonra Doğa Ana üzerine düşeni yapacak ve kampın etrafındaki çığnenmiş toprağı ve mağaraların girişini karaçalı ve yabani otlarla kaplayacaktı. Bir yıl içinde arazi o kadar değişecekti ki, teknenin nerede olduğunu bilenler bile tekrar giriş yolunu bulmakta zorlanacaklardı.

Endurance Muertraigo'yla son karşılaşmasından iki gün sonra geri dönmüş ve Geoffrey Pitt'in *Christiana*'sının yanına demirlemişti. Stubs, ne Simon Dante'ye ait *Avenger*'ın ne de Jonas Dante'nin kaptanlığını yaptığı *Tribute*'un Pigeon Cay'e dönmediği haberini getirmişti. New Providence'tayken, İspanyolların küçük bir hazine filosunu eve göndermek için ikinci bir girişimde bulunduklarına dair haberler gelmişti ve gemide böyle bir risk almalarını gerektirecek ne ya da kim olduğunu merak ediyorlardı. Juliet, görünüşte tamiratını test etmek için ama daha çok babası ve kardeşinin peşine düşüp ava katılmak için *Iron Rose*'u limandan çıkarmıştı.

Geriye *Endurance*'ı desteklemek üzere Espiritu Santu 'ya dönecek sadece *Christiana* kalmıştı. İki gemi de açık topraklarla dolu olarak körfeze girmişti ama Stubs'ın hayal kırıklığına uğramasına rağmen eğlence sona ermişti. Geriye kalan tek şey hazinenin kurtarılmasına yardım etmek ve gemilere yüklemektir.

William, "Şirketimin adını Lawrence Ross gelmeden önceki haline döndürmek bana büyük bir zevk verecek," dedi. "Chandler Denizcilik. *Karabatak*'ın ambarında eve taşıdığımız servetle, Hollandalıların, Fransızların ya da Okyanus-Deniz'de yelken açan herhangi birinin sahip olduklarına rakip olacak bir filo kuracağız."

"Şimdi ona ne olacak?" Eva sordu.

"Ross? Onu gemiye aldık ama Doktor Podd kangrenin koluna yayıldığını ve bu haftayı çıkaramayacağını düşünüyor."

Eva yüzünü bir sempati ifadesiyle düzenlemeye çalıştı ama başaramadı.

William onun çırpınışını görünce kıkırdadı ve şapkasını kafasına geçirdi. "Kızım, o piçler pantolonlarına doldurmayı başardıkları altının ağırlığıyla onu batırmadan önce ben de gemiye binmeliyim. Bu ve ambarlarında bulunanlar onu ikiz doğuran bir kadın gibi paytak paytak yürüten şeyler olmalı. Payınıza düşeni yeterince aldığınızdan emin misiniz, Kaptan?"

Gabriel, "Yarısı fazlasıyla cömertti," diye güvence verdi.

"Cömert olmaktan çok pratik, delikanlı," diye kıkırdadı William.

"Payımı ne kadar çabuk harcarsam, o kadar çabuk geri dönmek ve yeni damadımla birlikte bir korsan hayatına başlamak zorunda kalacağım."

Eva'nın nefesi kesildi. "Baba!"

"Oh sus, kızım. Benden çoktan hayır duamı istedi ve ben de çoktan verdim, hem de içtenlikle."

Gözleri irileşti. "Öyle mi?" Gabriel'e baktı. "Sen mi?"

Dante omuz silkti. "Babana seni Portsmouth'a götürmemesi için iyi bir neden vermem gerekiyordu. Evlilik en iyisi gibi görünüyordu."

Bir kaşını kaldırdı ve adamın yaralı kaburgalarına dirsek atmaktan kaçındı. "Ne kadar sevimli ve romantik."

"Romantik bir adam olabilirim," diye kabul etti. Eva iini çekince William güldü ve geniş kenarlı şapkasını kafasından çıkarıp tek dizinin üzerine çöktü. William gözlerini devirdi ve Eva bu saçmalığı durdurmak için elini onunkinden çekmek üzereydi ki, gömleğinin altından bir şey çıkardı.

Bu Eva'nın gümüş madalyonuydu, temizlenmiş, parlatılmış ve yeni, parlak bir zincire takılmıştı. Onu en son gördüğünde Muertraigo boynundan koparıp gölgelerin içine fırlatmıştı. Geçen ay boyunca yarım düzine kez onu aramak için geri dnmştı ama sonsuza dek kaybolduğu, ya yumuşak zeminde ezildiği ya da adamlardan biri tarafından alındığı gerçeğini kabullenmişti.

Minnettarlıkla gülümsedi ve madalyonu Gabriel'in elinden aldı; madalyonu geri almanın ne kadar önemli olduğunu ifade etmek için boğazı düğümleniyordu.

"A şunu," dedi.

Daha fazla gözyaşı dökmemeye kararlı bir şekilde yutkundu ve tırnağıyla küçük engele hafifçe vurdu. Açıldığında, küçük bir çığlık attı ve kararlılığına rağmen sulu sel kapıları tekrar açıldı.

Yzkt. Mercan kutusunda saklı bulduğu sade altın yüzük.

Gabriel dizinden kalktı ve yüzüğü madalyondan çıkardı. Yavaşça kızın parmağına geçirdi ve elini dudaklarına götürdü.

"Sana verebileceğim tek şey bu değil aşkım, hem de hiç değil... ama çok iyi bir başlangıç."

AYRICA MARSHA CANHAM TARAFINDAN

Çin Gülü Kalbe

Bağlı

Rüzgar ve Deniz

Uzaklara Savruldu

Çöl Ayının Altında

Suluk Ay Süvarisi Kalbe

Doğru Ejderha Ağacı

Kara Kurt Serisi

Karanlık Bir Sisın İçinden

Gece Yarısının Gölgesinde

Son Ok

Gülün İşareti

Highland Kurtları Serisi

Aslanların Gururu

Güllerin Kanı

Gece Yarısı Onuru

Korsan Kurtlar Serisi

Ay Işığında Denizin

Karşısında Demir Gül

Takip Eden Deniz

Uzak Ufuk

YAZAR HAKKINDA

MARSHA CANHAM halen Toronto, Kanada'da yaşamaktadır. Ortaçağ İngiltere'sinden Karayipler'in korsanlarla dolu sularına kadar tarihin birçok dönemine duyduğu sevgiyi yansıtan, sürükleyici ve ödüllü aşk romanları yazmaktadır.

On dokuz kitabıyla USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan yazar, Publishers Weekly tarafından yılın en iyi altı kitlesel pazar kitabından biri olarak gösterilen cızırtılı korsan macerası *The Iron Rose'un* yıldızlı eleştirisi de dahil olmak üzere birçok ödül kazanmıştır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.